Nora Roberts

Nimic decât plăcere

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura Miron

Bucureşti

Nora Roberts

SEA SWEPT

PROLOG

Cameron Quinn nu era tocmai beat. Putea ajunge şi acolo, dacă-şi punea mintea, dar pe moment prefera euforia plăcută şi comodă a cherchelelii. Îi plăcea să-şi spună că tocmai starea de a se afla la doar doi paşi de putere îl ajuta să nu-l părăsească norocul.

Credea cu absolută convingere în fluxul şi refluxul norocului, iar în acel moment norocul lui şiroia iute şi fierbinte. Cu doar o zi în urmă, gonise cu hidroglisorul spre victorie în campionatul mondial, depăşind plutonul cu vârful provei şi bătând recordul de timp şi viteză.

Cu laurii gloriei pe frunte şi punga plină în buzunar, pornise spre Monte Carlo, ca să vadă cum făceau faţă împreună.

Şi făceau faţă de minune.

Câteva mâini de baccarat, două aruncări de zaruri, o carte băftoasă, şi portofelul i se îngreunase şi mai mult. Iar gloria, între paparazzi şi un reporter de la *Sports Illustrated,* nu dădea nici ea semne de risipire.

Fortuna continuase să-i zâmbească – nu-nu-nu, să râdă în hohote mai bine, se corectă Cameron – îndreptându-l

spre acel mic giuvaer de pe Mediterana, în acelaşi timp în care populara revistă se apropia de închiderea ediţiei pe teme marine.

Iar cea mai lungă-n picioare dintre acele mlădioase binecuvântări ale lui Dumnezeu îşi întorsese spre el ochii albaştri ca tăria verii, îşi arcuise buzele pline şi bosumflate într-un surâs apetisant pe care şi orbul l-ar fi văzut, şi se hotărâse să mai stea câteva zile.

În plus, după cum dăduse ea clar de înţeles cu foarte puţin efort, era rost de şi mai mult noroc.

Şampanie, cazinouri generoase, sex sportiv şi fără obligaţii. Nici vorbă, medita Cameron, bafta era o cucoană pe gustul lui.

Când ieşiră din cazinou, în noaptea îmbălsămată de martie, unul dintre omniprezenţii paparazzi sări ca din pământ, fotografiind cu frenezie. Femeia se îmbufnă – era, în fond, semnul ei distinctiv –, dar îşi aruncă artistic pe spate nesfârşita coamă de şuviţe blond-argintii drepte ca nişte panglici şi-şi undui cu o mişcare expertă trupul mortal. Rochia de culoare roşie-capăcatul, abia mai groasă decât un strat de vopsea, se opri brusc imediat la sud de Porţile Raiului.

Cameron nu făcu decât să zâmbească.

— Ce pisălogi, comentă ea cu un sâsâit slab, sau poate accent franţuzesc; Cameron nu era sigur care era realitatea.

Oftând, tânăra verifică tăria mătăsii subţiri şi îl lăsă pe Cameron s-o conducă spre o stradă argintată de lună.

— Oriunde mă uit, numai aparate foto văd. M-am săturat să fiu privită ca un obiect pentru plăcerea bărbaţilor!

„Mda, ba bine că nu”, reflectă el. Şi, întrucât presupunea că amândoi erau uscaţi ca un râu după secetă, râse şi o cuprinse în braţe:

— Ce-ar fi să le dăruim o bombă pentru pagina întâi, dulceaţă?

Îşi coborî gura peste a ei. Gustul femeii îi gâdilă hormonii, îi inflamă imaginaţia şi îl făcu să fie recunoscător că hotelul se afla la doar două străzi distanţă.

Femeia îşi trecu degetele prin părul lui. Îi plăceau bărbaţii cu păr abundent, iar al lui era bogat, des şi negru ca noaptea din jur. Avea trupul dur, numai muşchi tari şi linii zvelte, disciplinate. Era foarte exigentă cu trupul unui posibil amant, iar al lui îi satisfăcea cu prisosinţă cerinţele atât de stricte.

Mâinile lui erau o idee prea aspre pentru gustul *ei. Nu*

apăsarea sau mişcările lor – acelea erau delicioase –, ci textura. Erau mâini de muncitor, însă ar fi fost dispusă să le treacă lipsa de distincţie cu vederea, datorită îndemânării.

Chipul lui o intriga. Nu era frumos. Niciodată nu s-ar fi împerecheat, necum să se mai lase şi fotografiată, cu un bărbat mai frumos ca ea. Avea pe chip o anume duritate, o asprime care nu era numai a pielii bronzate, întinsă peste oase. I se citea în ochi, îşi spuse ea, în timp ce i se desprindea din braţe, cu un râs uşor. Erau cenuşii, mai mult de culoarea cremenii decât a fumului, şi ascundeau secrete.

Îi plăceau bărbaţii cu secrete, mai ales că niciunul nu i le putea ascunde prea mult timp.

— Nu eşti cuminte, Cameron.

Punea accentul pe ultima silabă. Îl bătu cu un deget pe gură, o gură în care nu se mai simţea deloc blândeţe.

— Mi s-a mai spus...

Fu nevoit să se *gândească un moment, până când* prenumele ei i se ivi la marginea memoriei.

—... Martine.

— Poate, la noapte, te voi lăsa să fii mai rău.

— Contez pe asta, dulceaţă.

Se întoarse spre hotel, aruncând o privire piezişă, înaltă de un metru optzeci, Martine avea ochii aproape la acelaşi nivel cu ai lui.

— La mine sau la tine?

— La tine, numai că nu toarse ea. Poate că, dacă mai comanzi o sticlă de şampanie, te las să mă seduci.

Cameron îşi arcui o sprânceană, în timp ce cerea cheia la recepţie:

— Voi dori o sticlă de *Cristal,* două pahare şi un trandafir roşu, îi spuse el recepţionerului, fără să-şi ia ochii de la Martine. Imediat.

— Da, monsieuer Quinn, am eu grijă.

— Un trandafir, flutură ea din gene, pornind spre lift. Ce romantic.

— A, voiai şi tu unul?

Zâmbetul nedumerit al fetei îl preveni că umorul nu era punctul ei forte. Deci, aveau să lase baltă râsetele şi conversaţia, trecând direct la esenţă.

În clipa când uşile ascensorului îi închiseră în cabină, o trase spre el, cuprinzându-i gura senzuală într-a lui. Era flămând. Fusese prea ocupat, prea concentrat asupra ambarcaţiunii, prea absorbit de cursă, ca să-şi mai acorde timp şi pentru recreere. Dorea pielea gingaşă, piele

înmiresmată, curbe, arcuiri generoase. O femeie, orice femeie, numai să fie dispusă, experimentată, şi să cunoască limitele.

Din acest punct de vedere, Martine era perfectă.

Fata lăsă să-i scape un geamăt nu complet simulat de dragul lui, apoi îşi arcui gâtul în calea dinţilor care o muşcau uşor.

— Repezit mai eşti.

Cameron îşi strecură mâna în josul mătăsii, apoi din nou în sus.

— Aşa-mi câştig existenţa. Cu repeziciune. În fiecare zi. În toate sensurile.

Continuând s-o ţină în braţe, ieşi din ascensor şi o duse pe coridor spre apartamentul lui. Inima lui Martine bătea cu putere, lipită de a lui, respiraţia i se întretăia, iar mumie... ei bine, Cameron bănuia că ştia de minune ce făcea cu ele.

Atâta despre seducţie.

Descuie uşa, o împinse, după care o închise rezemând-o pe Martine de ea pe dinăuntru. Îi trase de pe umeri cele două bretele subţiri ca nişte şireturi şi, cu ochii în ochii ei, se servi din sânii aceia magnifici.

Trase concluzia că medicul ei de chirurgie plastică

merita o medalie.

— Vrei mai încet?

Da, textura nunilor lui era aspră, dar, Doamne, cât de excitantă. Ridică un picior kilometric şi îl cuprinse pe după talie. Fu nevoit să-i dea nota zece la simţul echilibrului.

— Acum, da.

— Perfect. Şi eu.

Îşi vârî mâna sub aşa-zisa ei fustă, smulgându-i minuscula dantelă de dedesubt. Ochii fetei se dilatară, pe când respiraţia i se îngreuna.

— Animalule. Brută.

Şi îşi înfipse dinţii în gâtul lui.

Chiar în timp ce-şi cobora mâna spre fermoarul pantalonilor, se auzi o bătaie discretă în uşă, înapoia capului ei. Până la ultimul dram, sângele i se scursese din partea superioară a trupului, sub centură.

— Christoase, am zis eu să le-aducă imediat, da nici chiar aşa. Lasă-le afară, strigă el, pregătindu-se s-o posede pe superba Martine rezemată de uşă.

— Monsieur Quinn, vă rog să mă scuzaţi. V-a venit un fax. Cu menţiunea *urgent.*

— Zi-i să se care, îl apucă Martine cu o mână, ca într-o cătuşă. Alungă-l în mă-sa de-aici şi fute-mă.

— Stai aşa. Adică... urmă Cameron, desfăcându-i degetele înainte de a li se încrucişa ochii. O clipă doar.

O mută după uşă, stătu un moment să-şi încheie pantalonii, apoi deschise.

— Mă iertaţi că vă deran...

— Nu-i nimic. Mulţumesc.

Se scobi în buzunar după o bancnotă, nu pierdu vremea să-i vadă valoarea, şi o dădu în schimbul plicului, înainte ca liftierul să îndruge ceva la adresa exorbitantului bacşiş, Cameron îi trânti uşa în nas.

Martine îl gratifică din nou cu faimoasa ei zvârlitură din cap:

— Te interesează mai mult un fax nenorocit decât eu. Decât asta.

Cu o mână dibace, îşi trase rochia în jos, ieşind din ea ca un şarpe lepădându-şi pielea.

Cameron conchise că, oricât plătea ca să-şi întreţină trupul, merita cu prisosinţă.

— Ba nu, puişor, crede-mă că nu. Durează doar o secundă.

Rupse plicul înainte de a ceda imboldului de a-l face ghemotoc, aruncându-l peste umăr, pentru a se avânta cu capul în tot acel festin femeiesc.

Apoi citi mesajul, şi lumea, viaţa lui, inima i se opriră în loc.

— O, Iisuse. Fir-ar să fie.

Tot vinul consumat cu veselie de-a lungul serii i se rostogolea ameţitor prin cap, i se închega în stomac, îi lichefia genunchii. Fu nevoit să se sprijine de uşă ca să nu cadă, înainte de a mai citi o dată.

Cam, la naiba, de ce n-ai răspuns la telefon? De ore-ntregi încercăm să te găsim. Tata e în spital. Grav, cât se poate de grav. N-i? timp de amănunte. Îl pierdem, şi repede. Vino imediat. Phillip.

Cameron ridică o mână – cea care ţinuse cârma a zeci de bărci, avioane, maşini de curse, cea cu care îi putea arăta unei femei imagini cutremurătoare ale paradisului. Iar mâna îi tremura, când şi-o trecu prin păr.

— Trebuie să plec acasă.

— Eşti acasă.

Martine se hotărî să-i mai acorde o şansă şi făcu un pas înainte, pentru a-şi freca trupul de al lui.

— Nu, trebuie să mă duc, o înghionti el în lături, pornind spre telefon. Şi trebuie să pleci şi tu. Am de dat nişte telefoane.

— Cine te crezi, să mă dai afară?

— Regret. Rămâne pe altă dată.

Nu reuşea să-şi adune gândurile. Absent, scoase din buzunar nişte bani, ridicând receptorul cu cealaltă mână.

— Pentru taxi, mai spuse, uitând că şi Martine locuia în acelaşi hotel.

— Porcule!

Goală şi furioasă, se aruncă asupra lui. Dacă s-ar fi ţinut bine pe picioare, se putea feri de lovitură. Dar palma îl izbi, urmată de un dos rapid. Îi ţiuiră urechile, simţi înţepături în obraji şi-i cedă răbdarea.

Nu făcu decât să-şi încleşteze braţele în jurul ei, cu un moment de revoltă pe care Martine îl luă drept un preludiu sexual, şi o cără pe sus la uşă. Se opri să-i culeagă rochia de jos, după care aruncă femeia şi mătasea în hol.

Ţipătul ei îi făcu dinţii să-i clănţănească în cap, pe când trăgea zăvorul.

— Te omor! Porcule! Canalie! Am să te-omor pentru asta. Da cine te crezi? Eşti un nimic! Un nimic!

O lăsă pe Martine să urle şi să bată cu pumnii în uşă, ducându-se în dormitor să arunce într-o geantă câteva obiecte strict necesare.

Se părea că norocul îi făcuse cea mai proastă glumă.

Capitolul 1

Cameron apelă la relaţii, trase sfori, cerşi favoruri şi aruncă bani în dreapta şi-n stânga. Nu era uşor să obţii un mijloc de transport din Monaco până pe litoralul de est din Maryland, la ora unu noaptea.

Merse cu maşina până la Nisa, gonind pe şoseaua şerpuitoare de coastă spre o mică pistă de decolare, de unde un prieten acceptase să-l ducă la Paris – în schimbul sumei de o mie de dolari americani, banii în mână. Din Paris închirie un avion, cu o dată şi jumătate taxa de transport, şi traversă Atlanticul în câteva ore de oboseală ceţoasă şi teamă devoratoare.

Ajunse pe *Washington Dulles Airport,* în Virginia, la şase şi ceva diminşata, ora standard a Coastei de Est. Maşina închiriată îl aştepta, aşa că porni imediat spre Chesapeake Bay, în întunecimea friguroasă dinaintea zorilor.

Când ajunse la podul peste golf, soarele răsărise strălucitor, scânteind pe apă şi reflectându-se din ambarcaţiunile ieşite deja la pescuit. Cameron îşi petrecuse o bună parte din viaţă navigând în largul golfului, pe râuri şi lagune din acea parte a lumii. Omul la care se grăbea să ajungă îl învăţase mult mai mult decât

babordul şi tribordul. Tot ceea ce avea, tot ce făcuse ca să se mândrească, lui Raymond Quinn îi datora.

Avea treisprezece ani şi se îndrepta cu iuţeală spre iad, când Ray şi Stella Quinn îl smulseseră din sistem.

Cazierul său de delincvent minor constituia deja un manual de studiu al originilor oricărei cariere criminale.

Jafuri, spargeri, alcoolism juvenil, vagabondaj, agresiuni, vandalisme, tulburarea liniştii publice. Făcuse tot ce-l tăia capul şi încă de pe-atunci se bucurase de îndelungi perioade norocoase, în care nu era prins. Dar cel mai norocos moment din viaţa lui rămânea acela când îl capturaseră.

În vârstă de treisprezece ani, slab ca o scândură şi având încă vânătăile de la ultima bătaie pe care i-o administrase tatăl lui. Li se terminase berea. Ce putea face bătrânul?

În acea noapte caldă de vară, cu sângele încă uscându-i-se pe faţă, Cam îşi promisese sieşi că niciodată n-avea să se mai întoarcă la rulota rablagită, la viaţa aceea, la omul în braţele căruia sistemul îl arunca mereu înapoi. Urma să plece, oriunde. Poate în California, poate în Mexic.

Îşi făcea visuri mari, chiar dacă vederea, graţie unui ochi învineţit, îi era tulbure. Avea cincizeci şi şase de dolari şi

puţin mărunţiş, hainele de pe el şi o atitudine de băga-mi-aş-picioarele. Singurul *lucru* care-i lipsea, hotă râse el, era un mijloc de transport.

Şi-a găsit un loc în vagonul de bagaje al unui tren *care* pleca din Baltimore. *Nu* ştia *încotro se* îndrepta şi nici nu-i păsa, atâta vreme când o întindea de-acolo. Ghemuit în întuneric, cu trupul chircindu-i-se de durere la fiecare zdruncinătură, îşi făgăduia să ucidă sau să se lase ucis, înainte de a se mai întoarce.

Când s-a furişat jos din tren, a simţit miros de apă şi de peşte şi s-a rugat lui Dumnezeu să-i fi dat prin minte să înhaţe ceva mâncare de undeva. Maţele îi ghiorăiau zgomotos. Ameţit şi dezorientat, a luat-o la drum.

Nu era cine ştie ce. Un orăşel de două parale, care trăsese obloanele pentru noapte. Bărci săltând lângă debarcadere şubrede. Dacă ar fi avut mintea limpede, poate s-ar fi gândit să pătrundă într-un magazin de pe chei, dar nu i-a dat prin gând până nu a traversat oraşul, pentru a se pomeni ocolind o mlaştină.

Umbrele şi sunetele din bălţi îi dădeau nevricale. Soarele începea să răsară printre norii de la est, aurind întinderile mocirloase şi iarba înaltă, umedă. O enormă pasăre albă îşi luă zborul, făcând să-i tresară inima în

piept. Niciodată nu mai văzuse un bâtlan şi i se părea scos dintr-o carte, născocit.

Dar aripile îi fulgerau în soare şi pasărea se înălţa. Din motive pe care nu le putea defini, o urmări pe marginea bălţii până dispăru între nişte copaci bătrâni.

Pierduse noţiunea distanţei şi a direcţiei, dar instinctul îl îndemnă să urmeze un drum de ţară îngust, unde se putea ascunde uşor în iarba înaltă sau după un copac, dacă trecea pe-alături o maşină albă cu negru.

Dorea îngrozitor de tare să-şi găsească un adăpost, un loc unde să se ghemuiască şi să doarmă, să alunge junghiurile de foame şi greaţa slinoasă. Pe măsură ce soarele se înălţa, aerul devenea greu de căldură. Cămaşa i se lipea de spate; începeau să-l doară picioarele.

Mai întâi văzu maşina, un *Vette* alb, lucios, numai putere şi graţie, stând ca o mare pradă în lumina pâcloasă a zorilor. Alături era o camionetă veche, ruginită şi ridicol de rurală pe lângă sofisticarea arogantă a maşinii.

Cam, ghemuindu-se lângă o tufă de hortensii înflorite bogat, o studie. Cu jind.

Netrebnica avea să-l ducă în Mexic, ba bine că nu, şi oriunde mai poftea. Ce căca-m-aş o rablă ca aia se mişca, nu glumă, avea să treacă de jumătatea drumului până să

se prindă cineva că dispăruse.

Îşi schimbă poziţia, clipind cu înverşunare pentru a-şi limpezi vederea nesigură, şi privi spre casă. Întotdeauna era uimit că unii puteau trăi atât de civilizat. În case îngrijite, cu obloane vopsite, flori şi arbuşti tunşi în curte. Balansoare pe verandă, plase de ţânţari la ferestre. Casa i se părea enormă, un palat alb şi modern, cu brâu albastru, delicat.

Erau bogaţi, conchise Cam, în timp ce duşmănia îi rodea stomacul pe lângă foame. Îşi puteau permite să aibă case dichisite, maşini fandosite şi vieţi sclifosite. Iar o parte din el, o parte cultivată de omul care trăia din *Budweiser* şi ură, voia să distrugă, să devasteze toate tufişurile, să spargă toate geamurile strălucitoare şi să facă ţăndări lemnul pictat elegant.

Voia să-i lovească într-un fel, pentru că ei aveau totul în timp ce el nu avea nimic. Dar, când se ridică, furia amarnică se mistui într-o ameţeală bolnăvicioasă. Şi-o înghiţi, strângând din dinţi până când şi aceştia începură să-l doară, iar capul i se limpezi.

Las să doarmă în pace, nemernicii ăia bogaţi, îşi spuse el. Avea să-i uşureze doar de maşină. Nici măcar nu era încuiată, observă Cam, pufnind la adresa neghiobiei lor, în

timp ce deschidea portiera. Unul dintre cele mai utile talente moştenite de la tatăl lui era acela de a scurtcircuita motorul unei maşini rapid şi discret. O asemenea pricepere venea foarte la îndemână când omul îşi câştiga cea mai mare parte a existenţei vânzând maşini furate la atelierele cu piese de schimb.

Se aplecă înăuntru, pipăi pe sub volan şi se apucă de treabă.

— Mare tupeu mai ai să furi maşina omului din faţa casei.

Înainte ca băiatul să reacţioneze, necum să mai şi înjure, o mână îl apucă de turul blugilor şi-l smuci în sus, smulgându-l din maşină. Se răsuci, iar pumnul său strâns păru să ricoşeze dintr-o stâncă.

Atunci îl văzu pentru prima oară în viaţa lui pe Marele Quinn. Omul era enorm, avea cel puţin un metru nouăzeci şi cinci şi o constituţie ca în linia de atac a echipei *Baltimore Colts.* Chipul îi era lat şi brăzdat de vânturi, cu o claie de păr blond şi des ce sclipea înspicat cu argintiu. Avea ochi albaştri, sfredelitori, arzând de furie.

Apoi, se îngustară.

Nu-i trebuia prea mult ca să-l ţină pe băiat locului. Nici cincizeci de kile nu avea, îşi spuse Quinn, cântărindu-l din

priviri ca pe un peşte pescuit din golf. Chipul îi era murdar şi bătut rău. Un ochi stătea aproape închis de umflat ce era, pe când în celălalt, de un cenuşiu închis ca ardezia, se citea o înverşunare pe care niciun copil n-ar fi trebuit s-o cunoască. Pe gura care reuşea să-şi arate colţii, împotriva propriei voinţe, i se vedea sânge.

Mila şi furia i se războiau în suflet, dar îl ţinu strâns. Ştia că iepuraşul acela avea să fugă.

— Se pare că n-ai nimerit-o prea bine, fiule.

— ia-ţi labele-astea fututе jos de pe mine. Nu făceam nimica.

Ray se mulţumi să ridice o sprânceană.

— Erai în maşina cea nouă a nevesti-mii, într-o sâmbătă dimineaţa, la şapte şi ceva.

— Căutam doar ceva mărunţiş. Ce futu-i mama mă-sii?

— Nu e bine să întreci măsura luând în deşert cuvântul „fut”. Ai să-i pierzi larga varietate de întrebuinţări.

Tonul lui blajin-autoritar depăşea puterea de înţelegere a lui Cam.

— Uite ce-i, Jack, speram doar şi eu să găsesc doi-trei parai pe-acolo. N-o să le duci lipsa.

— Eu nu, dar Stella ta re-ar mai fi simţit lipsa maşinii, dacă terminai s-o scurtcircuitezi. Şi nu mă cheamă Jack, ci

Ray. Acum, după cum înţeleg eu, ai câteva variante. Hai s-o vedem pe prima: îţi târăsc în casă fundul ăla amărât şi chem sticleţii. Cum ţi-ar surâde câţiva ani într-o şcoală de corecţie pentru derbedei?

Ultima undă de roşeaţă pe care Cam o mai avusese în obraji se risipi. Stomacul gol îi făcu o tumbă, în timp ce palmele îi transpirară brusc. Nu suporta cuştile. Într-o cuşcă, era sigur că ar fi murit.

— Am zis că nu voiam să fur nenorocita asta de maşină. Are patru viteze. Cum naiba să conduc eu una cu patru viteze?

— A, am eu o presimţire că te-ai descurca de minune, îşi umflă Ray obrajii, cugetând, apoi suflă aerul. Şi-acum, varianta numărul doi...

— Ray! Ce faci acolo cu băiatul ăla?

Ray privi spre verandă, unde apăruse o femeie cu părul roşcat şi zburlit într-un halat albastru cam jerpelit, stând cu mâinile în şolduri.

— Discutam despre căile vieţii. Îţi fura maşina.

— Ei, nu mă-nnebuni!

— Cineva l-a snopit în bătaie. Recent, aş zice.

— Of... se auzi clar oftatul Stellei Quinn peste iarba înrourată. Adu-l în casă şi mă uit eu la el. Ce stil de-a

începe dimineaţa. Ce stil. Nu, tu treci aici, javră idioată. Bine-ţi mai stă, niciun lătrat să nu scoţi, când mie-mi fură maşina.

— Soţia mea, Stella, se lărgi luminos zâmbetul lui Ray. Tocmaiţia prezentat varianta numărul doi. Ţi-e foame?

Glasul său vâjâia prin capul lui Cam. Un cu ne lătra ascuţit şi vesel, undeva la kilometri întregi depărtare. Păsările cântau subţire, mult prea aproape. Pielea i se înfierbântă ca focul, apoi îngheţă bocnă. Şi-şi pierdu vederea.

— Ţine-te bine, fiule. Te duc eu.

Căzu într-o beznă uleioasă, fără să mai audă înjurătura scăzută a lui Ray.

Când se trezi, zăcea pe o saltea tare, într-o cameră unde briza înfoia perdelele subţiri, aducând miros de flori şi apă. În suflet i se stârniră panica şi umilinţa. Chiar când încercă să se ridice în capul oaselor, o pereche de mâini îl culcară la loc.

— Stai puţin şi nu te mişca.

Văzu faţa prelungă şi slabă a femeii, care stătea aplecată deasupra lui, apăsând, palpând. Avea mii de pistrui aurii, fascinându-l din cine ştie ce motiv. Ochii-i erau de un verde-închis, încruntaţi. Gura i se strânsese

într-o liniuţă subţire, serioasă. Avea părul strâns la spate şi mirosea slab a pudră de talc.

Brusc, Cam îşi dădu seama că *era* dezbrăcat, doar cu chiloţii zdrenţuiţi pe el. Ruşinea şi panica făcură explozie.

— Lasă-mă dracu-n pace! horcăi el terorizat, ceea ce-l înurie şi mai mult.

— Stai cuminte. Cuminte. Sunt doctoriţă. Uită-te la mine, se aplecă mai aproape Stella. Spune-mi cum te cheamă.

Inima îi bubuia în piept.

— John.

— Şi Smith, cred, replică ea sec. Ei, dacă ai atâta prezenţă de spirit ca să minţi, înseamnă că n-o duci prea rău.

Îi lumină ochii cu o lanternă, mormăind:

— Aş zice că ai o uşoară lovitură la cap. De câte ori ai leşinat de la ultima bătaie?

— Numai adineaori, zise Cam simţind că roşea, sub privirea ei neabătută, şi făcu un efort să nu se foiască. Cred. Nu-s sigur. Vreau afară.

— Ba bine că nu. Afară, şi la spital.

— Nu.

Groaza îi dădu putere s-o apuce de braţ înainte ca Stella

să se poată ridica. Dacă ajungea în spital, aveau să-l ia la întrebări. Odată cu întrebările, veneau şi copoii. După poliţişti, urmau asistenţii sociali. Şi, cum-necum, până să se termine totul, iarăşi avea să ajungă în rulota aia care puţea a pişat şi a bere stătută, lângă un om care-şi găsea cea mai mare uşurare dând cu pumnii într-un băiat pe jumate cât el.

— Nu mă duc la niciun spital. Nu merg. Daţi-mi hainele. Am nişte bani. Vă plătesc deranjul. Trebuie să plec.

Stella oftă din nou.

— Spune-mi cum te numeşti. Cu adevărat.

— Cam. Cameron.

— Cam, cine ţi-a făcut asta?

— Nu mi-a...

— Să nu minţi, se răsti ea.

Şi nici nu putea. Frica era prea enormă, iar capul începea să-l doară atât de rău, încât abia îşi putu stăpâni scâncetul:

— Taică-meu.

— De ce?

— Fiindcă aşa-i place lui.

Stella îşi apăsă degetele pe ochi, apoi coborî mâinile şi privi afară pe fereastră. Văzu apa, albastră ca vara, copacii

cu frunziş des, şi cerul, senin şi fermecător. Şi într-o lume atât de minunată, reflectă ea, existau părinţi care-şi băteau copiii fiindcă aşa le plăcea lor. Fiindcă puteau. Fiindcă existau.

— În regulă, o s-o luăm pas cu pas. Ai fost ameţit, ai avut tulburări de vedere?

Prudent, Cam dădu din cap.

— Puţin, poate. Da' n-am mâncat de câtva timp.

— Ray este jos, are el grijă de asta. Se pricepe la bucătărie mai bine decât mine. Ochiul e cel mai grav, murmură femeia, atingând uşor umflătura cu degetul. Îl putem trata aici. Te vom spăla şi te vom doftorici, apoi vedem cum te simţi. Sunt medic, repetă ea, zâmbind, în timp ce-i mângâia părul cu mâna ei de o răceală plăcută. Pediatru.

— Asta-nseamnă doctor de copii.

— Te ţii bine, băiat dur ce eşti. Dacă nu-mi place cum te prezinţi, îţi facem o radiografie.

Luă un antiseptic din trusă.

— O să te cam usture.

Cameron se strâmbă, trăgând aer printre dinţi, în timp ce Stella începea să-i dezinfecteze faţa.

— De ce-mi faceţi asta?

Stella nu se putu stăpâni. Cu mâna liberă, îi dădu la o parte o şuviţă din părul încâlcit.

— Fiindcă aşa-mi place mie.

L-au ţinut la ei. Nimic mai simplu, îşi spunea acum Cam. Sau, cel puţin aşa i se păruse lui atunci. Nu-şi dăduse seama decât peste ani de zile câte eforturi, muncă *şi* bani investiseră pentru ca mai *întâi să-l* păstreze, apoi să-l adopte. Îi dăruiseră casa lor, numele lor şi tot ceea ce avea valoare în viaţa lui.

O pierduseră pe Stella cu aproape opt ani în urmă, când cancerul i se strecurase în trup, devorând-o puţin câte puţin. Se stinsese o parte din lumina acelei case de la marginea orăşelului de pe litoral St. Christopher’s şi a sufletului lui Ray, din lumina sufletului lui Cam şi dintr-a celorlalţi doi băieţi rătăciţi pe care îi înfiaseră.

Cam o luase la goană – oriunde şi cu orice. Acum, gonea spre casă, la singurul om pe care îl considerase vreodată părinte.

Fusese de nenumărate ori în acel spital. Când lucrase acolo mama lui, apoi când fusese internată cu boala care o ucisese.

Intră, nervos şi cuprins de panică, întrebând de Raymond Quinn la biroul de internări.

— E la terapie intensivă. Numai rudele au voie.

— Sunt fiul lui.

Cameron se întoarse şi porni spre lift. Nu trebuia să i se spună la ce etaj. Ştia prea bine.

În clipa când uşile se deschiseră spre secţia de terapie intensivă, îl văzu pe Phillip.

— Cât de grav e?

Phillip îi dădu una dintre cele două ceşti cu cafea pe care le avea în mâini. Era palid de oboseală, cu părul său şaten deschis, în mod normal pieptănat cu îngrijire, ciufulit. Avea chipul prelung, oarecum angelic, înăsprit de barba nerasă, iar ochii, de culoare căprui-aurie deschisă, îi erau umbriţi de extenuare.

— Nu eram sigur că reuşeşti să ajungi. E de rău, Cam. Christoase, trebuie să stau puţin jos.

Intră în mica sală de aşteptare şi se trânti într-un fotoliu. Cutia de Cola din buzunarul sacoului de comandă zăngăni. Un moment, privi orbeşte spre emisiunea de dimineaţă care se desfăşura vesel pe ecranul televizorului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cam. Unde e? Ce spun doctorii?

— Venea spre casă, de la Baltimore. Cel puţin, Ethan crede că la Baltimore se dusese. Să cumpere ceva. A intrat

într-un stâlp de telegraf. În plin.

Îşi apăsă podul palmei pe inimă, care îl durea de fiecare dată când îşi imagina accidentul.

— Au spus că poate a făcut un atac de cord sau de apoplexie şi a pierdut controlul volanului, dar încă nu sunt siguri. Conducea cu mare viteză. Prea mare.

Fu nevoit să închidă ochii, căci stomacul i se tot întorcea pe dos.

— Cu prea mare viteză, repetă el. Aproape o oră le-a trebuit ca să-l scoată din maşină. Aproape o oră. Infirmierii au spus că era conştient cu intermitenţe. S-a întâmplat la vreo două mile de aici.

Îşi aminti de Cola din buzunar, deschise cutia şi bău.

Tot încerca să-şi alunge din minte imaginea, să se concentreze asupra prezentului şi a ceea ce urma să se întâmple.

— Pe Ethan l-au anunţat destul de repede, continuă Phillip. Când a ajuns aici, tata era la operaţie. Acum e în comă.

Îşi ridică privirea, întâlnind ochii fratelui său.

— Nu se-aşteaptă să-şi mai revină.

— Aiurea. E puternic ca un taur.

— Au spus...

Phillip închise din nou ochii. Îşi simţea capul golit de orice gânduri şi trebuia să şi le caute pe fiecare.

— Traumatisme masive. Vătămări cerebrale. Leziuni interne. Îl ţin în viaţă artificial. Chirurgul... a... Tata s-a înscris ca donator de organe.

— Mă fut, mârâi Cam cu glas scăzut, furios.

— Crezi că mie-mi convine să mă gândesc? se ridică Phillip, înalt şi slab, cu costumul său de o mie de dolari şifonat îngrozitor. Au spus că e o chestiune de ore, cel mult. Aparatele îl ajută să respire. La naiba, Cam, ştii cum au vorbit mama şi tata despre asta, când s-a îmbolnăvit ea. Fără măsuri extreme. Şi-au făcut testamentele, iar noi ¡-l ignorăm pe al lui, fiindcă... fiindcă nu suportăm să n-o facem.

— Vrei să tragi heblul? se repezi Cam, înşfăcându-şi fratele de revere. Vrei să-i tragi naibii heblul cât mai e viu?

Obosit şi cu inima frântă, Phillip clătină din cap:

— Mai degrabă mi-aş tăia mie o mână. Nu vreau să-l pierd, nu mai puţin decât tine. Mai bine hai să vezi cu ochii tăi.

Se întoarse, pornind pe coridor, unde antisepticele nu reuşeau să ascundă mirosul de deznădejde. Intrară pe uşa dublă, pe lângă un oficiu al surorilor, prin faţa unor mici

încăperi cu geam unde aparatele piuiau şi viaţa se agăţa cu îndărătnicie de orice speranţă.

Când ajunseră, Ethan stătea pe un scaun, lângă pat. Mâna sa mare şi bătătorită o ţinea pe a lui Ray, pe sub bara de protecţie. Avea trupul înalt şi vânjos adus de spate, ca şi cum i-ar fi vorbit omului fără cunoştinţă din patul de alături. Se ridică încet şi, cu ochii încercănaţi de nesomn, îl studie pe care.

— Deci, te-ai hotărât să-ţi faci apariţia. Ai spart gaşca.

— Am venit cât am putut de repede.

Nu voia s-o recunoască, nu voia s-o creadă. Omul care zăcea în patul îngust, omul acela bătrân şi înfricoşător de firav, era tatăl lui: Raymond Quinn e ca enorm, puternic, invincibil. Dar omul cu chipul tatălui său era scofâlcit, palid şi nemişcat ca moartea.

— Tată, se apropie el de pat, aplecându-se. Eu sunt, Cam. Am venit.

Aşteptă, oarecum sigur că nu era nevoie decât de atât pentru ca ochii tatălui său să se deschidă, să clipească ştrengăreşte.

— Vreau să vorbesc cu medicul.

— García, îşi frecă Ethan faţa cu mâinile, până în părul albit de soare. Tăietorul de creiere căruia mama îi zicea

Mâini Vrăjite. Îl cheamă sora prin pager.

Cam se îndreptă şi, pentru prima oară, îl observă pe băiatul care dormea în colţ, ghemuit într-un fotoliu.

— Cine-i puştiul?

— Ultimul dintre băieţii găsiţi ai lui Ray Quinn, izbuti Ethan un mic zâmbet; în mod normal, i-ar fi îmblânzit chipul serios, i-ar fi încălzit ochii albaştri şi răbdători. Ţi-a spus despre el. Seth. Tata l-a luat acum vreo trei luni.

Dădu să spună mai mult, dar observă privirea prevenitoare a lui Phillip şi ridică din umeri:

— Vorbim despre asta mai târziu.

Phillip rămase la picioarele patului, legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie.

— Şi, cum a fost la Monte Carlo?

La vederea privirii goale a lui Cam, ridică din umeri. Era un gest pe care toţi trei îl foloseau în loc de alte cuvinte.

— Sora a spus că ar trebui să vorbim cu el, şi noi între noi. Poate că aşa ar reuşi să... Nu-s nici ei siguri.

— A fost bine.

Cam se aşeză, repetând gestul lui Ethan de a-l lua pe Ray de mână pe sub bara patului. Mâna fiind moale şi inertă, o ţinu cu grijă, impunându-i să i-o strângă pe a lui.

— Am câştigat o grămadă de bani la cazinou şi aveam în

apartament o manechină franţuzoaică tare de tot, când am primit faxul tău.

Întoarse capul, vorbind direct spre Ray:

— S-o fi văzut. Era incredibilă. Picioare din urechi, nişte sâni trăsnet, făcuţi de mâna omului.

— Mutră avea? întrebă sec Ethan.

— Pe măsura caroseriei. Îţi zic eu, era mortală. Şi când am spus că trebuie să plec, s-a cam supărat – îşi bătu el obrazul brăzdat de zgârieturi. A trebuit s-o arunc în hol înainte de a mă sfâşia în bucăţi. Da mi-am amintit să-i arunc şi rochia după ea.

— Era goală? vru să ştie Phillip.

— Puşcă.

Phillip zâmbi, după care râse pentru, prima oară în douăzeci de ore.

— Dumnezeule, când e vorba de tine...

Îşi puse mâna pe piciorul lui Ray, având nevoie să se simtă legat de el.

— Cât i-ar plăcea povestea asta.

În colţ, Seth se prefăcea că doarme. Îl auzise pe care intrând. Ştia cine era. Ray vorbise mult despre Cameron. Avea două albume groase, pline-ochi cu tăieturi, articole şi fotografii ale curselor şi izbânzilor lui.

Acum nu mai părea atât de dur şi de important, conchise Seth. Tipul arăta bolnav, palid, cu ochii duşi în fundul capului. Băiatul avea să-şi formeze singur părerea despre Cameron Quinn.

Pe Ethan îl plăcea destul de mult. Deşi omul i-ar fi făcut fundul carne vie dacă ieşea cu el la pescuit de stridii sau scoici. Nu ţinea predici tot timpul şi nu-i scăpase nici măcar un singur dos de palmă, chiar şi când greşise. Şi se potrivea destul de bine cu viziunea unui băiat de zece ani ca Seth despre pescari.

Colţuros, bronzat, cu părul des şi cârlionţat, castaniu vârstat cu blond, muşchi tari, vorbă piperată. Mda, lui Seth îi plăcea destul de mult.

Nici Phillip nu-l deranja cu nimic. De obicei era spilcuit şi aranjat. Seth bănuia că tipul avea ca la vreo şase milioane de cravate, deşi nu-şi putea închipui de ce i-ar fi trebuit cuiva una măcar. Însă Phillip avea o slujbă fantezistă într-un birou fantezist din Baltimore. Publicitate. Venea cu idei creţe ca să le vândă tot felul de chestii unora care probabil n-aveau nicio nevoie de ele.

Seth bănuia că era un mod mişţocuţ de a pungăşi oamenii.

Şi-acuma, Cam. El era cel care umbla după sclipiciuri,

care trăia pe muchie de cuţit şi-şi asuma orice risc. Nu, nu părea atât de dur, nu arăta deloc a tip nasol.

Apoi Cam întoarse capul şi ochii i se întâlniră cu ai lui Seth. Rămase astfel, cu privirea directă, fără a clipi, până când Seth simţi un nod în stomac. Ca să scape, se mulţumi să închidă ochii şi-şi imagină că era din nou în casa de lângă apă, aruncându-i beţe căţelului ăluia ameţit pe care Ray îl numea Foolish[1].

Ştiind că băiatul era treaz şi îi observase privirea, Cam continuă să-l studieze. Un puşti arătos, îl aprecie el, cu o claie de păr nisipiu şi un trup care tocmai era în creştere. Dacă o ţinea tot aşa, avea să ajungă un lungan înainte de a-i da tuleiele. Avea o bărbie gen pupaţimăn-cur, observă Cam, şi gură îmbufnată. Prefăcându-se că dormea, reuşea să pară inofensiv ca un căţelandru şi cam la fel de drăgălaş.

Ochii, însă... Cam le recunoscuse acel ascuţiş, prudenţa animalică. O văzuse destul de des în oglindă. Nu reuşise să distingă culoarea, dar era închisă. *Albaştri* sau căprui, bănuia.

— N-ar trebui să-l parcăm pe puşti în altă parte?

Ethan aruncă o privire.

---

1 - Prostul, Prostilă (n.tr.)

— Stă bine aici. Oricum n-avem cu cine să-l lăsăm. De capul lui, cine ştie în ce s-ar băga.

Cam ridică din umeri şi-şi mută privirea, uitând de el.

— Vreau să vorbesc cu Garda. Trebuie să le fi ieşit rezultatele analizelor, sau ceva. Conduce ca un profesionist, aşa că dacă a avut atac de cord sau de apoplexie...

Lăsă fraza neterminată – era prea mult, numai să se gândească.

— Trebuie să ştim. Dacă stăm pe-aici, nu-l prea ajutăm.

— Dacă simţi nevoia să faci ceva, replică Ethan, pe un ton scăzut care indica o enervare stăpânită, du-te. Important e să fim aici.

Îşi privi fratele, peste trupul fără cunoştinţă al lui Ray:

— Întotdeauna asta a fost important.

— Unii din noi n-am avut chef să pescuim stridii sau să ne petrecem viaţa controlând oalele cu crabi, i-o întoarse Cam. Ni s-a dăruit o viaţă şi au vrut să facem cu ea ce vrem noi.

— Aşa că ai făcut ce-ai vrut.

— Cu toţii, interveni Phillip. Dacă în ultimele câteva luni a fost ceva în neregulă cu tata, Ethan, trebuia să ne spui.

— De unde naiba vrei să fi ştiut?

Dar ştiuse ceva, numai că nu putuse să indice ce anume. Şi lăsase să-i scape. Asta-l rodea acum, în timp ce stătea ascultând maşinile care menţineau respiraţia tatălui său.

— Fiindcă ai fost aici, răspunse Cam.

— Mda, am fost aici. Pe când tu, n-ai fost – ani de zile.

— Şi dacă eu rămâneam pe St. Chris, n-ar fi intrat în stâlpul ăla nenorocit? Christoase, îşi împinse Cam mâinile prin păr. Câtă logică.

— Dacă erai pe-aproape. Dacă oricare aţi fi fost, nu încerca să facă atâtea de unul singur. De fiecare dată când apăream, sau era cocoţat pe-o afurisită de scară, sau împingea roaba, sau îşi picta barca. Şi încă mai predă trei zile pe săptămână la colegiu, dă meditaţii, corectează teze. Are aproape şaptezeci de ani, ce Dumnezeu.

— Doar şaizeci şi şapte.

Phillip simţi o gheară ascuţită, rece ca gheaţa, zgâriindu-l pe dinăuntru.

— Şi întotdeauna a fost sănătos ca un atelaj de cai.

— Ba în ultima vreme n-a mai fost. Slăbea şi arăta obosit şi consumat. Ai văzut cu ochii tăi.

— Bine, bine, îşi frecă Phillip faţa cu mâinile, simţind ţepii bărbii nerase de-o zi. Deci, poate că ar fi trebuit s-o

lase puţin mai moale. Probabil că a fost un efort prea mare să-l ia pe puşti, dar cine-i putea muta gândul?

— Iar vă certaţi.

Glasul, slab şi greoi, îi făcu pe toţi trei să tresară, atenţi.

— Tată, se aplecă Ethan cel dintâi, cu inima palpitându-i în piept.

— Mă duc după doctor.

— Nu. Stai, bâigui Ray, înainte ca Phillip să poată ieşi în fugă.

Era un efort hidos acea revenire, chiar şi pentru un moment doar. Iar Ray înţelegea că avea la dispoziţie doar câteva clipe. Deja avea senzaţia că mintea şi trupul i se despărţiseră, deşi simţea apăsarea unor mâini pe mâinile lui, auzea glasurile fiilor săi, precum şi teama şi furia care se simţeau în ele.

Doamne, cât era de obosit, atât de obosit... Şi o voia pe Stella. Dar, înainte de a pleca, mai avea o ultimă datorie.

— Veniţi...

Pleoapele îi păreau grele de câteva kilograme fiecare, dar îşi sili ochii să se deschidă, chinuindu-se să-şi limpezească vederea. Fiii lui, îşi spuse, trei minunate daruri ale sorţii. Îşi dăduse toată străduinţa cu ei, încercând să-i înveţe cum să devină oameni. Acum, avea

nevoie de ei pentru încă unul. Avea nevoie să rămână uniţi, fără el, şi să îngrijească de copil.

— Băiatul...

Până şi cuvintele aveau greutate. Se strâmba de efortul împingerii lor din minte până la buze.

— Băiatu-i al meu. Acum, al vostru. Ţineţi băiatul, orice-ar fi, aveţi grijă de el. Cam. Tu-l vei înţelege cel mai bine.

Mâna lui mare, cândva atât de puternică şi de vitală, încerca cu disperare să strângă.

— Dă-ţi cuvântul.

— Vom avea grijă de el.

În acel moment, Cam i-ar fi promis şi că avea să tragă jos de pe cer luna şi stelele.

— Vom avea grijă de el până te pui din nou pe picioare.

— Ethan... trase din nou Ray aer în piept, făcând să ţiuie aparatul de respirat. Va avea nevoie de răbdarea ta, de inima ta. Datorită lor, eşti un bun pescar.

— Nu-ţi face griji pentru Seth. O s-avem grijă noi.

— Phill ip.

— Aici sunt, se apropie fiul său, aplecându-se. Toţi suntem aici.

— Ce minte ageră. Tu vei şti cum să faci ca să meargă bine. Nu-l lăsaţi să plece. Sunteţi fraţi. Ţineţi minte că

sunteţi fraţi. Aşa de mândru de voi... De toţi... Nişte Quinni...

Zâmbi uşor, încetând să mai lupte.

— Acum trebuie să-mi daţi drumul...

— Mă duc după doctor.

În panică, Phillip se repezi afară, în timp ce Cam şi Ethan încercau să-i impună tatălui lor să-şi revină.

Nimeni nu-l lua în seamă pe băiatul care stătea chircit în fotoliu, cu ochii închişi strâns peste lacrimile fierbinţi.

Capitolul 2

Singuri sau în grupuri, oamenii au venit la priveghiul şi înmormântarea lui Ray Quinn. Fusese mai mult decât un locuitor al punctului de pe hartă cunoscut ca St. Christopher's. Fusese profesor, prieten şi confident. În anii când recolta de stridii era slabă, ajutase la organizarea unor acţiuni pentru adunare de fonduri sau găsise dintr-odată zeci de treburi care se cereau făcute pentru a-i ajuta pe pescari să treacă printr-o iarnă grea.

Dacă un student avea greutăţi, Ray găsea o cale de a-şi găsi o oră în plus pentru lucrul în doi. Cursurile lui de literatură, la universitate, se ţinuseră întotdeauna cu sala plină, şi rareori îl uita cineva pe profesorul Quinn.

Crezuse în comunitate, iar această credinţă fusese atât puternică, pe cât de suplă în aplicare. Realizase acea formă principală a umanităţii. Înrâurise vieţi.

Şi crescuse trei băieţi pe care nimeni nu-i voise, făcând din ei bărbaţi.

Îi lăsaseră mormântul îngropat sub flori şi lacrimi. Astfel că, atunci când au început şuşotelile şi întrebările, adesea erau înăbuşite rapid. Puţini doreau să audă ponegriri la adresa lui Ray Quinn. Sau cel puţin aşa spuneau, chiar în

timp ce ciuleau urechile ca să prindă murmurele din zbor.

Scandaluri sexuale, adulter, copil nelegitim. Sinucidere.

Ridicol. Imposibil. Majoritatea o spuneau şi vorbeau serios. Alţii, însă, se aplecau mai aproape, pentru a prinde fiecare şoaptă, îşi îmbinau sprâncenele şi dădeau pontul mai departe.

Cam nu auzea nimic din aceste bârfe. Suferea atât de cumplit, de monstruos, încât abia îşi mai putea auzi propriile gânduri. Când mama lui murise, făcuse faţă. Fusese pregătit, îi veghease suferinţa şi se rugase să se sfârşească. Dar această pierdere fusese prea rapidă, prea arbitrară, şi nu putea da vina pe niciun cancer.

Erau prea mulţi oameni în casă, vizitatori care voiau să-şi prezinte condoleanţele sau să depene amintiri. N-avea nevoie de amintirile lor, nu le putea suporta până nu şi le rezolva pe ale lui.

Stătea singur, aşezat pe debarcaderul la ale cărui reparaţii îl ajutase ani de zile pe Ray. Lângă el se afla frumosul slup de opt metri cu care navigaseră de nenumărate ori. Cam îşi amintea ambarcaţiunea pe care o avusese Ray în acea vară dintâi – un mic Sunfish, o bărcuţă de aluminiu, care lui Cam i se păruse mare ca un dop.

Şi cu câtă răbdare îl învăţase Ray arta navigaţiei, cum să mânuiască greementul, cum să fixeze velele. Fiorul, îşi amintea acum Cam, primei ocazii când Ray îl lăsase să ţină cârma.

Fusese o experienţă care-i schimbase viaţa băiatului crescut pe străzi rău famate – aerul sărat suflându-i în faţă, pânza albă plesnind în vânt, viteza şi libertatea de a luneca peste apă. Dar, mai presus de orice, fusese încrederea. Poftim, păruse să spună Ray, vezi ce poţi face cu ea.

Poate că în acea clipă unică, în acea după-amiază pâcloasă când frunzişul era atât de verde şi de bogat, iar soarele un glob alb incandescent dincolo de ceaţă, băiatul începuse să se transforme în bărbatul de acum.

Iar Ray o făcuse cu un simplu zâmbet.

Auzi paşii pe ponton, dar nu se întoarse. Continuă să privească peste apă, când Phillip se opri lângă el.

— Au plecat aproape toţi.

— Bine.

Phillip îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Pentru tata au venit. Le-ar fi fost recunoscător.

— Mda.

Obosit, Cam îşi apăsă ochii cu degetele, apoi le lăsă să

cadă.

— Ar fi fost. Mi s-au terminat lucrurile de spus şi modurile de a le spune.

— Mhm.

Deşi îşi câştiga existenţa din iscusinţa la vorbă, Phillip îl înţelegea exact. Avu nevoie de un moment pentru a savura tăcerea. Briza marină era uşor înţepătoare, uşurându-l după aglomeraţia din casa încălzită de prea multe trupuri.

— Grace face curat la bucătărie. Seth îi dă o mână de ajutor. Cred că s-a cam aprins după ea.

— Arată bine, se chinui Cam să-şi îndrepte gândurile spre altcineva; spre orice altceva. Mi-e greu să mi-o imaginez cu un copil al ei. E divorţată, nu?

— De vreun an, doi. A părăsit-o imediat după ce s-a născut mica Aubrey.

Phillip expiră printre dinţi.

— Avem de rezolvat câteva lucruri, Cam.

Cam recunoscu tonul, care însemna să sosise vremea treburilor serioase. Nemulţumirea i se răzvrăti imediat.

— Mă gândeam să ridic puţin ancora. Azi e vânt bun.

— Poţi merge mai târziu.

Întoarse capul, lipsit de expresie:

— Pot merge acum.

— Circulă zvonul că tata s-a sinucis.

După un moment de paloare, Cam se înroşi de o furie turbată.

— Ce futu-i mama mă-sii-i asta? întrebă el, sărind în picioare.

„Na”, îşi spuse Phillip cu o satisfacţie sumbră, „cu asta ţi-am captat atenţia”.

— Unii sunt de părere că anume a intrat în stâlp.

— Astea-s minciuni gogonate. Cine naiba zice?

— Se vorbeşte – şi unele cam prind rădăcini. E în legătură cu Seth.

— Ce legătură are asta cu Seth? începu Cam să se plimbe în lungul debarcaderului îngust, cu paşi lungi şi furioşi. Ce, cred c-a înnebunit, de-a luat puştiul? Ce dracu’, mă, a fost nebun că ne-a luat pe fiecare din noi, da ce-a re asta de-a face cu accidentul?

— Pe ici pe colo se comentează că Seth ar fi fiul lui. De sânge.

Aceste cuvinte îl opriră pe care în loc.

— Mama nu putea avea copii.

— Ştiu.

Furia îi bubui în piept, ca un ciocan pe o nicovală de

oţel.

— Adică vrei să zici c-a înşelat-o? Că s-a încurcat cu alta şi-a făcut un copil? Iisuse Christoase, Phil.

— Nu eu o zic.

Cam se apropie, până ajunseră faţă în faţă.

— Şi-atunci ce naiba zici?

— Îţi spun ce-am auzit, răspunse calm Phillip, ca să căutăm o soluţie.

— Dacă aveai coaie, îi dădeai una peste bot ăluia care a trântit minciuna asta.

— Cum îţi vine ţie să-mi dai una acum. Ăsta-i stilul tău de-a ataca problema? Dă-i la cap până trece?

Pierzându-şi şi el controlul, Phillip îi dădu lui Cam un mic brânci.

— Ce dracu', a fost şi tatăl meu! Tu ai fost primul, da nu singurul!

— Atunci de ce naiba nu i-ai luat apărarea în loc să asculţi porcăriile alea? Ţi-a fost frică să nu-ţi murdăreşti mânuşiţele? Să nu-ţi strici manichiura? Dacă nu erai un fătălău nenorocit, ai fi...

Pumnul lui Phillip se repezi, nimerindu-l pe care drept în bărbie. Lovitura avusese destulă forţă pentru a-i azvârli capul înapoi, făcându-l să se clatine câţiva paşi. Dar îşi

regăsi destul de repede echilibrul. Cu ochii întunecaţi şi ageri, dădu din cap:

— Aşa, deci, bine; hai.

Lui Phillip îi vuia sângele prin cap, înfierbântat. Începu să-şi scoată sacoul. Atacul se produse rapid, tăcut şi de la spate. Abia avu timp să înjure, înainte de a zbura de pe ponton, în apă.

Ieşi la suprafaţă, scuipă şi îşi împinse din ochi părul ud.

— Javră. Canalie ce eşti.

Ethan, cu degetele mari înfipte în buzunarele din faţă, îşi studie fratele care călca apa.

— Răcoreşte-te, îi propuse el moale.

— Costumul ăsta este *Hugo Boss,* îngăimă Phillip, înotând spre ponton.

— Mă cac pe el, aruncă Ethan o privire spre care. Ţie îţi spune ceva?

— Îmi spune c-o să aibă o notă piperată de tot la curăţătoria chimică.

— Şi tu la fel, replică Ethan, împingându-l şi pe care de pe debarcader. Nu e nici locul, nici momentul să vă luaţi la pumni. Aşa că după ce vă săltaţi fundurile din apă şi vă uscaţi, o să stăm de vorbă. Pe Seth l-am trimis cu Grace, un timp.

Cu ochii îngustaţi, Cam îşi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Deci aşa, deodată, ai ajuns tu şeful.

— Mie mi se pare că-s singurul care şi-a ţinut capul deasupra apei.

Cu aceste cuvinte, Ethan se întoarse şi porni grăbit spre casă.

Cam şi Phillip se agăţară în acelaşi timp de marginea pontonului. Se priviră lung, încruntaţi, după care Cam oftă:

— Îl aruncăm mai târziu.

Acceptându-i scuzele, Phillip dădu din cap. Se ridică pe debarcader şi se aşeză, scoţându-şi cravata distrusă.

— Şi eu l-am iubit. La fel de mult ca tine. Cât de mult ar fi putut oricine să-l iubească.

— Mhm, îşi smulse Cam pantofii din picioare. Nu suport.

Era o mărturisire grea, din partea unui om care alesese viaţa pe muchie de cuţit.

— N-am vrut să fiu aici azi. N-am vrut să stau acolo şi să mă uit cum îl coborau în pământ.

— Ai fost. Pentru el, asta-i tot ce-ar fi contat.

Cam îşi scoase şosetele, cravata, sacoul, simţind frigul primăverii timpurii.

— Cine ţi-a spus despre... cine-a zis lucrurile alea despre

tata?

— Grace. Auzise vorbe şi s-a gândit că e mai bine să ştim ce se zvoneşte. Ne-a spus, lui Ethan şi mie, azi-dimineaţă. Şi a plâns, completă Phillip arcuindu-şi o sprânceană. Mai crezi şi-acum că trebuia să-i dau una?

Cam îşi aruncă pe iarbă pantofii făcuţi praf.

— Vreau să ştiu de la cine a pornit şi de ce.

— Te-ai uitat la Seth, Cam?

— Sigur că m-am uitat la el, se întoarse Cam, pornind spre casă.

— Uită-te mai bine, murmură Phillip.

Peste douăzeci de minute, când Cam intră în bucătărie, încălzit şi uscat, în pulover şi blugi, Ethan pregătise cafeaua fierbinte şi whiskey-ul.

Era o bucătărie mare, de familie, cu o masă lungă de lemn în mijloc. Tăblia albă îşi cam arăta vârsta, prin uzură şi rosături. Cu câţiva ani în urmă, vorbiseră să schimbe maşina de gătit îmbătrânită. Apoi se îmbolnăvise Stella şi cu asta se terminaseră toate discuţiile.

Pe masă era un castron mare şi puţin adânc, pe care Ethan îl făcuse la atelierul de lucru manual, în primul an de liceu. Stătea acolo din ziua când îl adusese acasă şi adesea era umplut cu scrisori, bilete şi hârtii de-ale

gospodăriei, în locul fructelor cărora le fusese destinat. Trei ferestre mari se înşirau pe peretele din fund, deschizându-se spre curte şi spre apa de dincolo de ea.

Uşile dulapului aveau geamuri, iar vesela dinăuntru era albă şi simplă, aranjată meticulos. Precum, îşi spuse Cam, conţinutul tuturoi sertarelor. Stella insistase în acest sens. Când voia o lingură, pe toţi sfinţii, n-avea niciun chef s-o caute.

Dar frigiderul era acoperit cu fotografii şi tăieturi din ziare, scrisori, cărţi poştale, desene de-ale copiilor, toate prinse dea valma cu magneţi multicolori.

Inima i se opri un moment, când intră în încăpere, ştiind că părinţii lui n-aveau să mai fie niciodată acolo.

— Cafeaua e tare, comentă Ethan. Şi whiskey-ul la fel. Alege.

— Din amândouă.

Cam îşi turnă o cană, adăugă în cafea o porţie de *Johnnie Walker,* şi se aşeză.

— Vrei să te iei şi tu de mine?

— Am făcut-o. Şi poate-am s-o mai fac.

Ethan decise că prefera whiskey-ul simplu şi sec. Şi-şi turnă o doză dublă.

— Acum nu prea am chef.

Rămase în picioare lângă fereastră, privind afară, cu paharul în mână, neînceput.

— Cred totuşi că ar fi trebuit să treci mai mult pe-aici în ultimii ani. N-oi fi putut. Acum nu mai contează.

— Nu sunt pescar, Ethan. Fac ce ştiu. Asta au aşteptat de la noi.

— Mda.

Nu-şi putea imagina nevoia de a fugi din locul care era cămin şi sanctuar. Şi iubire. Dar n-avea niciun rost s-o pună în discuţie, nici să i-o reproşeze. Sau, recunoscu el, să arunce cu acuzaţii.

— Casa are nevoie de ceva reparaţii.

— Am observat. – Ar fi trebuit să-mi fac mai mult timp ca să vin şi să mă ocup de ea. Mereu îţi zici că o să fie timp destul, şi pe urmă, nu e. Treptele din spate putrezesc, trebuie înlocuite.

Se întoarse, când intră şi Phillip.

— Astă seară Grace are de lucru, aşa că nu-l poate ţine pe Seth mai mult de două ore. Zi tu totul, Phil. Mie mi-ar lua prea mult.

— În regulă.

Phillip îşi turnă cafea, fără să se atingă de whiskey. În loc să se aşeze, se rezemă de bufet.

— Se pare că acum câteva luni a venit să-l caute pe tata o femeie. S-a dus la facultate, a făcut puţin tărăboi, dar pe-atunci nimeni nu i-a dat atenţie.

— Ce fel de tărăboi?

— A provocat o scenă în biroul lui, cu multe ţipete şi plânsete din partea ei. Pe urmă s-a dus la decan şi a încercat să depună împotriva tatii o plângere pentru molestare sexuală.

— Asta-i o făcătură.

— Se pare că şi decanul a fost de aceeaşi părere.

Phillip îşi turnă o a doua ceaşcă de cafea, pe care o aduse la masă.

— A susţinut că tata o hărţuise şi o molestase când era studentă. Dar nu figura nicăieri ca fostă studentă a colegiului. Pe urmă, a spus că îi audiase doar cursurile, fiindcă nu avea bani pentru taxa completă. Însă nici pe-asta n-a putut-o confirma nimeni. Reputaţia tatii a rezistat şi totul părea să fi trecut.

— A fost destul de zguduit, interveni Ethan. Mie n-a vrut să-mi vorbească. Cu nimeni n-a vrut. Pe urmă a plecat pentru circa o săptămână. Mi-a spus că se duce în Florida, la pescuit. Şi s-a întors cu Seth.

— Vrei să spui că oamenii cred că puştiu-i al lui? Pentru

numele lui Dumnezeu, că a avut de-a face cu matracuca asta care a aşteptat, cât, zece, doişpe ani, ca să se plângă?

— Atunci, nimeni n-a prea luat-o în seamă, explică Phillip. Mai adusese şi alţi copii pierduţi acasă. Dar apoi, mai erau şi banii.

— Care bani?

— A completat cecuri, unul pentru zece mii de dolari, altul pentru cinci, şi încă unul de zece, în ultimele trei luni. Toate, pe numele Gloria Delauter. Cineva de la bancă o observat şi i-a suflat altcuiva, fiindcă Gloria Delauter se numea femeia care încercase să-l înfunde cu acuzaţiile de hărţuire şi agresiune sexuală.

— Şi mie de ce naiba nu mi-a spus nimeni ce se întâmpla pe aici?

— N-am aflat de bani decât acum câteva săptămâni.

Ethan privi în paharul cu whiskey, apoi hotărî că avea să-i prindă mai bine înăuntru decât afară. Îl dădu pe gât şi şuieră scurt.

— Când l-am întrebat, mi-a spus că important era numai băiatul. Să nu-mi fac nicio grijă. De cum se rezolva totul, avea să-mi explice. Mi-a cerut să-l las câtva timp, şi părea atât de... lipsit de apărare. Nici nu-ţi poţi da seama cum

era, să-l văd speriat, bătrân şi fragil. Tu nu l-ai văzut, n-ai fost aici să-l vezi. Aşa că am aşteptat.

Whiskey-ul şi vinovăţia se împerecheară cu nemulţumirea şi durerea, pentru a-l sfredeli în interior.

— Şi am greşit.

Zguduit, Cam se ridică de la masă.

— Crezi că îl şantaja. Că şi-a făcut de cap cu o studentă acum câţiva ani şi a răsturnat-o. Şi că acum o plătea ca să-şi ţină gura. Aşa că i-a dat lui copilul să-l crească?

— Îţi spun ce s-a întâmplat şi ce ştiu.

Glasul lui Ethan era calm, ochii fermi.

— Nu ce cred.

— Eu nici nu ştiu ce să cred, adăugă încet şi Phillip. Dar ştiu că Seth are ochii lui. Nu e nevoie decât să te uiţi la el, Cam.

— Nici vorbă să se fi cordit cu vreo studentă. Şi nici s-o fi înşelat pe mama.

— Nu vreau s-o cred, zise Phillip punând cana jos. Dar om era şi el. Ar fi putut comite o greşeală.

Unul dintre ei trebuia să fie realist şi hotărî că el era alesul.

— Dacă a făcut-o, n-am să-l condamn pentru asta. Ceea ce trebuie să facem e să ne hotărâm cum îi vom împlini

dorinţa. Trebuie să găsim o cale de a-l păstra pe Seth. Pot afla dacă a declanşat procedurile de adopţiune. S-ar putea să nu fie încheiate. Vom avea nevoie de un avocat.

— Vreau să aflu mai mult despre Gloria Delauter asta.

Cu un efort calculat, Cam îşi descleştă pumnii înainte de a-i putea folosi asupra a ceva, sau a cuiva.

— Vreau să ştiu cine naiba e. Unde naiba e.

— Cum pofteşti, ridică din umeri Phillip. Personal, eu n-am chef să m-apropii de ea.

— Şi cu balivernele-astea cu sinuciderea ce e?

Phillip şi Ethan schimbară o privire, apoi Ethan se ridică şi merse la un sertar din bucătărie. Îl deschise, scoţând o geantă mare, încuiată. Îl durea s-o ţină în mână şi văzu, după cum i se întunecară lui Cam ochii, că recunoscuse inelul de chei în formă de trifoi, cu smalţ verde uzat, al tatălui lor...

— Asta era în maşină după accident, deschise el geanta, pentru a lua dinăuntru un plic. Hârtia albă era pătată cu sânge uscat.

— Cred că cineva – unul dintre poliţişti, şoferul camionului de la atelier, poate vreun infirmier – s-a uitat înăuntru şi a citit scrisoarea, fără să se ostenească s-o păstreze. E de la ea.

Scutură scrisoarea din plic şi i-o întinse lui Cam.

— Delauter. Cu ştampila poştei din Baltimore.

— De la Baltimore se întorcea.

Cu oroare, Cam despături scrisoarea. Caligrafia era neciteaţă, cu litere mari şi rotunde.

Quinn, m-am săturat de-atâtea tocmeli. Dacă vrei aşa de mult copilul, e, timpul să-l plăteşti. Ne întâlnim în locul de unde l-ai luat. Luni dimineaţă. Atunci, în cartier, e destulă linişte. La unsprezece. Adu o sută cincizeci de mii, cash. Bani cash, Quinn, şi fără amânări. Dacă nu-i aduci până la ultimul bănuţ, iau copilul înapoi. Ţine minte, pot pune frâna la adopţie oricând vreau. O sută cincizeci de bătrâne e un preţ destul de bun pentru un băiat frumos ca Seth. Adu banii şi am dispărut. Ai cuvântul meu. Gloria.

— Îl vindea, murmură Cam. Ca pe un...

Se opri, ridicând o privire tăioasă spre Ethan, când îşi aminti. Odinioară, Ethan fusese vândut la fel de avantajos, de propria lui mamă, bărbaţilor care preferau băieţi.

— Iartă-mă, Ethan.

— O suport, răspunse simplu fratele său. Mama şi tata s-au asigurat de asta. Nu-l va primi pe Seth înapoi. Cu orice preţ, n-o să mai pună mâna pe el.

— Nu ştim dacă a plătit-o.

— Şi-a golit contul din banca de-aici, interveni Phillip. Din câte mi-am dat seama – şi încă nu i-am cercetat amănunţit hârtiile – şi-a lichidat economiile curente. N-a avut decât o zi în care să ia banii. S-ar fi cifrat la vreo sută de mii. Nu ştiu dacă mai avea încă cincizeci – şi, în caz că da, dacă a avut timp să lichideze.

— Femeia aia n-ar fi dispărut. O ştia şi el.

Cam lăsă scrisoarea jos, ştergându-şi mâinile de blugi ca şi cum i s-ar fi murdărit.

— Deci, oamenii şoptesc că s-a sinucis de ruşine, din panică, de disperare? N-ar fi lăsat singur copilul.

— Nu l-a lăsat singur, se îndreptă Ethan spre cafetieră. L-a lăsat cu noi.

— Şi cum naiba vrei să-l ţinem? se aşează Cam din nou. Cine-o să ne lase să adoptăm un copil?

— Vom găsi noi o cale.

Ethan turnă cafea, adăugând zahăr destul pentru a-l face pe Phillip să reacţioneze cu o strâmbătură.

— Acum e al nostru.

— Ce dracu’ o să facem cu el?

— Îl dăm la şcoală, îi asigurăm un acoperiş deasupra capului, mâncare la ghiozdan, şi-ncercăm să-i dăm câte ceva din ceea ce ni s-a dat nouă.

Aduse cafetiera şi umplu din nou şi ceaşca lui Cam.

— Ai vreun argument contra?

— Vreo două duzini, dar niciunul nu-i mai important decât faptul că ne-am dat cuvântul.

— Cu asta suntem toţi de acord, cel puţin.

Încruntat, Phillip bătu cu degetele în masă.

— Dar am omis un punct destul de vital. Niciunul din noi nu ştie ce va avea de spus Seth. S-ar putea să nu vrea să stea aici. Poate nu va dori să rămână cu noi.

— Nu faci decât să complici lucrurile, ca de obicei, se plânse Cam. De ce n-ar vrea?

— Fiindcă pe tine nu te cunoaşte, pe mine abia a început să mă cunoască, gesticulă Phillip cu ceaşca. Singurul cu care a stat cât de cât e Ethan.

— Nici cu mine nu şi-a petrecut prea mult timp, recunoscu Ethan. L-am luat cu barca de câteva ori. Are minte ageră, mâini îndemânatice. Nu prea are ce spune din partea lui, dar când o face, ştiu că are gură. A stat un timp şi cu Grace. Nu pare s-o deranjeze.

— Tata a vrut să rămână, declară Cam, ridicând din umeri. Deci, rămâne.

Întoarse capul, la auzul a trei claxoane scurte.

— Asta Grace trebuie să fie, a venit să-l lase, în drum

spre *Shineys Pub.*

— *Shine/să* săriră în sus sprâncenele lui Cam. Ce treabă are ea la *Shiney să*

— Îşi câştigă existenţa, cred, replică Ethan.

— A, mda, se întinse pe buzele lui Cam un zâmbet, încet. Îşi mai pune şi-acum chelneriţele să se îmbrace în fustiţele alea scurte cu fundă pe fund şi ciorapi negri de plasă?

— Întocmai, oftă prelung, nostalgic, Phillip. Ba bine că nu.

— Lui Grace i-ar veni binişor un costum din alea, aş zice.

— Îi vine, zâmbi Phillip. Fii sigur că-i vine.

— Poate dau şi eu o raită pe la *Shiney,* mai încolo.

— Grace nu-i una din manechinele tale franţuzoaice, se ridică de la masă Ethan, ducându-şi ceaşca şi nemulţumirea la chiuvetă. Nu te-apropia.

— Hooo, dădu Cam din sprâncene spre Phillip, de la spatele lui Ethan. Nu m-apropii, frate. Nu ştiam că ţi-ai îndreptat ochii în direcţia aia anume.

— Nici nu mi i-am îndreptat. E mamă, pentru numele lui Dumnezeu.

— M-am distrat de minune cu mama a doi copii. I?: nr. trecută în Cancun, îşi aminti Cam. Fostul ei soţ se bălăcea

în ulei – de măsline – şi nu s-a ales la partaj decât cu o vilă în Mexic, două maşini, nişte flecuşteţe, obiecte de artă şi două milioane. Am petrecut o săptămână memorabilă consoiând-o. Iar puştii erau drăgălaşi – de la distanţă. Cu bona.

— Ce umanitar eşti, Cam, comentă Phillip.

— Mie-mi spui?

Auziră uşa din faţă trântindu-se şi se uitară unii la alţii.

— Ei, cine vorbeşte cu el? vru să ştie Phillip.

— Nu mă pricep la aşa ceva.

Ethan se retrăgea deja spre uşa din fund.

— Şi trebuie să-i dau de mâncare câinelui.

— Laşu, bombăni Cam, în timp ce uşa se închidea după Ethan.

— Te cred. Şi eu sunt, se ridică Phillip, pornind. Sparge tu gheaţa. Am de răscolit hârtiile alea.

— Stai naibii o clipă...

Dar Phillip dispăru şi el, anunţându-l vesel pe Seth că avea Cameron ceva de vorbit cu el. Când Seth apăru în uşă, cu căţeluşul zburdându-i pe urme, îl văzu pe care încruntat, turnându-şi whiskey în cafea.

Băiatul îşi îndesă mâinile în buzunare şi ridică bărbia. Nu voia să fie acolo, nu voia să stea de vorbă cu nimeni. La

Grace, putuse sta pe verandă, singur cu gândurile lui. Chiar când ieşise şi ea pentru scurt timp şi se aşezase lângă el cu Aubrey pe genunchi îl lăsase în pace.

Fiindcă înţelegea că voia să aibă linişte.

Acum, trebuia să aibă de-a face cu omul ăsta. Nu se temea de mâinile lui mari şi de ochii duri. Nu voia – nu putea – să se lase răpus de frică. Nu i-ar fi păsat dacă-i dădeau un şut, aruncându-l afară ca pe unul dintre peştii prea mici pe care-i scotea Ethan din golf.

Îşi putea purta singur de grijă. Nu-şi făcea griji.

Inima i se zvârcoli în piept ca un şoarece în cuşcă.

— Ce?

Singurul cuvânt era plin de sfidare şi provocare. Se opri, cu picioarele înţepenite, în aşteptarea răspunsului.

Cam continuă să stea încruntat, sorbind din cafeaua alcoolizată. Cu o mână, mângâie absent căţelul, care încerca vitejeşte să i se caţăre-pe genunchi. Văzu un băiat slăbănog, în blugi încă rigizi şi vizibil noi, cu un rânjet gen futu-vă muma-n cur la toţi şi ochii lui Ray Quinn.

— Stai jos.

— Pot şi-n picioare.

— Nu te-am întrebat ce poţi, ţi-am spus să stai jos.

Ca la un semnal, Foolish îşi trânti pe podea fundul

dolofan, rânjind. Băiatul şi bărbatul, însă, continuară să se privească. Băiatul cedă primul. Smucitura scurtă din umeri îl făcu pe care să pună cana pe masă, cu zgomot. Era un gest al familiei Quinn, până-n măduva oaselor. Cam aşteptă un moment să se liniştească, încercând să-şi adune gândurile. Acestea, însă, rămaseră risipite, greu de prins. Ce naiba trebuia să-i spună băiatului?

— Ai mâncat ceva?

Seth îl privi precaut, pe sub genele dese ca ale unei fete.

— Mda, nişte chestii.

— Ray ţi-a vorbit despre... anumite lucruri? Planuri cu tine?

Umerii se smuciră din nou:

— Nu ştiu.

— Se pregătea să te adopte, să facă formele legale. Ştiai asta.

— A murit.

— Mda, îşi luă Cam din nou cafeaua, lăsând durerea să-l străbată. A murit.

— Mă duc în Florida, izbucni Seth, în momentul când îi veni ideea în minte.

Cam sorbi din cafea, înclinându-şi capul, chipurile cu

oarecare interes.

— Nu zău?

— Am nişte bani. Mă gândeam să plec mâine dimineaţă, să iau un autobuz spre sud. Nu mă puteţi opri.

— Ba cum să nu?

Mai la largul său, Cam se rezemă de spătar.

— Sunt mai mare ca tine. Ce planuri ai în Florida?

— Pot să-mi găsesc de lucru. Mă pricep la multe.

— Să mangleşti din buzunare, să dormi pe plajă.

— Poate.

Cam dădu din cap. La fel plănuia şi el, când îşi fixase destinaţia în Mexic. Pentru prima oară, îşi spuse că poate reuşea totuşi să comunice cu băiatul.

— Cred că încă nu ştii să conduci.

— Pot, dacă trebuie.

— În vrem nu le-a stea e mai greu să şuteşti o maşină, dacă n-ai experienţă. Şi trebuie să te mişti repede, dacă vrei să nu teajungă copoii. Nu-i rea ideea cu Florida.

— Acolo mă duc, strânse Seth din fălci.

— S-o crezi tu.

— Înapoi nu mă mai trimiteţi, se smuci de pe scaun băiatul, cu trupul subţiratic vibrându-i de frică şi furie; mişcarea neaşteptată şi strigătul îl făcură pe Foolish s-o

tulească, speriat. N-aveţi nicio putere asupra mea, nu mă puteţi sili să merg înapoi.

— Înapoi, unde?

— La ea. Plec chiar acum. Îmi iau boarfele şi m-am dus. Şi, dacă crezi că poţi să mă opreşti, eşti un bou.

Cam recunoscu atitudinea – încordat s-o încaseze, dar gata să dea şi el.

— Te bătea?

— Pe mă-ta, nu-i treaba ta.

— Ba p-a mă-tii, a făcut-o Ray să fie şi a mea. Dac-o iei spre uşă, adăugă, văzând că Seth îşi muta greutatea pe călcâie, te trag înapoi.

Oftă, doar, când băiatul o rupse la fugă.

Chiar şi prinzându-l, la trei paşi de uşa din faţă, fu nevoit să-i laude iuţeala. Iar când îl apucă de mijloc, încasând dosul de palmă în bărbia încă lovită, îi respectă şi forţa.

— Jos labele de pe mine, căcănare. Te-omor dacă te-atingi de mine.

Neînduplecat, Cam îl târî în *living room,* unde îl trânti într-un fotoliu şi îl ţinu acolo, cu chipul apropiat de al lui. Dacă în ochii băiatului ar fi văzut doar furie, sau sfidare, nu i-ar fi păsat. Dar ceea ce văzu era groază curată.

— Ai boaşe, puştiule. Acum, încearcă să-ţi dezvolţi şi

puţină minte, pe lângă ele. Dacă am chef de sex, îmi iau o femeie. Înţelegi?

Nu putea vorbi. Tot ce ştiuse, când braţul acela tare şi musculos îl înhăţase de mijloc, era că de data asta n-avea să mai poată scăpa. De data asta, nu mai putea să se zbată şi să fugă.

— Aici nu e nimeni care să te mai atingă în felul ăla. Niciodată.

Fără a-şi da seama, Cam îşi îmblânzise glasul. Ochii îi rămaseră întunecaţi, dar asprimea dispăruse.

— Dacă pun mâna pe tine, în cel mai rău caz n-ar însemna decât că încerc să-ţi bag minţile-n cap. Ai înţeles?

— Nu vreau să mă atingi, îngăimă Seth.

Abia mai respira. În panică, transpiraţia îi scălda pielea într-o peliculă uleioasă.

— Nu-mi place să fiu atins.

— Okay, perfect. Stai unde te-am pus eu.

Cam se retrase, apoi îşi apropie un taburet şi se aşeză. Întrucât Foolish dârdâia de-a binelea, îl culese de jos şi-l depuse în braţele lui Seth.

— Avem o problemă, începu el, rugându-se să-i vină inspiraţia. Nu pot sta cu ochii pe tine cât e ziua de lungă. Şi chiar de-aş putea, al dracului să fiu dac-aş face-o. Dacă

o ştergi în Florida, va trebui să te caut şi să te-aduc înapoi. Iar asta o să mă oftice rău.

Întrucât avea câinele în braţe, Seth îl mângâie, simţindu-se totodată şi el mai mângâiat.

— Ce-ţi pasă ţie unde mă duc?

— Nu pot spune că-mi pasă. Lui Ray, însă, îi păsa. Aşa că va trebui să rămâi.

— Să rămân?

Era o variantă pe care Seth n-o avusese niciun moment în vedere. Cu siguranţă, nu-şi permisese s-o creadă.

— Aici? Când vindeţi casa...

— Cine vinde casa?

— Păi...

Se întrerupse, înţelegând că spunea prea mult.

— Oamenii aşa credeau.

— Oamenii credeau greşit. Nimeni n-o vinde.

Cam se mira cât de ferme îi erau sentimentele în acest sens anume.

— Încă nu ştiu cum ne vom descurca. Mă mai gfhdesc. Dar, între timp, fă bine şi bagă-ţi bine-n cap: rămâi aici.

Ceea ce însemna, îşi dădu seama Cam cu un mic şoc, că rămân ea şi el.

Se părea că norocul îl părăsise de-a binelea.

— Ne-am încălţat unul cu altul, puştiule, pentru un timp cel puţin.

Capitolul 3

Cameron bănuia că urma să fie cea mai sucită săptămână din viaţa lui. Ar fi trebuit să se afle în Italia, pregătindu-se pentru motocrosul cu care plănuia să se delecteze. Majoritatea hainelor şi ambarcaţiunea îi erau” la Monte Carlo, maşina la Nisa, motocicleta la Roma.

Iar el se găsea în St. Chris, făcând pe bona unui puşti de zece ani, cu atitudini ostile. Se ruga la toţi sfinţii ca băiatul să ajungă la şcoală, unde-i era locul. În aceeaşi dimineaţă, avuseseră un conflict straşnic pe tema asta. Dar, în fond, se războiau aproape din orice.

Treburi la bucătărie, spălat de rufe, emisiuni preferate la televizor. Cam clătină din cap, în timp ce desprindea firele putrede de pe treptele din spate. Putea să jure că băiatul se îmbăţoşa şi dacă-i dădeai bună dimineaţa.

Şi poate că nici el nu se descurca tocmai fabulos ca păzitor, dar, ce mama mă-sii, îşi dădea toată silinţa. Şi, în cea mai mare parte a timpului, era de unul singur. Phillip promisese să vină în weekend-uri, ceea ce tot era ceva. Dar încă mai rămâneau cinci zile hidoase între ele. Ethan îşi făcuse obiceiul de a trece pentru câteva ore în fiecare seară, după partida de pescuit.

Iar timpul zilei rămânea al lui.

Cam ar fi dat nemurirea sufletului pentru o săptămână în Martinica. Nisip fierbinte şi femei şi mai fierbinţi. Bere rece şi nicio bătaie de cap. Şi când colo, spăla rufe, învăţa misterele gătitului la microunde şi încerca să ţină evidenţa unui băiat care părea să fi încheiat un pact cu Satana ca să-i nenorocească viaţa.

— Şi tu ai fost la fel.

— Am fost pe dracu'. N-apucam eu să văd vârsta de doişpe ani, dacă eram un idiot aşa de mare.

— În cea mai mare parte a anului ăluia dintâi, Stella şi cu mine stăteam noaptea în pat şi ne întrebam dacă dimineaţă te mai găsim aici.

— Voi, cel puţin, eraţi doi. Şi...

Mâna lui Cam se înmuie pe ciocan. Degetele îl scăpară pur şi simplu ciocanul bocănind pe pământ lângă el. În balansoarul vechi şi scârţâitor de pe verandă stătea Ray Quinn. Avea faţa lată şi zâmbitoare, părul ca o coamă albă lungă bogată şi zburlită. Purta pantalonii lui pescăreşti favoriţi, gri, şi un tricou cenuşiu decolorat cu un crab roşu pe piept. Picioarele-i erau desculţe.

— Tată?

Lui Cam i se învârti capul, o dată, ameţit, apoi în inimă îi

izbucni bucuria. Sări în picioare.

— Doar nu credeai c-aveam să te las să bâjbâi singur prin toată povestea asta, nu?

— Dar...

Cam închise ochii. Avea halucinaţii, înţelese. Stresul, oboseala, plus durerea pe deasupra.

— Întotdeauna am încercat să te învăţ că viaţa e plină de surprize şi miracole. Voiam să-ţi deschizi mintea nu numai în faţa tuturor posibilităţilor, Cam, ci şi într-a imposibilităţilor.

— Stafii? Doamne, Dumnezeule!

— De ce nu?

Ideea părea să-l înveselească enorm pe Ray, care dădu drumul unuia dintre râsetele lui groase, ca un tunet.

— Mai citeşte şi tu literatură, fiule. E plină.

— Nu se poate, mormăi Cam pentru sine.

— Uite că stau aici, aşa că s-ar părea că se cam poate. Am lăsat prea multe treburi neterminate pe lumea asta. Acum vă revin ţie şi fraţilor tăi, dar cine ştie dacă nu vă pot da şi eu câte o mică mână de ajutor, din când în când?

— Ajutor. Mda, o să am nevoie de ajutor serios. Din partea unui psihiatru, pentru început.

Înainte ca picioarele să-i cedeze sub trup, Cam îşi croi

drum pe treptele şubrede şi se aşează pe marginea verandei.

— Nu eşti nebun, Cam, doar cam derutat.

Trase aer în piept să se calmeze şi întoarse capul spre omul ce se legăna alene cu vechiul balansoar de lemn. Marele Quinn, îşi spuse el, în timp ce aerul i se revărsa din plămâni. Părea consistent şi real. Părea, conchise Cam, prezent.

— Dacă eşti cu adevărat aici, vorbeşte-mi despre băiat. E al tău?

— Acum e al tău. Al tău, al lui Ethan şi-al lui Phillip.

— N-ajunge atât.

— Ba cum să nu? Mă bazez pe fiecare dintre voi. Ethan ia lucrurile aşa cum sunt şi scoate maximum posibil din ele. Phillip îşi pune mintea cu toate detaliile şi le rânduieşte în ordine. Tu forţezi totul până iese cum vrei tu. Băiatul are nevoie de toţi trei. Seth e cel mai important. Toţi sunteţi importanţi.

— Nu ştiu ce să fac cu el, replică nervos Cam. Nu ştiu ce să fac cu mine.

— Dacă afli un răspuns, îl vei găsi şi pe celălalt.

— La naiba, spune-mi ce s-a întâmplat. Spune-mi ce se întâmplă.

— Nu de-asta mă aflu aici. Şi nu-ţi pot spune nici dacă m-am întâlnit cu Elvis, zâmbi Ray, când Cam râse scurt, neputincios. Cred în tine, Cam. Nu te da bătut, cu Seth. Nici cu tine să nu te dai bătut.

— Nu ştiu cum s-o fac.

— Drege treptele, îi făcu Ray cu ochiul. Ar fi un început.

— Dracu' să le ia de trepte...

Cam dădu să mai continue, dar rămăsese din nou singur, cu cântecele păsărilor şi foşnetul blând al apei.

— Îmi pierd minţile, murmură, frecându-şi faţa cu o mână nesigură. Îmi pierd naibii minţile.

Şi, ridicându-se, se apucă să repare treptele.

Anna Spinelli avea radioul dat la maximum. Aretha Franklin se tânguia din coardele ei vocale de-un milion de dolari, impunând respect. Anna se tânguia într-un glas cu ea, fascinată până la delir de maşina ei nou-nouţă.

Muncise pe brânci, economisind şi jonglând cu fondurile pentru a-şi permite plata unui aconto şi a ratelor lunare. Şi, în ceea ce-o privea pe ea, merita fiecare borcan de iaurt pe care-l mâncase în locul unei mese adevărate.

Din cauza frigului de primăvară, ar fi preferat să coboare capota în timp ce gonea pe drumurile de ţară. Dar n-ar fi arătat profesional să apară cu părul ciufulit de vânt. Mai

presus de orice, era esenţial să apară şi să se comporte în stil profesionist.

Pentru acea vizită la domiciliu, alesese un taior bleumarin simplu şi sobru, cu bluză albă. Ceea ce purta pe dedesubt nu privea pe nimeni, numai pe ea. Afecţiunea pentru mătase îi forţa şi mai mult bugetul redus mereu la limită, dar la urma urmei viaţa exista pentru a fi trăită.

Îşi adunase părul negru, lung şi buclat, într-un coc strâns la ceafă. Bănuia că o făcea să arate puţin mai matură şi mai demnă. De prea multe ori, când purta părul pe spate, era expediată ca o fâşneaţă oarecare, nu ca o asistentă socială cu gânduri serioase.

Avea pielea aurie-palidă, graţie eredităţii ei italiene. Ochii-i erau mari, negri şi migdalaţi. Gura, senzuală, cu buza de jos plină. Oasele feţei, puternice şi proeminente, iar nasul lung şi drept. Folosea foarte puţin machiaj în orele de program, evitând să atragă atenţii necuvenite.

La douăzeci şi opt de ani, era devotată muncii ei, mulţumită de celibat şi încântată că se putuse instala în frumosul orăşel Princess Anne.

Se săturase de marile oraşe.

În timp ce mergea cu maşina printre câmpiile întinse şi netede, cultivate, cu mirosul mării adus de briză pe

fereastră, visa ca într-o zi să se mute într-un asemenea loc. Drumuri de ţară şi tractoare. Vedere spre golf şi bărci.

Avea nevoie să facă economii, planuri, dar spera ca într-o bună zi să-şi poată cumpăra o căsuţă în afara oraşului. Naveta nu avea să fie prea dificilă, mai ales când şofatul era una dintre cele mai mari plăceri personale ale ei.

C.D. Playerul schimbă discul, de la regina muzicii soul la Beethoven. Anna începu să fredoneze *Oda bucuriei.*

Se bucura că îi fusese încredinţat cazul Quinn. Era atât de interesant. Nu-şi dorea decât să fi avut ocazia de a-i cunoaşte pe Ray şi Stella Quinn. Cu siguranţă fuseseră nişte oameni cu totul deosebiţi, pentru a adopta trei băieţi aproape mari şi a reuşi să-i educe.

Dar cei doi se prăpădiseră, iar acum grija ei era Seth Delauter. Evident, procedurile de adopţiune nu puteau continua. Trei bărbaţi necăsătoriţi – unul locuind în Baltimore, unul în St. Chris, iar celălalt pe unde-l tăia capul. Ei bine, medită Anna, nu părea să fie cel mai fericit mediu pentru copil. În orice caz, se îndoia că doreau să solicite custodia.

Prin urmare, Seth Delauter avea să fie absorbit înapoi în sistem. Anna intenţiona să obţină pentru el tot ce putea fi mai bun.

Când zări casa printre copacii ce înverzeau, opri maşina. Cu mişcări calculate, dădu radioul mai încet, la un volum civilizat, apoi îşi verifică faţa şi părul în oglinda retrovizoare. Băgând motorul în viteza întâi, străbătu agale ultimii câţiva metri şi coti încet pe alee.

Primul gând care-i veni fu că era o casă fermecătoare, într-un decor încântător. Atât de calm şi de liniştit, îşi spuse ea. L-ar fi prins bine un strat nou de zugrăveală, iar curtea avea nevoie de îngrijire, dar atmosfera vagă de paragină n-o făcea decât să arate şi mai primitoare.

Orice băiat ar fi fost fericit acolo, reflectă ea. Oricine ar fi fost. Mare păcat că trebuia să-l ia. Oftă uşor, ştiind prea bine că soarta avea toanele ei. Şi, luându-şi servieta, coborî din maşină.

Trase de colţurile jachetei pentru a fi sigură că-i cădea bine pe trup. O purta puţin cam largă, ca să nu-i accentueze curbele, distrăgând atenţia. Porni spre uşa din faţă, observând că florile ce încadrau treptele începeau să îmbobocească.

Trebuia neapărat să înveţe mai multe despre flori; reţinu să împrumute câteva cărţi de grădinărit de la bibliotecă.

Auzi loviturile de ciocan şi ezită, după care, cu tocurile ei joase, comode, o tăie peste gazon spre dosul casei.

Când îl zări, stătea îngenuncheat pe pământ. Tricou negru băgat în pantalonii strâmţi, de doc decolorat. Din punct de vedere strict feminin, era imposibil să nu se simtă atrasă de el. Muşchii – de soiul prelung şi suplu – se unduiau după cum bătea un cui în lemn cu destulă furie, constată Anna, cu destulă forţă, pentru a face aerul să se unduiască de vibraţii.

Phillip Quinn? se întrebă ea. Directorul de publicitate? Tare se îndoia.

Cameron Quinn, aventurierul globe-trotter? Cam greu.

Deci, trebuia să fie Ethan, pescarul. Îşi fixă pe faţă un zâmbet politicos şi porni înainte:

— Domnule Quinn.

Îşi înălţă fruntea. Cu ciocanul încă strâns în mână, se răsuci până când An na îi văzu faţa. A, da, i se citea furia pe chip, observă ea, o mânie feroce, ucigătoare. Iar chipul propriu-zis era mai impresionant şi, cu siguranţă, mai dur decât se aşteptase.

Puţin sânge de băştinaşi americani, poate, conchise ea, ar fi explicat acele oase ascuţite şi pielea smeadă. Avea părul negru ca pana corbului, în neorânduială, destul de lung ca să-i cadă peste guler. Ochii-i erau oricum numai prietenoşi nu, de culoarea unor furtuni amarnice.

La nivel personal, găsea tot ansamblul scandalos de sexy. La cel profesional, putea recunoaşte de la prima vedere înfăţişarea unui bătăuş de gang şi hotărî pe loc că, oricare dintre Quinni era acela, trebuia să umble cu băgare de seamă.

O studie pe îndelete. Primul lui gând fu acela că picioarele ei meritau un ambalaj mai avantajos decât fusta bleumarin vetustă şi pantofii negri şi urâţi. Al doilea fu că atunci când o femeie avea ochi atât de mari, aşa de frumoşi, probabil obţinea tot ce voia fără să scoată o vorbă.

Puse ciocanul jos şi se ridică:

— Da, sunt Quinn.

— Eu sunt Anna Spinelli, zise ea păstrându-şi zâmbetul pe buze şi înaintând, cu mâna întinsă. Care Quinn sunteţi?

— Cameron.

Se aşteptase la o mână delicată, datorită ochilor, datorită torsului senzual din voce, dar era fermă.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Sunt asistenta cazului Seth Delauter.

— Seth e la şcoală.

— Speram şi eu. Aş dori să discutăm situaţia, domnule Quinn.

— Fratele meu Phillip se ocupă de amănuntele legale.

Anna îşi arcui o sprânceană, hotărâtă să-şi păstreze zâmbetul la locul lui.

— E acasă?

— Nu.

— Ei, atunci, poate mi-aţi putea acorda câteva momente din timpul dumneavoastră... Presupun că locuiţi aici, cel puţin temporar.

— Ei, şi?

Nu se osteni să ofteze. Prea mulţi oameni vedeau asistenţii sociali ca pe nişte duşmani. Şi ea gândise cândva la fel.

— Grija mea este Seth, domnule Quinn. Acum, putem să discutăm, sau pot merge pur şi simplu mai departe cu procedura îndepărtării lui din această casă, într-o custodie aprobată?

— Ar fi o greşeală din partea dumneavoastră, duduie Spinelli. Seth nu pleacă nicăieri.

La auzul felului cum i se adresase, spatele Annei se îndreptă, ţeapăn.

— Seth Delauter e minor. Adopţiunea privată pe care o implementa tatăl dumneavoastră nu s-a finalizat şi există unele îndoieli cu privire la valabilitatea ei. În momentul de

faţă, domnule Quinn, nu aveţi nicio legătură legală cu el.

— V-ar interesa să vă spun ce puteţi face cu legătura asta legală, domnişoară Spinelli?

Cu oarecare satisfacţie, Seth văzu ochii aceia mari şi negri fulgerând.

— Nici nu mă aşteptam. Pot să rezist. Seth e fratele meu.

Odată rostite, aceste cuvinte îl lăsară nespus de zguduit. Cu o smucitură din umăr, se întoarse:

— Am nevoie de-o bere.

Anna stătu pe loc un moment, după ce uşa cu plasă se trânti. Când era vorba de munca ei, pur şi simplu nu-şi permitea să-şi piardă calmul. Inspiră şi expiră de trei ori, înainte de a urca pe treptele parţial reparate, pentru a intra în casă.

— Domnule Quinn...

— Tot aici eşti? strigă el răsucind dopul unei *Harp.* Vrei o bere?

— Nu. Domnule Quinn...

— Nu-mi plac asistenţii sociali.

— Cred că glumiţi, îşi permise Anna să fluture din gene spre el. În veci n-aş fi crezut.

Buzele lui Cam tresăriră, înainte de a ridica sticla.

— N-o lua în nume personal.

— Nici nu mă gândeam. Şi nici mie nu-mi plac oamenii aroganţi şi grosolani. Acum, sunteţi gata să discutăm despre binele lui Seth sau preferaţi să revin cu documentele legale şi cu poliţia?

Ar fi fost în stare, decise Cam după ce o mai studie puţin. O fi avut ea o mutră bună de pus în ramă, dar nu se lăsa intimidată.

— Încearcă numai, şi puştiul o s-o şteargă imediat. Mai devreme sau mai târziu, îl veţi prinde şi-o s-ajungă la corecţională, iar pe urmă, la zdup. Sistemul vostru n-o să-l ajute cu nimic, domnişoară Spinelli.

— Dar dumneavoastră, da?

— Poate, se încruntă el, cu privirea în pahar. Tatăl meu, cu siguranţă ar fi reuşit.

Când îşi ridică din nou ochii, în ei i se citea o emoţie care o mai îmblânzi pe Anna.

— Crezi în sfinţenia promisiunilor făcute în pragul morţii?

— Da, răspunse ea, înainte de a se putea stăpâni.

— În ziua când a murit tatăl meu, i-am promis – toţi trei i-am promis – că-l vom ţine pe Seth la noi. Nimeni şi nimic nu mă va face să-mi încalc cuvântul. Nici dumneata, nici

sistemul, nicio armată de sticleţi.

Nu era deloc situaţia pe care se aşteptase s-o găsească. Deci, trebuia să reevalueze.

— Aş dori să stau jos, spuse, după un moment.

— Poftim.

Anna îşi trase un scaun la masă. În chiuvetă erau vase, remarcă ea, şi se simţea mirosul slab al mâncării arse, de la cina trecută. Pentru Anna, însă, toate acestea nu însemnau decât că cineva încerca să hrănească un băiat.

— Intenţionaţi să cereţi custodia legală?

— Vrem...

— Dumneavoastră, domnule Quinn, îl întrerupse ea. Vă întreb dacă aceasta este intenţia dumneavoastră.

Aşteptă, privindu-i chipul străbătut de îndoieli şi împotrivire.

— Atunci, cred că este. Mda.

Dumnezeu să-i ajute pe toţi, îşi spuse Cam.

— Dacă aşa trebuie.

— Intenţionaţi să locuiţi în această casă, împreună cu Seth, permanent?

— Permanent?

Poate că era singurul cuvânt cu adevărat înspăimântător din viaţa lui.

— Acum trebuie să stau şi eu jos.

Se aşeză, apoi îşi prinse şaua nasului între degetul mare şi cel arătător, pentru a-şi mai alunga tensiunea.

— Christoase. Ce-ar fi să folosim „viitorul previzibil”, în loc de „permanent”?

Anna îşi împreună mâinile pe marginea mesei. Nu-i punea la îndoială sinceritatea, ba chiar l-ar fi aplaudat pentru intenţiile lui. Dar...

— Nu aveţi idee ce răspundere vă asumaţi.

— Te înşeli. Ştiu, şi mă sperie ca toţi dracii.

Dădu din cap, considerând răspunsul un punct în favoarea lui.

— Ce vă face să credeţi că aţi fi un tutore mai bun pentru un băiat de zece ani, un băiat pe care cred că-l cunoaşteţi de nici două săptămâni, decât un cămin verificat şi aprobat?

— Faptul că îl înţeleg. Am fost ca el – sau ca o parte din el. Şi din cauza asta, aici îi e locul.

— Daţi-mi voie să vă expun câteva dintre cele mai mari obstacole din calea planurilor dumneavoastră. Sunteţi un bărbat necăsătorit, fără adresă permanentă şi fără un venit constant.

— Am o casă, chiar aici. Şi bani.

— Pe numele cui e casă, domnule Quinn?

Când sprâncenele lui Cam se îmbinară, Anna nu făcu decât să dea din cap.

— Presupun că nici nu ştiţi.

— O să ştie Phillip.

— Bravo lui. Şi nu mă îndoiesc că aveţi bani, domnule Quinn, dar mă refer la o angajare stabilă. Călătoriile prin lume, participând la curse cu diferite mijloace de transport, nu reprezintă un post stabil.

— Rentează de minune.

— V-aţi gândit la riscul stilului de viaţă pe care vi l-aţi ales, când v-aţi propus să vă asumaţi o asemenea responsabilitate? Credeţi-mă, instanţa se va gândi. Dacă vi se întâmplă ceva, când încercaţi să bateţi recordul de viteză?

— Ştiu ce fac. În plus, suntem trei.

— Numai unul dintre dumneavoastră locuieşte în această casă, unde va sta şi Seth.

— Şi?

— Iar cel care locuieşte nu e un profesor respectabil de colegiu, cu experienţa de a fi crescut trei fii.

— Asta nu înseamnă că nu mă pot descurca.

— Nu, domnule Quinn, continuă ea cu răbdare, dar e un

obstacol major în calea custodiei legale.

— Şi dacă am sta toţi trei?

— Poftim?

— Dacă am locui toţi trei aici? Dacă s-ar muta şi fraţii mei?

„Ce încurcătură nenorocită”, îşi spuse Cam, dar continuă:

— Dacă mi-aş lua o...

Acum fu nevoit să tragă o duşcă zdravănă de bere, ştiind că „avea să-i stea cuvântul în gât.

— Dacă-mi iau o slujbă? încheie el.

Anna îl privi lung:

— Aţi fi dispus să vă schimbaţi atât de dramatic viaţa?

— Ray şi Stella Quinn mi-au schimbat viaţa.

Chipul Annei se îmblânzi, făcându-l pe care să clipească din ochi surprins, când gura ei generoasă se arcui într-un surâs şi ochii păreau să i se întunece, tot mai adânci. Întinăe mâna şi i-o cuprinse uşor pe a lui.

— Când veneam încoace, îmi doream să-i fi putut cunoaşte. Mă gândeam că trebuie să fi fost nişte oameni remarcabili. Acum, sunt sigură.

Îşi retrase mâna.

— Va trebui să vorbesc cu Seth şi cu fraţii

dumneavoastră. La ce oră vine băiatul de la şcoală?

— La ce oră? privi Cam spre ceasul de bucătărie, neştiind ce să răspundă. Are un program cam... flexibil.

— Va trebui să găsiţi răspunsuri mai precise, dacă se ajunge până la o anchetă socială oficială. Voi trece pe la şcoala lui. Fratele dumneavoastră, Ethan... continuă ea, ridicându-se. Când l-aş găsi acasă?

— Pe la ora asta, nu. Vine cu peştele înainte de cinci.

Anna se uită la ceas, calculându-şi timpul.

— În regulă, îl voi căuta pe celălalt frate al dumneavoastră la Baltimore.

Scoase din servietă o agendă de piele, elegantă.

— Acum, dacă mi-aţi putea da numele şi adresele câtorva vecini. Oameni care vă cunosc pe dumneavoastră şi pe Seth şi care ar putea să vă confirme caracterul, Partea bună a caracterului, mai bine-zis.

— Probabil că-mi vor veni în minte câţiva.

— Este şi ăsta un început. Voi face unele cercetări pe-aici, domnule Quinn. Dacă e în interesul lui Seth să rămână la dumneavoastră în casă, în grija dumneavoastră, voi face tot posibilul să vă ajut.

Îşi înclină capul.

— Iar dacă ajung la concluzia că e mai bine pentru el să

fie luat din casa dumneavoastră, şi de sub îngrijirea dumneavoastră, atunci voi lupta cu ghearele şi cu dinţii pentru că aşa să se întâmple.

Cam se ridică şi el.

— Deci, cred că ne-am înţeles.

— Nici pe departe. Însă trebuie să începem de undeva.

În clipa când Anna ieşi din casă, Cam se repezi la telefon. Până trecu de secretară şi asistent, ajungând la Phillip, enervarea îi scăpase de sub control.

— A fost pe-aici o afurisită de asistentă socială.

— Ţi-am spus să te aştepţi.

— Ba nu mi-ai spus deloc.

— Ba ţi-am spus. Tu nu m-asculţi. Am un prieten – avocat – care se ocupă de custodie. Mama lui Seth a luat-o la picior; din câte se-aude, nu mai e în Baltimore.

— Mă doare-n cur unde-i mă-sa. Asistenta socială a făcut gălăgie că cică să-l ia pe Seth.

— Avocatul încearcă să obţină o custodie temporară. E nevoie de timp, Cam.

— S-ar putea să nu avem timp.

Închise ochii, încercând să judece, cu toată furia.

— Sau poate că am câştigat eu puţin. A cui e casa acum?

— A noastră. Tata ne-a lăsat-o – cu toate de pe lângă ea – la toţi trei.

— Bine, perfect. Fiindcă în curând îţi schimbi sediul. Va trebui să-ţi împachetezi toate costumele alea ale tale de la casa de modă, frăţie, şi să-ţi urneşti fundul încoace. Iarăşi vom locui toţi la un loc.

— Pe dracu’.

— Iar eu trebuie să-mi iau o nenorocită de slujbă. Te-aştept diseară, pe la şapte. Adu şi cina. Mi s-a făcut rău de-atâta gătit.

Cu oarecare satisfacţie, trânti telefonul peste înjurăturile viguroase ale lui Phillip.

Anna îl găsi pe Seth posomorât, spurcat la gură şi cu nasul neşters. Şi-l plăcu imediat. Directorul îi permisese să-l scoată de la ore, pentru a folosi un colţ al bufetului pustiu în chip de birou ad-hoc.

— Mi-ar fi mai uşor dacă mi-ai spune ce crezi, ce simţi şi ce doreşti.

— Ce-ţi pasă?

— Pentru asta sunt plătită.

Seth ridică din umeri, continuând să deseneze figuri pe masă cu degetul.

— Cred c-ar trebui să-ţi vezi de treburile tale. Mă

plictiseşti şi vreau să mă laşi în pace.

— Ei, despre mine atâta e de-ajuns, răspunse Anna, văzându-l cu plăcere că-şi stăpânea un zâmbet. Hai să vorbim despre tine. Îţi place să locuieşti cu domnul Quinn?

— E o casă mişto.

— Da, şi mie mi-a plăcut. Dar domnul Quinn?

— Crede că le ştie pe toate. Se crede mare sculă pe basculă fiindc-a umblat prin toată lumea. Mai mult ca sigur, la gătit nu face două parale, îţi zic eu.

Anna lăsă pixul pe masă şi-şi împreună mâinile peste agendă. Era mult prea slab, îşi spuse ea.

— Rămâi flămând?

— Până la urmă, aduce pizza sau burgeri. Jalea lumii. Vreau să zic, ce mare brânză să umbli la un cuptor cu microunde?

— Poate-ar fi mai bine să găteşti tu.

— De parcă mi-ar cere-o. Din două-n două seri, prai se fac cartofii. Uită să-i împungă cu furculiţa, înţelegi, şi poc!

Uită să se strâmbe, râzând în schimb cu gura până la urechi.

— Ce porcărie! Şi-atuncea, ţinte înjurături.

— Deci, nu bucătăria e specialitatea lui.

Dar, conchise Anna, se străduia totuşi.

— Mie-mi spui? îi e mai bine când umblă dând cu ciocanul sau moşmondind la tărăboanţa aia mişţocară. Ai văzut Veffe-ul? Cam a zis că a fost al lu' maică-sa şi că-l avea de-o veşnicie. Şi merge ca o rachetă. Ray îl ţinea în garaj. Cred că nu voia să-l mai scoată.

— Ţi-e dor de el? De Ray?

Umerii slabi ai băiatului se ridicară din nou, iar privirea îi coborî în pământ.

— Era mişţo. Da era bătrân şi, când îmbătrâneşţi, mori. Aşa e viaţa.

— De Ethan şi Phillip ce părere ai?

— Sunt okay. Îmi place să ies cu barca. Dacă n-aveam şcoală, puteam să lucrez cu Ethan. A zis că fac muşchi.

— Vrei să rămâi la ei, Seth?

— N-am unde să mă duc, nu?

— Întotdeauna ai de ales, iar eu mă aflu aici pentru a te ajuta să găseşţi ceea ce-ţi prinde cel mai bine. Dacă ştii unde e mama ta...

— Nu ştiu, ridică el glasul, cu capul sărindu-i în sus; ochii i se întunecară aproape ca abisul oceanului, pe chipul palid. Şi nici nu vreau să ştiu. Încearcă numai să mă mai trimiţi acolo, că-n veci n-ai să mă mai găseşţi.

— Ţi-a făcut vreun rău?

Anna aşteptă o clipă, apoi dădu din cap, când Seth nu făcu decât s-o privească.

— Bine, trecem peste asta, pentru moment. Există cupluri şi familii care vor şi pot lua în casa lor copii, ca să-i îngrijească, să le asigure o viaţă fericită.

— Numai că nu pe mine mă vor, este?

Lacrimile încercau să iasă. Al dracului să fie dacă le lăsa. În schimb, ochii i se înfierbântară, arzător de uscaţi.

— A zis că pot să rămân, da a minţit. O minciună împuţită.

— Nu, îl prinse ea de mână, înainte de a apuca să sară în picioare. Nu-i adevărat, vor să rămâi. Şi, dacă tot veni vorba, domnul Quinn – Cameron – s-a supărat foarte tare pe mine când am sugerat că ai putea merge la cămin. Încerc doar să aflu ce vrei şi tu. Şi cred că tocmai mi-ai spus. Dacă viaţa cu fraţii Quinn e cea pe care o doreşti şi e cea mai bună formulă pentru tine, vreau să te ajut s-o obţii.

— Ray a zis că pot rămâne. A zis că niciodată nu va trebui să plec înapoi. Mi-a promis.

— Dacă pot, voi încerca să-l ajut să se ţină de cuvânt.

Capitolul 4

Întrucât în casă nu părea să se găsească altceva de băut decât bere, răcoritoare carbogazoase şi nişte lapte suspect la înfăţişare, Ethan puse ibricul pe foc. Avea să fiarbă ceai, să-l pună la gheaţă şi să satureze un pahar mare pe verandă, la căderea serii.

Era într-al paisprezecelea ceas al zilei şi se pregătea să se relaxeze.

Ceea ce n-avea să-i fie uşor, conchise el, în timp ce căuta pliculeţe de ceai şi-i auzea pe care şi pe Seth la un nou meci de răcnete în living. Presupunea că le plăcea să se răstească unul la altul, altfel n-ar fi sacrificat atâta timp pentru asta.

Pentru el însuşi, dorea o oră de linişte, o masă decentă, apoi una dintre cele două ţigări de foi pe care şi le permitea zilnic. După cum se prezenta situaţia, bănuia că ora liniştită nu mai intra în program.

În timp ce punea plicurile de ceai în apa clocotită, auzi un tropăit de paşi pe scări, urmat de o uşă trântită, ca o împuşcătură.

— Puştiul ăsta mă scoate din ţâţâni, se plânse Cam, intrând valvârtej în bucătărie. Nici bău nu poţi să-i spui

fără să iasă scandal.

— Mm-hmm.

— Certăreţ, obraznic, caută gâlceavă...

Simţindu-se nedreptăţit flagrant, Cam înhăţă o bere din frigider.

— Cred că e ca şi cum te-ai uita în oglindă.

— Pe dracu’.

— Nu ştiu ce mi-a venit. Tu eşti un suflet atât de paşnic.

Mişcându-se în ritmul său relaxat, Ethan se aplecă să caute o veche carafă de apă.

— ia să vedem, aveai cam paşipe ani când am apărut eu. Întâi şi-ntâi, te-ai luat la harţă cu mine ca să ai o scuză să-mi dai borşul pe nas.

Pentru prima oară după câteva ore, Cam simţi că pe buze i se lărgea un zâmbet.

— N-a fost decât o scatoalcă de bun venit în familie. În plus, mi-ai învineţit şi tu al naibii un ochi, în semn de mulţumire.

— Asta a fost atunci. Puştiu-i prea isteţ ca să-ncerce să te pocnească, urmă Ethan, începând să pună linguri mărinimoase de zahăr în carafă. Aşa că, în schimb, te sâcâie. Ţi-a captat atenţia, mai mult ca sigur, nu?

Îl irita, căci era adevărat.

— Dacă l-ai bunghit aşa de corect, de ce nu-l iei în seama ta?

— Fiindcă cu ies pe apă în fiecare zi dis-de-dimineaţă. Un băiat ca el are nevoie de supraveghere.

Asta, îşi spuse Ethan, era varianta lui şi avea să se ţină de ea chiar de-ar fi trecut prin toate chinurile iadului.

— Dintre toţi trei, tu eşti singurul care nu munceşte.

— Am s-o dreg şi pe-asta, bombăni Cam.

— Nu zău?

Pufnind uşor, Ethan termină de pregătit ceaiul.

— N-apuc eu ziua aia.

— Ba ai s-o apuci, şi destul de repede. Azi a trecut pe-aici o asistentă socială.

Ethan mormăi, lăsând implicaţiile să i se învârtească prin minte.

— Şi ce-a vrut?

— Să ne verifice. O să stea de vorbă şi cu tine. Şi cu Phillip. Cu Seth a şi vorbit – lucru despre care încercam să-l întreb, într-un mod cât mai diplomatic, când iarăşi a-nceput să facă spume la gură.

Se încruntă, cu gândul mai mult la Anna Spinejli, cea cu picioare trăsnet şi servietă pretenţioasă, decât la Seth.

— Dacă nu trecem proba, o să-ncerce să ni-l ia.

— Nu pleacă nicăieri.

— La fel am spus şi eu.

Îşi trecu din nou mâna prin păr, ceea ce, din cine ştie ce motiv, îi aminti că avusese de gând să se tundă. La Roma. Seth nu era singurul care nu pleca nicăieri.

— Dar, frăţie, suntem pe cale să operăm nişte ajustări serioase pe-aici.

— E bine aşa cum e, zise Ethan. Umplu un pahar cu gheaţă şi turnă pe deasupra ceai, făcând cuburile să trosnească.

— Uşor ţi-e ţie să vorbeşti.

Cam ieşi pe verandă, lăsând uşa cu plasă să se trântească în urma lui. Merse până la balustradă şi îl privi pe zveltul ogar al lui Ethan, Simon, tăvălindu-se cu căţelandrul cel dolofan. La etaj, Seth se hotărâse în mod clar să se răzbune, punând radioul la maximum. Acordurile rock bubuiau prin ferestre, mai-mai să-i spargă timpanele.

Fălcile lui Cam se încleştară. Al ciracului să fie dacă-i spunea puştiului să dea mai încet. Ar fi fost o reacţie prea stereotipă, prea înfricoşător de specific adultă. Sorbi din bere, chinuindu-se să-şi destindă nodurile din umeri, şi se concentră asupra felului cum soarele la asfinţit arunca diamante albe pe apă.

Vântul se înteţea, astfel că iarba din mlaştini se unduia ca un ogor din Kansas. Bărbătuşul unei perechi de raţe care-şi făcuseră cuib în locul unde malul apei se arcuia, lângă copaci, trecu în zbor, măcănind.

„Lucy, sunt acasă”, fu singurul gând care-i putu veni în minte şi nu lipsi mult să zâmbească din nou.

Pe sub vuietul muzicii, auzi scârţâitul ritmic blând al balansoarului. Când se răsuci în loc, spuma berii se revărsă din sticlă. Ethan se opri din legănat, privindu-l lung.

— Ce-i? întrebă el. Christoase, Cam, parc-ai fi văzut o stafie.

— Nimic.

Cam îşi trecu o mână peste faţă, apoi se aşeză cu grijă pe verandă, rezemat de stâlp.

— Nimic, repetă el, punând însă berea deoparte. Sunt puţin cam nervos, atâta tot.

— Aşa eşti tu de obicei, dacă stai într-un singur loc mai mult de-o săptămână.

— Nu-mi forţa mâna, Ethan.

— Era doar un comentariu.

Şi, fiindcă arăta într-adevăr extenuat şi palid, Ethan scoase două trabucuri din buzunarul de la piept al cămăşii.

Nu strica la nimic dacă-şi schimba obiceiul fumatului după masa de cină.

— O havană?

Cam oftă:

— Mda, de ce nu?

Neavând chef să se mişte, îl lăsă pe Ethan s-o aprindă pe prima şi să i-o dea. Rezemându-se din nou, suflă alene câteva inele de fum. Când muzica se opri brusc, simţi că înregistrase o mică victorie personală.

În următoarele zece minute, nu se auzi niciun alt sunet cu excepţia clipocitului apei, glasurilor păsărilor şi foşnetului brizei. Soarele se lăsă şi mai jos, răspândind pe cerul de la apus o aură roşiatică blândă, care însângera apa şi înceţoşa orizontul. Umbrele se alungeau.

Era tipic pentru Ethan, medită Cam, să nu pună întrebări. Să stea în aşteptare, tăcut. Să înţeleagă nevoia de linişte. Aproape uitase acea admirabilă trăsătură a fratelui său. Şi poate, recunoscu Cam, aproape uitase cât de mult îl iubea pe fratele primit în dar de la Ray şi Stella.

Însă, chiar dacă-şi amintea, nu era sigur ce să facă.

— Văd că ai reparat treptele, comentă Ethan, când socoti că fratele său se destinse din nou.

— Mda. Şi i-ar prinde bine şi o zugrăveală nouă casei i

ăsteia.

— Ajungem noi şi acolo.

Trebuia să ajungă la multe, îşi spuse Cam. Dar scârţâitul scăzut al balansoarului continua să-l readucă cu Gândul la cele întâmplate după-amiază.

— Ai visat vreodată cu ochii deschişi?

Putea să-l întrebe, fiindcă era Ethan, iar Ethan avea să stea să se gândească.

După ce puse paharul aproape gol pe verandă, lângă: balansoar, Ethan îşi studie havana.

— Păi... cred că da. Minţii îi place să hoinărească, atunci când o laşi în voia ei.

Putea să fi fost şi asta, îşi spuse Cam. Mintea i-o J luase razna – poate chiar se şi rătăcise puţintel. Ar fi fost un motiv ca să i se pară că-şi vedea tatăl legănându-se pe verandă. Conversaţia? Gânduri nostalgice – atâta tot.

— Mai ţii minte cum îşi aducea tata scripca aici? în serile calde de vară, stătea acolo unde stai tu şi cânta ore în şir. Avea nişte mâini aşa de mari.

— Ştia să facă vioara aia să cânte, mai mult ca sigur.

— L-ai moştenit destul de bine.

Ethan ridică din umeri, pufăind leneş din ţigară.

— Oarecum.

— Ar trebui s-o iei. Şi el ar fi vrut să-ţi rămână ţie.

Fratele său îşi mută ochii calmi, privind într-ai lui.

Cam. Un moment, niciunul nu vorbi – nu era nevoie.

— Cred că am s-o iau, dar încă nu. Nu sunt gata.

— Mda, suflă Cam din nou fumul.

— Mai ai ghitara pe care ţi-a dat-o la Crăciunul ăla?

— Am lăsat-o aici. N-am vrut s-o bubui cu mine peste tot.

Îşi privi degetele, flexându-le ca şi cum s-ar fi pregătit să şi le depună pe coarde.

— Cred că n-am mai cântat de peste un an.

— Poate ar trebui să-l încercăm pe Seth la vreun instrument. Mama jura că prin cântarea unei melodii îţi descarci agresivitatea.

Întoarse capul, când câinii începură să latre, luând-o la fugă pe după colţul casei.

— Aştepţi pe cineva?

— Pe Phillip.

Ethan îşi înălţă sprâncenele.

— Credeam că nu vine până vineri.

— Să zicem că e o urgenţă de familie, scutură Cam scrumul trabucului, înainte de a se ridica. Sper pe toţi sfinţii să aleagă ceva omenesc de rhâncare, nu aiureala

aia de mazăre păstăi care-i place lui.

Phillip intră în bucătărie, ţinând o pungă mare în echilibru pe un sufertaş enorm cu pui şi emanând valuri-valuri de iritare. Trânti mâncarea pe masă, îşi trecu o mână prin păr şi se încruntă la fraţii săi.

— Am venit, se răsti el, în timp ce Cam şi Ethan intrau pe uşa din spate. Care dracu-i problema?

— Ne e foame, răspunse nepăsător Cam şi, ridicând capacul, luă un picior de pui. Vezi că ţi-ai murdărit pantalonii „io-s director”, Phil.

— Ei, fir-ar să fie!

Înfuriat de-a binelea, Phillip îşi şterse nervos urmele de labe de pe pantaloni.

— Când aveţi de gând să-l învăţaţi pe câinele ăla idiot să nu mai sară pe oameni?

— Când cari pui fripţi, vrea să vadă dacă nu capătă şi el o porţie. Înseamnă că-i deştept, dacă vrei să-mi ştii părerea.

Neofensat, Ethan se duse la dulap să scoată farfuriile.

— Cartofi prăjiţi ai adus? întrebă Cam, apoi băgă mâna în pungă, înhăţând unul. Sunt reci. Să-i pună careva în cuptor. Dacă o fac eu, sau sar în aer, sau se dezintegrează.

— Îi încălzesc eu. Adu ceva să scoatem salata asta de varză.

Phillip trase aer în piept, o dată, şi încă o dată. Drumul cu maşina de la Baltimore era lung şi fusese un trafic îngrozitor.

— Fetelor, când încetaţi să vă mai jucaţi de-a casă, poate-mi spuneţi şi mie de ce mi-am contramandat o şustă cu o C P.A.1 ţapănă de tot – a treia întâlnire, à propos, însemnând cina la ea acasă, cu posibilitatea clară a sexului pe urmă – şi în schimb am petrecut câteva ore într-o circulaţie mizerabilă ca să le aduc un căcat de sufertaş cu pui fripţi la doi tolomaci.

— Mai întâi, m-am săturat să tot gătesc, îşi îngrămădi Cam salată de varză în farfurie şi luă un biscuit. Şi m-am v săturat şi mai rău să tot arunc ce-am gătit, fiindcă nici măcar căţelul – care bea regulat din toaletă – nu vrea să se-atingă. Da asta-i numai la prima vedere.

Mai luă o bucată sănătoasă de pui, în timp ce se ducea la uşă să-l strige pe Seth.

— Trebuie să fie de faţă şi puştiul. Ne priveşte pe toţi.

— Bravo. Excelent, se trânti Phillip pe un scaun, smucindu-şi cravata.

— Nu câştigi nimic bosumflându-te că-n seara asta

contabila aia n-o să-ţi rezolve socoteala, amice, zise

1. – *Certified Public Accountant* = contabil public autorizat (n.tr.)

Ethan oferindu-i un zâmbet prietenos şi o farfurie.

— Sezonul fiscal e în creştere.

Cu un oftat, Phillip luă din salată.

— Voi avea noroc dacă mă mai învredniceşte măcar cu o privire, până după 15 aprilie. Şi eram cât pe ce.

— În următorul interval, niciunul dintre noi n-o să prea aibă parte de distracţie, smuci Cam capul, când paşii lui Seth se auziră tropăind pe scară. În lipăitul ăsta de picioruşe, praful se-alege de viaţa sexuală.

Îşi înfrână nevoia de a mai lua o bere şi se mulţumi cu ceai şi gheaţă, în timp ce Seth intra în bucătărie. Băiatul scrută încăperea, cu nările fremătând la mirosul puiului condimentat, dar nu se repezi la sufertaş, cum ar fi vrut. – Care-i treaba? întrebă el, îndesându-şi mâinile în buzunare, pe când stomacul i se chinuia de poftă.

— Şedinţă de familie, anunţă Cam. Cu mâncare. Şezi.

Luă şi el un scaun, în timp ce Ethan punea pe masă cartofii proaspăt reîncălziţi.

— Şezi, repetă Cam, când Seth rămase pe loc. Dacă nu ţi-e foame, poţi doar s-asculţi.

— Aş mânca şi eu ceva, se apropie ţanţoş băiatul, aşezându-se pe un scaun. Trebuie să fie mai ca lumea decât lăturile pe care încerci tu să le dai drept mâncare.

— Ştii, răspunse Ethan, cu vorba sa blajină şi tărăgănată, înainte ca fratele său să se burzuluiască, mie mi se pare că aş fi recunoscător dacă cineva ar încerca să-mi facă o masă caldă din când în când. Chiar dacă-s doar lături.

Cu ochii la Seth, înclină sufertaşul, lăsându-l să aleagă.

— Mai ales dacă acel cineva şi-ar da toată silinţa.

Întrucât Ethan era cel care-i vorbea, Seth roşi, se foi, apoi ridică din umeri, luând un piept gras.

— Nu i-a cerut nimeni să gătească.

— Un motiv în plus. Poate-ar ieşi mai bine dacă aţi face cu rândul.

— Nu mă crede în stare de nimic, se strâmbă Seth la adresa lui Cam, Aşa că, nu fac.

— Ştii, mă cam tentează să-l arunc pe peştişorul ăsta înapoi în apă, zise Cam punând sare pe cartofii prăjiţi şi, încercând să-şi stăpânească nervii întinşi la limită. Mâine la ora asta aş putea fi în Aruba.

— Atunci, du-te, scăpărară ochii lui Seth, furioşi şi sfidători. Durte unde naiba vrei, – numai să nu te mai văd.

N-am nevoie de tine.

— Băi ţânc neobrăzat! Pân-aici!

Cam avea braţul lung, iar acum şi-l repezi peste masă, smulgându-l pe Seth din scaun. Chiar când Phillip deschise gura să protesteze, Ethan clătină din cap.

— Crezi că mi-a plăcut să-mi petrec ultimele două săptămâni ca bonă la un monstru mucos înfumurat de tot căcatul? Mi-am pus viaţa pe stop ca să mă ocup de tine.

— Mare brânză.

Seth se albise ca hârtia şi era pregătit pentru lovitura care era sigur că avea să urmeze. Dar nu se dădu bătut.

— Nu faci decât s-alergi prin lume adunând trofee şi regulând femei. Du-te de unde-ai venit şi continuă. Mă doare-n cur.

Cam îşi privi marginile câmpului vizual înroşindu-se. Furia şi neputinţa îi şuierau prin sânge ca un şarpe încordat să atace.

La capetele braţelor, văzu minile tatălui său. Nu ale lui Ray, ci ale omului care şi le folosise asupra lui cu o violenţă atât de nepăsătoare, în tot timpul copilăriei, înainte de a face ceva de neiertat, îl lăsă pe Seth la loc în scaun. Glasul i se calmase, iar încăperea vibra de efortul propriului său autocontrol.

— Dacă-ţi închipui că pentru tine stau, te înşeli. Stau pentru Ray. Ai idee unde-o să te-arunce sistemul ăsta, dacă unul dintre noi ajunge la concluzia că nu meriţi atâta bătaie de cap?

„În cămine, îşi spuse Seth. Printre străini. Sau, mai rău, la *ea*”. Întrucât picioarele îi tremurau rău, şi le încârligă pe după ale scaunului.

— Nu te interesează ce fac ăia cu mine.

— Ăsta nu-i decât încă un punct unde greşeşti, răspunse încet Cam. Dacă nu vrei să fii recunoscător, n-ai decât. N-am nevoie de recunoştinţa ta nenorocită. Dar vei începe să te porţi mai respectuos, şi imediat. Nu numai eu o să mă ţin de fundul tău nefericit, amice. Ci toţi trei.

Se aşeză la loc, aşteptând să se calmeze complet.

— Asistenta socială care a fost azi aici – Spinelli, Anna Spinelli – e preocupată de mediu.

— Ce-i în neregulă cu mediul? vru să ştie Ethan.

Trase concluzia că mica altercaţie limpezise aerul.

Acum puteau trece la detalii.

— E o casă bună, solidă, o zonă plăcută. Şcoala e bună, criminalitatea scăzută.

— Am impresia că eu sunt mediul. Pe moment, numai eu stau aici, ocupându-mă de toate.

— Toţi *trei* ne vom înscrie ca tutori, sublinie Phillip.

Turnă ceai cu gheaţă într-un pahar şi îl puse nepăsător pe masă, lângă mâna strânsă pumn a lui Seth. Presupunea că pe băiat îl ardea gâtul de uscat ce era.

— M-am interesat la avocat, după telefonul tău. Hârtiile preliminare ar trebui să fie gata până la sfârşitul săptămânii. Va fi o perioadă de probă – studii regulamentare ale locuinţei, întâlniri, evaluări. Dar dacă nu se ivesc obiecţii serioase, nu par să existe probleme.

— Spinelli e o problemă, fu de părere Cam. Refuza să lase altercaţia să-i strice pofta de mâncare şi întinse mâna să mai ia pui. Clasica făcătoare-de-bine. Picioare mişto, minte serioasă. Ştiu că a vorbit cu puştiul, dar el nu pare dispus să relateze ce-au vorbit, aşa că voi povesti despre noi. Se îndoia de aptitudinile mele de tutore. Om necăsătorit, fără loc de muncă stabil şi fără domiciliu permanent.

— Suntem trei, se încruntă Phillip, înfigând furculiţa în salată. Îl rodea un strop de vinovăţie şi nu-i plăcea.

— Cum am zis şi eu. Duduia Spinelli cea cu ochi italieneşti superbi a ripostat cu tristul argument că întâmplător eu sunt singurul care locuieşte efectiv aici cu puştiul. Şi a insinuat cu tact că, din toţi trei, sunt cel mai

puţin probabil candidat ca tutore. Aşa că am aruncat la bătaie ideea că am locui toţi trei aici.

— Cum adică, să locuim aici? scăpă Phillip furculiţa din mână. Eu lucrez la Baltimore. Am un condominiu. Cum naiba să stau aici şi să lucreacolo?

— Asta ar fi o problemă, fu Cam de acord. Dar una şi mai mare va fi cum să-ţi încapă toate hainele în debaraua aia din vechea ta cameră.

În timp ce Phillip încerca să găsească un răspuns, Ethan bătu cu degetul în marginea mesei. Se gândea la casa lui mică şi, pentru el, perfectă. La liniştea şi solitudinea ei. Şi îl văzu pe Seth cum privea în farfurie, cu ochi negri şi nedumeriţi.

— Cât timp crezi că ar dura?

— Nu ştiu, îşi trecu Cam ambele mâini prin păr. Şase luni, poate un an.

— Un an.

Phillip nu putu decât să închidă ochii.

— Iisuse.

— Vorbeşte cu avocatul despre asta, îi propuse Cam. Vezi ce şi cum. Dar la serviciile sociale trebuie să facem un front comun, altfel ni-l iau. Şi trebuie să-mi găsesc şi eu de lucru.

— De lucru, se dizolvă nemulţumirea, lui Phillip într-un zâmbet Tu? Şi ce să faci? în St. Chris nu-s piste de curse. Iar Chesapeake, Dumnezeu să-l binecuvântere cu siguranţă că nu-i Mediterana.

— Găsesc eu ceva. Stabil nu înseamnă şi pretenţios. Nu caut un post în care să am nevoie de *costum Armani.*

Se înşelase, îşi dădu seama Cam. Toată povestea asta nenorocită *avea* să-i taie pofta de mâncare.

— După câte am înţeles, Spinelli va reveni mâine, poimâine cel târziu. Trebuie s-o rezqlvăm şi să dăm senzaţia că ştim ce naiba facem.

— O să-mi iau concediu mai devreme, îşi luă Phillip adio de la cele două săptămâni pe care plănuise să le petreacă în Caraibe. Aşa, câştigăm două săptămâni. Pot să lucrez cu avocatul, să tratez cu asistenta socială.

— Cu ea tratez eu, zâmbi uşor Cam. Mi-a plăcut cum arăta şi m-am gândit să mă distrez puţin pe tema asta. Sigur, totul depinde de ce anume i-a spus puştiul azi.

— i-am spus că vreau să rămân, bombăni Seth.

Lacrimile îi ardeau stomacul ca un acid. Mâncarea rămăsese neatinsă în farfurie.

— Ray a zis că se poate. A zis că pot sta aici. A zis *că* aranjează el aşa ca să pot.

— Iar noi suntem tot ce a mai rămas din el.

Cam aşteptă până când Seth îşi ridică privirea.

— Aşa că, o să aranjăm.

Mai târziu, când luna răsărise şi apele negre erau spintecate de razele ei albe şi luminoase, Phillip stătea pe ponton. Aerul era mai rece, vântul umed purtând cu el asprimea iernii care se lupta să nu cedeze în faţa primăverii.

Se potrivea cu starea lui.

În sufletul său se dădea un război, între conştiinţă şi ambiţie. În două săptămâni fugare, viaţa pe care şi-o plănuise, o calculase meticulos şi o implementase cu delibrare şi multă muncă grea se spulberase.

Acum, încă amorţit de durere după tatăl său, i se cerea să se transfere, să-şi compromită toate acele planuri migăloase.

Avea treisprezece ani, când Ray şi Stei la îl luaseră la ei. Cei mai mulţi dintre acei ani şi-i petrecuse pe străzi, fentând sistemul. Era un hoţ desăvârşit, un bătăuş entuziast care folosea drogurile şi alcoolul pentru a şterge urâţenia vieţii. Terenul lui de acţiune erau mahalalele din Baltimore şi, când fusese împuşcat dintr-o maşină în mers, rămânând plin de sânge pe stradă, era pregătit să moară.

Să termine cu tot.

Într-adevăr, viaţa pe care o dusese până să ajungă într-o rigolă plină cu gunoi se sfârşise în acea noapte. Supravieţuise şi, din motive pe care niciodată n-avea să le înţeleagă, soţii Quinn îl doriseră. Îi deschiseseră o mie de uşi fascinante. Şi, oricât de des, oricât de sfidător încercase să le închidă la loc, nu-l lăsaseră.

Îi dăduseră de ales şi îi dăruiseră speranţa, şi o familie. Îi oferiseră o şansă de a studia care-i mântuise sufletul. Se folosise de toate cele primite de la ei pentru a deveni omurcăre era acum. Studiase şi muncise, îngropându-l adânc pe băiatul acela nefericit.

Postul său de la *Inovations,* ilustra firmă de publicitate din zona metropolitană, era solid. Nimeni nu se îndoia că Phillip Quinn urca rapid spre culme. Şi nimeni dintre cei care-l cunoşteau pe omul ce purta costume elegante de la casa de modă, care putea comanda o masă într-o franceză impecabilă şi ştia întotdeauna vinul potrivit n-ar fi crezut că odinioară îşi vânduse trupul pe două parale.

Se mândrea cu asta, poate prea mult, dar considera că era omagiul său faţă de familia Quinn.

Încă mai avea el destul din acel băiat egoist şi egocentric pentru a se revolta la gândul de a ceda măcar o

câtime. Dar şi prea mult din bărbatul pe care îl modelaseră Ray şi Stella, pentru a se gândi măcar să facă altceva.

Într-un fel, trebuia să ajungă la un compromis.

Se întoarse, privind spre casă. La etaj era întuneric. Seth se culcase, medită Phillip. Habar n-avea ce să simtă pentru băiat. Îl recunoştea, îl înţelegea şi, bănuia, îl cam nemulţumeau acele părţi din el pe care le vedea la micul Seth Delauter.

Era fiul lui Ray Quinn?

Poftim, îşi spuse Phillip, cu dinţii strânşi – o nouă duşmănie, numai la gândul simplei posibilităţi. Oare omul pe care aproape îl divinizase timp de peste jumătate din viaţă căzuse într-adevăr de pe piedestal, în ispită, trădându-şi soţia şi familia?

Iar dacă da, cum putuse întoarce spatele cuiva cu sângele lui? Cum putea omul acela care luase sub aripa lui nişte străini să ignore timp de peste zece ani un fiu născut din trupul său?

Avem destule probleme, „îşi reaminti Phillip. Prima era respectarea promisiunii. Păstrarea băiatului.

Reveni, orientându-se după lumina de pe veranda din spate. Cam stătea aşezat pe trepte, Ethan în balansoar.

— Mâine dimineaţă plec la Baltimore, îi anunţă Phillip.

Să văd ce soluţie găseşte avocatul. Ai spus că asistenta socială se numeşte Spinelli?

— Mda.

Cam avea o ceaşcă de cafea neagră.

— Anna Spinelli.

— Trebuie să fie de undeva din comitat, probabil nu din Princess Anne. Voi transmite mai departe.

Detaliile, îşi spuse. Avea să se concentreze asupra faptelor concrete.

— Din câte înţeleg eu, va trebui să ne prezentăm ca trei cetăţeni model. Eu am şi trecut proba, adăugă, cu un zâmbet subţire. Voi doi trebuie să vă mai lucraţi numărul.

— I-am spus lui Spinelli că am să mă angajez.

Simplul gând îl dezgusta pe care.

— Eu aş mai aştepta un timp, interveni Ethan, care se legăna încet în umbră. Am o idee. Vreau să mă mai gândesc un timp. Mi se pare, continuă el, că Phil şi cu mine fiind aici şi muncind amândoi, tu ai putea să te ocupi de casă.

— O, Iisuse, fu singurul răspuns al lui Cam.

— Uite cum merge...

Ethan se opri, apoi continuă:

— Vei fi ceea ce se numeşte îngrijitorul principal. Eşti

disponibil dacă te cheamă la şcoală cu vreo problemă, dacă Seth se îmbolnăveşte sau păţeşte ceva.

— Are sens, confirmă Phillip şi, simţindu-se mai bine, îi zâmbi lui Cam. Tu eşti mami.

— Sătefut.

— Nu aşa se cade să vorbească mami.

— Dacă-ţi închipui c-am să stau legat să-ţi spăl ţie ciorapii şi să şterg veceul, ţi-ai pierdut degeaba timpul la studiile alea superioare cu care te mândreşti atâta.

— Doar temporar, preciză Ethan, deşi îi plăcea imaginea fratelui său cu şorţ, dând după pânzele de păianjen cu pământuful de pene. Vom lucra în schimburi. Ar trebui ca şi lui Seth să-i revină nişte treburi regulate. Mereu am procedat aşa. Pentru următoarele câteva zile, însă, oricum n-o să ai încotro, până nu hotărăşte Phillip cum vom rezolva partea legală, iar eu voi vedea cum să jonglez cu timpul.

— Am de rezolvat propriile mele treburi.

Cafeaua începea să-i perforeze burta, dar Cam o bău totuşi.

— Lucrurile mele sunt împrăştiate prin toată Europa.

— Ei, Seth e la şcoală toată ziua, nu? zise Ethan şi întinse absent mâna, să mângâie câinele care sforăia

lângă scaun.

— Gata. Perfect, se dădu Cam bătut. Tu, îl arătă el cu degetul pe Phillip, aduci cu tine nişte alimente. Ni s-au terminat aproape toate. Iar Ethan poate încropi o mâncare din tot ce aduci tu. Fiecare-şi face singur patul, ce mama mă-sii. Nu-s cameristă.

— Şi micul dejun? replică sec Phillip. Doar n-o să-ţi trimiţi bărbaţii dimineaţa fără o masă caldă, nu?

Cam îl privi cu silă:

— Te distrezi, este?

— Am şi motive.

Se aşeză pe scară lângă Cam, rezemat în coate.

— Ar trebui să vorbească cineva şi cu Seth, să-şi mai controleze limbajul.

— A, sigur, se mulţumi Cam să pufnească. O să şi meargă.

— Dacă înjură aşa în faţa vecinilor, a asistentei sociale, a profesorilor, va face impresie proastă. Şi, la urma urmei, cu şcoala cum stă?

— De unde naiba să ştiu eu?

— Ei, mami... mormăi Phillip, apoi râse, când cotul lui Cam îl împunse în coaste.

— Mai ţine-o tu mult aşa, şi-aisă te trezeşti cu încă un

costum ferfeniţă, deşteptule.

— Aşteaptă-mă să mă schimb şi facem vreo două runde. Sau, mai bine...

Phillip îşi arcui o sprânceană, lunecând cu privirea spre Ethan, apoi înapoi la Cam.

De acord cu planul, Cam se scărpină în bărbie şi puse jos ceaşca goală. Săriră de pe trepte simultan, atât de rapid, încât Ethan abia apucă să clipească din ochi.

Pumnul său se repezi, fu blocat, iar Ethan se pomeni ridicat din balansoar de subsuori şi glezne, înjurând încontinuu. Simon sări să latre încântat, alergând în cerc împrejurul celor doi care-i luau pe sus de pe verandă stăpânul ce se zbătea.

În bucătărie, căţeluşul se agita înnebunit, schelălăind la rândul său. Ca să-l ţină pe loc, Seth smulse o ciozvârtă din puiul din care voise să se ospăteze şi o aruncă pe jos. În timp ce Foolish înfuleca, Seth privi cu uimire nedumerită siluetele ce se îndreptau spre debarcader.

Coborâse să-şi umple burta goală. Era deprins să se mişte fără zgomot. Îşi îndesase carne de pui în gură, ascultând conversaţia celor trei.

După cum se purtau, aveau să-l păstreze. Chiar şi când nu ştiau că era în apropiere şi-i auzea, vorbeau ca şi cum

ar fi fost un fapt foarte simplu, cel puţin deocamdată, conchise el, până uitau că-şi dăduseră cuvântul, sau nu le mai păsa.

Ştia că promisiunile nu făceau două parale.

Mai puţin a lui Ray. Pe Ray îl crezuse. Dar, pe urmă, Ray murise şi distrusese totul. Şi, totuşi, fiecare noapte pe care o petrecea în casa aceea, într-un aşternut curat, cu căţelul încovrigat alături, era fericit. Când se hotărau să-l alunge, avea să fie gata de fugă.

Fiindcă mai curând murea, înainte de a se întoarce acolo unde fusese înainte de a ajunge la Ray Quinn.

Căţelul amuşina la uşă, atras de râsete, lătrături şi strigăte. Seth înnai dădu puţin pui, ca să-i distragă atenţia.

Voia să iasă şi el, să alerge peste peluză şi să se alăture veseliei, distracţiei... familiei. Dar ştia că n-ar fi fost binevenit. S-ar fi oprit, privindu-l de parcă s-ar fi întrebat de unde naiba apăruse şi ce dracu’ să facă acum.

Apoi, l-ar fi trimis înapoi la culcare.

O, Doamne, cât dorea să rămână. Nu voia decât să fie acolo. Îşi lipi faţa de plasă, jinduind din toată inima să aibă şi el un loc între ei.

Când auzi blestemul prelung, printre hohote de râs, al lui Ethan, urmat de un plescăit sonor şi imediat de mugete

bărbăteşti satisfăcute, zâmbi.

Şi rămase pe loc, zâmbind chiar şi în timp ce din ochi îi scăpa o lacrimă, prelingându-se neobservată pe obraz.

Capitolul 5

Anna veni la muncă devreme. Erau toate şansele ca şefa ei să fie deja la birou. Întotdeauna puteai conta pe Marilou Johnston că era la birou sau în apropiere.

Marilou era o femeie pe care Anna o admira şi o respecta. Când avea nevoie de un sfat, nimănui nu-i preţuia mai mult opinia.

Apărând în cadrul uşii deschise a cabinetului, Anna zâmbi uşor. Aşa cum se aşteptase, Marilou era acolo, îngropată după dosarele şi hârţoagele îngrămădite pe birou. Era o femeie scundă, abia depăşind un metru şi cincizeci. Purta părul tuns băieţeşte, pentru comoditate ca şi pentru stil. Avea faţa neridată, ca abanosul şlefuit, iar expresia îi putea rămâne calmă chiar şi în timpul celor mai grave crize.

Anna o considerase întotdeauna pe Marilou un centru al calmului. Deşi, cum putea fi calmă când avea viaţa ocupată cu o carieră care o solicita, doi băieţi adolescenţi şi o casă pe care Anna o văzuse cu ochii ei plină mereu de oameni îi depăşea puterea de înţelegere.

Îşi spunea adesea că, în timp, ar fi vrut să devină o Marilou Johnston.

— Ai un minut?

— Sigur că da.

Vocea lui Marilou era vie şi iute, plină cu acel accent de pe litoralul sudic care prindea cuvintele între tărăgănare şi sincopă. Îi indică Annei un scaun, cu o mână, în timp ce moşmondea la micul glob de aur din urechea stângă.

— Cazul Quinn-Delauter?

— Ai nimerit din prima. Ieri mă aşteptau două faxuri de la avocatul fraţilor Quinn. O firmă din Baltimore.

— Şi ce-a avut de spus avocatul nostru din Baltimore?

— Esenţa e că solicită custodie. Va depune o petiţie la tribunal. Vor foarte serios să-l ţină pe Seth Delauter în casa lor şi în grija lor.

— Şi?

— E o situaţie neobişnuită, Marilou. Pân-acum, n-am vorbit decât cu unul din fraţi. Cel care până nu demult a locuit în Europa.

— Cameron? Impresii?

— Face, cu siguranţă.

Şi, întrucât Marilou îi era şi prietenă, Anna îşi îngădui un zâmbet, dând ochii peste cap.

— Mare plăcere, să-l priveşti. Am dat peste el când repara treptele verandei din spate. Nu pot spune că părea

fericit, dar hotărât, fără discuţie. Îl roade mult furia, şi durerea. Ceea ce m-a impresionat cel mai mult...

— Pe lângă cum arată?

— Pe lângă cum arată, fu Anna de acord, cu un chicotit, a fost faptul că niciun moment n-a pus la îndoială faptul de a-l păstra pe Seth. Îl numea fratele lui. Şi vorbea serios. Nu-s sigură că ştie exact ce simte în sensul ăstei, dar nu glumea.

Şi continuă; în timp ce Marilou o asculta fără să comenteze, expunându-i în amănunt conversaţia, dispoziţia lui Cam de a-şi schimba viaţa şi stilul de viaţă, îngrijorarea că Seth ar fi fugit dacă era luat de la ei.

— Şi, continuă ea, după ce am vorbit cu Seth, am tins să fiu de aceeaşi părere...

— Crezi că băiatul e un fugar?

— Când am propus internarea la cămin, s-a înfuriat, a devenit ostil. Şi speriat. Dacă se simte ameninţat, va fugi.

Se gândea la toţi copiii care ajungeau pe străzile mizere ale oraşelor din interiorul continentului, fără casă, disperaţi. Se gândea la ceea ce făceau ca să supravieţuiască. Şi la cât de mulţi nici măcar nu mai supravieţuiau.

Datoria ei era să-l ţină pe acest copil, pe acest băiat, în

siguranţă.

— Vrea să rămână acolo, Marilou. Poate are şi nevoie. Sentimentele faţă de mama lui îi sunt foarte intense şi negative. Presupun brutalităţi, dar nu este dispus să comenteze. Cel puţin, nu cu mine.

— Ai aflat pe unde se învârte maică-sa?

— Nu. N-avem idee unde e, nici ce va face. A semnat hârtiile prin care aprobă ca Ray Quinn să înceapă procedurile de adopţiune, dar el a murit înainte de finalizarea lor. Dacă se întoarce şi-şi vrea fiul înapoi...

Clătină din cap.

— Fraţii Quinn se vor trezi cu un război în toată regula.

— După cum vorbeşti, pari să fii de partea lor.

— Sunt de partea lui Seth, preciză Anna cu fermitate. Şi aşa voi rămâne. Am vorbit cu profesorii lui.

În timp ce vorbea, scoase un dosar.

— Am raportul pe tema asta. Azi mă duc să discut cu unii dintre vecini şi sper să-i întâlnesc pe toţi cei trei fraţi Quinn. Ar fi posibil să opresc custodia temporară până termin studiul iniţial, dar prefer să n-o fac. Băiatul are nevoie de stabilitate. Are nevoie să se simtă dorit. Şi chiar dacă fraţii Quinn nu-l doresc decât datorită unei promisiuni, e mai mult decât a avut înainte, cred.

Marilou luă dosarul şi îl puse deoparte.

— Ţi-am dat cazul ăsta fiindcă nu te uiţi numai la suprafaţă. Şi te-am trimis neinformată pentru că doream să-ţi aud opinia. Acum am să-ţi spun ce ştiu eu despre familia Quinn.

— Îi cunoşti? – Anna, m-am născut şi am fost crescută pe litoral.

Zâmbi, un surâs minunat. Era un fapt simplu, dar cu care se mândrea mult.

— Ray Quinn mi-a fost profesor la colegiu. L-a admirat enorm. După ce mi s-au născut cei doi băieţi, Stella Quinn le-a fost pediatră până ne-am mutat la Princess Anne. O adoram.

— Când mergeam într-acolo, ieri, îmi tot doream să fi avut şansa de a-i cunoaşte.

— Au fost, nişte oameni excepţionali, declară cu simplitate Marilou. Banali, chiar simpli în unele sensuri. Şi ieşiţi din comun, iată un amănunt semnificativ, adăugă ea, rezemându-se de spătar. Am absolvit colegiul acum şaisprezece ani. Cei trei fraţi Quinn erau adolescenţi. Din când în când, se mai auzeau vorbe. Poate că erau cam nebunatici, iar oamenii se întrebau de ce înfiaseră Ray şi Stella nişte băieţi pe jumătate maturi, cu tendinţe proaste.

Eu eram însărcinată cu Johnny, primul meu copil, munceam pe brânci ca să-mi iau licenţa şi-mi ajutam soţul, pe Ben, să plătească chiria. Lucra în două locuri. Voiam să avem o viaţă mai bună şi, mai mult ca sigur, o doream şi pentru copilul din pântecele meu.

Tăcu, întorcând dubla ramă de fotografii de pe birou, astfel încât să-i vadă pe cei doi tineri zâmbindu-i.

— Şi-mi puneam întrebări şi eu. Mă gândeam că or. Fi fost nebuni, sau poate doar se jucau de-a bunii samariteni. Într-o zi, profesorul Quinn m-a chemat în cancelarie. Lipsisem de la nişte cursuri. Avusesem cele mai rele greţuri matinale cunoscute de vreo femeie.

Simplul gând încă o mai făcea să se strâmbe.

— Jur că nu înţeleg cum de unele femei îşi amintesc cu nostalgie de aşa ceva. În orice caz, „am crezut că avea să-mi recomande să întrerup cursurile, ceea ce însemna să-mi pierd creditele pentru diplomă. Mai aveam un pas – un singur pas, şi urma să fiu prima licenţiată din familie. Eram gata să lupt. Când colo, m-a întrebat cu ce mă putea ajuta. Am amuţit.

Zâmbi, amintindu-şi, apoi o privi pe Anna radioasă:

— Ştii cât de impersonală poate fi facultatea, aulele imense, când studentul nu mai e decât un chip din

mulţime. El, însă, mă remarcase. Şi-şi sacrificase timpul pentru a afla câte ceva despre situaţia mea. Am izbucnit în plâns. Hormonii, preciză ea, cu un zâmbet amar. Ei bine, el m-a bătut pe mână, mi-a dat câteva şerveţele şi m-a lăsat să plâng până m-am liniştit. Aveam bursă şi, dacă luam note mici sau ratam un curs, puteam s-o pierd. Nu-mi mai rămăsese decât un singur semestru. Mi-a spus să nu-mi fac griji, că aveam să rezolvăm totul, şi urma să-mi iau diploma. A început să vorbească, despre una, alta, ca să mă calmeze. Mi-a povestit cum l-a învăţat pe fiul lui să conducă maşina. M-a făcut să râd. Abia mai târziu mi-am dat seama că nu vorbise despre unul dintre băieţii adoptaţi. Fiindcă pentru el nu asta erau. Erau ai lui.

Impresionată mereu de finalurile fericite, Anna oftă.

— Şi ţi-ai luat licenţa.

— A avut el grijă. Pentru asta, îi rămân datoare. Motiv pentru care nu ţi-am povestit nimic până nu ţi-ai format nişte impresii proprii. Cât despre cei trei Quinn, nu-i cunosc prea bine. L-am văzut la două înmormântări. La a profesorului Quinn, l-am văzut şi pe Seth Delauter cu ei. Din motive personale, aş dori să ştiu că au şansa de a deveni o familie. Dar...

Îşi împreună palmele.

— Interesul băiatului rămâne pe primul loc – şi structura sistemului. Eşti meticuloasă, Anna, şi crezi în structură şi în sistem. Profesorul Quinn ar fi dorit numai binele lui Seth şi, pentru a mă achita de o datorie, i te-am dat pe tine.

Anna expiră prelung.

— Fără presiuni, nu?

— Pe-aici, numai de presiuni avem parte.

Ca la un semnal, telefonul începu să sune.

— Şi trece timpul.

—. Atunci, se ridică Anna, mai bine să mă apuc de treabă. Se pare că azi voi fi aproape numai pe teren.

Era aproape ora unu, când Anna intră pe aleea casei Quinn. Reuşise să discute cu trei dintre cei cinci vecini pe care i-i indicase Cam în ajun şi spera să meargă maj departe până nu trecea prea mult timp.

Telefonul dat la cabinetul lui Phillip Quinn din Baltimore îi adusese informaţia că era în concediu pentru două săptămâni. Spera să-l găsească acasă şi să-şi poată consemna impresiile despre încă un Quinn.

Dar cel care o întâmpină fu căţelul. O lătră feroce, chiar în timp ce se retrăgea rapid din calea ei. Anna privi amuzată cum făcu pe el de frică. Râzând, se lăsă pe vine şi-i întinse o mână:

— Haide, drăgălaşule, nu-ţi fac nimic. Nu suntem noi un dulce, nu suntem drăguţ?

Continuă să-i vorbească în şoaptă, până când căţeluşul se târî pe burtă să-i miroasă mâna, apoi se rostogoli pe spate, în extaz, pe când îl scărpina.

— N-ai de unde şti dacă n-are purici şi rabie.

Anna îşi Ridică privirea, pentru a-l vedea pe care în uşa din faţă.

— N-am de unde şti dacă nu le ai nici dumneata.

Pufnind în râs, cu mâinile în buzunare, Cam ieşi pe verandă. Azi avea un costum maron, observă el. Nici mort n-ar fi putut înţelege de ce alesese o culoare atât de anostă.

— Cred că eşti dispusă să rişti, din moment ce te-ai întors. Nu te aşteptam atât de curând.

— E în joc binele unui băiat, domnule Quinn. În situaţia dată, nu cred în încetineală.

Fermecat vizibil de vocea ei, căţelul sări s-o lingă pe faţă. Chicotitui îi scăpă înainte de a se putea stăpâni – un sunet care pe care îl făcu să-şi înalţe sprâncenele – şi, apărându-se de limba agilă a lui Foolish, se ridică. Îşi aranjă jacheta. Şi demnitatea.

— Pot să intru?

— De ce nu?

De astă dată, o aşteptă, ba chiar îi deschise uşa, lăsând-o să intre înaintea lui.

Anna văzu un *living room* mare şi destul de ordonat. Mobila prezenta unele semne de uzură, dar părea comodă şi colorată. Îi atrase atenţia spineta dintr-un colţ.

— Cânţi?

— Nu prea.

Fără a-şi da seama, Cam îşi trecu o mână peste lemn. Nu observă că degetele sale lăsau urme în praf.

— Mama mea cânta, iar Phillip are şi el ureche muzicală.

— Am încercat să-l găsesc pe fratele dumitale Phillip la birou, azi-dimineaţă.

— A ieşit la cumpărături.

Mulţumit că învinsese în acea luptă, Cam zâmbi puţin.

— Va locui aici... în viitorul apropiat. Şi Ethan la fel.

— Lucrezi repede.

— E în joc binele unui băiat, îi repetă el cuvintele.

Anna dădu din cap. La auzul unui tunet îndepărtat, privi afară, încruntându-se. Lumina scădea şi începea să bată vântul.

— Aş dori să discut cu dumneata despre Seth, îşi mută ea servieta în cealaltă mână, privind spre un scaun.

— Va dură mult?

— N-aş putea spune.

— Atunci hai în bucătărie. Vreau o cafea.

— Perfect.

Îl urmă, profitând de timp ca să studieze casa. Era aranjată la limită ca s-o facă să se întrebe dacă nu cumva Cam o aşteptase. Trecură prin dreptul unui cabinet cu mesele pline de praf, canapeaua acoperită cu ziare şi o mulţime de încălţări împrăştiate pe jos.

Ăsta ţi-a scăpat, este?" întrebă ea în gând, răutăcioasă. Totuşi, i se părea înduioşător.

Apoi îi auzi înjurătura scurtă şi furioasă, făcând-o aproape să sară din practicii ei pantofi.

— Fir-ar mă-sa a dracu'! Căca-m-aş. Asta ce naiba mai e? Ce-o să urmeze? Iisuse Christoase.

Plescăia deja cu picioarele prin apa cu spumă de pe jos, grăbindu-se să dea cu palma în spălătorul de vase.

Anna făcu un pas înapoi, pentru a evita balta.

— Eu în locul dumitale, l-aş închide.

— Mhm, mm, mhm. Acum trebuie să demontez căcănăria asta.

Un ocean de spumă albă ca zăpada se revărsă afară.

Anna îşi muştă interiorul obrazului, dregându-şi glasul.

— Ăă, ce fel de săpun ai folosit?

— Săpun de vase.

Tremurând de enervare, Cam smulse o găleată de sub chiuvetă.

— Săpun pentru *spălătorul* de vase, sau săpun pentru spălat vasele?

— Care naiba-i diferenţa? se răsti el, furios. Afară, începuse să plouă torenţial.

— Asta, arătă Anna spre torentul ce se scurgea pe jos, menţinându-şi o expresie admirabil de sobră. Asta-i diferenţa. Dacă pui lichidul pentru spălatul manual al vaselor într-un spălător de vase, rezultatul e inevitabil.

Cam se îndreptă, cu găleata în mână şi o asemenea iritare chinuită pe faţă, încât An na nu-şi mai putu stăpâni râsul.

— Scuză-mă, scuză-mă. Acum, întoarce-te cu spatele.

— De ce?

— Fiindcă n-am chef să-mi distrug pantofii sau ciorapii. Aşa că, întoarce-te până mă descalţ, să-ţi dau o mână de ajutor.

— Mhm...$

Jalnic de recunoscător, Cam îi întoarse spatele şi chiar îşi dădu toată silinţa să nu şi-o imagineze scoţându-şi ciorapii.

„Toată silinţa” nu era chiar de ajuns, dar efortul conta.

— Când eram mici, Ethan făcea majoritatea treburilor de bucătărie. Aveam şi eu partea mea, dar se pare că nu s-a prins de mine.

— Pari să nu fii în elementul dumitale, zise ea punându-şi cu grijă dresul în pantofi, după care îi puse deoparte. Dă-mi o cârpă. Eu şterg, dumneata fă cafeaua.

Cam deschise o debara prelungă şi îngustă, de unde scoase un teu cu câlţi.

— Îţi mulţumesc.

Observă, în timp ce se bălăcea în drum spre ceşti, că picioarele ei nu aveau nevoie de ciorapi. Erau de o culoare auriu-pală şi fascinantă, cu pielea netedă ca mătasea. Când o văzu aplecându-se; îşi trecu limba peste dinţi. Nu avusese idee că o femeie cu un teu putea fi atât de... atrăgătoare.

Era uimior de plăcut, îşi dădu Cam seama, să se afle acolo, cu ploaia răpăind, vântul urlând şi o femeie frumoasă şi desculţă ţinându-i gospodăreşte companie.

— Pari să fii în elementul tău, comentă, după care zâmbi, când Anna întoarse capul, aruncându-i o privire de reproş. Nu vreau să zic că e o muncă pentru femei. Mama mea m-ar fi jupuit de viu, numai dacă mă gândeam. Spun

doar că pari să ştii ce ai de făcut.

Întrucât îşi croise drum prin colegiu făcând curăţenie în casele oamenilor, Anna ştia prea bine.

— Sunt în stare să mânuiesc o cârpă, domnule Quinn.

— Dacă tot îmi speli podelele la bucătărie, mai bine numeşte-mă Cam.

— În legătură cu Seth...

— Mda, cu Seth. Te superi dacă stau jos?

— Te rog.

Anna se stăpâni înainte de a începe să fredoneze. Munca fără efort intelectual, ploaia, izolarea erau puţin cam prea relaxante".

— Sunt sigură că ştii că am vorbit ieri cu el.

— Da, şi ştiu că ţi-a spus că vrea să rămână aici.

— Într-adevăr, după cum am scris şi în raport. Am vorbit şi cu profesorii lui. Cât de multe ştii despre cum stă cu învăţătura?

Cam se foi în loc.

— Încă n-am prea avut timp să mă ocup de asta.

— Mm-hmm. Imediat după ce a fost înscris, a avut unele probleme cu alţi elevi. Bătăi cu pumnii, l-a rupt nasul unui băiat.

„Bravo lui", îşi spuse Cam, cu un surprinzător fior de

mândrie, dar se străduia să pară dezaprobator.

— Cine-a început?

— Nu asta contează. Totuşi, tatăl tău a rezolvat situaţia. În momentul de faţă, din câte mi s-a spus, Seth îşi vede mai mult de ale lui. Nu participă la activităţile clasei, ceea ce e o altă problemă. Rareori îşi face lecţiile, iar cele pe care catadicseşte să şi le scrie sunt de cele mai multe ori neglijente.

Cam simţi că iarăşi îl apucă durerea. De cap.

— Deci, nu e un savant...

— Dimpotrivă, se ridică Anna, rezemându-se în coada teului. Dacă ar participa măcar la un nivel marginal la cursuri, şi dacă şi-ar face temele şi le-ar aduce la timp, ar fi un elev de nota A pe linie. Astfel stând lucrurile, ia numai B pe linie...

— Ş¡-atunci, care-i problema?

Anna închise un moment ochii.

— Problema e că I.Q.-ul lui Seth şi rezultatele testelor de evaluare sunt incredibil de mari. E un copil sclipitor.

Deşi avea îndoielile lui, Cam dădu din cap:

— Deci, asta-i bine. În plus, ia note onorabile şi evită belelele.

— Okay.

Avea să încerce altfel.

— Să zicem că ai participa la o cursă de formula unu...

— Am trecut pe-acolo, îşi aminti el, cu nostalgie. Am făcut-o.

— Exact, şi ai avut cea mai bună, mai rapidă şi mai tare maşină de pe pistă.

— Mhm, oftă Cam. Aşa a fost.

— Dar nu i-ai testat niciodată capacităţile până la capăt, niciodată n-ai condus-o cu toată viteza, niciodată n-ai forţat-o la curbe şi n-ai băgat-o într-a cincea, ca să te repezi pe linia dreaptă.

Cam îşi înălţă sprâncenele:

— Urmăreşti cursele?

— Nu, dar am şi eu o maşină.

— Şi-ncă una frumuşică. Cât ai atins cu ea?

„Optzeci şi opt”, îşi spuse Anna în gând, cu o satisfacţie tainică, dar niciodată n-ar fi recunoscut-o.

— O consider un mijloc de transport, minţi ea înţepată. Nu o jucărie.

— Nu „există. Niciun motiv ca să nu fie şi una, şi cealaltă. Ce-ar fi să te iau la o plimbare în *Vette?* Ăsta, da, mod elegant de a te delecta cu transportul.

Deşi ar fi fost încântată să se complacă în fantezia de a

se aşeza la volanul acelui proiectil alb şi lustruit, trebuia să se impună.

— Să-ncercăm să ne oprim aici cu analogia. Conduci o maşină superioară. Dacă n-o conduci aşa cum a fost concepută, îi iroseşti potenţialul şi chiar dacă, poate, termini onorabil, nu câştigi.

Înţelegea ce voia să spună, dar nu se putu abţine să nu zâmbească.

— De obicei câştigam.

Anna clătină din cap.

— Seth, spuse ea, cu o răbdare admirabilă. Vorbim despre Seth. E frustrat social şi sfidează permanent autoritatea. Primeşte cu regularitate suspendări de la cursuri; în incinta şcolii. Are nevoie de supraveghere aici, acasă, când e vorba de zona asta a vieţii lui. Va trebui să-ţi asumi un rol activ în comportamentul lui şi în pregătirea temelor.

— Eu sunt de părere că dacă un copil primeşte B-uri, poate fi lăsat naibilân pace.

Ridică mâna, înainte ca Anna să răspundă.

— Potenţialul. Mi s-a bătut potenţialul în cap de către cei mai buni. Ne vom ocupa de asta.

— Perfect, reîncepu Anna lucrul cu cârpa. Am primit

veşti de la avocatul tău, în privinţa custodiei. Sunt şanse să vi se acorde, cel puţin temporar. Dar vă puteţi aştepta la controale regulate la faţa locului din partea Serviciilor Sociale.

— Adică tu.

— Adică cu.

Cameron tăcu un moment.

— Speli şi ferestre?”

Anna nu se putu abţine, izbucnind în râs pe când vărsa apa cu spumă în chiuvetă.

— Am vorbit şi cu unii din vecinii voştri, şi voi mai vorbi şi cu alţii.

Se întoarse spre el.

— Din momentul ăsta, viaţa voastră e o carte deschisă pentru mine.

Ridicându-se, Cam luă teul şi, ca să-şi facă o plăcere, se apropie de ea puţin mai mult decât ar fi fost politicos.

— Să mă anunţi când ajungi la un capitol care te interesează, pe plan personal.

Inima Annei palpită de două ori între coaste. „Un om periculos, îşi spuse ea. Pe plan personal”.

— Nu prea am timp pentru ficţiune.

Dădu să păşească înapoi, dar Cam o luă de mână.

— Îmi placi, duduie Spinelli. Nu pricep de ce, dar îmi placi.

— În felul ăsta, asocierea noastră ar trebui să fie mai simplă.

— Greşit, îşi trecu el degetul mare peste dosul mâinii ei. Va fi mai complicată. Dar nu mă deranjează complicaţiile. Şi ar cam fi timpul ca norocul să-mi reintre în ascensiune. Îţi place mâncarea italienească?

— Când mă cheamă Spinelli?

Cameron zâmbi:

— Just. Mi-ar prinde bine o masă liniştită, într-un restaurant civilizat, cu o femeie drăguţă. Ce zici de seara asta?

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu iei diseară o masă liniştită, într-un restaurant civilizat, cu o femeie drăguţă.

Cu deliberare, îşi desprinse mâna.

— Dar dacă-mi propui o întâlnire, răspunsul e nu. Mai întâi, n-ar fi diplomatic; în al doilea rând, sunt ocupată.

— 12 & naiba, Cam, n-ai auzit când am claxonat?

An nu se întoarse, pentru a vedea un om ud leoarcă şi îngrozitor de furios cărând în bucătărie două sacoşe pline cu târguieli. Era înalt, bronzat şi aproape foarte frumos. Şi

nebun de legat.

Phillip îşi scutură părul din ochi, concentrându-se asupra Annei. Schimbarea de expresie fu rapidă şi deplină – din turbat în fermecător, într-o fracţiune de secundă.

— Bună ziua. Scuzele mele.

Puse sacoşele pe masă şi îi zâmbi.

— Nu ştiam că frate-meu Cam are musafiri.

Observă găleata, teul ţinut între ei, şi se repezi să tragă prima concluzie greşită.

— N-a ştiut că urma să angajeze un ajutor casnic. Dar, slavă Domnului.

Îi luă mâna şi o sărută.

— Te ador, crede-mă. – »

— Fratele meu, Phillip, îl prezentă sec Cam. Ea e Anna Spinelli, de la Serviciile Sociale. Acum poţi să-ţi scoţi *Ferragamo*-ul, Phil.

Farmecul nu se şterse, nici nu păli.

— Domnişoară Spinelli. Încântat de cunoştinţă. Avocatul nostru a luat legătura cu dumneavoastră, cred.

— Într-adevăr. Domnul Quinn mi-a spus că acum locuiţi aici.

— Ţi-am spus să mă numeşti Cam, se duse el la aragaz, să-şi toarne din nou cafea în ceaşcă. O să ne zăpăcim,

dacă ne spui tuturor „domnul Quinn”.

Auzi uşa din spate izbindu-se şi luă încă o cană.

— Mai ales acum, adăugă el, când uşa se dădu de perete, lăsând să intre un câine ud şi un om.

— Christoase, repede s-a mai pornit păcătoasa asta.

În timp ce Ethan îşi scotea pelerina, câinele se propti bine pe picioare, scuturându-se viguros. Anna se rezumă să se strâmbe, când apa îi stropi taiorul.

O văzu pe Anna şi îşi scoase instinctiv boneta udă leoarcă, după care îşi netezi cu o mână părul cârlionţat.

Femeia, găleata şi cârpa îl duseră imediat cu gândul, vinovat, la cizmele sale pline de noroi.

— Doamnă.

— Celălalt frate al meu, Ethan, îi dădu Cam o cană plină cu cafea aburindă. Ea e asistenta socială, iar câinele tău tocmai a umplut-o cu apă şi păr.

— Scuze. Simon, şezi.

— Nu face nimic, continuă Cam. Foolish şi-a lăsat deja balele peste tot pe ea, iar Phillip tocmai a terminat s-o curteze.

Anna zâmbi sec:

— Credeam că tu îmi făceai.

— Eu te-am invitat la cină, o corectă Cam. Dacă mă

dădeam la tine, n-aş fi procedat atât de subtil.

— Sorbi din cafea.

— Ei, acum cunoşti toate personajele piesei.

Se simţea în inferioritate numerică şi cam neprofesional, stând în bucătăria slab luminată, cu picioarele goale, faţă în faţă cu trei bărbaţi robuşti şi scandalos de chipeşi. În defensivă, îşi adună atâta demnitate câtă îi mai rămăsese şi-şi trase un scaun.

— Domnilor, nu luăm loc? Pare un prilej ideal să discutăm cum plănuiţi să aveţi grijă de Seth.

Îşi înclină capul spre care:

— În viitorul apropiat.

— Ei, spuse Phillip, peste o oră. Cred că am lămurit-o.

Cam stătea la uşa din faţă, privind mica maşină sport îndepărtându-se prin ploaia care slăbea.

— Ne-a prins, jocul, murmură el. Niciun truc nu-i scapă.

— Mie mi-a plăcut, se întinse Ethan în fotoliul mare, lăsând căţelul să i se urce pe genunchi. Scoate-ţi porcăriile din minte, Cam, îi propuse el, când fratele său râse afectat. Vreau să spun că mi-a plăcut, şi nimic mai mult.

E deşteaptă, profesionistă, dar nu lipsită de suflet. Pare o femeie preocupată de soarta lui Seth.

— Şi are cele mai mişto picioare, adăugă Phillip. Dar,

indiferent de toate astea, va nota pe hârtie fiecare ocazie când o rasol im. În momentul de faţă, cred că suntem în avantaj. Avem copilul, iar el vrea să rămână. Maică-sa a fugit Dumnezeu ştie unde şi nu face valuri – pe moment. Dar dacă drăgălaşa de Anna Spinelli vorbeşte cu prea mulţi oameni din St. Chris, va începe să audă zvonurile.

Îşi înfundă mâinile în buzunare, începând să se plimbe.

— Nu ştiu dacă vor acţiona împotriva noastră sau nu.

— Nu sunt decât simple zvonuri, spuse Ethan.

— Simple, dar urâte. Avem mari şanste să-l păstrăm pe Seth, datorită reputaţiei tatii. Dacă reputaţia asta se pătează, vom avea de luptat pe mai multe fronturi.

— Oricine încearcă să mânjească reputaţia lui tata, o să aibă de-a face cu noi.

Phillip se întoarse spre care:

— Tocmai asta trebuie să evităm. Dacă începem să ne luăm la bătaie, nu vom face decât să înrăutăţim situaţia.

— Atunci, fii tu diplomatul, ridică din umeri Cam, aşezându-se pe braţul canapelei. Eu dau şuturile în cur.

— Aş zice că e mai bine să ne ocupăm de Ceea ce este, decât de ce-ar putea fi, mângâie Ethan căţeluşul, gânditor. M-am gândit la toată situaţia. Lui Phillip îi va fi greu să locuiască aici, făcând încontinuu naveta la Baltimore. Mai

devreme sau mai târziu – şi cred că mai devreme – Cam se va sătura să se joace de-a gospodina.

— Devremele ăla a şi venit.

— Mă gândeam că am putea-o plăti pe Grace să facă ea unele din treburile casei. Două zile pe săptămână, eventual.

— Iată o idee pe care o susţin sută la sută, se trânti Cam pe canapea.

— Problema e că, aşa, ţie nu ţi-ar mai rămâne mare lucru de făcut. Totul e să fim aici toţi trei, să ne asumăm în comun răspunderea pentru Seth. Aşa zice avocatul, la fel spune şi asistenta socială.

— Am zis că-mi voi găsi de lucru.

— Şi ce-ai să faci? întrebă Phillip. Bagi benzină? Scoţi stridii din cochilie? Ţi-ar merge câteva zile, cel mult.

Cam se aplecă înainte:

— Eu când încep o treabă, pot să mă ţin de ea. Dar e tu? Sunt convins că, după prima săptămână de navetă, vei telefona de la Baltimore cu scuze că nu mai poţi reveni. De ce nu stai tu aici, să lucrezi la benzinărie sau’s să scoţi stridii, un timp?

Cearta era inevitabilă. Peste câteva minute, amândoi erau în picioare, piept în piept. Ethan trebui să încerce de

mai multe ori până să se facă auzit. Încruntat şi nedumerit, Cam făcu un pas înapoi, întorcându-se:

— Ce?

— Mă gândeam că am putea încerca să construim bărci.

— Să construim bărci? clătină Cam din cap. Pentru ce?

— Pentru bani.

Ethan scoase o ţigară de foi, dar şi-o trecu printre degete fără s-o aprindă. Mama lui nu permisese fumatul în casă.

— În ultimii câţiva ani, au început să vină încoace mulţi turişti. Şi se mută din ce în ce mai mulţi, ca să scape de oraş. Le place să închirieze barei. Anul trecut am construit una, în timpul liber, pentru un tip din D.C. Un mic schif de paişpe picioare. M-a sunat acum două luni, ca să întrebe dacă m-ar interesa să-i mai fac unul. Vrea o ambarcaţiune mai mare, cu cabină şi cambuză.

Îşi puse ţigara la loc în buzunar.

— M-am gândit. Mi-ar lua câteva luni s-o fac singur, în timpul liber.

— Vrei să te ajutăm să construieşti o barcă? îşi apăsă Phillip degetele pe ochi.

— Nu una. Vorbesc despre începerea unei afaceri.

— Eu lucrez în afaceri, bombăni Phillip. Publicitare.

— Şi vom avea nevoie de un om care să se priceapă la aşa ceva, dacă vrem să punem bazele unei afaceri. Construcţia de nave are Un trecut glorios în regiunea asta, dar în St. Chris n-o mai face nimeni.

Phillip se aşează.

— Nu ţi-a dat prin minte că s-ar putea să existe şi un motiv pentru asta?

— Ba da, mi-a trecut. Şi, după ce am stat să mă gândesc, cred că fiindcă nimeni nu mai vrea să rişte. Mă refer la ambarcaţiunile de lemn. Cu vele. E o specialitate anume. Şi avem deja un client.

Cam îşi frecă bărbia.

— Ce naiba, Ethan, n-am mai făcut serios treburi din astea de când ţi-am construit ţie schipjack-ul. Au trecut de-atunci – Iisuse – aproape zece ani.

„— Şi rezistă, nu? Deci, am făcut o treabă bună. E o loterie, adăugă el, ştiind că numai acel cuvânt îi asigura calea spre inima lui Cam.

— Avem bani pentru costurile de început, murmură Cam, atras de idee.

— De unde ştii? se repezi Phillip. Habar n-ai câţi bani îţi trebuie pentru costurile de început.

— O să-i calculezi tu.

„O aruncare de zar”, îşi spuse Cam. Nimic nu-i plăcea mai mult.

— Dumnezeu mi-e martor că aş prefera să dau cu ciocanul, decât cu nenorocitul ăsta de aspirator. Votez pentru.

— Aşa, hodoronc-tronc? îşi aruncă Phillip mâinile în sus. Fără un singur gând la cheltuielile suplimentare, profit şi pierdere, licenţe, taxe, asigurări? Unde naiba ai să-ţi instalezi atelierul? Cum vei rezolva partea economică?

— Asta nu-i problema mea, zâmbi Cam. A ta o să fie.

— Am o slujbă. În Baltimore.

— Am avut o viaţă, replică simplu Cam. În Europa.

Phillip se plimba încoace şi încolo. Era prins în capcană, altceva nu-şi putea spune.

— Voi face tot ce pot ca să pun treaba pe roate. Ar putea fi o greşeală enormă şi va costa o grămadă de bani. Şi ar fi cazul să vă gândiţi amândoi că asistenta socială şi-ar putea face o părere proastă văzându-ne” că începem o afacere riscantă, în momentul ăsta. Şi eu la munca mea nu renunţ. Cel puţin, ăla e un venit sigur.

— Voi vorbi eu cu ea, se hotărî Cam, pradă unui impuls. Să vedem cum reacţionează. Vorbeşti tu cu Grace despre treburile casei? îl întrebă el pe Ethan.

— Mhm, am să mă duc până la cârciumă şi trec şi pe la ea.

— Perfect. Aşa, ţie îţi rămâne să te ocupi în seara asta de Seth, îi zâmbi el subţire lui Phillip. Asigură-te că-şi face lecţiile.

— O, Doamne, Dumnezeule.

— Deci, acum că ne-am înţeles, se rezemă Cam de spătar, cine pregăteşte cina?

Capitolul 6

Căutarea Annei Spinelli era pretextul ideal pentru a scăpa din haosul de-acasă de după cină. Însemna că vasele cădeau în sarcina altcuiva şi că nu putea fi atras în cearta despre lecţii care tocmai începuse să se aprindă între Seth şi Phillip.

De fapt, în ce-l privea pe care, un drum cu maşina până la Princess Anne, într-o seară ploioasă, era cea mai mare distracţie. Ceea ce părea destul de jalnic pentru un om care se obişnuise să se repeadă de la Paris la Roma şi retur.

Încerca să nu se gândească.

Aranjase să i se depoziteze hidroglisorul, iar hainele să-i fie împachetate şi trimise prin poştă. Totuşi, mai rămânea să i se expedieze şi maşina. Era doar un angajament puţin cam prea de durată. Dar, între ceasurile petrecute la dresul treptelor şi spălatul rufelor, se distrase reglând şi trebăluind la nepreţuitul *Vette* al mamei sale.

Îi făcea nespusă plăcere să-l conducă – atât de mare, încât acceptă fără să se plângă amenda pentru exces de viteză pe care o primi chiar înainte de a intra în Princess Anne.

Oraşul nu forfotea de activitate ca în secolele al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea, când tutunul era rege şi în regiune curgeau averi. Însă era destul de frumuşel, îşi spuse Cam, cu casele vechi restaurate şi conservate, străzile curate şi liniştite. Acum, când turismul devenea cea mai recentă zeitate a litoralului, farmecul şi graţia oraşelor istorice reprezentau un avantaj economic enorm.

Apartamentul Annei se afla la mai puţin de opt sute de metri distanţă de sediul Serviciilor Sociale. Doi paşi până la serviciu, până la tribunal. Avea magazinele de articole curente la îndemână. Bănuia că din aceste motive alesese vechea casă victoriană, ca şi pentru ambianţă.

Clădirea stătea adăpostită după nişte copaci mari, cu ramurile înverzite de frunzele tinere. Aleea era crăpată, dar mărginită de narcise gata să înflorească, galbene ca soarele. Treptele urcau spre o verandă acoperită. După cum scria pe placa de lângă uşă, clădirea era înscrisă în registrul istoric.

Uşa, descuiată, îl conduse pe care într-un vestibul. Podelele de lemn erau cam roase, dar cineva se străduise să le lăcuiască, dându-le un luciu mat. Cutiile poştale de pe perete erau din alamă, tot lustruite, indicând că în

locuinţă fuseseră amenajate patru apartamente. A. Spinelli locuia la 2B.

Cam urcă scara şubredă, până la etajul întâi. Aici, holul era mai îngust, iar luminile mai scăzute. Nu se auzeau decât ecourile înfundate ale unui sitcom de un umor rebel, la televizorul apartamentului 2A.

Ciocăni la uşa Annei şi aşteptă. Apoi mai bătu o dată, îşi îndesă mâinile în buzunare şi se încruntă. Crezuse că avea s-o găsească acasă. Nici nu se gândise la altceva. Era aproape ora nouă, în timpul săptămânii, iar ea lucra la stat.

Ar fi trebuit să stea cuminte acasă, citind o carte sau completând formulare şi referate. Aşa-şi petreceau serile pragmaticele femei de carieră, deşi spera ca în cele din urmă să-i arate un mod mai distractiv de a-şi consuma timpul liber.

O fi fost la întrunirea vreunui club de femei, îşi spuse el, nemulţumit. Se căută prin buzunarele scurtei aviatice de piele neagră, după o hârtie, şi era gata să-i deranjeze pe cei de la 2A în speranţa de a împrumuta ceva de scris, când auzi bocănitul ritmic în care orice bărbat cu experienţă recunoştea tocuriâe-cui ale unei femei mergând pe pardoseală de lemn.

Privi în lungul culoarului, mulţumit că avea totuşi noroc.

Abia observă că rămăsese cu gura căscată.

Femeia care venea spre el era clădită precum în cea mai *îndrăzneaţă* fantezie a unui bărbat. Era suficient de generoasă pentru a-şi prezenta trupul acela mortal într-o *rochie de* culoare albastră-electrică strâmtă, decoltată la piept şi cu tivul în susul coapselor. Nu lăsa nimic – şi totul – în seama imaginaţiei.

Bocănitul tocurilor pe lemn provenea de la tocurile ascuţite ca nişte spărgătoare de gheaţă, în aceeaşi culoare şocantă, care-i transformau picioarele într-o fascinaţie nesfârşită.

Părul, înrourat de ploaie, i se cârlionţa rebel pe umeri, ca o coamă deasă de abanos care aducea în minte imagini cu ţigănci şi sex la lumina focului de tabără. Avea gura umedă şi roşie, iar ochii imenşi, negri. Mirosul ajunse la Cam cu zece secunde înaintea ei, aplicându-i un pumn sufocant drept în pântec.

Nu spuse nimic, ci doar îşi îngustă ochii aceia uluitori, îşi arcui un şold superb şi aşteptă.

— Păi...

Trebuia să facă eforturi pentru a-şi recăpăta respiraţia.

— Cred că n-ai auzit-o niciodată pe aia cu lampa

ascunsă sub obroc.

— Am auzit-o.

Era furioasă că-l găsea la uşa *ei,* furioasă *că o sur*prinsese fără armura profesională. Şi cu atât mai furioasă că toată seara se gândise mai mult la el decât la bărbatul cu care avea întâlnire.

— Ce doreşti, domnule Quinn?

La asta, Cam zâmbi scurt şi tăios ca un lup dezvelindu-şi colţii.

— Este o întrebare cam încărcată de sensuri, pe moment, duduie Spinelli.

— Nu fi vulgar, Quinn. Până acum, ai reuşit s-o eviţi.

— Îţi dau cuvântul meu că nu am nici cel mai mic gând vulgar în minte.

Incapabil să mai reziste, întinse mâna să se joace cu capetele şuviţelor ei de păr.

— Unde-ai fost, Anna?

— Ascultă, e trecut cu mult peste orele de program, iar viaţa mea personală nu te...

Se întrerupse, făcând un efort să nu înjure sau să geamă, când uşa de vizavi se deschise.

— Te-ai întors de la întâlnire, Anna?

— Da, doamnă Hardelman.

Femeia avea vreo şaptezeci de ani, era înfăşurată într-un capot roz şi privea peste ochelarii de pe vârful nasului. În hol se revărsară căldura şi râsetele prefabricate. Îi zâmbi radios lui Cam, cu faţa ei plăcută luminându-se. – ;

— A, ăsta arată mult mai bine decât cel de data trecută.

— Mulţumesc, zâmbi şi Cam, apropiindu-se. Are mulţi?

— Ei, mai vin, mai pleacă, chicoti doamna Hardelman, înfoindu-şi părul alb şi rar. Niciodată nu-i ţine mult.

Cam se rezemă amical de tocul uşii, distrându-se cu sunetele de neputinţă pe care le scotea Anna în spatele lui.

— Cred că încă n-a găsit unul care să merite. Este, cu siguranţă, drăguţă.

— Şi ce fată cumsecade. Ne face piaţa, dacă sora mea şi cu mine nu ne simţim în stare să ieşim. Mereu se oferă să ne ia cu maşina duminica, la biserică. Iar când a murit Petie al meu, Anna s-a ocupat ea însăşi de înmormântare.

Doamna Hardelman o privi pe Anna cu atâta afecţiune şi tandreţe, încât tânăra femeie nu putu decât să ofteze.

— Pierdeţi filmul, doamnă Hardelman.

— A, da.

Se uită înapoi în apartament, unde televizorul continua să hohotească.

— Tare-mi mai plac comediile. Să mai treci, îi spuse ea lui Cam, închizând uşor uşa.

Şi întrucât Anna ştia prea bine că vecina ei nu se putea abţine să nu se uite pe vizor, sperând să prindă un romantic sărut de rămas bun, scoase cheile.

— Poţi să şi intri, dacă tot eşti aici.

— Mulţumesc, traversă Cam holul, aşteptând-o să descuie uşa. L-ai îngropat pe soţul vecinei tale?

— Era papagalul, preciză Anna. Petie era o pasăre. Ea şi sora ei sunt văduve de vreo douăzeci de ani. Şi n-am făcut decât să iau o cutie de pantofi şi să sap o groapă în spate, lângă o tufă de trandafiri.

Cam îi trecu din nou o mână peste păr, în timp ce Anna deschidea uşa.

— A însemnat mult pentru ea.

— Fii atent la mâini, Quinn, îl preveni ea, aprinzând luminile.

Pentru a dovedi că era dispus să-i facă pe plac, Cam îşi privi atent mâinile, apoi le vârî în buzunare, studiind încăperea. Perne moi, adânci, culori vii şi tari. Conchise că preferinţele ei indicau o latură senzuală adânc înrădăcinată.

Îi plăcea s-o creadă.

Camera era spaţioasă şi mobilată cu parcimonie. Avea o canapea destul de mare şi pufoasă pentru a se putea dormi pe ea, dar nu-i ţineau companie decât două mese şi un singur fotoliu de piele, lat.

Pereţii, însă, şi-i acoperise cu obiecte de artă. Gravuri, postere, schiţe în peniţă. Reprezentau mai mult locuri decât oameni, iar Cam recunoştea multe dintre peisaje. Străzile înguste ale Romei, falezele abrupte din vestul Irlandei, micile cafenele elegante ale Parisului.

— Am fost aici, bătu el cu degetul în rama cafenelei pariziene.

— Ce frumos, replică sec Anna, încercând să nu fie nemulţumită de faptul că imaginile erau singurul mod de a călători pe care şi-l putea permite; pentru moment. Deci, cu ce ocazie pe-aici?

— Voiam să vorbim despre...

Făcu greşeala de a se întoarce, privind-o din nou. Se vedea clar că era foarte, nemulţumită, dar asta nu făcea decât să-i sporească atracţia. Avea gura şi ochii mohorâţi, şi trupul încordat provocator.

— Christoase, da ştiu că arăţi bine, Anna. M-ai atras şi înainte – cred că ţi-ai dat seama – dar... cine să se-aştepte?

Nu voia să se simtă flatată. Cu siguranţă, nu voia ca bătăile inimii să i se accelereze, devenind neregulate, însă îi era dificil să-şi controleze ambele reacţii, când un om asemenea lui Cameron Quinn stătea privind-o ca şi cum ar fi vrut să-nceapă să-i ronţăie fiecare parte din trup, continuând până o devora toată.

Trase cu grijă aer în piept.

— Voiai să-mi vorbeşti despre...? îl îndemnă ea”.

— Despre puşti, despre mai multe. Ce zici de-o cafea? Aşa e civilizat, nu?

Se hotărî să-i pună pe amândoi la încercare, apropiindu-se de ea.

— Cred că te aştepţi să mă port civilizat. Sunt dispus să fac o încercare.

An na meditǎ un moment, apoi se răsuci pe acele sexy tocuri albastre. Cameron aprecie imaginea din spate, îşi rostogoli ochii spre cer, apoi o urmă până la tejgheaua imaculată care despărţea livingul de bucătărie. Se rezemă, mulţumit că poziţia îi oferea o vedere perfectă a picioarelor Annei.

Apoi auzi zgomotul râşniţei şi simţi uluitorul miros de cafea proaspăt măcinată.

— Ţi-o râşneşti singură?

— Dacă faci cafea, poţi la fel de bine s-o faci bună.

— Mda, închise el ochii, pentru a aprecia mai bine aroma.

— Mmm-da. Trebuie neapărat să te iau de soţie ca să-mi faci cafea în fiecare zi, sau ajunge doar să; trăim împreună?

Anna privi peste umăr, înălţându-şi sprâncenele la vederea zâmbetului său larg, triumfător, apoi reveni la treabă.

— Pariez că aifolosit privirea asta ca să le închizi gura bărbaţilor, cu un succes enorm. Mie, însă, îmi place. Deci, undeai fost astă seară?

— Am avut o întâlnire.

Cameron ocoli tejgheaua. Bucătăria era mică, nu mai lată decât un culoar strâmt. Îi plăcea să fie atât de aproape de ea, încât parfumul ei să se amestece cu mirosul de cafea.

— Te-ai întors devreme, comentă el.

— Aşa şi voiam.

Anna îşi simţi părul de la ceafă zbârlindu-se. Era prea aproape. Instinctiv, aplică metoda ei obişnuită cu bărbaţii care o înghesuiau. Îi trânti un cot în burtă.

— O mişcare îndelung exersată, murnură Cam şi,

frecându-şi stomacul, se retrase cu un pas. Eşti nevoită s-o foloseşti vreodată în rolul de asistentă socială?

— Rareori. Cum vrei cafeaua?

— Tare şi neagră.

O puse la fiert, se răsuci şi intră drept în el. Era clar că îi ieşise din funcţiune radarul, hotărî An na, când mâinile lui Cam se ridicară s-o prindă de braţe. Sau, fu ea nevoită să recunoască, nu-l luase în seamă, fiindcă se întreba cum s-ar fi potrivit unul cu altul.

Ei bine, acum ştia.

Cameron rămase deliberat cu ochii spre faţa ei, fără a-i lăsa să coboare spre cruciuliţa cuibărită între sâni. Nu era deosebit de cucernic, dar se temea că avea zg ajungă în iad pentru gânduri preacurveşti despre decorul unui simbol religios.

În plus, îi plăcea faţa ei.

— Quinn, oftă ea prelung, iritată... Dă-te înapoi.

— Ai renunţat la *domnule* Quinn. Asta înseamnă că suntem amici?

Întrucât o spusese zâmbind şi fiindcă păşi într-adevăr înapoi, Anna se pomeni chicotind.

— Juriul e încă în deliberare.

— Îmi place cum miroşi, Anna. Pătimaş, provocator.

Sigur, îmi place şi cum miroase duduia Spinelli. Discret, practic şi subtil.

— Bine... Cam, se întoarse ea să ia două ceşti drăguţe şi adânci din dulap. Să terminăm cu dansul şi să recunoaştem că suntem atraşi unul de celălalt.

— Speram ca, după ce stabileam asta, să începem să dansăm.

— Greşit, îşi aruncă Anna părul pe spate, turnând cafelele. Sunt asistenta cazului lui Seth. Tu soliciţi să-i fii tutore. Ar fi incredibil de neînţelept pentru oricare dintre noi să ne lăsăm în voia atracţiei fizice.

Cameron luă ceaşca şi se rezemă de bufet.

— Nu ştiu de tine, da’ eu mă dau în vânt după faptele neînţelepte. Mai ales dacă dau senzaţii plăcute.

Ridică la buze ceaşca, zâmbind uşor.

— Şi pariez că urmările atracţiei ăsteia fizice ar fi al naibii de plăcute.

— Noroc că eu, întâmplător, sunt foarte înţeleaptă.

— Deci, voiai să discutăm despre Seth – şi despre mai multe, cum cred că ai spus.

Seth, ceilalţi fraţi ai lui şi întreaga situaţie i se risipiseră complet din minte. Presupunea că nu fuseseră decât nişte pretexte ca s-o vadă. La asta trebuia să se gândească mai

târziu.

— Trebuie să recunosc că unul din motivele pentru am venit în Princess Anne, ca să-ţi vorbesc, a fost de a evada. Eram gata să intru de serviciu la vase, iar Phil şi puştiul începuseră deja runda întâi din meciul lecţiilor.

— Mă bucur că se ocupă cineva de temele lui. Şi de ce, când vorbeşti despre Seth, nu-i foloseşti niciodată numele?

— Ba i-l folosesc. Cum să nu?

— Ba, de regulă, nu.

Îşi înclină capul.

— E un obicei al tău, Cameron, să eviţi contactul personal, prin nume, cu oamenii cu care nu intenţionezi să ai o relaţie importantă sau permanentă?

O nimerise, fu el nevoit să recunoască, dar îşi arcui o sprânceană.

— Numele tău l-am folosit.

O văzu clipind, o auzi oftând, apoi An na alungă subiectul, cu un gest:

— Ce-i cu Seth?

— Nu e vorba de el, în mod direct. Doar că, am impresia, începem să ne împărţim sarcinile mai echitabil. Phil e cel mai potrivit să se ocupe de el – să se ocupe de Seth, se corectă Cam, accentuând – în problemele de şcoală,

fiindcă, din Cine ştie ce motiv, lui Phil chiar i-a plăcut şboala. Şi am hotărât să chemăm pe cineva la majoritatea treburilor gospodăreşti, de două ori pe săptămână.

Anna încă şi-l mai imagina stând în băltoaca de spumă, cu o expresie de furie nedumerită pe faţă. Al dracului îi mai tresăreau buzele, dornice să zâmbească.

— Ai fi mai fericit.

— Sper să nu mai văd în viaţa mea o pungă de aspirator. Ţi s-a rupt vreodată una în mâini? se cutremură el cu deliberare, făcând-o să râdă. Oricum, Ethan a găsit o soluţie genială. Eu sunt dezorientat, Phillip are nevoie de o ocupaţie cât timp va sta aici, deşi pentru moment se gândeşte să facă naveta la Baltimore. Aşa că, intrăm în afaceri.

— În afaceri? Ce fel de afaceri?

— Construcţii navale.

Anna coborî ceaşca:

— Veţi construi ambarcaţiuni?

— Eu am făcut o mulţime – şi Ethan la fel. Şi, de fapt, cu toate că Phil a trecut la viaţa în costum şi cravată, a făcut şi el câteva. Toţi trei am lucrat la schipjack-ul cu care Ethan mai navighează şi acum.

— E o recreere minunată, în scop personal, ca hobby.

Dar dacă vă gândiţi să puneţi bazele unei afaceri, ale uneia serioase, chiar în momentul când încercaţi să luaţi la voi un minor dependent...

— N-o să moară de foame. Pentru numele lui Dumnezeu, Ethan pescuieşte în golf, iar Phil are biroul din Baltimore. Mi-aş putea găsi şi eu de lucru, dar la ce bun?

— Îţi atrag doar atenţia că o afacere de soiul ăsta va consuma foarte mulţi bani şi timp, mai ales în primele câteva luni, Stabilitatea.).

— Nu e totul, lăsă el cafeaua jos, nemulţumit, începând să se plimbe. Puştiul n-ar trebui să înveţe că viaţa oferă mai mult decât un program de la nouă la cinci? Că poţi avea de ales, că-ţi poţi asuma riscuri? La ce-i foloseşte dacă eu stau blocat în casa ăla ştergând praful de pe mobilă şi detestând fiecare minut blestemat? Ethan are deja un client, iar dacă Ethan a venit cu ideea, poţi fi convinsă că a cântărit-o sub toate aspectele. Nimeni nu gândeşte mai meticulos ca el.

— Şi de vreme ce ai simţit că voiai s-o discuţi cu mine, nu încerc decât să fac acelaşi lucru. S-o cântăresc sub toate aspectele.

— Şi crezi că ar fi mai bine dacă m-aş duce să-mi găsesc o slujbă stabilă, plăcută, cu orar fix, care să aducă un

salariu stabil, plăcut şi cu orar fix, în fiecare săptămână? se opri Cam în faţa ei. Ăsta-i genul de om care te atrage? Cel care pontează la nouă de cinci ori pe săptămână, care te invită la cină într-o seară ploioasă şi te lasă să pleci la o oră rezonabilă, fără a încerca măcar să te convingă să scoţi rochia asta, atâta câtă e?

Anna stătu câteva momente, amintindu-şi că nu rezolva nimic dacă amândoi pierdeau lupta cu nervozitatea.

— Aici nu e vorba de ceea ce mă atrage pe mine, ce pot şi cum prefer să-mi petrec serile. Ca asistentă de caz a lui Seth, sunt preocupată ca viaţa lui familială să fie cât mai stabilă şi mai fericită posibil.

— De ce-ar fi nefericit dacă eu construiesc bărci?

— Întrebarea mea, în legătură cu ideea asta-a voastră, e dacă nu cumva îl veţi neglija, devenind mai atenţi la noua afacere. O activitate pe care, cred, o veţi găsi interesantă, provocatoare şi fascinantă, cel puţin pentru un timp...

Ochii lui Cam se îngustară.

— Nu mă crezi capabil de a fi consecvent, este?

— Rămâne de văzut. Dar cred totuşi că vei încerca. Ceea ce mă îngrijorează e că n-o încerci pentru Seth, ci pentru tatăl tău. Pentru părinţii tăi. Nu găsesc că e un punct împotriva ta, Cam, adăugă ea, mai îmblânzită. Dar

niciun punct în favoarea lui Seth nu e.

„Cum naiba să discuţi cu o femeie care pune punctele pe toate /-urile?” se întrebă el.

— Deci, crezi că i-ar fi mai bine cu nişte străini?

— Nu, cred că mai bine îi e cu tine şi cu fraţii tăi, zâmbi Anna, convinsă că îi închisese gura, pe moment. Şi la fel am scris şi în raport. Ideea asta de a intra în afaceri cu construcţiile de ambarcaţiuni e o nouă temă de gândire şi sper că niciunul dintre voi nu are de gând să se pripească.

— Navighezi?

— Nu, n-am încercat niciodată. De ce?

— Nici eu nu fusesem în viaţa mea la bordul unei nave, până când nu m-a luat Ray Quinn.

Întrucât îşi amintea cum i se puteau încălzi de compasiune ochii, hotărî să-i spună cum se întâmplase în cazul lui.

— Mi-era o frică de moarte, dar eram prea înăsprit ca s-o recunosc. Venisem doar de câteva zile. Şi niciun moment nu mă gândisem că aveam să rămân. M-a luat cu un mic Sunfish pe care-l avea atunci. Mi-a spus că aerul urma să-mi facă bine.

Tot ce avea de făcut era să gândească, iar imaginea acelei dimineţi i se ivi în minte limpede ca lumina soarelui.

— Tatăl meu a fost un om mare. Marele Quinn. Clădit ca un taur. Ştiam că bărcuţa aia avea să se răstoarne, urmând probabil să mă înec, dar. Avea un stil al lui aparte de a te convinge.

Iubirea, îşi spuse Anna. În glas i se simţea iubirea pur şi simplu. O atrăgea, recunoscu, întru totul la fel de mult ca acel chip aspru şi frumos.

— Ştiai să înoţi?

— Nu – dar tot n-am putut suferi faptul că m-a pus să-mi iau un P.F.D. *Personal flotation* dew ce[2], explică el. Vestă de salvare. Îmi spuneam că era pentru pămpălăi.

— Ai fi preferat să te îneci?

— Pe dracu', da trebuia să-l fac să creadă că da. În fine, am. Stat la pupa, cu un gol în stomac. Aveam nişte ochelari de soare, pe care îi scosese de undeva mama mea – Stella, se corectă el, căci pe-atunci nu era decât Stella – fiindcă eram lovit rău la ochi şi soarele îmi provoca dureri.

Anna îşi amintea că fusese bătut, molestat, neglijat, când îl găsiseră soţii Quinn. I se frânse inima la gândul băieţelului de-atunci.

— Probabil că erai îngrozit.

---

2 - Dispozitiv personal de plutire (n.tr.)

— Până-n măduva oaselor, dar mai repede mi-aş fi înghiţit limba decât să recunosc. Probabil că şi-a dat şi el seama, *continuă Cam încet. Ştia* întotdeauna ce se întâmpla în capul meu. Afară era cald şi atât de umed, încât la fiecare respiraţie parcă ai fi înghiţit apă. A spus că avea să fie mai răcoare când ieşeam pe râu, dar nu l-am crezut. Îmi spuneam că aveam să stăm acolo până ne prăjeam. Barca nici *măcar nu* avea motor. Christoase, cât a râs când i-am spus asta. A răspuns că aveam ceva mai grozav decât un motor.

Uitase de cafea, iar amintirile îl făcură să piardă până şi esenţa povestirii.

— Am pornit peste apă, la început uşurel şi încet, barca s-a legănat când am cotit pe meandră şi am crezut că îmi sunase ceasul. *Game over.* Şi a ieşit un bâtlan dintre copaci. Îl mai văzusem o dată. Cel puţin, îmi place să cred că era acelaşi. A zburat drept pe deasupra bărcii, cu aripile întinse să prindă aerul. Şi apoi am ajuns în vânt şi s-a umflat pânza. Ne-am luat zborul. El s-a întors şi mi-a zâmbit. Nici măcar n-am ştiut că zâmbeam şi eu, până nu mi s-a crăpat din nou buza. Niciodată în viaţa mea n-am mai simţit aşa ceva. Niciodată.

Pe negândite, ridică mâna şi îi potrivi părul după ureche.

— Nici măcar o singură dată în viaţă.

— Te-a schimbat.

Anna ştia că acele momente aparte, pe cât de simple, pe atât de dramatice, puteau modifica pentru totdeauna” destinul unui om.

— Aşa a început. O barcă pe apă şi nişte oameni carş-mi dădeau o şansă. N-a fost mult mai complicat de-atât. Nici acum nu trebuie să fie mai complicat. Îl vom pune pe puşti să dea cu ciocanul, să consume puţină sudoare şi efort în construcţia unei bărci. Dacă va fi o operaţiune Quinn, îl va include şi pe el.

Pe buzele ei apăru un surâs şi, spre mirarea lui Cam, îl bătu cu palma pe obraz.

— Partea asta de la urmă a spus totul. E o loterie. Nu sunt sigură dacă e momentul sau locul cel mai potrivit pentru aşa ceva, dar... ar fi interesant de privit.

— Asta ai de gând să faci? se aplecă el înainte, împingând-o peste tejghea. Să mă urmăreşti?

— Am de gând să nu-mi iau o clipă ochii de la tine – la nivel profesional – până nu mă asigur că tu şi fraţii tăi îi oferiţi lui Seth casa şi îngrijirea corespunzătoare.

— E destul de cinstit.

Se mai apropie puţin, doar o fracţiune, până când cele

două trupuri tonifiate se atinseră.

— Iar la nivel personal?

Anna slăbi destul pentru a-şi lăsa privirea să coboare, să zăbovească. Gura lui o ispitea clar – periculoasă şi foarte apropiată.

„Să stau cu ochii pe tine la nivel personal nu e greu. O greşeală, poate – dar nimic greu”.

— Mă tot gândesc că dacă vei face o greşeală...

Îşi rezemă mâinile de tejghea, imobilizând-o.

— Fă una mare. Ce zici, Anna?

Şi-şi coborî capul şi mai mult asupra ei.

Anna încercă să gândească, să analizeze consecinţele. Dar existau momente când nevoile, dorinţa şi patima erau pur şi simplu mai puternice decât logica.

— Ei, la naiba, murmură şi, cuprinzându-l cu mâna de ceafă, îi trase gura peste a ei.

Era exact aşa cum o dorise. Flămândă, feroce şi necugetată. Gura lui era fierbinte, şi era aspră, şi aproape sălbatică, în momentul când se prăvăli să i-o devoreze pe a ei. I se lăsă în voie, i se dărui cu totul, un moment de nebunie când trupul stăpânea mintea şi sângele vâjâia pe deasupra raţiunii.

Apoi fiorul o plesni ca un bici, ascuţit, dureros, cu o

arsură rapidă şi şocantă.

— Christoase.

Lui Cam i se tăiase respiraţia, mintea i se rostogolea scăpată de sub control. Într-un gest reflex, mâinile i se proptiră de tejghea înainte de a şi le smuci, umplându-şi-le cu ea.

Indiferent la ce se aşteptase, ce-şi imaginase, nici nu se compara cu vulcanul care erupsese atât de brusc în braţele lui. Îi trecu o mână prin păr, prin toată claia aceea de bucle dezordonate, strânse pumnul şi începu s-o prade ca şi cum de asta ar fi depins toată viaţa lui.

— Nu pot... îngăimă Anna, dar braţele ei îl încolăciră până i se păru că inima lui Cam nu mai bubuia doar lângă a ei, ci chiar înăuntru. Geamătul fu un tunet de plăcere deznădăjduită şi delirantă, care îi răsună din gâtlej exact în locul unde dinţii lui muşcară, zgâriară, se înfipseră lacomi în carne.

Marginea tejghelei i se înfigea în spate, degetele i se înfigeau în şoldurile lui, trăgându-l mai aproape. O, Doamne, dorea contactul, fricţiunea, dorea mai mult. Îi găsi din nou gura cu a ei, repezindu-se orbeşte în următoarea sărutare.

Încă una singură, îşi făgădui ea, întâmpinându-i cererea

necugetată, răspunzându-i.

Parfumul ei îi seducea simţurile. Numele ei îi era un murmur pe buze, o şoaptă în minte. Trupul îi era un banchet glorios sudat de al lui. Nicio femeie nu-l mai umpluse vreodată atât de repede, de complet, de absolut, încât nu mai conta nimic altceva.

— Lasă-mă.

Era o rugăminte şi niciodată în viaţa lui nu se mai rugase de o femeie.

— Pentru Dumnezeu, Anna, lasă-mă să te am.

Mâinile i se ridicară pe picioarele ei, pe acele coapse nesfârşite.

— Acum.

Voia şi ea. Ar fi fost uşor să ia şi să fie luată. Dar ceea ce era uşor, după cum ştia, rareori era şi drept.

— Nu. Nu acum.

Regretul o înăbuşi chiar în timp ce ridica mâinile să-i încadreze faţa. Încă un moment, gura îi rămase lipită de a lui.

— Nu încă. Nu aşa.

Ochii lui erau întunecoşi, înnouraţi. Cunoştea îndeajuns plăcerile unei femei şi propriile lui talente, pentru a fi convins că o putea face să orbească.

— Aşa e perfect.

— Nu este momentul potrivit, nici împrejurările. Aşteaptă.

Unul dintre ei trebuia să se mişte, hotărî ea. Să rupă acel contact. Făcu un pas lateral, cu respiraţia tremurătoare. Închise ochii, ridicând o mână ca să-l oprească.

— Ei, izbuti ea, după încă o clipă, a fost o nebunie.

Cam luă mâna pe care o ridicase, o aduse la buze şi-şi înfipse uşurel dinţii în degetul ei arătător.

— Cine are nevoie de friinţi întregi?

— Eu.

Reuşi să surâdă aproape sincer, în timp ce-şi elibera mâna.

— Nu că n-aş regreta-o profund în momentul ăsta, dar am nevoie. Doamne, trase ea din nou aer în piept, prelung, trecându-şi mâinile prin păr. Cameron. Eşti întru totul atât de potent pe cât mă aşteptam.

— Şi încă nici măcar n-am început...

Zâmbetul i se lărgi.

— Te cred. Zău că te cred.

Retrăgându-se încă puţin, îşi luă cafeaua care se răcea rapid.

— Nu ştiu dacă episodul ăsta îl va face pe vreunul dintre noi să doarmă mai bine la noapte, dar era sortit să se întâmple.

Îşi înclină capul, când ochii lui se îngustară.

— Ce e?

— Majoritatea femeilor, mai ales într-o poziţie ca a ta, ar veni cu scuze.

— Pentru ce? ridică Anna un umăr, promiţându-şi că în cele din urmă organismul avea să i se echilibreze la loc. A fost şi fapta mea, la fel ca şi a ta. M-am întrebat cum ar fi să pun mâinile pe tine de prima oară când te-am văzut.

Cameron trase concluzia că era foarte posibil să nu mai fie niciodată acelaşi.

— Cred că sunt nebun după tine.

— Ba nu eşti, râse Anna, dându-i cafeaua. Eşti intrigat, te atrag, treci printr-un acces sănătos de poftă, dar astea sunt cu totul altceva. Şi nici măcar nu mă cunoşti.

— Vreau să te cunosc, râse şi El, scurt. Ceea ce *pen*tru mine e o mare surpriză. De obicei, puţin îmi pasă.

— Sunt măgulită. Nu-s sigură dacă ăsta-i un tribut adus farmecului tău sau propriei mele prostii, dar mă flatezi. Însă... *

— La naiba, ştiam eu că urma şi asta.

— Însă, repetă ea, punându-şi ceaşca în chiuvetă, prioritatea mea e Seth. Trebuie să fie.

În ochi i se ivi acea căldură care exprima atât compasiune cât şi înţelegere, atingând în sufletul lui ceva îngropat sub toată pofta aceea sănătoasă.

— Şi ar trebui să fie şi prioritatea ta. Sper să fiu de faţă când şi dacă o să se întâmple.

— Fac tot ce pot.

— Ştiu. Şi faci mai mult decât ar face majoritatea.

Îi atinse un moment braţul, apoi se îndepărtă.

— Am totuşi sentimentul că mai ascunzi multe în tine. Dar...

— Iar începi.

— Acum ar fi mai bine să pleci.

Cameron voia să rămână, fie şi numai pentru a sta de vorbă cu ea, să fie împreună.

— Nu mi-am terminat cafeaua.

— S-a răcit. Şi e târziu.

Privi spre fereastră, unde stropii de ploaie se prelingeau ca nişte lacrimi.

— Iar ploaia mă face să-mi pun nişte întrebări care nu se cuvin.

Cam se strâmbă:

— Cred că n-ai spus-o ca să mă faci să sufăr.

— Ba fii sigur, râse ea din nou, pornind spre uşă, pe care o deschise larg ca să se facă bine înţeleasă.

— Dacă eu sufăr, tu de ce n-ai face-o?

— Of, cât îmi placi, An na Spinelli. Eşti o femeie după gustul inimii mele.

— Nu te interesează o femeie care-ţi doreşte inima, replică ea, în timp ce Cam străbătea încăperea. Ci trupul.

— Vezi, am şi ajuns să ne cunoaştem.

— Noapte bună.

Nu se feri când Cam o trase spre el pentru încă un sărut, în drum spre uşă. Fuga ar fi fost o prefăcătorie, şi nu era genul care să se autoamăgească.

Aşa că întâmpină sărutul cu o căldură aţâţătoare şi un entuziasm sincer. După care, îi închise uşa în faţă.

Şi se rezemă de ea, vlăguită.

Potent? Nici pe departe. Erau toate şansele ca pulsul să-i rămână accelerat ore întregi. Poate chiar zile.

Îşi dorea să nu se fi simţit atât de-al dracului de fericită.

Capitolul 7

Cam privea încruntat un coş plin cu şosete şi şorturi roz, când sună telefonul. Ştia al dracului de bine că, atunci când îi băgase în maşina de spălat, ciorapii şi chiloţii fuseseră albi – sau aproape. Acum, erau trandafirii ca ouăle de Paşti.

Poate că doar arătau aşa, din cauză că erau uzi.

Îi scoase să-i îndese în uscător şi văzu ciorapul roşu ascuns printre cei roz. Şi-şi dezveli dinţii.

Phillip, jură el, era un om mort.

— Futu-i.

Aruncă totul înăuntru, comută cu furie uscătorul pe comanda potrivită – cel puţin aşa spera – şi se duse să răspundă la telefon.

Îşi aminti în ultima clipă să dea mai încet micul televizor portativ de pe colţul bufetului. Nu urmărea cu adevărat programul, nici n-ar fi putut să acorde vreo atenţie tuturor pasiunilor şi trădărilor din telenovela dinainte de prânz.

Îl deschisese doar ca să facă zgomot.

— Quinn. Ce-i?

— Ura, Cam. Da mult mi-a trebuit până să dau de tine, gagiule. Tod Bardette la telefon.

Cam vârî mâna într-o pungă de *Oreos* de pe bufet şi scoase un pumn plin.

— Cum merge, Tod?

— Păi, trebuie să-ţi spun că merge destul de bine. Am stat câtva timp la ancoră lângă marea barieră de corali.

— Drăguţ loc, mormăi Cam, cu un fursec în gură. Apoi sprâncenele i se repeziră în sus când, pe micul ecran din cealaltă parte a bucătăriei, o femeie imposibil de seducătoare se prăvăli în pat cu un bărbat ridicol de chipeş.

Poate că tot aveau ceva interesant şi emisiunile astea T.V. Din timpul zilei, la urma urmei.

— Onorabil. Am auzit c-ai dat cu sasu în Mediterana, acu câteva săptămâni.

Câteva săptămâni? se întrebă Cam, mestecând un al doilea fursec. Cu siguranţă, trecuseră câţiva ani de când zburase cu hidroglisorul peste linia de sosire. Apă albastră, viteză, mulţimi entuziaste şi bani de tocat.

Acum, mare noroc avea dacă găsea în frigider destul lapte ca să-i împingă pe gât un *Oreo* vechi.

— Mda, la fel am auzit şi eu.

Tod chicoti gros.

— Ei, oferta aia de a-ţi cumpăra jucăria mai stă în

picioare. Dar am şi altă propunere.

Tod Bardette avea întotdeauna şi câte o altă propunere. Era fiul bogat al unui tată şi *mai* bogat din estul Texasului, – pentru care lumea servea drept teren personal de joacă. Şi murea după bărci. Le pilota la curse, sponsoriza competiţii, le cumpăra şi le vindea. Şi colecţiona, neveste, trofee şi partea lui din pungă, cu deplină regularitate.

Cam considerase întotdeauna că Tod avea noroc încă de la concepţiune. De vreme ce nu-i făcea niciun rău să asculte – iar secvenţa din dormitor tocmai fusese înlocuită cu o reclamă în care juca o enormă perie de toaleteânchise televizorul.

— Sunt oricând gata să ascult.

— Pregătesc un echipaj pentru La Coupé Internaţionale.

— Cupa de-o tonă?

Cam îşi simţi seva începând să curgă, pierzându-şi tot interesul pentru fursecuri şi lapte. Concursul internaţional era un gigant în lumea navigaţiei. Cinci etape, îşi spuse el, dintre care ultima era p istovitoare cursă de trei sute de mile pe ocean.

— Exact. Ştii că anul trecut au luat cupa australienii, aşa că se ţine aici, în Australia. Vreau să-i bat fa buci şi am o dulceaţă de barcă. E rapidă-foc, gagiule. Cu un echipaj pe

măsură, va aduce cupa înapoi în S.U. Ale lu’ A. Îmi trebuie un comandant. Îl vreau pe cel mai bun. Pe tine te vreau. Cât de repede poţi ajunge la antipozi?

„Stai cinci minute”. Asta ar fi vrut să răspundă; Ar fi putut să-şi facă bagajul cât ai clipi, să sară-ntr-un avion şi, pe-aci ţi-e drumul. Pentru participanţii la curse, era una dintre marile ocazii de aur ale vieţii. Chiar în timp ce deschidea gura, privirea îi poposi spre balansoarul din dreptul ferestrei.

Aşa că închise ochii, ascultând cu duşmănie murmurul şosetelor roz care se uscau în camera de serviciu din spatele lui.

— Trebuie să dau cu pas, Tod. Acum nu pot pleca.

— Ascultă, sunt dispus să te las câtva timp ca să-ţi rezolvi treburile – mă-nţelegi tu, spuse el, pufnind în râs. Două săptămâni. Dacă ai altă ofertă, dau mai mult.

— Nu pot veni. Am.l.

Rufe de spălat? Un copil de crescut? Al dracului să fie dacă avea de gând să se facă de râs cu asemenea informaţii.

— Fraţii mei şi cu mine am pus bazele unei afaceri, spuse el, pradă unui impuls. Am un angajament aici.

— O afacere...

De astă dată, râsul lui Tod fu prelung şi încântat.

— Tu? Las-o baltă.

Ochii lui Cam se îngustară. Nu avea nicio îndoială că lui Tod Bardette din estul Texasului aveau să i se alăture şi alţi prieteni şi cunoştinţe, râzând cu toţii la gândul lui Cameron Quinn, om de afaceri.

— Construim bărci, scrâşni el printre dinţi. Aici, pe litoralul de est. Ambarcaţiuni de lemn. La comandă, adăugă, hotărât să joace cartea până la capăt. Unicate. De-acum în şase luni, ai să-mi oferi sume fabuloase ca să-ţi proiectez şi să-ţi construiesc o navă. De Quirin. Şi, de vreme ce tot suntem prieteni de mult timp, voi încerca să te înghesui printre comenzi.

— Bărci...

În glasul lui Tod se făcuse simţit interesul.

— ia să vedem, ştii să navighezi cu ele, deci poate ai şti şi cum să le construieşti.

— Nu încape niciun „poate”.

— E o întreprindere interesantă, dar, să fim serioşi, Cam, tu nu eşti om de afaceri. N-o să stai închis într-un golfuleţ frumuşel din Maryland, mâncând crabi şi bătând scânduri în cuie. Doar ştii că voi face cursa asta să merite. Bani, glorie şi celebritate.

Chicoti: – După ce câştigăm, te poţi întoarce să mai încropeşti vreo două slupuri.

Îi putea face faţă, îşi dădu Cam cuvântul. Putea face faţă insultelor, frustrării de a nu-şi putea împacheta bagajele şi a pleca în voia lui. Ceea ce n-avea să facă era să-i dea lui Bardette satisfacţia de a şti că îi ciufulise penele.

— Va trebui să-ţi găseşti alt comandant. Dar dacă vrei să cumperi un vas, sună-mă.

— Dacă termini efectiv vreunul, sună-mă tu.

Din receptor se auzi un oftat.

— Dai cu piciorul unei şanse de-o viaţă. Dacă în *următoarele două* ore te răzgândeşti, să *mă* cauţi. Dar săptămâna asta trebuie să am echipajul bătut în cuie.

Atât am avut de zis.

Şi Cam auzi tonul telefonului.

Nu aruncă aparatul pe fereastră. Ar fi vrut, se gândi, şi ajunse la concluzia că el ar fi fost acela care strângea cioburile, aşa că nu avea rost.

Prin urmare, puse cu multă grijă receptorul în furcă. Inspiră adânc. Iar dacă tot ce băgase în maşina de spălat n-ar fi ales tocmai acel moment ca să-şi piardă echilibrul rotirii, făcând măgăoaia să se zgâlţâie, nici el n-ar fi dat cu, pumnul în perete.

— O clipă, am crezut c-aveai să dai bir cu fugiţii.

Se răsuci şi-şi văzu tatăl aşezat la masa din bucătărie, chicotind.

— O, Doamne, asta le pune capac la toate.

— Ce-ar fi să-ţi pui nişte gheaţă pe degete?

— N-am nimic, îşi privi Cam pumnul lovit.

Nişte biete zgârieturi. Iar durerea ascuţită îl ajuta să se ţină strâns de realitate.

— M-am gândit la asta, tată. Serios m-am gândit. Pur şi simplu nu cred că eşti aici.

Ray continuă să zâmbească.

— Tu eşti aici, Cam. Numai asta contează. A fost o decizie grea să refuzi o asemenea cursă. Îţi sunt recunoscător. Sunt mândru de tine.

— Bardeşte a spus că are o dulceaţă de barcă. Cu banii lui la bază...

Îşi rezemă mâinile de bufet, privind pe fereastră, spre apa liniştită.

— Aş putea câştiga nenorocita aia de cursă. Am scos un echipaj pe locul doi, acum cinci ani, la Cupa Mică a Americii, iar anul trecut am câştigat în Chicago-Mackinac.

— Eşti un marinar bun, Cam.

— Mda.

Îşi strânse pumnii.

— Ce naiba caut eu aici? Dacă o mai ţin mult aşa, am să mă-mbofnăvesc de telenovelită. Voi începe să cred că Lilac şi Lance nu-s numai oameni reali, ci şi buni prieteni de-ai mei. Au să mapuce obsesiile că albiturile mele nu-s destul de albe. Voi începe să tai cupoane, să încasez chitanţe şi să-mi pierd de-a binelea minţile în paştele mă-sii.

— Mă mir de tine că te gândeşti la gospodărirea unei case în asemenea termeni.

Glasul lui Ray devenise mai ascuţit, marcat de dezamăgire.

— Să ţii o casă, să îngrijeşti o familie e o muncă importantă. Cea mai importantă muncă din câte există.

— Nu e munca mea.

— Se pare că acum e. Îmi pare rău.

Cam se întoarse. Dacă tot conversa cu o halucinaţie, putea. Foarte bine s-o privească.

— Pentru ce? Că mi-ai murit în braţe?

— Ei, a fost destul de incomod pentru toată lumea.

Ar fi râs, atât de tipice pentru Ray Quinn erau corfientariul şi intonaţia. Dar trebuia să ajungă la ceea ce-i rodea conştiinţa.

— Unii zic că anume ai intrat în stâlp.

Zâmbetul lui Ray se şterse, iar ochii îi deveniră serioşi şi trişti.

— Şi o crezi?

— Nu, expiră Cam. Nu, nu. Cred.

— Viaţa e un mare dar. Nu-ţi vine comod întotdeauna, dar e nepreţuită. Nu v-aş fi făcut să suferiţi, pe tine şi pe fraţii tăi, renunţând la a mea.

— Ştiu asta, murmură Cam. Mă ajută să te-aud spunând-o, dar o ştiu.

— Poate aş fi reuşit să opresc lucrurile. Poate reuşeam să le fac altfel.

Oftă şi începu să-şi răsucească verigheta pe deget.

— Dar n-am făcut-o. Acum vă revine vouă, ţie, lui

Ethan şi lui Phillip. A existat un motiv pentru care voi trei aţi venit la mine şi la Seth. Un motiv pentru care toţi trei aţi ajuns împreună. Dintotdeauna am crezut-o. Acum, o ştiu.

— Şi cum rămâne cu puştiul?

— Locul lui Seth este aici. Are nevoie de voi. În momentul de faţă, trece prin nişte necazuri şi are nevoie de voi ca să-şi aducă aminte cum e să fie aici unde e el acum.

— Cum adică, trece prin necazuri?

Ray zâmbi vag.

— Răspunde la telefon, îi propuse el, cu câteva secunde înainte de a suna.

Şi dispăru.

— Trebuie să dorm mai mult, hotărî Cam, smulgând receptorul din furcă. Mda, alo.

— Alo? Domnul Quinn?

— Exact. Cameron Quinn la telefon.

— Domnule Quinn, sunt Aigail Moorefield, directoarea adjunctă a Şcolii Medii St. Christopher's.

Cam îşi simţi stomacul căzând în cizme.

— M-hmm...

— Mă tem că am avut unele probleme aici. Seth Delauter e în cancelaria mea.

— Ce fel de probleme?

— S-a luat la bătaie cu alt elev. Este suspendat. Domnule Quinn, v-aş fi recunoscătoare dacă veniţi la cancelarie, să vi se explice situaţia şi să-l luaţi pe Seth acasă.

— Excelent. Minunat.

La capătul răbdării, Cam îşi trecu o mână prin păr.

— Vin acum.

Şcoala nu se schimbase prea mult, observă el, de când

învăţase acolo. În prima dimineaţă când intrase pe uşa aceea grea de la intrare, Stella Quinn îl trăsese aproape cu forţa.

Acum avea cu aproape optsprezece ani mai mult şi nu era cu nimic mai entuziasmat.

Pardoselile erau acoperite cu linoleum decolorat, prin ferestrele largfi intrând lumina. Şi mirosea a dulciuri de contrabandă şi a transpiraţie de copii.

Cam îşi îndesă mâinile în buzunare, pornind spre birourile administraţiei. Ştia drumul. În fond, bătuse de nenumărate ori calea spre acele birouri, în timpul şederii lui la Şcoala Medie St. Chris.

În antecameră nu mai lucra aceeaşi secretară bătrână, cu ochi de vultur. Aceasta era mai tânără, mai ţanţoşă şi numai zâmbete radioase.

— Am venit să plătesc cauţiunea pentru Seth Delauter.

La auzul acestor cuvinte, secretara clipi din ochi, zâmbetul devenindu-i nedumerit.

— Poftim?

— Cameron Quinn, o caut pe directoarea adjunctă.

— A, vreţi să ziceţi pe doamna Moorefield. Da, vă aşteaptă. A doua uşă pe holişorul de-acolo. Pe dreapta.

Telefonul sună, iar secretara răspunse.

— Bună dimineaţa, psalmodie ea. Şcoala Medie St: Christopher’s. Kathy la telefon.

Cam trase concluzia că o prefera pe securea-războiului care păzise birourile pe vremea lui, în locul acestei nou-venite de o obrăznicie fără speranţă. Chiar în timp ce pornea pe uşă, spatele i se îmbăţoşă, fălcile i se strânseră, iar palmele i se umeziră.

Unele lucruri, bănui el, nu se schimbau niciodată.

Doamna Moorefield stătea aşezată la birou, introducând calmă date într-un computer. Cam observă cât de eficient i se mişcau degetele. Iar mişcarea i se potrivea. Era zveltă şi îngrijită, probabil trecută cu puţin de cincizeci de ani. Avea părul şaten drept, neted, iar faţa de o atractivitate discretă.

Verigheta îi scânteia în lumină, odată cu mişcarea degetelor pe taste. Nu mai purta alte bijuterii, cu excepţia unor cercei-scoică simpli, de aur, la urechi.

În cealaltă parte a camerei, Seth stătea prăvălit într-un fotoliu, cu privirea spre tavan. Încercând să pară plictisit, presupuse Cam, dar arătând doar bosumflat. Îşi dădu seama că trebuia să fie tuns şi se întrebă cine avea să se mai ocupe şi de asta. Purta blugi cu tivurile destrămate complet, un pulover cu două numere mai mare şi nişte

botine incredibil de murdare.

Lui Cam i se părea perfect normal.

Bătu în tocul uşii. Directoarea adjunctă şi Seth priviră amândoi spre el, cu expresii dramatic de diferite. Doamna Moorefield surâse primitor. Seth se strâmbă.

— Domnule Quinn.

— Mda.

Imediat, însă, îşi aminti că venise în calitate de tutore responsabil.

— Sper să putem lămuri lucrurile, doamnă Moorefield, îşi instala el propriul zâmbet politicos, apropiindu-se de biroul ei, cu mâna întinsă.

— Apreciez faptul că aţi venit atât de repede. Când trebuie să luăm măsuri disciplinare regretabile ca acestea împotriva unui elev, dorim ca părinţii sau părţile responsabile să aibă posibilitatea de a înţelege situaţia. Vă rog, domnule Quinn, luaţi loc.

— Care e situaţia? se aşeză Cam, constatând că nu-i plăcea deloc mai mult decât înainte.

— Mă tem că Seth a agresat fizic un alt elev, azi-dimineaţă, în recreaţie. Celălalt băiat e tratat de sora medicală a şcolii, iar părinţii lui au fost informaţi.

Cam îşi arcui o sprânceană:

— Şi unde sunt?

— Amândoi părinţii lui Robert se află pe moment la serviciu. Dar, în orice caz...

— De ce?

Zâmbetul îi reveni pe buze, strâns, atent, întrebător:

— De ce, ce, domnule Quinn?

— De ce l-a bătut Seth pe Robert?

Doamna Moorefield oftă.

— Înţeleg că nu l-aţi preluat decât recent pe Seth ca tutore, aşa că s-ar putea să nu ştiţi că nu e prima oară când se încaieră cu alţi elevi.

— Am auzit. Întreb despre incidentul de azi.

— Foarte bine, îşi împreună directoarea mâinile. După cum spune Robert, Seth i-a cerut un dolar, iar când Robert a refuzat să i-l dea, l-a atacat. Până în momentul de faţă, adăugă ea, mutându-şi privirea spre băiat, Seth nici nu a confirmat, nici nu a negat. Politica şcolii cere ca elevii să fie suspendaţi pentru trei zile, ca măsură disciplinară, când se implică în violenţe în incinta şcolii.

— Okay, se ridică în picioare Cam, dar, când Seth dădu să se ridice la rându-i, îndreptă spre el un deget. Stai jos, îi ordonă, lăsându-se apoi pe vine, pentru a ajunge cu ochii la acelaşi nivel. Ai încercat să-i iei banii puştiului ăluia?

Seth smuci dintr-un umăr:

— Aşa zice el.

— L-ai lovit.

— Mda, ¡-am dat una. Direct la nas, adăugă el cu un zâmbet subţire, îndepărtându-şi părul blond ca paiul care-i cădea în ochi. Doare mai rău.

— De ce-ai făcut-o?

— Poate că nu-mi plăcea moaca lui grăsană.

Cu răbdarea la fel de destrămată ca blugii lui Seth, Cam îl apucă de umeri. Când băiatul se strâmbă şi inspiră şuierător, i se declanşă în minte un semnal de alarmă, înainte ca Seth să se poată feri, Cam îi trase în jos pe braţ puloverut larg. Mici vânătăi – urme de castane, cum le-ar fi numit Cam – îi acopereau braţul de la umăr până la cot.

— la labele de pe mine, se zbătu Seth, cu chipul, înroşit de ruşine, dar Cam nu făcu decât să-l răsucească. I Avea partea superioară a spatelui brăzdată de zgârieturi, roşii şi adânci.

— Nu te mişca, îşi mută Cam mâinile, rezemându-şi-le de braţele fotoliului; rămase cu ochii spre ai lui Seth; Spune-mi ce s-a întâmplat. Şi nici nu te gândi să mă minţi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu te-am întrebat ce vrei. Ţi-am spus să dai pe gură.

Sau, continuă el, coborând glasul pentru a-l auzi numai Seth, îl laşi pe jegul ăla să scape nepedepsit?

Seth deschise gura, apoi o închise la loc. Fu nevoit, să strângă din fălci, ca să nu-i tremure bărbia.

— Era ofticat. Acu câteva zile am dat o lucrare la: istorie şi am făcut-o perfectă: Şi-un idiot putea s-o facă bine, da el nici măcar idiot nu-i şi a rasolit-o. Aşa că de-atunci se tot ia de mine, mă îmbrânceşte pe hol, îmi dă ghionturi. L-am lăsat în pace, fiindcă mi s-a făcut greaţă de-atâtea I.S.S.-uri.

— Ce-s alea?

Seth îşi dădu ochii peste cap:

— *InSchool Suspension*1. Mă plictiseşte. Nu voiam să mă mai elimine, aşa că l-am lăsat. Da’ el a tot continuat să mă împungă şi să mă facă în toate felurile. Căpăţânos, lingău, fel de fel de căcaturi. N-am pus la suflet. Da’ pe urmă, m-a trântit peste dulapuri şi a zis că nu-s decât un pui de curvă şi-o ştie toată lumea, aşa că l-am pocnit.

1.

Ruşinat şi scârbit, săltă sfidător din umeri:

— Eliminare în incinta şcolii (n.tr.)

— Aşa că, m-am ales cu trei zile de vacanţă. Mare

brânză.

Cam dădu din cap, ridicându-se. Când se răsuci în loc, avea ochii aproape negri de furie.

— Nu-l veţi suspenda pe copilul ăsta fiindcă s-a apărat de un bătăuş ignorant. Iar dacă încercaţi, trec peste capul dumneavoastră, până la Comisia de învăţământ.

Şocat până-n adâncul sufletului, Seth îl privi pe care cu ochi mari. Nimeni nu-i luase vreodată partea. Niciun moment nu se aşteptase să fie cineva alături de el.

— Domnule Quinn...

— Nimeni nu-l face pe fratele meu pui de târfă, doamnă Moorefield. Iar dacă nu aveţi o politică şcolară împotriva insultelor şi a hărţuirilor, n-ar strica să v-o faceţi. Aşa că vă spun, e cazul să mai analizaţi situaţia. Şi să vă gândiţi mai bine pe cine suspendaţi. *Şi* le puteţi spune părinţilor acelui Robert că dacă nu vor să-l vadă cu nasul plin de sânge, n-ar strica să-l înveţe ce-i aia buna creştere.

Directoarea aşteptă un moment, până să vorbească. Preda şi educa de aproape treizeci de ani. Ceea ce vedea acum pe faţa lui Seth era speranţă, uimită şi precaută, dar totuşi speranţă. Nu dorea să-i şteargă acea expresie.

— Domnule Quinn, puteţi fi sigur că voi cerceta în continuare problema. Nu ştiam că Seth a fost lovit. Dacă

doriţi să-l duceţi la cabinetul medical, în timp ce vorbesc eu cu Robert şi... cu alţi...

— Pot avea eu grijă de el.

— Cum doriţi. Voi amâna aplicarea suspendării până mă conving care e realitatea.

— Aşa să faceţi, doamnă Moorefield. Eu, însă, m-am convins care e realitatea. Acum, îl duc pe Seth acasă pentru ziua de azi. L-a fost de-ajuns.

— Sunt de aceeaşi părere.

Copilul nu păruse zguduit când intrase în cancelarie, îşi spuse ea. Arătase ţanţoş. Nici când îi spusese să stea jos şi telefonase la el acasă nu arătase zguduit. Ci bătăios.

Acum, însă, arăta în fine răvăşit, cu ochii mari, uluiţi, şi mâinile încleştate pe braţele fotoliului. Pavăza subţire şi dură pe care o ţinuse strâns în jurul lui, o pavăză pe care nici ea şi nici oricare dintre profesori nu reuşiseră nici să i-o zgârie măcar, părea să se fi ştirbit adânc.

Hotărî că acum aveau să vadă ce puteau face pentru el.

— Dacă-l aduceţi mâine dimineaţă pe Seth la şcoală şi ne întâlnim aici, vom rezolva problema...

— O să fim aici. Să mergem, îl chemă Cam pe Seth, ieşind.

În timp ce mergeau pe culoar, spre uşa din faţă, paşii le

răsunau cu ecouri. Cam îşi coborî ochii, observând că Seth îşi privea pantofii.

— Şi-acum îmi dă fiori, spuse el.

Seth deschise uşa:

— Ce?

— Sunetul paşilor, când faci lungul drum spre cancelaria directoarei.

Băiatul pufni, îşi Adună umerii şi merse mai departe. Avea senzaţia că o mie de fluturi porniseră un război în stomacul lui.

Drapelul american de pe catarg, lângă parcare, flutura în vânt. De la o fereastră deschisă din spatele lor răsunau acordurile jalnic de false ale unei ore de muzică. Şcoala elementară era despărţită de cea medie printr-o fâşie îngustă de iarbă şi câteva tufe de tuia triste la înfăţişare.

Dincolo de mica pistă de alergări se înălţa clădirea de cărămidă brună a liceului. Acum părea mai mică, observă Cam, aproape cochetă, deloc ca închisoarea pe care şi-o imaginase odinioară.

Îşi aminti cum se rezema alene de capota primei sale maşini la a doua mână, în parcare, uitându-se după fete. Cum mergea pe coridoarele acelea zgomotoase de la un curs la altul şi se uita după fete. Cum stătea în băncile

care-i amorţeau fundul, în timpul orelor care-i amorţeau mintea. Şi cum se uita după fete.

Faptul că experienţele sale din liceu îi reveneau în minte sub forma unei parăzi de felurite forme femeieşti îl făcea să devină aproape sentimental.

Apoi, o sonerie răsună ascuţit, „iar intensitatea zgomotului făcu erupţie prin ferestrele deschise din spatele lui. Sentimentalismele îi secară rapid. Slavă Domnului că acel capitol din viaţa lui se sfârşise, atâta îşi putu spune.

Dar nu se sfârşise şi pentru băiat, îşi aminti Cam. Şi întrucât se afla lângă el, putea încerca să-l ajute s-o scoată la capăt. Deschiseră portierele opuse ale *Chevrolet-ului Corvette,* iar Cam se opri, aşteptând să li se întâlnească privirile.

— Deci, crezi că i-ai rupt nasul căcănarului?

Împrejurul gurii lui Seth se căzni să apară o licărire de zâmbet.

— Poate.

— Bravo.

Cam se aşeză la volan şi trânti portiera.

— Că dai la nas e bine, dar dacă n-ai chef să-l buşească borşul încurcând treburile, ţinteşte mai bine burta. O

directă scurtă şi solidă nu lasă atâtea urme.

Seth analiză sfatul.

— Am vrut să-l văd plin de sânge.

— Mă rog, în viaţă singur hotărăşti. E o zi destul de bună ca să-ntindem o pânză, conchise el, pornind motorul. N-ar strica.

— Aşa se pare.

Seth se trase de genunchiul drept al blugilor. Cineva îi luase apărarea, atâta putea gândi mintea lui derutată. Îl crezuse, îl apărase şi-i ţinuse partea. Braţul îl durea, umerii îl înjunghiau, dar cineva îi ţinuse partea.

— Mersi, mormăi el.

— Nicio problemă. Dacă te-ncurci c-un Quinn, te-ncurci cu toţi.

Cam îi aruncă o privire, în timp ce ieşeau din parcare, şi observă că Seth se uita la el.

— Cam asta-i ideea. Oricum, hai să cumpărăm nişte burgeri sau ceva, să-i luăm la bord.

— Mda, aş mânca şi eu, se şterse Seth cu mâna la nas. Ai un dolar?

Când Cam râse şi apăsă pe accelerator, Seth cunoscu unul dintre cele mai fericite momente din viaţa lui.

Vântul sufla constant dinspre sud-vest, făcând ierburile

din mlaştini să se unduiască alene. Cerul era senin şi de un albastru vesel, decorul ideal pentru bâtlanul care se ridică în zbor din iarba unduitoare, peste licărul apei, pentru a se repezi apoi fulgerător în picaj, ca un zmeu alb, să prindă un prânz timpuriu.

În urma unui impuls, Cam aruncă la bord şi nişte echipamente de pescuit. Cu puţin noroc, la cină urmau să aibă peşte prăjit.

Seth avea deja mai multe noţiuni de navigaţie decât se aşteptase Cam. N-ar fi trebuit să se mire, îşi dădu el seama. An na spusese că băiatul avea o minte ageră, iar Ethan îl învăţase pesemne bine şi cu răbdare.

Când văzu cât de uşor mânuia Seth şcotele, îl lăsă pe el să înalţe trinca. Velele. Se umflară în vânt, iar ambarcaţiunea luă viteză.

Dumnezeule, cât de dor îi fusese. Iuţeala, puterea, controlul. Toate şiroiau în el, izgonindu-i din minte toate grijile, obligaţiile, dezamăgirile, chiar şi durerea. Apa dedesubt, cerul deasupra, iar mâinile lui pe timonă, ademenind vântul, sfidându-l, păcălindu-l să-i dăruiască mai mult.

În spatele lui, Seth zâmbi, stăpânindu-se în ultima clipă să nu scoată un chiot de încântare. Niciodată nu mai

gonise atât de repede. Cu Ray mersese încet şi sigur, cu Ethan muncise şi se minunase. Dar aceasta era o cursă liberă, nebunească, înălţându-se şi coborând pe valuri, repezindu-se ca un glonţ prelung şi alb, cine ştie încotro.

Vântul fu cât pe ce să-i smulgă şapca, aşa că întoarse cozorocul la spate, să nu-i zboare din cap.

Plutiră în lungul malului, trecând prin dreptul ciocurilor *ce* formau axa oraşului St. Chris, înainte de a încetini în sfârşit. Un schipjack vechi, scos din uz, stătea la ancoră ca un simbol al vieţii pescăreşti.

Acolo îşi aduceau prada bărbaţii" şi femeile care culegeau roadele golfului. Caracudă şi păstrăv de mare, şi rockfish, în acea perioadă a anului, şi...

— În ce dată suntem? întrebă Cam, privind peste umăr.

— Cam prin 31.

Seth îşi ridică ochelarii cu baretă şi privi spre port. Spera s-o zărească pe Grace. Voia sân facă semn cu mâna cuiva cunoscut.

— Mâine începe sezonul de crabi. Al naibii. Garantat că seara Ethan va aduce acasă o găleată de frumuseţi. O să mâncăm ca regii. Îţi plac crabii, da?

— Nu-şi.

— Cum adică, nu ştii? zise Cam în timp ce scotea

capacul unei sticle de Cola, făcând-o să spumege. Încă n-ai mâncat crab?

— Nu.

— Atunci, fă bine şi pregăteşte-ţi gura pentru o mare trataţie, puştiu', fiindcă mâine o s-o capeţi.

Reproducând mişcarea lui Cam, Seth luă şi el o sticlă de suc.

— Nimic gătit de tine nu se cheamă trataţie.

O spusese cu un zâmbet şi i se răspunse la fel.

— Pot pregăti de minune crabii. Nicio scofală. Fierbi apă, pui multe mirodenii, şi pe urmă-i arunci în oală pe nenorociţii ăia care clănţăne din cleşti...

— Vii?

— Altfel n-ai cum.

— E o scârboşenie.

Cam se mulţumi să-şi schimbe poziţia:

— Nu rămân vii mult timp. Pe urmă, s-au făcut mâncare. Mai pui un bax de şase beri şi, ăsta da, ospăţ. Încă vreo câteva săptămâni, şi începe sezonul albaştrilor cu carapace moaie. Îi trânteşti între două felii de pâine şi muşti.

De astă dată, Seth chiar simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Eu nu.

— Prea mofturos?

— Prea civilizat.

— Căca-m-aş. În unele duminici, vara, mama şi tata ne aduceau în port. Luam câteva sandvişuri cu crabi moi, o gamelă cu cartofi prăjiţi în ulei de arahide, şi ne uitam la turişti cum căutau să aleagă ce să mănânce. Ne prăpădeam de râs.

Amintirea îl întristă dintr-odată şi încercă să-şi alunge nostalgia.

— Câteodată, navigam aşa ca acum. Sau o luam pe râu şi pescuiam. Mama nu prea le avea pe-astea cu pescuitul, aşa că ea înota, apoi ieşea pe mal şi se aşeza să citească.

— De ce nu stătea acasă?

— Îi plăcea cu barca, răspunse încet Cam. Şi-i plăcea să fie cu noi.

— Ray spunea că s-a îmbolnăvit.

— Mda, s-a îmbolnăvit.

Cam suflă aerul din piept. Fusese singura femeie pe care o iubise în viaţa lui, singura pe care o pierduse vreodată. Dispariţia ei continua să-l ia pe furiş, tăindu-i picioarele.

— Haide, ordonă el. Să pornim pe Annemessex şi să

vedem dacă muşcă ceva.

Nici unuia dintre ei nu-i trecu prin minte că acele trei ore petrecute pe apă reprezentau cel mai liniştit interludiu trăit de fiecare în ultimele câteva săptămâni.

Iar când se întoarseră acasă, cu şase bibani graşi în răcitor, erau pentru prima oară într-o armonie deplină.

— Ştii să-i cureţi? întrebă Cam.

— Poate.

Ray îl învăţase, dar Seth nu era prost.

— Eu am prins cinci din şase, ceea ce-ar însemna că-i cureţi tu.

— Asta-i Toată frumuseţea de-a fi şeful, începu Cam, dar se opri ca trăsnit, când văzu cearşafurile plesnind pe vechea sârmă de rufe. Nu mai văzuse nimic întins la uscat, de când se îmbolnăvise mama lui. Un moment, se temu că iarăşi avea halucinaţii, şi i se uscă gura.

Apoi uşa din spate se deschise şi pe verandă ieşi Grace Monroe.

— Bună, Grace!

Era pentru prima oară când Cam auzea glasul lui Seth răsunând fericit şi cu o încântare pur copilărească. Îl surprinse destul de tare pentru a-l face să întoarcă brusc capul, după care fu. Cât pe ce să-şi scape pe picior

răcitorul, când Seth dădu drumul toartei de care-l ţinea şi se repezi înainte.

— Ei, salut.

Grace avea o voce caldă, contrastând cu răceala din înfăţişare. Era înaltă şi zveltă. Cu membre lungi, pe care cândva visase să şi le întrebuinţeze ca dansatoare.

Grace, însă, învăţase să-şi lase în urmă majoritatea visurilor.

Avea părul tuns scurt, băieţeşte, pentru că-i era mai comod aşa. Nu avea timp sau energie să se preocupe de stil. Era de un blond închis, ca mierea, care în timpul verii avea adesea şuviţe mai deschise. Ochii-i erau de un verde calm şi, mult prea des, umbriţi de griji.

Dar avea un zâmbet curat, însorit, care întotdeauna îi lumina faţa. – O femeie drăguţă, îşi spuse Cam, cu faţă de zână şi voce de sirenă. Îl uimea faptul că bărbaţii nu i se aruncau la picioare.

Băiatul nici nu lipsi mult s-o facă, observă el surprins, când Seth îi alergă în braţele deschise. O îmbrăţişă şi fu îmbrăţişat – copilul acela irascibil, care nu suporta să fie atins. Apoi roşi la faţă şi se retrase, începând să se joace cu căţelul, care o urmase pe Grace afară din casă.

— Bună, Cam, zise Grace punându-şi mâna streaşină la

ochi. Ethan a trecut aseară pe la cârciumă şi mi-a spus că aţi avea nevoie de-o mână de ajutor.

— Iei în primire gospodăria?

— Ei, vă pot dărui câte trei ore, două zile pe săptămână, până când...

Nu apucă să mai continue, căci Cam lăsa să cadă răcitorul, urcă treptele câte trei şi o înşfăcă într-un sărut zgomotos, entuziast. Lui Seth i se strepeziră dinţii văzând, în timp ce Grace râdea, bâlbâindu-se:

— Foarte drăguţ din partea ta, dar tot va trebui să mă plăteşti.

— Zi un preţ. Te ador.

Îi smulse mâinile şi mai trânti nişte sărutări şi acolo.

— Îmi dau viaţa pentru tine.

— Observ că voi fi apreciată pe-aici – şi necesară. Am pus şosetele alea roz la înmuiat, în nişte înălbitor diluat. Poate prinde.

— Ciorapul roşu era al lui Phillip. El e vinovatul/Vreau să zic, ce om cu mintea întreagă are vreodată o pereche de şosete roşii?

— Mai vorbim noi despre sortarea rufelor – şi căutatul prin buzunare. Prin ultimul ciclu a trecut şi carneţelul negru al cuiva.

— Căcat.

Îi observă privirea aruncată spre băiat, cu sprânceana arcuită, şi-şi drese glasul:

— Scuze. Cred că era al meu.

— Am pregătit nişte limonadă şi voiam să fac un ghiveci, dar se pare că aţi venit cu cina gata prinsă.

— Pentru astă seară, dar ne-ar prinde bine şi ghiveciul.

— Okay. Ethan n-a spus prea clar ce vă trebuie sau ce vreţi să fac. Poate-ar fi bine să discutăm.

— Iubito, fă tot ce crezi că avem nevoie, şi va fi mai mult decât ţi-am putea achita vreodată.

O văzuse deja cu ochii ei. Lenjerie roz, medită ea, praf de-un deget pe o masă şi substanţe neidentificate lipite pe alta. Şi aragazul? Numai Dumnezeu ştia când fusese curăţat ultima oară.

Era plăcut să fie necesară, îşi spuse Grace. Era bine să ştie ce era de făcut.

— Atunci, o s-o luăm din mers. Cu unele ocazii, va trebui poate s-o aduc şi pe aia mică. Julie are grijă de ea noaptea, când lucrez la cârciumă, dar altfel nu voi putea găsi întotdeauna pe cineva s-o supravegheze. E o fetiţă cuminte.

— Te pot ajuta eu s-o îngrijeşti, se *oferi* Seth. Ajung

acasă de la şcoală la trei jumate.

— De când? vru Cam să ştie, dar Seth ridică din umeri.

— Când n-am I.S.S.

— Lui Aubrey îi place mult să se joace cu tine. Azi mai am de lucru aici o oră, adăugă ea, fiind o femeie silită încontinuu să-şi organizeze timpul. Aşa că fac ghiveciul ăla şi-l pun în frigider. Nu va trebui decât să-l încălziţi când îl vreţi. Vă las o listă cu detergenţii care vă lipsesc sau vi-i pot cumpăra eu, dacă vreţi.

— Să ni-i iei tu?

Lui Cam îi venea să-i îngenuncheze la picioare.

— Vrei o mărire de salariu?

Râzând, Grace porni înapoi spre casă:

— Seth, vezi să nu se-apropie căţelul de măruntaiele de peşte. Altfel, o să miroasă o săptămână încheiată.

— Okay, sigur. Termin în câteva minute şi intru.

Se ridică, apoi coborî de pe verandă, pentru ca Grace să nu-l audă prin uşă. Bărbăteşte, îl măsură pe care cu privirea:

— N-o să-ncepi să te dai la ea, nu?

— Să mă dau la ea? îl privi un moment Cam fără expresie, apoi clătină din cap. Pentru numele lui Dumnezeu!

Ridicând răcitorul, porni pe după colţul casei, spre masa de curăţat peşte.

— O cunosc pe Grace de-o jumate de viaţă şi nu mă dau la toate femeile pe care le văd.

— Atunci e bine.

Tonul băiatului îl făcu pe care să-şi treacă limba peste dinţi, în timp ce punea răcitorul jos. Posesiv, stăpânitor şi satisfăcut.

— Deci... ai pus tu ochii pe ea, hmm?

Seth roşi puţin, în timp ce deschidea sertarul să scoată curăţitorul de solzi.

— Îi port de grijă, atâta tot.

— E drăguţă, fără-ndoială, spuse cu nepăsare Cam, având plăcerea de a vedea ochii lui Seth fulgerând de gelozie. Dar, întâmplător, în momentul de faţă mă dau la altă femeie şi devine incomod să încerci cu mai mult de una singură odată. Iar femeia asta anume va necesita multă muncă de lămurire.

Capitolul 8

Se hotărî să înceapă să se dea la Anna. Întrucât nu-şi mai putea lua gândul de la ea, Cam îl lăsă pe Seth să se ocupe singur de ultimii doi peşti şi intră în casă. Scoase nişte sunete admirative la adresa a ceea ce punea Grace pe aragaz, apoi urcă la etaj.

Telefonul din camera lui era mai discret. Iar cartea de vizită a Annei se găsea în buzunarul lui.

La uşa camerei, se opri, simţind că-i venea să plângă de recunoştinţă. Întrucât patul îi era proaspăt făcut, cu cuvertura verde întinsă cu pricepere şi pernele pufuite, ştiu că unele dintre cearşafurile puse la uscat erau ale lui.

În noaptea aceea, urma să doarmă într-un aşternut curat şi răcoros, pe care nici măcar nu fusese nevoit să-l spele. Făcea puţin mai suportabilă perspectiva de a trebui să doarmă singur.

Suprafaţa vechiului său scrin de stejar nu era doar ştearsă de praf. Lucea. Pe rafturile unde încă mai stăteau cele mai multe trofee ale lui şi unele dintre romanele favorite se făcuse ordine, iar fotoliul moale în care luase obiceiul de a-şi arunca toate lucrurile era acum gol. N-avea idee unde i le pusese, dar se aştepta să le găsească în cele

mai logice locuri.

Presupunea că devenise răsfăţat locuind atâţia ani în hoteluri, dar îi făcea bine sufleteşte să intre în dormitor fără a vedea o duzină de mici treburi enervante solicitându-i atenţia.

Situaţia se anunţa plăcută, aşa că se trânti pe pat, întinzându-se, şi formă numărul.

— Anna Spinelli.

Vocea ei era scăzută, de o neutralitate profesională, închise ochii, pentru a-şi imagina mai bine cum arăta. Îi plăcea ideea de a şi-o închipui aşezată la vreun birou plin de acte, cu rochiţa aceea albastră şi strâmtă pe care o purtase în seara trecută.

— Duduie Spinelli. Cum îţi plac crabii?

— Ăă...

— Lasă-mă să reformulez.

Se lăsă pe spate, ajungând aproape la orizontală, şi-şi dădu seama că ar fi putut adormi fără a-şi da prea mult silinţa.

— Ce părere ai avea de nişte crabi la ceaun?

— O părere favorabilă.

7Bine. Ce zici de mâine seară?

— Cameron...

— Aici, precizează el. La noi acasă. În casa care nu e niciodată pustie. Mâine e prima zi a sezonului de crabi. Ethan va aduce o căldare plină. Îi vom fierbe. Vei putea vedea cum – care ar fi vorba ta? – cum interacţionează, în ce relaţii sunt, fraţii Quinn. Să vezi cum evoluează Seth – cum se aclimatizează la acest mediu casnic anume.

— E foarte bine-aşa.

— Ascultă, am mai avut eu de-a face cu asistenţi sociali. Sigur, niciodată cu unul care să poarte pantofi albaştri cu toc înalt, dar...

— Eram în afara programului, îi reaminti ea. Oricum, cred că ideea cu cina ar fi fezabilă. La ce oră?

— Pe la vreo şase jumate.

Auzi foşnet de hârtii şi se pomeni cam nemulţumit că-şi consulta agenda.

— În regulă, se face. La şase treizeci.

Vorbea prea ca o asistentă socială acceptând o întâlnire care să-i convină lui.

— Eşti singură?

— La birou? Da, pe moment. De ce?

— Mă întrebam doar. Toată ziua m-am gândit la tine. Ce-ar fi să vin mâine în oraş şi să te iau, după care te-aş putea duce cu maşina acasă. Am putea să ne oprim şi... să

ne mutăm pe bancheta din spate, aş zice, dar în *Vette* nu este aşa ceva. Totuşi, cred că ne-am putea descurca.

— Sunt convinsă. Motiv pentru care voi veni cu maşina mea.

— Va trebui să pun iarăşi mâna pe tine.

— Nu mă îndoiesc că aşa o să se-ntâmple. În cele din urmă. Până atunci...

— Te doresc.

Ştiu.

Întrucât vocea i se îngroşase şi nu mai suna chiar atât de înţepată, Cam zâmbi.

— De ce nu ţi-aş spune ce-aş vrea să-ţi fac? Pot merge pas cu pas. Poţi chiar şi să iei notiţe în carneţelul tău, pentru referinţe viitoare.

— Cred... că pe-asta ar fi mai bine s-o amânăm. Mă tem că peste câteva minute am o audienţă. Vă văd mâine seară – pe tine şi familia ta.

— Acordă-mi zece minute în doi, An na, şopti el. Zece minute ca să te ating.

— Aş... am putea încerca mâine intervalul ăsta de timp. Acum trebuie să te las. La revedere.

— Pa.

Mulţumit că o zgâlţâise puţin, puse receptorul în furcă şi

se lăsă furat de un binemeritat pui de somn.

Se trezi peste o oră şi ceva, auzind uşa din faţă trântită şi glasul furios al lui Phillip.

— Casă, dulce casă, bombăni Cam, dându-se jos din pat. Merse împleticit până la uşă şi pe culoar, spre scară. Era rău de somn şi întotdeauna când dormea puţin se trezea buimac, nervos şi având disperată nevoie de o cafea.

Până ajunse jos, Phillip intrase în bucătărie, unde destupa o sticlă de vin.

— Unde naiba-s ceilalţi? întrebă el.

— Nu ştiu. Dă-te din faţa mea.

Frecându-şi faţa cu o mână, Cam turnă resturile de cafea din filtru într-o cană, o băgă în cuptorul cu microunde şi formă un număr la întâmplare.

— Compania de asigurări m-a informat că ţin cererea în suspensie până se termină investigaţiile.

Cameron privi cuptorul, dorindu-şi ca alea două minute nesfârşite să treacă mai repede, pentru a-şi putea turna cafeina pe gât. Creierul său cheaun de somn reţinu cuvintele asigurări, cerere, investigaţii, fără a reuşi să coreleze termenii.

— Mmm?

— La dracu’, deşteptarea! îi dădu Phillip un brânci

nervos. Nu vor să proceseze poliţa tatii, fiindcă suspectează că a fost sinucidere.

— Ce palavre. Mi-a spus clar că nu s-a sinucis.

— Ei, nu zău? reuşi Phillip să ridice o sprânceană, ironic, oricât de furios şi de scârbit era. Şi ai purtat conversaţia asta cu el înainte de a muri, sau după?

Cam se dezmetici, dar fu gata să roşească. În schimb, înjură din nou şi deschise smucit uşa cuptorului cu microunde.

— Voiam să spun că nici nu poate fi vorba de aşa ceva şi nu fac decât să tragă de timp fiindcă nu vor să plătească asigurarea.

— Problema e că, deocamdată cel puţin, nu plătesc. Anchetatorul lor a vorbit cu oamenii, iar unii se pare că au fost încântaţi să-i expună detaliile cele mai picante ale situaţiei. Şi au aflat despre scrisoarea de la mama lui Seth – despre sumele pe care i le-a plătit tata.

— Aşa, sorbi Cam din cafea, opărindu-şi cerul gurii şi înjurând din nou. Lua-i-ar dracu’. N-au decât să-şi ţină banii ăia împuţiţi.

— Nu-i aşa de simplu. Problema numărul unu e că, dacă nu plătesc, va reieşi că tata s-a sinucis. Asta vrei?

— Nu.

Cam îşi masă şaua nasului, încercând să-şi risipească tensiunea în creştere. Nu avusese dureri de cap aproape de când se ştia, iar acum păreau să-l chinuiască încontinuu.

— Ceea ce înseamnă că ar trebui sau să le acceptăm concluziile, sau să-i dăm în judecată pentru a dovedi că n-a făcut-o, şi-o să iasă un scandal public îngrozitor.

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Phillip bău din vin.

— Oricum ar fi, tot o să-i mânjească numele. Cred că până la urmă va trebui totuşi s-o găsim pe femeia asta – Gloria Delauter. Trebuie să lămurim situaţia.

— Ce te face să crezi că, dacă o găsim şi-i vorbim, o să se clarifice totul?

— Trebuie să scoatem de la ea adevărul.

— Cum, prin tortură?

Deşi nu s-ar fi putut spune că nu-l atrăgea ideea.

— În plus, puştiul se teme de ea, adăugă Cam. Dacă apare pe-aici, ne-ar putea compromite custodia.

— Iar dacă nu apare, s-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul, tot adevărul.

Avea nevoie să-l ştie, îşi spuse Phillip, pentru a putea începe să-l accepte.

— Iată cum văd eu adevărul, izbucni Cam trântindu-şi

cana pe masă. Femeia asta căuta o pradă uşoară şi a crezut că a găsit-o. Tata a făcut o slăbiciune pentru copil, a vrut să-l ajute. Aşa *că* a început să se lupte pentru el, cum a făcut şi cu noi, iar ea a continuat să-l jupoaie de bani. Cred că în ziua aia, întorcându-se spre casă, era necăjit, îngrijorat, distrat. Conducea prea repede, a calculat greşit, a pierdut controlul volanului, orice. Asta a fost tot.

— Viaţa nu e aşa de simplă cum o trăieşti tu, Cam. Nu începi dintr-un loc, ca să ajungi într-altul, cât poţi de repede. Sunt tot felul de curbe, ocoluri şi obstacole. Ar fi bine să-ncepi să te gândeşti şi la ele.

— De ce? Tu numai la asta te gândeşti mereu şi am impresia că am ajuns exact de unde-am plecat.

Phillip oftă. Îi era greu să-l contrazică, aşa că hotărî să mai bea un pahar de vin.

— Orice-ai crede, avem pe cap o încurcătură şi va trebui s-o rezolvăm. Unde-i Seth?

— Nu ştiu unde e. Pe-aici.

— Christoase, Cam, pe unde pe-aici? Era vorba că stai cu ochii pe el.

— Am stat naibii cu ochii pe el toată ziua. E pe-aici pe undeva.

Se duse la uşa din spate, privi în curte şi se încruntă, când nu-l văzu pe băiat.

— Probabil în faţă, sau face o plimbare, ceva. Nu-l ţin de lesă.

— La ora asta, ar trebui să-şi facă lecţiile. Nu trebuie să-l supraveghez! singur decât două ore, după şcoală.

— Azi n-a ieşit aşa. A avut o mică vacanţă.

— A chiulit? L-ai lăsat să tragă chiulul când avem Serviciile Sociale pe cap?

— Nu, n-a chiulit, se întoarse Cam, dezgustat. Un nesimţit de la şcoală îl tot hărţuia, l-a umplut de vânătăi şi l-a făcut fiu de curvă.

Phillip îşi schimbă imediat atitudinea, din nemulţumire moderată în îndreptăţită furie. Ochii de cremene îi scăpărară, gura i se subţie:

— Care nesimţit? Cine naiba e?

— Un plod grăsan pe nume Robert. Seth l-a cârpit şi au spus că aveau să-l suspende pentru asta.

— Îl suspendă pe dracu'. Acum cine dracu' mai e director, vreun nazist?

Cam fu nevoit să zâmbească. În materie de meciuri, puteai conta întotdeauna pe Phillip.

— Nu mi s-a părut. După ce m-am dus acolo şi am scos

de la Seth toată povestea, şi-a mai schimbat întrucâtva părerea. Mâine îl duc la încă o mică şedinţă.

Zâmbi şi Phillip, răutăcios, cu gura până la urechi.

— Tu? Cameron Şut-în-Cur Quinn te duci la o şedinţă, cu părinţii, la şcoala medie. Am trăit s-o văd şi pe asta!

— Şi chiar ai s-o vezi, fiindcă vii şi tu.

Phillip înghiţi grăbit vinul, înainte de a se îneca.

— Cum adică, vin şi eu?

— Şi Ethan, se hotărî pe loc Cam. Mergem cu toţii. Front unit. Mda, aşa o să fie.

— Am o întâlnire...

— Anuleaz-o. Uite-l pe puşti, zise el văzându-l pe Seth ieşind din pădure, cu Foolish alături. S-a plimbat puţin cu câinele, atâta. Ethan trebuie să apară din clipă-n clipă şi îl pun şi pe el la curent.

Phillip se încruntă, cu privirea în pahar.

— Nu te pot suferi când ai dreptate. Mergem cu toţii.

— Va fi o dimineaţă amuzantă, îi dădu Cam un pumn amical în braţ, /mulţumit. De data asta, noi suntem ăia marii. Iar când vom câştiga această mică luptă cu autorităţile, putem sărbători, mâine seară – cu o găleată de crabi.

Phillip se bine dispuse imediat.

— De 1 aprilie. Deschiderea sezonului la crabi. A, da.

— Astă seară avem peşte proaspăt – eu i-am prins, tu îi găteşti. Mă duc să fac un duş, îşi răsuci el umerii.

Duduia Spinelli vine mâine la cină.

— M-hm, şi tu să... Ce?!? se răsuci Phillip pe călcâie, când Cam dădu să iasă. Ai invitat-o pe asistenta socială la cină? Aici?

— Exact. Ţi-am spus că-mi place cum arată.

Phillip nu putu decât să închidă ochii.

— Pentru Dumnezeu, te-ai amorezat de asistenta socială.

— Şi s-a amorezat şi ea de mine, zâmbi scurt Cam. Îmi place ideea.

— Cam, nu vreau să-ţi descurajez ideile sucite despre romantism, dar foloseşte-ţi capul. Avem problema asta cu compania de asigurări. Iar tu ai problema cu Seth, la şcoală. Ce impresia vor face la Serviciile Sociale?

— Despre prima nu le spunem, iar în cea de-a doua le povestim adevărul. Cred că duduii Spinelli o să-i convină de minune. Va muri de plăcere că ne-am dus toţi trei să-l susţinem pe Seth.

Phillip deschise gura, stătu un moment pe gânduri, după care încuviinţă:

— Ai dreptate. E bine aşa.

Apoi, îi veni o nouă idee:

— Poate ai putea să-ţi foloseşti... influenţa asupra ei, ca să accelereze ancheta asta socială, să ne ia de pe cap sistemul.

Un moment, Cam nu spuse nimic, uimit cât de tare îl înfuria fie doar şi simpla sugestie. Aşa că vorbi calm:

— Nu-mi voi folosi nimic asupra ei, şi aşa rămâne. Nu e nicio legătură între o situaţie şi cealaltă. Şi asta tot aşa rămâne.

După-ce Cam ieşi, Phillip îşi ţuguie buzele. Ei, ei, ei, îşi spuse el, da interesant mai era!

În timp ce-şi conducea barca spre port, Ethan îl zări pe Seth în curte. Lângă Ethan, Simon lătră o dată, bucuros.

Îi mângâie blana:

— Mda, băiete, aproape am, ajuns, în timp ce manevra velele, Ethan îl privi pe băiat aruncându-i căţelului beţe. În curtea lor existase întotdeauna un ai ne care să fugă după beţe sau mingi, un câine cu care să se lupte în iarbă. Şi-l amintea pe Dumbo, ogarul cu chip blând de care se îndrăgostise nebuneşte când sosise în familia Quinn.

Fusese primul câine din viaţa lui cu care se jucase, care îl consolase. De la Dumbo, învăţase înţelesul iubirii

necondiţionate, câinele îi câştigase încrederea, fără îndoială, cu mult timp înainte de a i-o fi câştigat Ray şi Stella Quinn, sau băieţii care aveau să-i devină fraţi.

Bănuia că şi Seth simţea cam acelaşi lucru. Pe câinele tău te puteai baza întotdeauna.

Când venise aici, cu atâţia ani în urmă, vătămat la trup şi la suflet, nu nutrise nicio speranţă că viaţa avea să i se schimbe cu adevărat. Promisiunile, încurajările, mesele civilizate şi oamenii civilizaţi nu însemnau nimic pentru el. Aşa că se gândise să pună capăt acelei vieţi.

Apa îl atrăsese încă de-atunci. Se imagina intrând în valuri şi înaintând până îi treceau peste cap. Nu ştia să înoate, aşa că ar fi fost simplu. Doar să se scufunde, tot mai jos şi mai jos, până nu mai rămânea nimic.

Dar în noaptea când se strecurase afară ca s-o facă, îl însoţise şi câinele. Lingându-i mâna, îndesându-şi în pl, cioarele lui trupul acela cald şi îmblănit. Apoi Dumbo îi adusese un băţ, dând din coadă, cu ochii săi căprui plini de speranţă. Prima oară, Ethan aruncase băţul sus, departe şi cu furie. Dumbo, însă, îl fugărise fericit şi i-l adusese înapoi. Dând din coadă.

Îl aruncase iarăşi, şi iarăşi, de zeci de ori. După care nu mai făcuse decât să se aşeze pe iarbă şi, în lumina lunii,

plânsese din adâncul inimii, ţinându-se de câine ca de un colac de salvare.

Nevoia de a sfârşi cu toate trecuse.

Un câine, îşi spunea acum Ethan, mângâind capul lui Simon, putea fi un lucru minunat.

Îl văzu pe Seth întorcându-se şi zărind barca. Avu o infimă ezitare. După care ridică mâna în semn de salut şi, împreună cu căţelul, alergă spre debarcader.

— Leagă parâmele, matelot.

— Da, să trăiţi.

Seth mânui destul de priceput frânghiile pe care i le aruncase Ethan, petrecând laţul peste bintă.

— Cam a spus că mâine aduci crabi.

— Aşa a spus?

Ethan zâmbi puţin, dându-şi pe ceafă şapca de sportiv. Părul des şi castaniu îi atingea gulerul cămăşii de lucru pătate.

— Du-te, băiete, îi murmură el câinelui, care trepida în aşteptarea comenzii de a abandona nava. Cu un lătrat sărbătoresc, Simon sări în apă şi înotă până la mal.

— După cum se vede, are dreptate. Iarna n-a fost prea aspră, iar apa se încălzeşte. Vom trage o mulţime. Ar trebui să avem o zi bună.

Aplecându-se peste bord, scoase din apă o oală de crabi agăţată de ponton.

— N-are plete de iarnă.

— Plete? De ce să fie păr într-o cuşcă veche de sârnia?

— Oală. E o oală de crabi. Dacă o ridicam şi era pletoasă – plină de alge blonde – însemna că apa e încă prea rece pentru crabi. Le-am mai văzut aşa, până aproape de luna mai, după câte o iarnă grea. Într-o asemenea primăvară, e greu să-ţi câştigi traiul pe apă.

— Dar nu şi în primăvara asta, fiindcă apa e destul de caldă pentru crabi.

— Aşa se pare. Poţi pune momeală în oala asta mai târziu – gâturile de pui sau viscerele de peşte sunt foarte bune – iar dimineaţă s-ar putea să găsim vreo câţiva crabi cuibăriţi înăuntru. Întotdeauna muşcă nada.

Seth îngenunche, ca să vadă mai bine.

— Ce prostie. Arată ca nişte gângănii mari şi urâte, aşa că-s la fel de proşti, cred.

— Doar mai flămânzi decât deştepţi, aş zice.

— Iar Cam a spus că-i fierbeţi de vii. Nici nu mă gândesc să-i mănânc.

— Cum vrei. Eu, unul, cred c-am să înghit vreo două duzini mâine seară.

Lăsă oala la loc în apă şi sări cu pricepere de pe punte pe debarcader.

— A fost pe-aici Grace. A făcut curat prin casă şi alte treburi.

— Da?

Bănuia că în casă mirosea slab a lămâie. Acasă la Grace întotdeauna mirosea aşa.

— Şi Cam a sărutat-o, drept pe gură.

Ethan se opri din mers, privindu-l pe Seth în faţă:

— Ce?

— Cu zgomot. A făcut-o să râdă. Cred că a glumit.

— A glumit, sigur.

Ridică din umeri, nedând atenţie bulgărelui tare şi greţos din pântec. Nu-l privea cu cine se săruta Grace. N-avea nimic de-a face cu el. Dar constată că i se încleştaseră fălcile, când pe veranda din spate ieşi Cam, cu părul ud.

— Cum se-arată situaţia cu crabii?

— O să meargă, răspunse scurt Ethan.

Auzindu-i tonul, Cam îşi înălţă sprâncenele.

— Ce ai, s-a târât unul din oală mai devreme şi ţi-a intrat în fund?

— Vreau să fac un duş, şi să beau o bere, zise Ethan

trecând pe lângă el şi intrând în casă.

— Mâine vine o femeie la cină.

Aceste cuvinte îl opriră din nou şi se întoarse, lăsând între ei uşa cu plasă.

— Cine?

— An na Spinelli.

— Căcat, fu singurul comentariu al lui Ethan, în timp ce se îndepărta.

— De ce vine? Ce vrea?

În sufletul lui Seth, panica ţâşni ca dintr-o fântână, revărsându-i-se în glas înainte de a o putea opri.

— Vine fiindcă am invitat-o eu şi vrea crabi la cină.

Cam îşi agăţă degetele mari în buzunare, legănându-se pe călcâie. De ce naiba era el acela care trebuia întotdeauna să se confrunte cu feţele alea albite de frica?

— Cred că vrea să vadă dacă tot ce facem pe-aici e să ne băşim, să ne scărpinăm şi să scuipăm. Probabil c-o să ne putem abţine o seară. Totuşi, nu uita să laşi jos colacul la w.e. Femeile se înfurie rău când n-o faci. Dacă-l laşi ridicat, fac din asta o declaraţie socială şi politică. Închipuie-ţi.

O parte din tensiunea de pe chipul lui Seth se risipi.

— Deci, vine doar, cum ar fi, să vadă dacă nu suntem

nişte mârlani. Iar Grace a făcut curat peste tot, tu nu găteşti, aşa că va fi aproape okay.

— Va fi mai mult decât „aproape”, dacă-ţi ţii şi tu gura aia desferecată.

— Şi a ta e la fel.

— Da, dar tu eşti mai scund decât mine. Şi eu n-am de gând să-ţi cer în faţa ei să-mi dai lăbărelile alea de cartofi.

Seth pufni în râs, relaxându-şi umerii tari ca piatra.

— Ai să-i spui despre căcănăria de azi de la şcoală?

Cam răsuflă zgomotos.

— Exersează găsirea unui sinonim pentru „căcănărie”, măcar pentru mâine seară. Mda, îi voi spune ce s-a întâmplat la şcoală. Şi-am să-i spun şi că Phillip, Ethan şi cu mine mergem mâine cu tine s-o rezolvăm.

De astă dată, Seth nu mai putu decât să clipească.

— Toţi? Veniţi toţi trei?

— Exact. Cum spuneam, dacă te-ncurci c-un Quinn, o-ncurci cu toţi...

Amândoi fură şocaţi, copleşiţi şi înspăimântaţi, când în ochii lui Seth se iviră lacrimi. Înotară acolo un moment, împăienjenind albastrul acela intens şi strălucitor. În aceeaşi clipă, amândoi îşi vârâră mâinile în buzunare şi se întoarseră cu spatele.

— Trebuie să... fac ceva... bâjbâi Cam. Tu du-te... să te speli *pe* mâini, sau vezi tu. În curând mâncăm.

Exact când îşi aduna curajul să se întoarcă, pentru a-i pune o mână pe umăr, a spune ceva care fără-ndoială avea să-i facă pe amândoi să se simtă ca nişte idioţi, băiatul se repezi înăuntru, trecând în fugă prin bucătărie.

Cam îşi apăsă ochii cu degetele, îşi masă tâmplele, lăsându-şi braţele să-i cadă pe lângă trup.

— Iisuse, trebuie să mă-ntorc la curse, unde ştiu ce am de făcut.

Păşi spre uşă, apoi clătină din cap şi se îndepărtă grăbit. Nu voia să intre în casă când prin aer se învolburau atâtea emoţii, atâta nevoie sufletească.

Dumnezeule, ceea ce dorea era să-şi regăsească libertatea, să se trezească şi să descopere că totul fusese doar un vis. Mai bine, să se deştepte într-un pat. De hotel enorm şi anonim, în cine ştie ce oraş exotic, cu o femeie fierbinte şi goală alături.

Dar când încercă să şi-o imagineze, patul fu acelaşi în care dormea acum, iar femeia era Anna.

Ca înlocuitoare, nu era o afacere prea proastă, dar... nu făcea să dispară şi restul. Îşi ridică privirea spre ferestrele de la etaj, în timp ce dădea ocol casei. Băiatul era sus,

căutând să-şi vină în fire. Iar el, afară, încerca acelaşi lucru.

Privirea pe care i-o aruncase copilul, îşi spuse Cam, exact înainte de a se încurca toate, îl răscolise până-n străfunduri. Putea să jure că văzuse acolo încredere şi o recunoştinţă patetică, aproape disperată, care îl umilea şi-l îngrozea în acelaşi timp.

Ce naiba să facă? Iar când totul se liniştea şi avea să-şi poată relua vechea viaţă... Aşa trebuia să se întâmple, se asigură el. Trebuia. Nu putea rămâne cu povara asta. Nu-i putea pretinde nimeni să trăiască aşa la nesfârşit. Avea de călătorit, de participat la curse, de înfruntat riscuri.

Odată ce puneau totul din nou în ordine, odată ce făceau cele necesare pentru băiat şi puneau bazele acelei afaceri dorite de Ethan, urma să fie liber iarăşi să vină şi să plece când dorea.

Peste câteva luni, hotărî Cam, un an cel mult, avea să plece. Nimeni nu putea aştepta mai mult de la el.

Nici măcar el însuşi.

Capitolul 9

Directoarea adjunctă Moorefield îi studie pe cei trei bărbaţi care stăteau în cancelaria ei ca un zid compact. Aspectul exterior n-ar fi indicat niciodată că erau fraţi. Unul purta un elegant costum gri, cu cravata înnodată impecabil, altul cămaşă neagră şi blugi, iar al treilea pantaloni kaki decoloraţi şi o bluză de lucru din doc şifonat.

Dar se vedea bine că, în acel moment, erau tot atât de uniţi ca tripleţii în pântecul mamei.

— Îmi dau seama că aveţi programe încărcate. Apreciez faptul că în dimineaţa asta aţi venit toţi trei.

— Vrem să lămurim situaţia, doamnă Moorefield, îşi păstră Phillip pe faţă un zâmbet blajin, de negociator. Seth trebuie să-şi urmeze cursurile.

— De acord. După declaraţia lui de ieri, am făcut unele cercetări. Reiese într-adevăr că Robert a instigat incidentul. Totuşi, par să încapă unele îndoieli cu privire la motivaţie. Problema extorcării de bani...

Cameron ridică o mână:

— Seth, i-ai cerut acelui individ, Robert, să-ţi dea un dolar?

— N-n, îşi înfipse Seth degetele mari în buzunarele din faţă, cum îl văzuse şi pe care făcând. N-am nevoie de banii lui. Nici măcar nu-i vorbesc, doar dacă mi se bagă în faţă.

Cam reveni cu privirea spre doamna Moorefield:

— Seth susţine că el făcut perfect lucrarea, iar Robert a ratat-o. E adevărat?

Directoarea îşi împreună mâinile pe birou.

— Da. Foile de extemporal au fost înapoiate ieri, înainte de sfârşitul orelor, iar Seth a primit nota maximă. Acum...

— Atunci, o întrerupse Ethan, cu glas calm, mie mi se pare să seth v-a spus adevărul. Scuzaţi-mă, doamnă, dar dacă celălalt băiat a minţit parţial, atunci e foarte posibil să fi minţit total. Seth spune că Robert l-a atacat, şi aşa a fost. Mai spune şi că a fost din cauza extemporalului, deci cred că şi acest lucru e adevărat.

— M-am gândit la asta şi tind să vă dau dreptate, domnule Quinn. Am vorbit cu mama lui Robert. Nici ea nu e încântată de acest incident, sau de faptul că amândoi băieţii urmează să fie suspendaţi.

— Pe Seth nu-l suspendaţi, îşi înfipse bine Cam picioarele în podea. Nu din cauza asta – nu fără protestele noastre.

— Vă înţeleg sentimentele. Totuşi, a avut loc un schimb

de lovituri. Aici nu putem permite violenţa fizică.

— Aş fi de acord cu dumneavoastră, doamnă Moorefield, în majoritatea circumstanţelor, îi puse Phillip o mână pe, braţ lui Cam pentru a-l împiedica să păşească înainte. Totuşi, Seth a fost atacat verbal şi fizic. S-a apărat. Ar trebui să existe un profesor care să supravegheze holurile, în recreaţii. Băiatul trebuia să fi avut posibilitatea de a apela la un adult, de a fi apărat de sistem. De ce nu s-a prezentat niciunul ca s-o facă?

Doamna Moorefield îşi umflă obrajii şi răsuflă zgomotos.

— E o întrebare rezonabilă, domnule Quinn. Nu voi începe să vă plâng pe umăr în legătură cu reducerile bugetare, dar e imposibil, cu un personal atât de scăzut numeric, să-i supraveghem permanent pe toţi copiii.

— Vă înţeleg problema, însă nu e necesar ca Seth să plătească din cauza ei.

— Recent, a trecut printr-o perioadă grea, interveni şi Ethan. Nu cred că, dându-l afară din şcoală pentru câteva zile, îl veţi ajuta cu ceva. Educaţia trebuie să cuprindă mai mult decât simple studii – cel puţin, aşa am înţeles noi. Trebuie să ajute la formarea caracterului şi să-l înveţe cum să se descurce în viaţă. Dacă-l învaţă că e pedepsit fiindcă a făcut ceea ce avea de făcut, pentru că şi-a apărat

demnitatea, atunci e ceva în neregulă cu sistemul.

— Dacă-l pedepsiţi la fel ca pe băiatul care a început, adăugă Cam, îi daţi de înţeles că între dreptate şi nedreptate nu e nicio diferenţă. Iar eu nu într-o asemenea şcoală vreau să înveţe fratele meu.

Moorefield îşi împreună vârfurile degetelor, privind pe deasupra lor spre cei trei bărbaţi, după care îşi coborî ochii spre Seth.

— Testele tale de evaluare au fost excelente şi ai note mult peste medie. Totuşi, profesorii tăi spun că nu vii decât foarte rar cu temele făcute şi participi şi mai rar la discuţiile din clasă.

— De lecţii o să ne ocupăm noi, îi dădu Cam lui Seth un ghiont discret. Corect?

— Mda, aşa cred. Nu înţeleg de ce...

— Nu e nevoie să înţelegi, i-o reteză Cam, cu o privire severă. Le faci şi gata. În clasă nu putem sta cu el, pentru a-l face să deschidă gura, dar temele şi le va face.

— Aşa mă aştept şi eu, murmură directoarea, lată ce am hotărât. Seth, fiindcă te cred, nu vei fi suspendat. Dar intri într-o perioadă de probă, treizeci de zile. Dacă nu mai are loc niciun incident, iar profesorii îmi raportează că ţi-ai ameliorat situaţia temelor pentru acasă – lăsăm totul

deoparte. Oricum, prima-temă o primeşti acum, de la mine. Ai la dispoziţie o săptămână pentru a scrie o compunere de cinci sute de cuvinte despre violenţă în societate şi necesitatea unor rezolvări paşnice ale problemelor.

— Băi frate...

— Gura, îl întrerupse ponderat Cam. E cinstit, îi spuse el doamnei Moorefield. Vă mulţumim.

— N-a fost tocmai rău, zise Phillip ieşind în – lumina soarelui şi răsucindu-şi umerii.

— Vorbeşte în numele tău, îşi puse Ethan şapca la loc pe cap. Pe mine m-au trecut toate sudorile. N-am chef să mai fac aşa ceva niciodată, în viaţa astă. Lăsaţi-mă pe chei. Pot lua o şalupă până la barcă. E în grija lui Jim şi ar trebui ca până la ora asta să fi tras un ospăţ de crabi frumos.

— Vezi doar să ne aduci şi nouă partea noastră, zise Cam urcându-se în *Land* Roverul bleumarin lucios al lui Phillip. Şi nu uita că ne vin musafiri.

— N-am să uit, mormăi Ethan. Dimineaţa directori, seara asistente sociale, Iisuse Christoase. De fiecare dată când apari tu, trebuie să stăm de vorbă cu cineva.

— Intenţionez să-i dau o ocupaţie duduii Spinelli.

Ethan întoarse capul spre el:

— Nu eşti în stare să laşi femeile în pace, aşa-i?

— Ce rost ar avea? Dacă există...

Fratele său se mulţumi să ofteze.

— Ar fi cazul să mai ia cineva nişte bere.

Cam se oferi să aducă el berea, spre seară. Nu din altruism. Nu credea că ar mai fi putut suporta să-l asculte pe Phillip nici cinci minute. Mersul la piaţă era cel mai bun pretext pentru a ieşi din casă, scăpând de tensiune, în timp ce Phillip redacta şi perfecţiona o scrisoare către compania de asigurări, pe fercheşul său computer laptop.

— Adu şi nişte chestii pentru salată, dacă tot ieşi, strigă acesta, făcându-l pe care să se întoarcă din drum, vârând capul în bucătărie, unde Phillip scria la masă:

— Cum adică, chestii pentru salată?

— Verdeţuri de fermă – pentru Dumnezeu, să nu mi te-ntorci aici c-un vârf de aisberg şi două roşii de seră insipide. Zilele trecute, am făcut un sos de oţet bun de tot, da’ n-am peste ce să-l torn. La şi câteva gogonele, dacă arată onorabil.

— La ce naiba-ţi trebuie toate astea?

Phillip oftă, întrerupându-se din scris.

— În primul rând, fiindcă vrem să trăim o viaţă lungă şi sănătoasă, iar în al doilea rând, pentru că ai invitat o

femeie la cină – o femeie care va fi atentă cum ne ocupăm de necesităţile nutritive ale lui Seth.

— Atunci du-te tu la împuţitul ăla de magazin.

— Perfect. Şi scrie tu împuţita asta de scrisoare.

Mai degrabă s-ar fi lăsat ars de viu.

— Verdeţuri de fermă, pentru numele înduratului Dumnezeu.

— Şi adu şi nişte pâine din cocă acră. Iar laptele e şi el pe terminate. Şi fiindcă tot am de gând să-mi aduc mixerul data viitoare când trec pe la Baltimore, ia nişte fructe proaspete, morcovi, ţelină. Îţi fac o listă.

— Stai, stai, simţi Cam că-şi pierde controlul şi făcu un efort să se stăpânească. Eu mă duceam doar după bere.

— Şi covrigi din făină integrală, mai bombăni Phillip, scriind înverşunat.

Peste treizeci de minute, Cam se pomeni scrutând raionul de zarzavaturi de la alimentara. Care naiba era deosebirea dintre salata verde şi cea romaine, şi de ce-l interesa pe el? în defensivă, începu să încarce căruciorul la întâmplare.

Întrucât dădea rezultate, făcu acelaşi lucru şi pe culoarele cu conserve. Când ajunse la casă, avea două cărucioare, pline de cutii, cartoane, sticle şi pungi.

— Dumnezeule, da mare petrecere mai daţi.

— Avem poftă mare, îi răspunse el casieriţei şi, după ce-şi scobi un moment creierii, *îşi* aminti *numele ei. Ce* mai faceţi, doamnă Wilson?

— Hm, binişor.

Îi trecu articolele, cu pricepere, peste banda rulantă, pe sub scanner şi în ambalaje, mişcându-şi ca fulgerul degetele agile, cu unghii roşii.

— E o zi prea frumoasă ca să stau închisă aici, pot să vă spun. Ies într-o oră şi merg să arunc nişte gâturi de pui cu nepotumeu.

— Şi noi sperăm să avem crabi la cină. Poate-ar fi trebuit să cumpăr şi gâturi de pui, pentru oala de la pontonul nostru.

— Ethan vă ţine aprovizionaţi, cred. Îmi pare îngrozitor de rău pentru Ray, adăugă ea. Nici n-am prea apucat să vă spun, după înmormântare. Cu siguranţă, ne va lipsi mult. Venea pe-aici o dată sau de două ori pe săptămână, după ce a murit biata Stella, să-şi cumpere câte o grămadă de mâncăruri din alea pentru microunde. Eu îi spuneam: „Ray; trebuie să-ţi iei ceva mai de soi. Omul mai are nevoie şi de câte o fleică bună de carne, din când în când”. Dar e greu să găteşti pentru unul singur, când eşti obişnuit

cu o familie întreagă.

— Mda.

Cam nu putu spune mai rmrit. Făcea şi el parte din familie, şi nu-i fusese alături.

— Mereu avea câte-o veste de spus despre câte unul din voi, băieţii. Îmi arăta fotografii şi articole din presa străină, despre tine. Curse ici, curse colo, curse dincolo. Şi eu ziceam: „Ray, de unde ştii dacă băiatul a câştigat, când scrie în italieneşte sau franţuzeşte?” Ce mai râdeam.

Cântări o pungă cu mere şi calculă preţul.

— Ce face băiatul ăla micu’? ta, cum îl cheamă? Sam?

— Seth, murmură Cam. E bine.

— Arătos băiat, l-am zis eu lui domnu’ Wilson, când l-a adus Ray acasă: „Vezi, ăsta ţi-i Ray Quinn, mereu cu uşa deschisă”. Nu ştiu cum se aştepta un om la vârsta lui să se ocupe de un băiat ca ăsta, dă dacă era cineva în stare, Ray Quinn era acela. El şi Stella v-au făcut faţă la toţi trei.

Întrugât zâmbea şi-i făcu cu ochiul, Cam zâmbi şi el.

— Într-adevăr. Am încercat să-i ţinem cât mai activi.

— Cred că le-a plăcut fiecare clipă. Şi aş zice că băiatul, Seth, i-ar fi ţinut de urât lui Ray acum, când toţi aţi crescut şi aţi întins-o. Vreau să ştiţi că nu mă uit la ce zic unii. Nici prin gând nu-mi trece.

Gura lui Cam se subţie, în timp ce doamna Wilson factura trei cutii de cereale cât toate zilele. Ţistuind din limbă şi clătinând din cap, continuă:

— Le zic verde-n faţă, dacă încep cu bârfele lor răutăcioase în preajma mea, că dac-ar avea un os de creştin în trup, şi-ar pune lacăt la gură.

Ochii îi scăpărau de furie şi loialitate.

— Nu luaţi în seamă toate vorbele alea, Cameron, nu le daţi nicio atenţie. De unde ideea că Ray ar fi avut o şustă cu femeia aia, că băiatul ar fi din sângele lui? Niciun om cu mintea întreagă n-ar crede-o, necum c-ar mai îi şi intrat în stâlpul ăla anume. Mi se face rău numai când aud.

Lui Cam i se făcea la fel de rău auzind-o. Îşi dorea să nu fi intrat nici mort în magazin.

— Unii oameni pleacă urechea la minciuni, doamnă Wilson. Unii ar prefera să le creadă.

— Ba bine că nu, dădu ea de două ori din cap, apăsat. Şi chiar de nu le-ar crede, le place să le răspândească.

Vreau să ştiţi că domnu’ Wilson şi cu mine i-am considerat pe Ray şi pe Stella burii prieteni şi oameni de treabă. Oricine zice despre ei ceva ce nu-mi cade bine poa’ să se-aştepte s-o ia peste urechi.

Cam fu nevoit să zâmbească.

— Din câte-mi amintesc, aveaţi mână grea.

Doamna Wilson râse, cu un hohotit încântat.

— Te-am cârpit şi pe tine atuncea când ai venit să-i dai târcoale prea pe-aproape lui Carolina mea. Ce credeai, că nu ştiam după ce te ţineai, băiete?

— Caroline era cea mai drăguţă fată din clasa a zecea.

— Şi mai e şi-acum frumoasă ca un tablou. Cu băiatul ei merg la gâturi de pui. În vara asta, împlineşte patru ani. Şi-i pe drum şi al doilea, în luna a şasea. Cum zboară timpul.

Aşa se părea, îşi spuse Cam, când ajunse înapoi acasă, cărând sacoşele cu târguieli. Ştia că doamna Wilson spusese totul cu cele mai bune intenţii, dar reuşise, cu siguranţă, să-l deprime.

Dacă unei persoane care le fusese prietenă statornică părinţilor lui i se spuneau asemenea minciuni scârboase, însemna că se răspândeau mai rapid şi mai dens decât se aşteptase. Cât timp mai puteau fi ignorate, înainte de a fi nevoiţi să nege şi să ia atitudine?

Acum se temea că nu le mai rămânea de ales decât să urmeze sfatul lui Phillip şi s-o caute pe mama lui Seth.

Ştia că o asemenea soluţie l-ar fi făcut pe băiat să turbeze. Şi ce-avea să se întâmple cu încrederea pe care o văzuse înotând în ochii lui Seth?

— Cred că vrei o mână de ajutor la treburile astea, spuse Phillip, intrând în bucătărie. Am vorbit la telefon. Cu avocatul. Custodia temporară e asigurată. Cel puţin, ăsta e primul pas.

— Excelent.

Începu să-l relateze conversaţia de la alimentara, apoi se hotărî s-o amâne pentru altă dată. Ce naiba, câştigaseră două bătălii în ziua aceea. N-avea de gând să-şi strice seara cu zvonurile bârfitorilor.

— Mai am, în maşină.

— Mai ai ce?

— Sacoşe.

— Şi mai multe? se holbă Phillip la jumătatea de duzină de pungi cafenii aduse, Iisuse, Cam, n-aveam mai mult de douăzeci de articole pe lista aia.

— Am mai adăugat şi eu.

Scoase o cutie, aruncând-o pe bufet.

— Nimeni n-o să mai flămânzească pe-aici, o vreme.

— Ai cumpărat *Twinkies? Twinkies?* Eşti unul dintre oamenii care cred că dulciurile fac parte dintr-una din cele patru grupe majore de hrană?

— Probabil c-o să se repeadă puştiul la ele.

— Fii sigur. Îi poţi plăti tu nota la dentist pe luna viitoare.

Cu nervii întinşi aproape la limită, Cam se răsuci în loc:

— Ascultă, cine se duce la magazin cumpără ce-l taie naibii capul. Asta-i o regulă nouă pe-aici. Şi-acum ai de gând să iei chestiile alea din maşină sau le laşi să se strice-acolo în pizdele mă-sii?

Phillip se rezumă să înalţe o sprânceană.

— De vreme ce cumpărăturile de alimente te bine dispun aşa de tare, preiau eu trebuşoara asta de-acum încolo. Şi am face bine să punem bazele unui fond gospodăresc, ca să avem pentru necesităţile cotidiene incidentale.

— Perfect, îl expedie Cam cu un gest. Aşa să faci.

Când Phillip ieşi, Cam începu să îndese cutiile şi cartoanele pe oriunde le găsea loc. Avea să lase organizarea în seama altcuiva. Mai bine-zis, în seama oricui. El se săturase – cel puţin pentru un timp.

Dădu să iasă şi, când ajunse la uşă, văzu că Seth sosise acasă. Phillip îi dădea pungile şi stăteau de vorbă de parcă niciunul din ei n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

Perfect, urma să iasă prin spate, hotărî el, să-i lase vreo două ore să se descurce singuri. Când se întoarse, căţelul îl lătră ascuţit, apoi se chirci şi făcu pipi pe covor.

— Şi probabil te-aştepţi să curăţ eu după tine.

Când Foolish dădu din coadă şi scoase limba, Cam nu mai putu decât să închidă ochii.

— Eu tot mai zic că tema aia cu compunerea e o porcărie, se plânse Seth, intrând în casă. Este un târg necinstit. Şi nu-nţeleg de ce...

— Ai s-o faci, spuse Cam luându-i sacoşa din braţe. Şi să ştii că m-am săturat de mofturi. Poţi începe imediat după ce ştergi mizeria pe care tocmai a făcut-o dinele tău pe covor.

— Câinele meu? Nu-i al meu.

— Acum este, şi vezi să fie bine crescut, altfel nu mâi pune piciorul în casă.

Porni spre bucătărie, cu Phillip, care îl urmă încercând disperat să nu izbucnească în râs.

Seth rămase pe loc, privind în jos spre Foolish.

— Javră tâmpită, murmură el.

Când se lăsă pe vine, căţelul i se repezi în braţe, unde fu primit cu o îmbrăţişare fierbinte:

— Acum eşti câinele meu.

An na îşi spunea că avea şi putea să se prezinte perfect profesional, toată seara. O informase şi pe Marilou despre vizita neoficială, pentru a fi în regulă. Iar adevărul era că voia să-l mai vadă pe Seth. La fel de mult pe cât dorea să-l

revadă şi pe care.

Din motive diferite, desigur, şi poate cu părţi diferite din ea, dar voia să-i vadă pe amândoi. Putea să facă faţă ambelor laturi ale propriei sale minţi şi inimi. Întotdeauna fusese capabilă să-şi separe zonele vieţii şi să le trateze pe toate în mod satisfăcător.

Nici această situaţie nu avea să fie altfel.

Din boxe răsuna Verdi, intens şi pasional. Ridică geamul doar atât cât vântul să nu-i răvăşească părul. Spera ca fraţii Quinn să-i acorde câteva momente între patru ochi cu Seth pentru a putea judeca singură cum se simţea.

Nervoasă, recunoscu. Frustrată.

Numai că nu întotdeauna era necesar, sau posibil, să acţioneze pe baza sentimentelor, oricât de puternice ar fi fost. Dacă, după ce-l revedea, considera că era cel mai bine pentru toţi să facă un pas uriaş înapoi, n-avea să se codească.

Nu se îndoia că omul avea o voinţă de fier. Însă la fel o avea şi Anna Spinelli. În privinţa asta, era gata să se compare oricând cu Cameron Quinn. Şi putea învinge.

Chiar în timp ce se încredinţa de acest fapt aparte, Anna îşi înscrise maşina mică şi elegantă pe alee.

Iar Cam ieşi pe verandă.

Rămaseră un moment nemişcaţi, privindu-se. Când Cam coborî pe alee, cu trupul său dur îmbrăcat strâns în negru, cu părul în neorânduială şi ochii tenebroşi indescifrabili, inima Annei făcu o tumbă neputincioasă, pentru a cădea la loc cu o bufnitură.

Voia gura aceea cu înfăţişare aspră peste a ei, mâinile acelea bătătorite pe trupul ei. Dorea ca acel trup bărbătesc să i-l ţintuiască pe al ei pe-o saltea, mişcându-se cu viteza care făcea parte integrantă din viaţa lui. Ar fi fost o idioţenie s-o nege.

Dar avea să-i facă faţă, îşi dădu cu vântul Anna. Nu spera decât să-şi poată face faţă şi sieşi.

Coborî din maşină, îmbrăcată cu un taior mulat şi cochet, de culoarea unui cuib de pasăre. Avea părul strâns în creştet, revărsându-se extrem de controlat pe spate. Buzele nerujate i se arcuiau într-un surâs politicos şi cam distant, iar în mână ţinea servieta...

Din motive care îl nedumereau, Cam avu exact aceeaşi reacţie ca în momentul când Anna bocănise cu tocurile pe culoar, în acea seară ploioasă. O poftă bruscă şi turbată.

Când porni spre ea, Anna îşi înclină capul, abia perceptibil atâta cât să transmită semnalul de avertisment. Indicaţia, jos mâinile” era clară ca un strigăt.

Când ajunse la ea, însă, Cam se aplecă puţin înainte, mirosindu-i părul:

— Anume ai făcut-o.

— Ce-am făcut anume?

— Ţi-ai pus costumul ăsta „nu atingeţi exponatele” în acelaşi timp cu parfumul „zeiţa sexului”, numai ca să mă scoţi pe mine din minţi.

— Lasă costumul, Quinn. La parfum, visează şi-atât.

Trecu pe lângă el, apoi coborî o privire rece, când mâna lui i se încleştă pe braţ.

— Nu asculţi.

— Şi mie îmi plac jocurile la fel de mult ca oricui, Anna, o trase el de braţ până când se întoarse, ajungând din nou faţă în faţă. Dar s-ar putea să fi ales prost momentul pentru jocul ăsta.

I se citea ceva în ochi, îşi dădu ea seama, dorinţă, nemulţumire. Şi, întrucât recunoştea şi nefericirea, se îmblânzi.

— S-a-ntâmplat ceva? Ce-i în neregulă?

— Ce e în regulă? replică el.

Anna îi puse o mână peste cea care încă o mai ţinea de braţ, strângând-o uşor.

— Ai avut o zi grea?

— Da. Nu. La dracu’.

Renunţând, îi dădu drumul şi se rezemă de capota maşinii. Compasiunea Annei fu indicată de faptul că-şi putu stăpâni o grimasă.

— A fost chestia aia la şcoală, azi-dimineaţă.

— Care chestie?

— Probabil vei primi un raport oficial sau ceva, aşa că vreau să-ţi prezint personal varianta noastră.

— Oh, variante. Ei, hai s-o auzim.

Aşadar, îi povesti, simţind că se înfierbânta din nou când ajunse la momentul în care văzuse vânătăile pe braţul lui Seth, şi sfârşind prin a se desprinde de maşină pentru a porni în jurul ei, în timp ce încheia relatarea modului cum se rezolvase.

— Aţi procedat foarte bine, murmură Anna, aproape râzând, când Cam se opri, cu o privire bănuitoare spre ea. Desigur, lovirea celuilalt băiat nu era cea mai bună soluţie, dar...

— Cred c-a fost o soluţie a naibii de bună.

— Îmi dau seama, şi pe moment va trebui s-o lăsăm aşa. Ideea e că ai procedat responsabil şi solidar. Te-ai prezentat la şcoală, ai ascultat, l-ai convins pe Seth să-ţi spună adevărul, apoi i-ai luat apărarea. Mă îndoiesc că se

aştepta s-o faci.

— De ce n-aş fi făcut-o – şi de ce n-aş fi vrut s-o fac? Avusese dreptate.

— Crede-mă, nu toţi sar la bătaie pentru copiii lor.

— Nu e copilul meu. E fratele meu.

— Nu oricine sare la bătaie pentru fratele lui, se corectă Anna. Faptul că v-aţi dus toţi trei azi-dimineaţă a fost perfect şi iarăşi, din păcate, mai mult decât ar fi făcut alţii. E o piatră de hotar pentru voi toţi şi presupun că o înţelegeţi. Asta te necăjea?

— Nu, ăsta-i un fleac. Altele, nu contează.

Nu prea îi putea spune despre ancheta asupra morţii tatălui lor, nici despre bârfele din oraş asupra împrejurărilor, în acest moment precar. Şi nici nu credea că ar fi contribuit în favoarea lor dacă-i mărturisea că se simţea prins într-o capcană şi visa la evadare.

— Seth cum a luat-o?

— Cu calm, ridică el din umeri. Ieri am ieşit pe mare, am pescuit câte ceva. Ne-am omorât timpul.

Anna zâmbi din nou, de astă dată din toată inima.

— Sperasem să fiu de faţă. Începi să te ataşezi de el.

— Ce vrei să spui?

— Se observă că ţii la el. Pe plan personal. Nu mai e

doar o obligaţie, o promisiune care se cere onorată. Are importanţă pentru tine.

— Am spus că voi avea grijă de el. Asta fac.

— Este important pentru tine, repetă Anna. Asta te îngrijorează, Cam. Ceea ce se va întâmpla dacă încapi să ţii prea mult la el. Şi modul de a împiedica să se întâmple.

O privi, cum asfinţea soarele pe cer în spatele ei, cum ochii, îi rămâneau calzi şi întunecaţi, aţintiţi spre ai lui. Poate că-şi făcea griji, recunoscu, şi nu numai cu privire la sentimentele sale în schimbare faţă de Seth.

— Termin ceea ce am început, Anna. Şi nu-mi abandonez familia. Se pare că e contribuţia puştiului. Dar nu sunt decât un ticălos egoist. Întreabă pe oricine.

— Unele lucruri prefer să le aflu singură. Ei, şi-acum primesc şi eu crabi la cină, sau nu?

— Ethan ar trebui să fi pus ceaunul pe foc, deja.

Porni din loc, ca pentru a o conduce în casă. Apoi, pândind momentul când era relaxată, o înşfăcă în braţe şi o captură într-o sărutare toridă, cu inima bubuindu-i în piept.

— Vezi, asta a fost pentru mine, murmură, când amândoi rămaseră tremurând, cu respiraţia tăiată. Ce vreau, iau. Te-am prevenit că sunt egoist.

Anna se retrase, aranjându-şi calmă jacheta, şi-şi trecu o mână prin păr pentru a se asigura că era în ordine.

— Regret, dar mă tem că mi-a plăcut întru totul la fel de mult ca şi ţie. Deci, nu intră în categoria actelor egoiste.

Râse, deşi pulsul i-o luase razna.

— Lasă-mă să mai încerc o dată. Acum pot s-o şi-l prelungesc.

— Rămâne pe altă dată. Nu vreau să pierd cina.

Şi, cu aceste cuvinte, urcă vioaie treptele, bătu scurt la uşă şi se strecură în casă.

Cam rămase pe loc, zâmbind. Era o femeie, îşi spuse el, care avea să facă acel episod din viaţa lui să devină memorabil... J

Când ajunse şi el în bucătărie, An na conversa deja cu Phillip, primind de la el un pahar de vin.

— La crabi, se bea bere, îi spuse Cam, luându-şi una; din frigider.

— Se pâre că pe moment nu mănânc niciunul. Iar” Phillip m-a asigurat că e un vin cu totul deosebit.

Sorbi, îi savură gustul şi spuse:

— Are perfectă dreptate.

— Este unul din soiurile mele albe favorite, îi umplu* Phillip din nou paharul, văzând că-i plăcea. Slab şi deloc:

ameţitor.

— Phil e un snob al vinurilor, spuse Cam, apoi scoase capacul şi ridică la buze sticla de *Harp.* Dar îl lăsăm; totuşi să locuiască aici.

— Şi cum reuşiţi?

Se întrebă dacă-şi dădeau seama cât te bărbătească;

părea casa. Ordonată-lună, da, dar fără cel mai slab izf femeiesc.

— Probabil că vă simţiţi ciudat, adaptându-vă din nou! toţi trei în aceeaşi gospodărie.

— Ei, nu ne-am omorât între noi, îşi dezveli Cam dinţii, într-un zâmbet adresat fratelui său. Încă.

Cu un hohot de râs, Anna se duse la fereastră.

— Şi unde e Seth?

— Cu Ethan, răspunse Phillip. Pregătesc crabii, la groapă.

— La groapă?

— Dincolo de casă, o luă Cam de mână, trăgând-o spre uşă. Mama nu ne lăsa să gătim crabi în bucătărie. O fi fost ea doctoriţă, dar avea sensibilităţi. Nu-i plăcea să se uite.

În timp ce vorbea, o trase pe verandă şi în josul treptelor.

— Tata a săpat o groapă cu pereţi de cărămidă, lângă

casă. În prima mea vară aici, am căzut înăuntru. Nu se prea pricepea la zidărie. Dar am reclădit-o.

Când dădură colţul, Anna îi văzu pe Ethan şi pe Seth stând lângă un ceaun uriaş, agăţat deasupra unui foc aprins în groapa **cm** margini strâmbe de cărămidă. Se înălţau vălătuci de fum, iar dintr-un butoi mare de oţel, pus pe pământ, se auzeau scrâşnete şi ţăcăneli de cleşti.

Anna privi de la butoi la ceaun şi înapoi.

— Ştii, cred că am şi eu sensibilităţile mele.

Făcu un pas înapoi, întorcându-se cu faţa spre apă. Nici măcar no deranjă râsul lui Cam, mai ales când auzi glasul lui Seth, răsunând cu o emoţie deznădăjduită:

— Şi-i arunci acum? Căca-m-aş ce mai *porcărie.*

— l-am spus să fie atent cum vorbeşte în seara asta, dar încă nu ştie că ai venit.

Anna se rezumă să clatine din cap:

— Sună foarte firesc.

Se strâmbă puţin, când auzi un clănţănit, căruia îi urmă exclamaţia de încântare şi dezgust a lui Seth.

— Şi cred că tot ce se întâmplă după colţ e o barbarie destul de mare ca să-l fascineze.

Îşi ridică mâna repede, cu un gest pe: tector, la păr, când simţi că era trasă.

— Îl prefer despletit, aruncă în lături Cam agrafa pe care i-o scosese.

— Eu îl vreau strâns; replică ea moale, pornind spre apă.

— Pariez că ne vom bate cap în cap pe tot felul de probleme.

Sorbindu-şi berea, Cam îi aruncă o privire piezişă, din mers.

— Ar trebui că aşa totul să fie mai interesant.

— Mă îndoiesc că se va plictisi vreunul dintre noi. Seth e pe primul plan, Cam. Vorbesc serios.

Se opri, ascultând clipocitul melodios al apei pe bordajele bărcilor şi pe plaja în pantă. Deasupra unui jalon era instalat un cuib enorm. Geamăndurile săltau pe valuri.

— Îl pot ajuta şi e puţin probabil să fim întotdeauna de acord cu privire la ceea ce e cel mai bine pentru el, continuă Anna. Va fi esenţial să nu amestecăm şi chestiunea asta, când o să fim în pat.

Cam fu recunoscător că nu mai luase o înghiţitură din sticlă. Fără îndoială, s-ar fi înecat.

— O pot face.

Anna îşi înălţă capul, când prin apropiere trecu o egretă, şi se întrebă dacă al ei era cuibul.

— Când voi fi sigură că şi eu pot, o să folosim patul meu.

Apartamentul e mai discret decât casa voastră.

Într-o încercare zadarnică de a se calma, Cam îşi frecă stomacul cu o mână.

— Da niciun umbli cu ocolişuri, este?

— Ce rost ar avea? Suntem adulţi, fără obligaţii.

Îi aruncă o privire – o fluturare de gene, o sprânceană arcuită.

— Dar dacă eşti genul care ar prefera să mă prefac nehotărâtă până la seducţie, regret.

— Nu, îmi convine de minune aşa.

Dacă până atunci nu se supraîncălzea, făcând explozie.

— Fără jocuri, fără prefăcătorii, fără promisiuni... De unde naiba vii? încheie el, fascinat.

— Din Pittsburgh, răspunse cu nepăsare Anna, pornind înapoi spre casă.

— Nu la asta m-am referit.

— Ştiu. Dar dacă intenţionezi să te culci cu mine, ar trebui să te intereseze unele reguli de bază. Fără jocuri, fără prefăcătorii, fără promisiuni. Perfect. Dar nu am relaţii sexuale cu străinii.

Cam îi puse o mână pe braţ, înainte de a se apropia prea mult de casă. Mai dorea un moment de singurătate.

— Okay, care sunt regulile de bază?

— Sunt o femeie de douăzeci şi opt de ani, necăsătorită, de origine italiană. Mama mea... a murit când aveam doisprezece ani şi m-au crescut mai mult bunicii.

— La Pittsburgh.

— Exact. Sunt minunaţi – doi bătrâni de modă veche, energici şi iubitori. Ştiu să fac un sos roşu delicios din orice resturi – reţeta a fost transmisă în familie din generaţie în generaţie. M-am mutat în D.C. Imediat după absolvirea colegiului, am lucrat acolo şi am urmat unele studii post-universitare. Dar oraşul Washington nu mi-a priit.

— Prea politic?

— Da, şi prea urban. Căutam ceva mai altfel, aşa că am ajuns aici.

Cam privi prin curtea tăcută, peste apele liniştite.

— E diferit de D.C., nici vorbă.

— Îmi place. Şi-mi mai plac romanele horror, filmele siropoase şi toate genurile muzicale cu excepţia jazz-ului. Citesc revistele de la coadă la cap şi nu ştiu de ce, şi cu toate că mă simt comod cu tot felul de oameni, nu-mi prea plac ceremoniile mondene mari.

Se opri, pe gânduri. Avea să vadă, conchise ea, cât de mult mai dorea Cam să afle.

— Cred că pentru moment e de-ajuns, iar paharul

aproape mi s-a golit.

— Nu semeni deloc cu prima impresie pe care mi-ai făcut-o.

Nu? Cred că tu corespunzi exact cu prima ta impresie asupra mea.

— Vorbeşti italiana?

— Fluent.

Cam se aplecă înainte, murmurându-i la ureche o propunere extrem de încărcată şi explicită sexual. Unele femei ar fi putut să-l pălmuiască, altele ar fi chicotit, câteva, cu siguranţă ar fi roşit. Anna nu scoase decât un murmur gros din gâtlej.

— Ai un accent mediocru, dar o imaginaţie excepţională, îl bătu ea uşor pe braţ. Neapărat să mi-o mai ceri – altă dată.

— Pe bune că da, mârâi Cam, privind-o cum zâmbea deschis şi dezinvolt spre Seth, care năvăli de după colţul casei.

— Bună, Seth.

Băiatul se opri. În ochi i se ivi vechea expresie precaută şi distantă. Umerii i se adunară.

— Mhm, bună. Ethan spune că putem mânca oricând.

— Perfect, mor de foame.

Deşi ştia că era pornit împotriva ei, continuă să se apropie de el.

— Am auzit că ieri aţi navigat.

Privirea lui Seth lunecă pe lângă ea, oprindu-se acuzatoare asupra lui Cam.

— Mhm. Şi?

— Eu n-am făcut-o niciodată, răspunse Anna grăbită. Cam s-a oferit să mă ia cu voi, cândva.

— Barca e a lui.

Apoi, observând expresia cruntă de pe chipul lui Cam, Seth ridică din umeri:

— Sigur, ar fi mişto. Trebuie să aduc o tonă de ziare ca să le întind pe verandă. Aşa se consumă crabii.

— Perfect.

Înainte ca băiatul s-o zbughească, Anna se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Norocul nostru că nu i-a gătit Cam.

Aceste cuvinte îi smulseră un pufnet răutăcios şi un zâmbet rapid, fugar, înainte de a se întoarce să alerge în casă.

Capitolul 10

Nu era tocmai rea. Pentru o asistentă socială. Seth ajunse la această înţeleaptă concluzie despre Anna după ce se retrase în camera lui, în mod ostentativ, spre a lucra la eseul antiviolenţă. În schimb, desena, mici schiţe grăbite de portret. Avea o tâmpită de săptămână ca să scrie tâmpita aia de compunere, nu? N-avea să-i ia mai mult de două ore, odată ce se apuca de lucru. Ceea ce tot o porcărie rămânea, dar era de preferat decât să-l suspende din cauza grăsanului de Robert.

Încă mai putea să închidă ochii şi să revadă imaginea celor trei fraţi Quinn stând în cancelaria directoarei. Toţi trei, stându-i alături, cu faţa spre atotputernica Moorefield. Era aşa de... mişto, conchise el şi începu să deseneze scena în caiet.

Iată... iată-l pe Phillip, cu costumul lui fandosit, cu părul pieptănat impecabil şi mutra lui îngustă. Arăta ca o reclamă din reviste, îşi spuse Seth, lucruri pe care nu puteau să le cumpere decât bogaţii.

Apoi, îl schiţă pe Ethan, complet serios, meditä băiatul, cu părul puţin cam lăţos, deşi Seth îşi amintea cum se pieptănase chiar înainte de a intra în şcoală. Arăta exact a

ceea ce era. Genul de om care-şi câştiga-existenţa şi-şi trăia viaţa în aer liber.

Şi pe urmă venea Cam, aspru şi dur, cu licărul acela de răutate în ochi. Degetele mari agăţate în buzunarele din faţă ale blugilor. Mda, asta era, decise Seth. Aproape întotdeauna stătea aşa, când îi sărea ţandăra. Chiar şi în crochiul aproximativ, apărea ca un om care le făcuse aproape pe toate şi plănuia să facă mult mai multe.

Ultimul se desenă pe el însuşi, încercând să se vadă aşa cum îl vedeau ceilalţi. Avea umerii prea subţiri şi osoşi, îşi spuse el, cu oarecare dezamăgire. Dar n-aveau să rămână pentru totdeauna aşa. Chipul îi era prea slab faţă de mărimea ochilor, însă şi acesta urma să se împlinească. Într-o bună zi, avea să fie mai înalt, mai puternic, fără să mai arate ca un pici rahitic.

Dar ţinuse capul sus, nu? Nu se temuse de nimic. Şi nu arăta ca şi cum tocmai ar fi intrat întâmplător în desen. Părea – aproape – să fi fost acolo dintotdeauna.

„Încurcă-te cu un Quinn şi o încurci cu toţi”. Aşa spusese Cam şi, cu siguranţă, vorbise serios. Dar el nu era un Quinn, reflectă Seth, încruntându-se, în timp ce ridica schiţa ca să studieze detaliile. Sau poate era, numai că nu ştia. Pentru el nu contase dacă Ray Quinn era tatăl lui, aşa

cum spuneau unii. Nu contase decât că scăpa de ea.

Nu contase cine-i era tată. Şi nici acum nu conta, se asigură Seth. Îl durea-n cur. Nu voia decât să rămână aici şi nu altundeva.

Nimeni nu-l mai lovise cu dosul mâinii sau cu pumnii, de luni de zile. Nimeni nu se mai îndopase cu droguri, pentru ca apoi să zacă atât de nemişcat şi de mult timp, încât îl credea mort. În sinea lui, sperase să fi murit. Nu mai apăreau tipi fleşcăiţi, cu mâini transpirate, încercând să-l pipăie.

Fusese destul de mişto şi mâncatul crabilor. Buni şi zemoşi, îşi aminti el, cu un zâmbet. Trebuia să-i mănânce cu mâinile. Şi nici asistenta socială nu se purtase ca o mironosiţă. Îşi scosese jacheta şi-şi suflecase mânecile. Nu părea să-l pândească dacă râgâia sau se scărpina în cur ori cine ştie ce.

Râsese mult, îşi amintea el. Nu era obişnuit ca femeile să râdă mult când nu erau trotilate. Iar acesta era un altfel de râs, ştia bine. Râsul domnişoarei Spinelli nu era sălbatic, aspru şi disperat. Era scăzut şi, în fine, senin, bănuia.

Şi nici nu-i spusese nimeni că nu putea să se mai servească. Punea prinsoare că înfulecase o sută de

bulangii din ăia urâţi. Nici măcar nu-l deranjase să mănânce şi salata, deşi îşi închipuise că nu-i plăcea.

De mult timp nu-l mai rodea în burtă acea senzaţie greţoasă a foamei de lungă durată, de-atâta timp, încât ar fi putut s-o şi uite. Numai că n-o uitase. Nu uitase nimic.

Fusese îngrijorat că asistenta socială voia să-l trimită înapoi, dar acum i. Se părea că e destul de cumsecade. Şi o văzuse strecurându-i bucăţele de crab şi pâine lui Foolish, aşa că nu putea fi o femeie a dracului.

Însă ar fi plăcut-o şi mai mult dacă era chelneriţă, sau mai asemănătoare cu Grace.

Când auzi uşoara bătaie în uşă, Seth trânti coperta caietului de schiţe şi deschise repede altul, unde erau mâzgălite primele zece – douăzeci de cuvinte dintre cele cinci sute ale eseului.

— Mda?

Anna vârî capul pe uşă.

— Bună. Pot să intru un minut?

Era ciudat că-i cerea voie şi se întrebă dacă, în caz că răspundea cu un, ar fi plecat. Dar nu făcu decât să ridice din umeri:

— Cred că da.

— În curând va trebui să plec, începu ea, scrutând rapid

camera. Un pat de două persoane, aranjat stângaci, un scrin masiv şi un birou, o etajeră cu câteva cărţi, un stereo portativ ce părea foarte nou şi un binoclu care nu părea la fel de nou. La ferestre se aflau nişte mici storuri albe, iar pereţii erau zugrăviţi verde pal.

Avea nevoie de fleacuri, îşi spuse ea. Nimicuri băieţeşti. Jucării stricate, afişe lipite pe pereţi. Dar căţelul care sforăia în colţ reprezenta un foarte bun început.

— E frumos aici, zise Anna îndreptându-se agale spre fereastră. Ai vedere frumoasă, cu apă şi copaci. Poţi privi păsările. Când m-am mutat aici de la D.C., am cumpărat o carte despre păsările acvatice locale, ca să le recunosc pe toate. Trebuie să fie plăcut să vezi egrete în fiecare zi.

— Cred că da.

— Mie îmi place. Ar fi şi greu altfel, nu?

Băiatul ridică din umeri, alegând calea prudenţei.

— E okay. N-am nicio problemă.

Întorcându-se, Anna îşi coborî privirea spre caiet.

— Temutul eseu?

— L-am început.

În defensivă, Seth trase caietul mai aproape – şi îl scăpă pe celălalt pe jos. Înainte de a apuca să-l înhaţe, Anna se lăsă pe vine să-l ridice ea.

— Ei, ia te uităţ

Se deschisese la o schiţă a căţelului, numai chipul, văzut din faţă, şi-şi spuse că artistul capturase perfect acea expresie dulce şi mătăsoasă.

— Tu l-ai desenat?

— Nu-i mare lucru. Lucrez la nenorocita aia de compunere, nu?

Răspunsul lui ar fi putut-o face să ofteze, dar era prea fermecată de desen.

— E minunat. Seamănă leit cu el.

O mâncau degetele să întoarcă paginile, să vadă pe cine mai desenase Seth. Dar se stăpâni şi puse caietul pe masă.

— Eu nu-s în stare să desenez nici măcar un om din beţe ca lumea.

— Nu e nimic. Mă prosteam şi eu.

— Ei, dacă nu-l vrei, poate mi-l dai mie?

Seth îşi spuse că putea fi o şmecherie. În fond, îşi luase din nou jacheta pe ea şi avea servieta în mână. Din nou arăta ca una de la Serviciile Sociale, nu ca femeia care-şi suflecase mânecile şi mâncase crabi la ceaun, râzând.

— Pentru ce?

— Eu nu pot ţine animale în apartament. E mai bine aşa,

adăugă Anna. N-ar fi drept să ţin unul închis toată ziua, cât timp sunt la serviciu, dar...

Zâmbi, aruncând o privire spre căţeluşul adormit.

— Îmi plac mult câinii. Când îmi voi putea permite o casă cu curte, am să-mi iau vreo doi. Dar până atunci, „trebuie să mă joc cu ai altora.

I se părea cam ciudat. După părerea lui Seth, adulţii conduceau totul – adesea, cu o mână de fier. Făceau ce. Voiau, când voiau.

— De ce nu te muţi în altă parte?

— Locuinţa de-acum e aproape de birou, are o chirie rezonabilă, privi ea din nou spre fereastră, la întinderea de pământ şi apă; umbrele se întindeau tot mai adânci, pe măsură ce se înnopta. Trebuie să fiu mulţumită cu atât, până-mi voi putea lua casa cu curte.

Reveni la geam, atrasă de priveliştea liniştită. Prima; stea se însufleţi licărind pe cer, la răsărit. Aproape că-şi puse o dorinţă.

— Undeva lângă *apă. Ca* aici. Oricum...

Se întoarse şi se aşeză pe marginea patului, cu faţa spre el.

— Voiam doar să vin, înainte de a pleca, să văd dacă vrei să vorbim despre ceva, sau dacă ai să-mi pui vreoi

întrebare.

— Nu. Nimic.

— Okay.

Nici nu se aşteptase cu adevărat să-i vorbească de „bunăvoie. Încă.

— Poate ai dori să ştii ce văd aici, ce părere am.

Îi luă ridicarea din umeri drept consimţământ.

— Văd o casă plină cu bărbaţi care încearcă să găsească o soluţie pentru a locui împreună şi a reuşi cu bine. Patru băieţi foarte diferiţi, ciocnindu-se unii de alţii. Şi cred că vor face unele greşeli şi, aproape sigur, se vor enerva între ei şi se vor contrazice. Dar mai cred şi că o vor scoate la capăt – în cele din urmă. Fiindcă o doresc cu toţii, adăugă ea, cu un surâs luminos. În felurile lor proprii, toţi doresc acelaşi lucru.

Se ridică şi scoase din servietă o carte de vizită:

— Mă poţi suna oricând vrei. Am trecut numărul de acasă pe verso. Nu văd niciun motiv ca să mă mai întorc – în calitate oficială – o vreme. Dar s-ar putea să mai revin pentru câte o întâlnire cu căţelul. Succes la eseu.

Când porni spre uşă, Seth cedă unui impuls şi rupse din caiet desenul cu Foolish.

— Poţi să-l iei, dacă vrei.

— Serios? luă ea pagina, radioasă. Dumnezeule, ce drăguţ e. Mulţumesc.

Seth se smuci înapoi când An nu se aplecă să-l sărute pe obraz, dar ea i-l atinse uşor cu buzele, apoi se ridică. Făcu un pas înapoi, impunându-şi să păstreze distanţa emoţională.

— Urează-i noapte bună lui Foolish din partea mea.

Puse schiţa în servietă, pe când cobora la parter.

Phillip cânta la pian, plimbându-şi nepăsător degetele în ritmul unui blues. Era un alt talent pe care îl invidia. O dezamăgea încontinuu faptul că ea nu avea niciun talent artistic.

Ethan nu se zărea nicăieri, iar Cam se plimba agitat prin *living room.*

Anna îşi spuse că aceea putea fi o panoramă absolut tipică a celor trei. Phillip omorându-şi elegant timpul, Ethan plecat cu vreo treabă solitară, Cam consumându-şi surplusul de energie.

Iar băiatul, sus în cameră, îşi făcea desenele, singur cu gândurile lui.

Cam îşi ridică privirea şi, când ochii li se întâlniră, o lovi în pântec un bulgăre de foc.

— Domniloc, vă mulţumesc pentru masa minunată.

Phillip se ridică şi-i întinse mâna.

— Noi trebuie să-ţi mulţumim. A trecut prea mult timp de când nu ne-a mai venit o femeie frumoasă la cină. Sper să mai vii.

„O, dar ce politicos este”, conchise ea în gând.

— Mi-ar face plăcere. Spune-i lui Ethan că e un geniu cu crabii. Noapte bună, Cam.

— Te conduc până afară.

Se aşteptase.

— În primul rând, începu ea, după ce ieşiră, din câte văd, bunăstarea lui Seth e asigurată. E supravegheat cum se cuvine, are un cămin bun, este ajutat în viaţa şcolară, l-ar prinde bine, cu siguranţă, nişte pantofi noi, dar cred că nu există niciun băiat de zece ani pentru care să nu fie valabil.

— Pantofi? Ce-i în neregulă la pantofii lui?

— Totuşi, continuă An na, întorcându-se spre el, când ajunseră la maşină. Cu toţii trebuie să vă adaptaţi şi nu încape nicio îndoială că Seth e un copil foarte tulburat. Presupun că a fost molestat, fizic şi poate sexual.

— Am observat şi eu, răspunse scurt Cam. La noi, n-o să i se mai întâmple.

— Ştiu, îi puse ea o mână pe braţ. Dacă aveam cea mai

mică îndoială în sensul ăsta, n-aş mai fi fost acum aici. Cam, are nevoie de consultanţă profesională. Cu toţii aveţi nevoie.

— Consultanţă? Astea-s gogoşi. N-avem nevoie să ne deşertăm secretele în faţa cine ştie cărui felcer de cap cu leafa mică.

— Mulţi psihiatri de comitat prost plătiţi sunt foarte buni pe meserie, replică ea sec. Întrucât şi eu am o diplomă în psihologie, aş putea fi considerată un felcer de cap cu salariu mic, şi îmi cunosef meseria.

— Perfect. Vorbeşti cu el, vorbeşti cu mine. Te-am consultat.

— Nu fi dificil.

Vocea îi era intenţionat blajină, căci ştia că avea să-i aprindă în ochi un fulger de nemulţumire. Era absolut cinstit, îşi spuse, de vreme ce şi el o enervase.

— Nu sunt dificil. Am cooperat cu tine din start.

„Mai mult sau mai puţin”, reflectă Anna şi, continuând să fie onestă, recunoscu faptul că era mai mult decât se aşteptase.

— Aţi luat un start bun, dar un consilier profesionist vă va ajută-pe toţi să treceţi dincolo de suprafaţă, atacând rădăcinile problemelor.

— N-avem niciun fel de probleme.

Nu se aşteptase la o rezistenţă atât de înverşunată în faţa unui asemenea pas elementar, dar îşi dădu seama că ar fi avut motive.

— Ba cum să nu aveţi? Seth se teme să fie atins.

— Nu se teme s-o lase pe Grace să-l atingă.

— Grace? îşi strânse Anna buzele, îngândurată. Grace Monroe, de pe lista pe care mi-ai dat-o?

— Mda acum ne face gospodăria, iar puştiul este înnebunit după ea. Se poate chiar să se fi îndrăgostit niţel.

— E foarte bine, e sănătos. Dar nu este decât un început. Când un copil a fost agresat, rămân urme.

Pentru ce naiba vorbeau despre asta? se întrebă el, nervos. De ce vorbeau despre doctori şi scormoneau răni vechi, când nu voise altceva decât vreo câteva minute de flirt uşor cu o femeie frumoasă?

— Şi pe mine mă zvânta bătrânul meu în bătaie. Ei, şi? Am supravieţuit.

Detesta să-şi amintească, detesta să stea în umbra casei care-i fusese sanctuar şi să-şi amintească.

— Pe puşti l-a cam bătut maică-sa. Ei bine, nu a avea ocazia s-o mai facă din nou. Capitolul ăsta s-a încheiat.

— Nu s-a încheiat deloc, îl contrazise cu răbdare An na.

Orice capitol nou începi, întotdeauna are o oarecare bază în cel dinainte. Vă recomand acum consultanţa, şi o voi recomanda şi în raport.

— N-ai decât.

Nu-şi putea explica de ce îl înfuria aşa fie şi doar să se gândească. Nu ştia decât că mai degrabă ar fi murit decât să i se ceară, lui sau oricăruia dintre fraţi, să deschidă iarăşi uşile acelea încuiate.

— Recomandă tot ce vrei. Nu înseamnă că vom fi obligaţi s-o şi facem.

— Trebuie să faceţi ceea ce e mai bine pentru Seth.

— De unde naiba ştii tu ce-i mai bine?

— E meseria mea, răspunse Anna, acum mai rece, căci începea să-i fiarbă sângele în vene.

— Meseria ta? Ai o diplomă de colegiu şi un teanc de % formulare. Noi suntem cei care am trăit totul, care con. Tinuăm să trăim. Tu n-ai trecut pe-acolo. Habar n-ai de nimic, cum e să ţi se facă mutra zob şi să nu te poţi împotrivi. Cum e ca un cretin de birocrat de la comitat, prost ca noaptea, să decidă ce se va întâmpla cu viaţa ta.

Nu ştia? se gândi la drumul întunecat şi pustiu, la teroare. La durere şi la urlete. N-o putea lua în nume personal, îşi aminti ea, deşi stomacul i se încleşta şi

palpita.

— Ţi-ai exprimat limpede precum cristalul opinia despre meseria mea, de la prima întâlnire.

— Aşa e, dar am cooperat. Te-am pus la curent şi cu toţii am luat măsuri ca treaba să iasă bine.

Îşi înfipse degetele în buzunare, cu un gest pe care Seth l-ar fi recunoscut.

— Totuşi, niciodată nu e de-ajuns. Întotdeauna mai rămâne ceva.

— Dacă n-ar mai fi şi altceva, replică Anna, n-ai fi aşa de furios.

— Sigur că sunt furios. Muncim aici pe brânci. Tocmai am refuzat cea mai mare cursă din cariera mea. Am pe cap un puşti care se uită la mine de parcă i-aş fi duşman, iar în clipa următoare, ca şi cum aş fi mântuitorul lui. Iisuse Christoase.

— Şi ţi-e mai greu să-i fii duşman decât mântuitor.

Drept la ţintă, îşi spuse Cam, cu nemulţumire crescândă. De unde naiba ştia atâtea?

— Îţi spun eu, cel mai bine pentru băiat, pentru noi toţi, e să fim lăsaţi în pace. Dacă are nevoie de pantofi, am să-i cumpăr pantofii ăia nenorociţi.

— Şi ce vei face în legătură cu faptul că se teme de a fi

atins, chiar şi în modul cel mai nevinovat, de tine şi de fraţii tăi? Ai să-i cumperi şi eliberarea de frică?

— Va trece peste asta.

Cam se încăpăţânase deja şi refuza s-o lase să-l iscodească.

— Va trece?

O furie neaşteptată o făcea aproape să se bâlbâie. Apoi, cuvintele năvăliră într-un torent fierbinte care îi făcea fulgerul de durere din ochi şi mai pătrunzător.

— Fiindcă aşa vrei tu? Fiindcă aşa ai să-i spui? Ştii cum e să trăieşti cu o asemenea groază în suflet? O asemenea ruşine? S-o ţii închisă în tine şi stropi mici din otrava asta să se reverse afară ori de câte ori vrea să te îmbrăţişeze un om pe care-l iubeşti?

Deschise smucit portiera maşinii şi-şi aruncă servieta înăuntru.

— Eu, da. Ştiu exact.

O apucă de braţ înainte de a fi putut să se urce.

— Ia mâna de pe mine.

— Stai o clipă.

— Am spus să iei mâna.

Întrucât Anna tremura, Cam se supuse. La un moment dat, în timpul conflictului, iritarea profesională se

transformase într-o furie personală. Nu observase înlocuirea.

— Anna, nu te las să te urci la volan când eşti aşa de pornită. Am pierdut recent pe cineva drag şi nu voi lăsa să se întâmple din nou.

— N-am nimic.

Deşi pronunţase răstit cuvintele, continuă cu o respiraţie prelungă, ca să se calmeze.

— Sunt absolut capabilă să conduc până acasă. Dacă vrei să discutăm raţional despre posibilitatea consultanţei, poţi telefona la biroul meu pentru a-ţi programa o audienţă.

— Ce-ar fi să facem o plimbare? Ne-am calma amândoi.

— Sunt perfect calmă.

Se aşează în maşină, gata să-i trântească portiera peste degete.

— Ai putea face tu una, totuşi, până la capătul pontonului şi mai departe.

Când maşina porni, Cam înjură în gol. Se gândi un moment s-o urmărească, s-o tragă jos din maşină şi să-i pretindă să încheie cearta aia prostească. Următorul gând fu să revină în casă şi să uite totul. S-o uite şi pe ea.

Dar îşi aminti expresia rănită care-i apăruse în ochi, felul

cum îi sunase vocea când spusese că ştia ce înseamnă să fii speriat, să fii ruşinat.

Cineva o lovise, îşi dădu el seama. Şi, în acel moment, toate celelalte se estompară în fundal.

Anna trânti uşa apartamentului, îşi aruncă din picioare pantofii şi-i azvârli prin cameră. Temperamentul ei nu era de genul care se inflama, dădea în clocot şi apoi se răcea. Fierbea la foc scăzut, bolborosind, până se revărsa pe dinafară.

Drumul până acasă n-o calmase deloc; nu făcuse decât să acorde emoţiilor ei crescânde timp suficient pentru a atinge culmea.

Îşi trânti servieta pe canapea, scoase jacheta şi o aruncă deasupra. Ce om ignorant, căpos şi îngust la minte. Strângând pumnii, se bătu cu ei în tâmple. Ce-o făcuse să creadă că puteau comunica? Ce-o făcuse să creadă că o dorea şi el?

Când auzi bătaia în uşă bănui că vecina de vizavi voia să-i împărtăşească vreo noutate sau bârfă.

N-avea niciun chef.

Hotărâtă să n-o ia în seamă până putea fi din nou civilizată, începu să-şi smulgă agrafele din păr.

Ciocănitul răsună din nou, mai tare.

— Haide, Anna. Deschide împuţita asta de uşă.

Acum nu mai putu decât să privească şocată, în timp ce furia făcea să-i ţiuie urechile, O urmărise până acasă? Avusese *tupeul* să facă atâta drum până la uşa ei şi se aştepta să-l primească?

Probabil credea că era atât de devorată de patimă, încât avea să sară pe el şi să facă amor pe podeaua camerei. Ei bine, îl aştepta şi pe el o surpriză.

Merse cu paşi mari la uşă şi o deschise.

— Ticălosule.

Cam aruncă o singură privire spre faţa ei înroşită de furie, cu părul în dezordine, cu ochii sclipind înverşunaţi, şi trase concluzia că era fără îndoială pervers să constate că îl excita.

Dar ce putea face?

Îşi coborî ochii spre pumnul ei încleştat.

— Haide, o pofti. Dar dacă mă altoieşti, va trebui să scrii o compunere de cinci sute de cuvinte despre violenţa din societatea noastră.

Anna scoase un sunet jos, ameninţător, din gâtlej, încercând să-i trântească uşa în faţă. Fu îndeajuns de rapid ca s-o ţină cu mâna, destul de puternic s-o împingă cu toată greutatea, deschizând-o la loc.

— Voiam să mă asigur că ai ajuns cu bine acasă, începu el, în timp ce se luptau cu uşa. Şi dacă tot eram prin zonă, m-am gândit să intru. – Vreau să pleci. Cât mai departe. Mai bine-zis, tare-aş mai vrea să te duci până la dracu-n praznic.

— Am priceput, dar înainte de a porni la drum, acordă-mi cinci minute.

— Ţi-am acordat deja mult prea mult din timpul meu.

— Şi-atunci, ce mai contează cinci minute?

Ca să clarifice totul, forţă uşa cu o mână – lucru care pe Anna o înfurie şi mai rău – şi intră.

— Dacă n-ar fi vorba de Seth, aş chema în clipa ast. A poliţia, să te-arunce la pârnaie.

Cam dădu din cap. Avusese parte de destule femei furioase în viaţa lui şi şti ci că existau momente când trebuia să fie atent.

— Mda, o reţin şi pe asta. Ascultă...

— Nu-s obligată să te ascult.

Cu latul palmei, îl împinse puternic în piept...

— Eşti jignitor şi căpăţânos şi *greşeşti,* aşa că n-am nevoie să te ascult.

— Nu greşesc, ripostă el. *Tu* greşeşti. Ştiu...

— Totul, îl întrerupse ea. Vii aici după ce te-ai zbenguit

prin toată lumea jucându-te de-a marele curajos, şi deodată ştii totul despre ce e mai bine pentru un copil de zece ani pe care îl cunoşti abia de-o lună.

— Nu m-am jucat de-a marele curajos. Mi-am făcut o carieră din asta! izbucni Cam, toată hotărârea de a fi conciliator şi împăciuitor făcându-i-se ţăndări. Şi-ncă o carieră a dracului de strălucită. Şi ştiu într-adevăr ce e mai bine pentru băiat. Eu sunt cel care a fost acolo zi şi noapte. Tu stai două ore cu el şi crezi că stăpâneşti mai bine situaţia. Astea-s vorbe-n vânt.

— E meseria mea s-o stăpânesc.

— Atunci ar trebui să ştii că fiecare situaţie e diferită. Poate unora le merge să-şi descarce sufletul în faţa unui străin şi să-şi dea visele la analizat.

Îşi pregătise toate argumentele atent, logic, pe drum. Era hotărât să fie cât mai rezonabil.

— Nu e nimic rău în asta, dacă la tine dă rezultate. Dar nu poţi face o regulă. Trebuie să te uiţi la împrejurările şi personalităţile care există şi, înţelegi, să faci unele ajustări.

Oricum nu-şi putea controla respiraţia, aşa că renunţă să mai încerce.

— Nu fac nicio regulă din situaţiile oamenilor pe care

încerc să-i ajut. Studiez şi evaluez şi, fir-ai tu să fii, ţin la ei. Nu sunt o birocrată nesimţită care habar n-are de nimic. Sunt o analistă de cazuri cu experienţă de peste şase ani, şi am acumulat experienţa asta fiindcă ştiu exact cum e să fii de partea cealaltă, să fii lovit şi speriat şi singur şi neputincios. Şi niciun caz care mi-a fost atribuit mie nu e numai un nume pe un formular.

Vocea i se frânse, furia reducând-o la tăcere. Păşi rapid înapoi, apăsându-şi gura cu o mână şi ridicând-o pe cealaltă pentru a-i face semn să plece. Simţea cum i se înteţea în suflet, ştia că n-avea s-o mai poată opri.

— Ieşi afară, îngăimă ea. Ieşi afară imediat.

— Nu face asta.

Panica îi contractă beregata, când văzu primele lacrimi fierbinţi prelingându-i-se pe obraji. Ştia să înţeleagă femeile furioase şi să se descurce cu ele. Cele care plângeau îl făceau praf.

— Pauză. Piua. Iisuse, nu face asta.

— Lasă-mă doar în pace, se întoarse Anna, gândindu-se doar să scape, dar Cam o cuprinse cu braţele, îngropându-şi faţa în părul ei.

— Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă.

I-ar fi cerut iertare pentru orice, pentru toate, numai să

ajungă din nou pe picior de egalitate.

— Am greşit. Am întrecut măsura, tot ce spui tu. Nu plânge, fetiţo.

O răsuci în loc, strângând-o la piept. Îşi apăsă buzele pe fruntea ei, pe tâmplă. Îi mângâia părul, spatele.

Apoi, gura i se lăsă peste a ei, la început cu blândeţe, ca s-o consoleze şi s-o liniştească în timp ce continua să-i murmure rugăminţi şi promisiuni negândite. Dar braţele ei se ridicară, îi învăluiră gâtul, trupul i se îndesă într-al lui şi buzele i se despărţiră, înfierbântate.

Schimbarea se produse rapid, iar Cam se pierdu, se înecă în ea. Mâna care-i mângâiase gingaş părul se încleştă, cu pumnul strâns, pe când sărutul gonea spre a deveni arzător.

„Lamă”, fu singurul gând care-i putu trece Annei prin minte. „Nu mă lăsa să judec, nu mă lăsa să gândesc. Lamă şi atât”. Voia să-i simtă mâinile, gura, voia să-şi simtă propriii muşchi trepidând de dorinţă sub degetele lui. Cu acel gust al lui, puternic, sălbatic, umplând-o, se putea desprinde de toate.

Tremura lipită de el, i se zguduia în braţe, iar sunetul pe care-l scoase sub gura lui disperată parcă ar fi fost un scâncet. Cameron se smuci înapoi ca şi cum l-ar fi înţepat

şi, cu toate că mâinile nu-i erau complet sigure, i le ţinu mai departe pe braţe, îndepărtând-o.

— N-am vrut să...

Fu nevoit să se oprească, să aştepte un moment. Avea mintea vraişte şi fără nicio şansă de a i se limpezi, dacă Anna mai continua să se uite la el cu ochii aceia întunecaţi şi umezi, înceţoşaţi de patimă.

N-aş fi crezut s-o zic vreodată, dar nu e o idee prea bună.

Îşi ridică mâinile în lungul braţelor ei, pe când se chinuia să-şi păstreze controlul.

— Eşti tulburată, probabil că nu gândeşti...

Încă îi mai simţea gustul, iar aroma de pe limbă îi stârnise în pântec o foame insuportabilă.

— Christoase, trebuie să beau ceva.

Nemulţumită de amândoi, Anna se şterse cu dosul mâinii pe obraz.

— Fac o cafea.

— Nu de cafea vorbeam.

— Ştiu, dar dacă vrem să rămânem raţionali, ne vom mulţumi cu cafea.

Intră în bucătărie şi îşi făcu de lucru cu procesul casnic al măcinatului şi fiertului. Avea toţi nervii din trup întinşi la

limită. Toate nevoile pe care le simţise sau şi le imaginase vreodată erau excitate brutal.

— Dacă mergeam până la capăt, Anna, ai fi putut crede că am profitat de situaţie.

Dădu din cap, continuând cu pregătirea cafelei.

— Sau m-aş fi întrebat dacă nu cumva am profitat eu. Oricum, era o idee proastă. Pentru mine e important să nu amestec niciodată sexul şi vinovăţia.

Apoi îl privi, calmă, în ochi.

— E vital.

Iar Cam ştiu. Şi, ştiind, simţi atât o turbare neputincioasă, cât şi o milă la fel de neajutorată.

— Christoase, Anna. Când?

— Când aveam doisprezece ani.

— Îmi pare rău.

Îl lua cu greaţă, în abdomen, la inimă.

— Îmi pare atât de rău, repetă el, fără rost. Nu e nevoie să vorbeşti despre asta.

— Aici nu suntem de acord. Vorbitul a fost ceea ce m-a salvat în sfârşit.

Şi avea s-o asculte, îşi spuse ea. Şi avea s-o cunoască.

— Mama mea şi cu mine ne duseserăm la Philadelphia, pentru o zi. Voiam să văd Clopotul Libertăţii, fiindcă la

şcoală învăţam despre Războiul de Independenţă. Aveam o rablă de maşină. Ne-am plimbat, am admirat peisajele. Am mâncat îngheţată şi am cumpărat suveniruri.

— Anna...

Capul îi sări în sus, într-o sfidare directă:

— Ţi-e frică să auzi?

— Poate.

Îşi trecu o mână prin păr. Poate se temea să audă, se temea de ceea ce avea să se schimbe între ei. Încă o aruncătură de zar, îşi spuse el, după care o privi, aşteptând cu răbdare. Şi înţelese nevoia de a şti.

— Continuă.

Întorcându-se, Anna alese două ceşti din dulap.

— Nu eram decât noi două. Dintotdeauna fuseserăm singure. A rămas însărcinată la şaisprezece ani şi n-a vrut să spună niciodată cine era tatăl. Naşterea mea. Îi complicase enorm viaţa şi probabil îi provocase multe greutăţi şi umilinţe. Bunicii mei erau foarte religioşi, foarte demodaţi".

Râse uşor.

— Foarte italieni. N-au scos-o pe mama din viaţa lor, dar am simţit că se simţea incomod jucând mai mult decât un rol periferic pentru ei. Aşa că aveam un apartament cam

pe sfert cât ăsta.

Aduse cafetiera pe bufet şi turnă lichidul dens şi negru.

— Era în aprilie, într-o sâmbătă. Îşi luase liber de la lucru, ca să putem merge. Am avut o zi minunată şi am rămas mai mult decât plănuiserăm, fiindcă ne simţeam bine. La întoarcere, aţipisem, iar ea probabil că a luat-o pe-un drum greşit. Ştiu că ne-am rătăcit, dar mama nu făcea decât să glumească. Maşina s-a stricat. A început să iasă fum de sub capotă. Ea a tras pe dreapta şi am coborât. Şi-am început să râdem. Ce mizerie, ce încurcătură.

Cameron ştia ce urma şi îl apucă sila.

— Poate-ar fi mai bine să stai jos.

— Nu, n-am nimic. A crezut că avea nevoie de apă radiatorul.

Ochii îi deveniră tulburi, în timp de privea în trecut. Îşi amintea cât de cald fusese, câtă linişte şi cum intra şi ieşea luna din norii fumurii.

— Urma să facem autostopul până la casa cea mai apropiată şi să căutăm un ajutor. A venit o maşină, a oprit. Înăuntru erau doi bărbaţi, iar unul dintre ei s-a aplecat şi ne-a întrebat dacă aveam probleme.

Luă ceaşca şi sorbi. Mâinile nu-i mai tremurau. Putea

spune şi retrăi totul din nou.

— Ţin minte cum mâna ei a strâns-o pe a mea atât de tare, încât m-a durut. Mai târziu, mi-am dat seama că se temea. Erau beţi. A.spus ceva în sensul că mergeam pe jos până acasă la fratele ei, că n-aveam nevoie de nimic, dar cei doi au coborât din maşină. Mama m-a Jmpins în spatele ei. Când primul a apucat-o, a ţipat la mine să fug. Dar n-am putut. Nu mă puteam mişca. Individul râdea şi o pipăia, iar ea încerca să se apere. Iar când a tras-o de pe drum şi a trântit-o la pământ, am alergat la el să-l dau la o parte. Dar, bineînţeles, n-am reuşit, iar celălalt m-a smuls de pe el şi mi-a sfâşiat bluza.

O femeie fără apărare şi un copil neajutorat. Pumnii lui Cam se strânseseră pe lângă trup, în timp ce-l străbăteau mânia şi neputinţa. Ar fi vrut să se întoarcă la noaptea aceea, pe drumul pustiu, şi să le-o plătească sălbatic, cu vârf şi-ndesat.

— Râdea încontinuu, urmă Anna, încet. Un moment, două, i-am văzut foarte clar faţa. Ca şi cum ar fi încremenit înaintea ochilor mei. O tot auzeam pe mama zbierând, implorându-i să nu-mi facă niciun rău. O viola, auzeam cum o siluia, dar ea continua să-i roage să mă lase în pace. Şi probabil văzuse că n-aveau să mă cruţe, şi se

lupta din răsputeri. L-am auzit lovind-o, răcnind la ea să-şi ţină gura. Nu părea ceva real, chiar şi când a început să mă violeze pe mine a continuat să mi se pară că nu se întâmpla în realitate. Doar un coşmar îngrozitor, care se prelungea la nesfârşit. Când au terminat, s-au întors pe trei cărări la maşină şi au plecat. Ne-au lăsat acolo. Mama leşinase. O bătuse rău. Nu ştiam ce să fac. Mai târziu, am aflat că intrasem în stare de şoc, dar nu mi-am mai amintit nimic până n-am ajuns la spital. Mama nu şi-a mai recăpătat niciodată cunoştinţa. A zăcut în comă două zile, apoi a murit.

— Anna, nici nu ştiu ce să-ţi spun. Ce ţi s-ar putea spune.

— Nu ţi-am povestit ca să mă compătimeşti. Avea douăzeci şi şapte de ani, cu un an mai tânără decât sunt eu acum. E mult de-atunci, dar aşa ceva nu se uită. Niciodată nu trece complet. Şi-mi amintesc tot ceea ce s-a întâmplat în acea noapte şi tot ce-am făcut pe urmă – după ce m-am mutat la bunicii mei. Am făcut tot ce-am putut ca să-i lovesc, ca să mă lovesc pe mine însămi. Era modul meu de a reacţiona faţă de ceea ce mi se întâmplase. Am refuzat consultanţa, îi spuse ea cu răceală. N – aveam de gând să discut cu cine ştie ce psihiatru slab

şi uscat. În schimb, am început să mă încaier, să caut gâlceavă, s-o găsesc. Făceam sex fără tiiscernământ, consumam droguri, am fugit de-acasă şi m-am ciocnit de asistenţii sociali şi de sistem.

Luă jacheta pe care şi-o scosese mai-nainte şi o împături cu grijă.

— Îi uram pe toţi şi cel mai mult pe mine însămi. Eu eram cea care dorisem să mergem la Philadelphia. Eu eram motivul pentru care ne duseserăm acolo. Dacă nu eram eu cu ea, ar fi scăpat.

— Nu-i adevărat.

Ar fi vrut s-o atingă, dar se temea. Nu fiindcă părea fragilă – nu era aşa. Părea imposibil de puternică.

— Nu, tu n-ai avut nicio vină.

— Simţeam vina. Şi, cu cât o simţeam mai mult, cu atât îi loveam mai tare pe toţi şi toate din jur.

— Uneori, e tot ce poţi face, murmură el. Să ripostezi, s-o iei razna, până scoţi totul din tine.

— Câteodată nici nu ai cu ce lupta şi unde fugi. Timp de trei ani, m-am folosit de ceea ce se întâmplase în acea noapte ca să fac tot ce voiam.

Îl privi din nou, ridicându-şi şi coborându-şi ironică sprâncenele.

— „N-am ales bine. Credeam că eram destul de dură, când am intrat la corecţională. Dar asistenta mea de caz era şi mai dură. M-a forţat, m-a îmboldit, n-a hărţuit. Şi, fiindcă refuză să se dea bătută, a răzbit. Iar pentru că bunicii mei au refuzat să mă abandoneze, am seds-o la capăt.

Cu grijă, puse jacheta pe braţul canapelei.

— Ar fi putut să iasă şi altfel. Aş fi putut rămâne doar încă o epavă în statisticile sistemului. Dar n-a fost aşa.

Cameron se gândi cât de uimitor era că transformase o oroare într-o asemenea forţă. Era uluitor că alesese o slujbă care nu putea să nu-i amintească zilnic de ceea ce-i distrusese viaţa.

— Şi te-ai hotărât să te achiţi. Să începi aceeaşi meserie care te recuperase pe tine.

— Ştiam că puteam fi de folos. Şi, da, aveam o datorie, la fel cum şi tu ai una. Am supravieţuit, continuă ea, privindu-l iarăşi drept în ochi, dar simpla supravieţuire nu-i de-ajuns. N-a fost de-ajuns pentru mine, nici pentru tine. Şi nu va fi de ajuns nici pentru Seth.

— Toate la timpul lor, murmură el. Vreau să ştiu dacă i-au prins pe ticăloşii ăia.

— Nu...

Învăţase demult să accepte acest lucru şi să trăiască ştiindu-l.

— Au trecut săptămâni de zile până am redevenit destul de coerentă ca să fac o declaraţie. Nu i-au găsit niciodată. Sistemul nu funcţionează întotdeauna, dar am învăţat şi cred că îşi dă toată silinţa.

— Eu n-am crezut-o niciodată, iar asta nu mă face să mă răzgândesc...

Dădu să întindă mâinile, ezită, apoi şi le vârî în buzunare.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi. Că am spus lucruri care te-au făcut să-ţi reaminteşti totul.

— Îmi amintesc tot timpul. Faci faţă şi pui făptele deoparte pentru perioade îndelungate de timp. Îţi revin în minte din când în când, fiindcă niciodată nu se şterg cu adevărat.

— Au consultat un psihiatru?

— În cele din urmă, da. Am...

Se întrerupse, oftând.

— În regulă, nu vreau să spun că psihiatria ar face minuni, Cam. Îţi spun că poate fi utilă, poate vindeca. Am avut nevoie de ea şi, când am fost în sfârşit gata să mă folosesc de acest ajutor, a fost mai bine.

— Hai să facem aşa, o atinse el în sfârşit, punându-şi doar mâna deasupra mâinii ei, pe bufet. O lăsăm ca pe o posibilitate deschisă. Să Vedem cum merg lucrurile... în general.

— Să vedem cum merg lucrurile, oftă Anna, prea obosită ca să-l mai contrazică; o durea capul şi-şi simţea trupul gol pe dinăuntru şi casant. Sunt de acord, dar tot voi recomanda consultanţa psihiatrică în raport.

— Nu uita pantofii, adăugă el sec, fiind imens de uşurat când Anna râse.

— Nu va fi nevoie să-i menţionez, fiindcă ştiu că-l duci la magazinul de încălţăminte cel mai târziu în weekend.

— Am putea declara un compromis. Se pare că în ultima vreme devin tot mai priceput la aşa ceva...

v – înseamnă că înainte ai fost incredibil de încăpăţânat.

— Cred că părinţii mei foloseau cuvântul „căpos”...

— E încurajator să fii înţeles.

Coborî ochii spre mâna care o acoperea pe a ei.

— Dacă-mi ceri să rămâi, n-aş putea să te refuz.

— Vreau să rămân. Te vreau pe tine. Dar nu ţi-o pot cere în seara asta. E un moment prost pentru toată lumea.

Anna înţelegea ceea ce simţeau unii bărbaţi faţă de o femeie care fusese agresată sexual. Stomacul i se încleştă

în noduri tari. Dar era mai bine să ştie.

— Fiindcă am fost violată?

N-avea s-o lase aşa. Refuza să permită ca un lucru întâmplat demult să afecteze ceea ce avea să se petreacă între ei.

— Fiindcă n-ai putut spune nu în seara asta şi mâine s-ar putea să-ţi pară rău că n-ai făcut-o.

Surprinsă, ridică din nou privirea spre el.

— Niciodată nu eşti aşa cum m-aş aştepta să fii.

Nici cum s-ar fi aşteptat el însuşi să fie nu era, mai ales în ultima vreme.

— Problema asta... orice-ar fi, nu e tocmai ceea ce prevăzusem. Ce zici de-o întâlnire sâmbătă seară?

— Sâmbătă am eu o întâlnire.

Buzele i se arcuiră încet. Nodurile din stomac se destinseseră. Nici măcar nu fusese conştientă de ele.

— Dar o voi contramanda.

— La şapte.

Aplecându-se peste bufet, Cam o sărută, zăbovi, o mai sărută o dată.

— Voi dori să termin ce-am început.

— Şi eu.

— Bine... oftă el din greu „pornind spre uşă cât era sigur

că mai putea. Aşa, drumul spre casă va fi mai uşor.

Se opri, întorcându-se s-o privească.

— Spuneai că ai supravieţuit, Anna, dar nu-i adevărat. Ai triumfat. Totul, la tine, e o mărturie a curajului şi a forţei.

Când ea îl privi lung, vizibil şocată, Cam zâmbi puţin.

— N-ai făcut-o nici cu ajutorul unei asistente sociale, nici cu al psihiatrului. Ei doar te-au ajutat să găseşti o cale de a o folosi. Cred că de la mama ta o ai. Trebuie să fi fost o femeie grozavă.

— A fost, murmură Anna, din nou în pragul lacrimilor.

— Şi tu eşti la fel.

Şi Cam închise încet uşa în urma lui.

Se hotărî să conducă încet până acasă. Avea multe la care să se gândească.

Capitolul 11

Dimineţile frumoase de sâmbătă, primăvara, nu erau făcute spre a se petrece în casă sau pe străzi aglomerate. Pentru Ethan, destinaţia lor era aceea de a fi petrecute pe apă. Ideea de a merge la cumpărături – cumpărături propriu-zise – era aproape înspăimântătoare.

— Nu înţeleg de ce trebuie să facem cu toţii treaba asta.

Întucât ajunsese primul la Jeep, Cam stătea pe locul din faţă. Întoarse capul să-l învrednicească pe Ethan cu o privire:

— Fiindcă toţi suntem băgaţi în ea împreună. Vechiul hambar al lui Claremont e de închiriat, nu? Avem nevoie de un atelier, dacă vrem să construim bărci. Trebuie să încheiem un târg.

— Dementă, fu singurul comentariu al lui Phillip, când coti pe Market Street, în St. Chris.

— Nu ne putem apuca de afaceri dacă n-avem un loc pentru afaceri, i-o întoarse Cam; acest unic fapt i se părea de o logică Indiscutabilă. Deci, trebuie să-i aruncăm o privire, să ajungem la o învoială cu Claremont şi să începem.

— Autorizaţii, taxe, materiale. Comenzi, pentru numele

lui Dumnezeu, începu Bhillip. Unelte, reclame, posturi telefonice, faxuri, contabilitate.

— Atunci, n-ai decât să te ocupi de ele, ridică din umeri nepăsător Cam. Imediat ce semnăm locaţia şi-i cumpărăm puştiului pantofii, poţi face tot ce urmează.

— *Eu* pot face? se plânse Phillip, în acelaşi timp în care Seth bombănea că n-avea nevoie de nicio găinărie de pantofi.

— Ethan a obţinut prima comandă, eu am aflat despre clădire. Hârţoagele îţi revin ţie. Iar tu îţi iei găinăria aia de pantofi, îi spuse el lui Seth.

— Nu ştiu cum se face că tu eşti şeful tuturor.

Cam nu reuşi decât să râdă scurt, fără chef.

— Nici eu.

Clădirea lui Claremont nu era tocmai un hambar, dar era la fel de mare. La jumătatea secolului al optsprezecelea, fusese un antrepozit de tutun. După războiul de independenţă, corăbiile britanice nu mai veniseră la St. Chris cu larga lor diversitate de mărfuri. Afacerile prospere cândva dăduseră faliment.

Revigorarea de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea se datorase în mod direct golfului. Odată cu apariţia noilor metode de a conserva şi a ambala stridiile, piaţa naţională

se deschisese, iar St. Chris reîncepuse să prospere. Iar vechea magazie de tutun fusese convertită în linie de ambalaj.

Apoi, bancurile de stridii se consumaseră, iar clădirea devenise un depozit. În ultimii cincizeci de ani, stătuse când goală, când plină.

De afară, arăta nepretenţios. Cărămizi decolorate de soare şi intemperii, găuri cât pumnul în mortar. Un acoperiş vechi şi lăsat, care avea o nevoie disperată de ţigle noi. Ferestrele cu care se putea lăuda erau mici şi meschine. Majoritatea se spărseseră, toate erau murdare.

— Mhm, sigur, arată promiţător.

Dezgustat deja, Phillip opri maşina în parcajul denivelat de lângă clădire.

— Avem nevoie de spaţiu, îi aminti Cam. Nu de frumuseţi.

— Cu atât mai bine, fiindcă asta nici pe departe nu se poate numi o frumuseţe.

Ceva mai interesat acum, Ethan coborî. Merse către cea mai apropiată fereastră, o şterse de murdărie cu basmaua din buzunarul de la spate şi privi înăuntru.

— E un spaţiu bun. Are o poartă mare în spate, o rampă. Îi trebuie puţintică muncă.

— Puţintică? se uită şi Phillip, peste umărul lui Ethan. Podelele-s putrede. Precis este infestată de paraziţi. Probabil carii şi rozătoare.

— Probabil ar fi o idee bună să i-o menţionăm lui Claremont, hotărî Ethan. Ca să mai lase din chirie.

Auzind clinchet de sticlă spartă, îl văzu pe care care-şi băgase cotul printr-un geam deja crăpat.

— Cred că intrăm.

— Prin efracţie, clătină Phillip din cap. Începe bine.

Cameron ridică foraibărul jalnic al ferestrei şi o deschise.

— Era spartă dinainte. Staţi o clipă.

Se săltă înăuntru şi dispăru.

— Mişto, decise Seth şi, până să scoată cineva o vorbă, intră şi el.

— Bun exemplu îi mai dăm, îşi trecu Phillip o mână peste faţă, dorindu-şi cu ardoare să nu se fi lăsat de fumat.

— Ei, ia-o aşa. Ai fi putut forţa broaştele. Dar n-ai făcut-o.

— Exact. Ascultă, Ethan, trebuie să ne gândim bine. Nu e niciun motiv pentru care să nu poţi – să nu putem – construi barca acasă la tine. Dacă începem să închiriem clădiri, să completăm formulare de plată, nu mai scăpăm.

— Şi ce poate ieşi mai rău de-aici? Cheltuim puţin timp şi bani. Cred că avem destul din amândouă.

Auzi râsetele lui Cam şi Seth reverberând înăuntru.

— Şi poate-o să ne şi distrăm, dacă tot am început.

Porni spre uşa din faţă, ştiind că Phillip, chiar dacă bodogănea, avea să-l urmeze.

— Am văzaut un şobolan, anunţă Seth încântat, când Cam deschise uşa. Era uriaş.

— Şobolani, studie sumbru Phillip spaţiul întunecos din faţa lui, înainte de a intra. Fermecător.

— Va trebui să ne luăm două pisici, hotărî Ethan. Sunt mai rele decât cotoii.

Ridică privirea, studiind tavanul înalt. Grinzile neacoperite erau stricate vizibil de apă. Exista şi un pod, dar scara spre el era ruptă. Putregaiul şi, foarte probabil, şobolanii, roseseră podelele zgâriate.

Era nevoie de multă, muncă, la reparaţii şi curăţenie, dar spaţiul se arăta generos. Începu să-şi îngăduie să viseze.

Mirosul lemnului sub fierăstrău, izul uleiului de gater, pocnetele ciocanului, luciul alamei, scârţâitul greementului. Putea deja să vadă cum intra soarele pieziş pe ferestrele noi şi curate, peste scheletul unui slup.

— Vom ridica nişte pereţi, cred, pentru un birou, spunea Cam; Seth alerga încoace şi-ncolo, explorând şi exclamând. Va trebui să proiectăm planuri, sau ceva.

— E o magherniţă, insistă Phillip.

— Deci, va ieşi mai ieftin. Băgăm două mii în reparaţii...

— Mai bine băgăm buldozerul în ea şi-o luăm de la început.

— Phil, încearcă să-ţi controlezi optimismul ăsta zburdalnic, se întoarse Cam spre Ethan. Tu ce părere ai?

— O să facă treaba.

— Ce treabă o să facă? îşi aruncă Phillip mâinile în sus. Să ni se dărâme-n cap?

În acel moment, un păianjen – pe care Phillip îl estimă cam la mărimea unui chihuahua – i se târî peste vârful pantofului”.

— Daţi-mi o puşcă, mormăi el.

Cam se mulţumi să râdă, bătându-l pe spate.

— Hai să vorbim cu Claremont.

Stuart Claremont era un om scund, cu ochi duri şi gură nemulţumită. Micile crâmpeie din St. Christopher’s aflate în proprietatea lui erau de cele mai multe ori lăsate în paragină. Dacă chiriaşii se plângeau destul de zgomotos, uneori, şi fără tragere de inimă, se deranja să peticească

instalaţiile sau câte un acoperiş.

Dar credea în păstratul banilor albi pentru zile negre, în opinia lui Claremont, niciodată ziua nu era destul de neagră ca să se despartă măcar de un cent.

Şi totuşi, casa lui de pe Oyster Shell Lane era o mare arătare. După cum ştia toată lumea din St. Chris, Nancy, soţia lui, era un drac de femeie. Şi un drac de gospodină.

Mocheta cât tot planşeul era groasă şi moale, iar pereţii tapetaţi agreabil. Perdelele elegante se asortau nemilos cu tapiţeria la fel de pretenţioasă. Revistele se înşirau milităreşte pe o măsuţă din lemn de cireş lustruit, din aceeaşi garnitură cu gheridoanele din lemn de cireş lustruit şi cu mesele tot din lemn de cireş lustruit.

Nimic nu era nelalocul său în casa Claremont. Fiecare cameră arăta ca o poză de revistă. Ca o poză, medită Cam, şi deloc ca în viaţă.

— Deci, vă interesează hambarul.

Cu un zâmbet până la urechi care-i ascundea dinţii, Claremont îi introduse pe toţi patru în cabinetul lui. Era decorat în stil englezesc. Lambriurile închise erau scoase în evidenţă cu tablouri vânătoreşti. Fotoliile aveau perne moi, tapiţate cu piele în culoarea vinului de porto, biroul avea mânere de alamă, iar în şemineul de cărămidă se

instalaseră gaze.

— Oarecum, răspunse Phillip.

Pe drum, se înţeleseseră ca el să conducă negocierile.

— Tocmai am început să căutăm un spaţiu.

— E un loc excelent, se aşeză Claremont la birou, indicându-le fotoliile. Are o istorie ilustră.

— Nu mă îndoiresc, dar în cazul de faţă nu istoria ne interesează. Pare să fie cam putred.

— Un pic, alungă tlaremont ideea, dintr-un gest al mâinii sale cu degete boante. Locuiţi pe-aici, aşa că, la ce să v-aşteptaţi? Vă gândiţi să puneţi de-o afacere, ceva, băieţi?

— O avem în vedere. Suntem în faza discuţiilor.

— M-hmm.

Claremont nu era de aceeaşi părere, altfel nu i-ar fi avut pe toţi trei aşezaţi în faţa biroului. În timp ce se gândea ce chirie le putea stoarce pentru clădirea pe care o considera o enervantă piatră de moară de gât, îi privi pe Seth.

— Ei, atunci, vom începe şi noi discuţiile. Poate băiatul vrea să iasă pe-afară. /

— Ba nu vrea, răspunse Cam, fără urmă de zâmbet. Cu toţii discutăm.

— Dacă aşa vreţi...

Vasăzică, aşa, îşi spuse Claremont. Abia aştepta s-o

anunţe pe Nancy. Doar se uitase bine la puşti, de aproape, şi până şi-un orb slab de minte putea să-l recunoască pe Ray Quinn în ochii ăia. Sfântul Ray, reflectă el, acru. Se părea că măreţul căzuse în ispită, da' să trăiţi. Şi avea să-i placă nespus să le povestească şi altora ce şi cum.

— Caut o locaţie pe cinci ani, îi spuse el lui Phillip, judecând corect cine se ocupa de partea cu afacerile.

— Noi, în momentul de faţă, căutăm una pe un an, cu posibilitatea de prelungire până la şapte. Desigur, ne-am aştepta să se efectueze anumite reparaţii, înainte de a ocupa spaţiul.

— Reparaţii, se rezemă Claremont în fotoliu. Ha! Clădi reasolidă ca o stâncă.

— Şi am mai cere o inspecţie şi deparazitare. Întreţinerea regulată va fi, desigur, răspunderea noastră.

— Nu-i nici o-mpuţită de gânganie acolo.

— Atunci, cu atât mai bine, zâmbi Phillip. Nu va trebui decât să vă pregătiţi pentru inspecţie. Ce chirie cereţi?

Întrucât era nemulţumit, şi fiindcă toată viaţa îl dispreţuise pe Ray Quinn, Claremont umflă cifra:

— Două mii pe lună.

— Două..."

Cameron nu apucă să-şi exprime profetica opinie, căci

Phillip se ridică:

— Dacă-i pe-aşa, nu are rost să vă mai consumăm timpul. Vă mulţumim că ne-aţi primit.

— Staţi, staţi, bolborosi Claremont, înfruntându-şi micul junghi al panicii de a scăpa atât de repede printre degete o tranzacţie. N-am spus că nu e negociabil. La urma urmei, l-am cunoscut pe tatăl vostru...

Îi adresă zâmbetul printre buzele subţiate direct lui Seth: – L-am cunoscut mai mult de douăzeci şi cinci de ani. N-aş avea cugetu-mpăcat, dacă nu le-aş acorda... băieţilor lui un mic avantaj.

— Perfect.

Phillip se aşeză la loc, stăpânindu-se să nu-şi frece palmele. În plăcerea artei de a se tocmi, uitase toate obiecţiile iniţiale la adresa planului.

— Hai să negociem.

— Ce naiba am făcut?

Peste treizeci de minute, Phillip stătea aşezat în Jeep, dându-se metodic cu capul de volan.

— O treabă a dracului de bună, îl bătu pe umăr Ethan, care de astă dată ajunsese înaintea lui Cam, ocupând locul învingătorului, în faţă. A tăiat la jumate preţul de deschidere, l-am convins să achite majoritatea reparaţiilor

dacă le facem noi înşine şi l-am aruncat în ceaţă destul ca să înghită aia, cum îi zice... clauza de control al chiriei, dacă luăm varianta de şapte ani.

— Coşmelia e o cocină. Vom avea de plătit douăşpe mii de dolari pe an – fără a pune la socoteală instalaţiile şi întreţinerea – pentru o hazna.

— Mda, dar acum e haznaua noastră.

Mulţumit, Cam îşi întinse picioarele – sau cel puţin încercă.

— Trage-ţi puţin fotoliul, Ethan, nici nu mă pot mişca aicea.

— N-n. Poate mă lăsaţi acolo, din drum. Pot începe să notez necesităţile şi-o să mă aducă acasă cineva cu vreo maşină.

— Mergem la cumpărături, îi aminti Cam.

— N-am nevoie de nicio găinărie de pantofi, începu iarăşi Seth, dar mai mult dintr-un reflex decât cu supărare.

— Ba ai să-ţi iei o găinărie de pantofi, şi dacă tot începem, o să-ţi tragi şi-o găinărie de tunsoare, şi pe urmă mergem cu toţii la găinăria de hală comercială.

— Mai bine-mi dau în cap cu-o cărămidă decât să mă duc la hală sâmbăta, se chirci Ethan în scaun, trăgându-şi cozorocul şepcii pe ochi. Nici nu suporta să se gândească.

— Când începeţi munca în capcana aia mortală, îi spuse Phillip, ai toate şansele să-ţi cadă în cap o tonă întreagă.

— Dacă eu trebuie să mă tund, se tunde toată lumea.

Cam aruncă o scurtă privire spre chipul rebel al lui Seth.

— Crezi că asta-i democraţie? Ei căca-m-aş. Bagă-ţi minţile-n cap, puştiu'. Ai abia zece ani.

— Nu ţi-ar strica, îi întâlni Phillip ochii, în oglinda retrovizoare, pe când ieşeau din St. Chris, la nord. Ai părul mai lung ca al lui.

— Gura, Phil. Ethan, la nabia, ridică-ţi odată fotoliul.

— Nu pot să sufăr hala.

Sfidător, Ethan îşi întinse picioarele, coborând şi mai mult spătarul.

— E plină de lume. Pete mai are şi-acum frizeria aia pe Market Street.

— Mhm, şi toţi care ies de-acolo arată ca Beaver Cleaver.

Enervat, Cam dădu un şut îndesat în spătarul scaunului lui Ethan.

— Nu te-atinge cu picioarele de tapiţeria mea, îl preveni Phillip. Sau mergi pe jos până ia nenorocita aia de hală.

— Spune-i să-mi facă puţin loc.

— Dacă trebuie să-mi iau pantofi, eu mi-i aleg. Tu n-ai

niciun cuvânt de spus.

— Dacă eu plătesc pantofii, ai să porţi ce zic eu şi-o să-ţi placă.

— Am să-mi cumpăr singur împuţiţii ăia de pantofi. Am douăzeci de dolari.

Cam pufni:

— Îţi mai spun o dată să-ţi bagi minţile-n cap, amice, în vremurile-astea, cu douăzeci de dolari nicio pereche civilizată de ciorapi nu poţi să-ţi cumperi.

— Ba poţi, dacă nu ţii neapărat s-aibă nu ştiu ce etichetă fandosită de la casa de mode pe ei, se amestecă Ethan. Nu suntem la Paris.

— Tu nu ţi-ai cumpărat o pereche de pantofi omeneşti de zece ani, ripostă Cam. Şi dacă nu-ţi ridici afurisitul ăsta de scaun, am să te...

— Terminaţi! explodă Phillip. Terminaţi în clipa asta, sau jur că trag pe dreapta şi vă dau cap în cap. O, Doamne, luă el o mână de pe volan, frecându-şi faţa. Parc-aş fi mama. Nu mă luaţi în seamă. Lăsaţi-mă-n pace. N-aveţi decât să vă omorâţi. Am să v-arunc cadavrele în parkingul de la hală şi plec în Mexic. Am sănvăţ să-mpletesc rogojini şi-o să le vând pe plajă la Cozumel. Va fi linişte şi pace. O să-mi schimb numele în Raoul şi nimeni nu va şti că am fost

vreodată rudă cu-o gaşcă de bătuţi în cap.

Seth se scărpină pe burtă, întorcându-se spre care:

— Mereu vorbeşte aşa?

— Mda, de cele mai multe ori. Uneori vrea să-l cheme Pierre şi să locuiască într-o mansardă la Paris, dar tot aia e.

— Ce aiureală, fu singurul comentariu al lui Seth. Scoase din buzunar o lamă de gumă, o despachetă şi o vârî în gură. Cumpărarea pantofilor noi se transforma într-o adevărată aventură.

S-ar fi rezumat la pantofi, dacă nu observa Cam că turul pantalonilor lui Seth era ros aproape complet. Nu că i s-ar fi părut mare lucru, se asigură el. Dar probabil era cel mai bine, dacă tot erau acolo, să aleagă şi două perechi de blugi.

Nu se îndoia că, dacă Seth n-ar fi făcut atâtea mofturi la probatul pantalonilor, nici el nu s-ar fi simţit obligat să continue cu cămăşi, chiloţi, un hanorac. Şi, cum-necum, se pomeniră şi cu trei şepci de baseball, o bluză de corp *Orioles* şi un Disc *Frisbee* fosforescent.

Când încercă să descopere unde făcuseră prima eroare, totul deveni un vălmăşag de raioane cu confecţii, glasuri nemulţumite şi case de facturat ţăcănind.

Clinii îi salutară cu un entuziasm sălbatic şi disperat, din clipa când intrară pe alee. Ar fi fost înduioşător, cu excepţia faptului că amândoi trăsneau a peşte mort.

Printre înjurături, brânciuri şi ameninţări, oamenii se salvară în casă, închizând afară câinii răniţi în amorul propriu. Telefonul suna.

— Răspundeţi careva, se rugă Cam. Seth, du boarfele astea sus, şi pe urmă fă-le câinilor o baie.

— La amândoi?

Ideea îl fascina, dar găsi mai potrivit să se plângă.

— Şi de ce mă rog trebuie să le-o fac eu?

— Fiindc-aşa am zis eu

Of, cât mai detesta să recurgă la un argument atât de jalnic şi de adult.

— Furtunul e în spate. Doamne, vreau o bere.

Dar, întrucât îi lipsea energia până şi doar pentru aşa ceva, se trânti în cel mai apropiat fotoliu, privind în gol, cu ochii sticloşi. Dacă mai trebuia o singură dată în viaţa lui să vadă hala aia, îşi promise el, avea să se împuşte în cap, ca să termine cu toate.

— Anna era, îl anunţă Phillip, în timp ce revenea în living.

— Anna? Azi e sâmbătă...

Nu-şi putu stăpâni geamătul.

— Am nevoie de-o transfuzie.

— A zis să-ţi spun că se ocupă ea de cină.

— Bine, perfect. Trebuie să-mi vin în fire. Astă seară, puştiul i-al tău şi-al lui Ethan.

— fâa-i doar al lui Ethan, îl corectă Phillip. Şi eu am o întâlnire.

Dar se lăsă şi el într-un fotoliu şi închise ochii.

— Nu-i nici ora cinci, şi tot ce vreau e să mă târăsc în pat şi în uitare. Cum pot face unii aşa ceva? – Acum are destule haine ca să-i ajungă un an. Dacă nu trebuie s-o facem decât o dată pe an, cât de grav poate fi?

Phillip deschise un ochi.

— Are haine de primăvară şi de vară. Ce-o să se întâmple când vine toamna? Pulovere, canadiene, ghete. Şi obligatoriu toate pe care i le-am luat azi au să-i rămână mici.

— Nu putem permite una ca asta. Trebuie să existe vreo pilulă, ceva, să i-o dăm. Şi poate că are deja canadiană.

— A venit aproape numai cu hainele de pe el. Nici de data asta tata nu s-a ales c-un pachet complet.

— Okay, o să ne gândim mai târziu. Mult mai târziu.

Cam îşi apăsă degetele pe ochi.

— Ai văzut cum se uita Claremont la el, nu? Licărul ăla răutăcios din bobiţele lui de ochi.

— Am văzut. O să vorbească, şi va spune ce vrea el. Nu putem face nimic.

— Crezi că puştiul ştie ceva, într-un sens sau altul?

— Habar n-am ce ştie Seth. Nu reuşesc să mă înţeleg cu el. Dar luni am să mă interesez de nişte detectivi. Să-i dea de urmă maică-sii.

— Cauţi necazul cu lumânarea.

— L-am şi găsit. Singura cale de a-l rezolva e să adunăm informaţii. Dacă reiese că Seth are sânge de Quinn, atunci vom proceda în consecinţă.

— Tata n-ar fi umilit-o pe mama aşa. Pentru ei, căsnicia nu era doar o formalitate. Era *esenţialul.* Şi au fost strâns uniţi.

— Dacă avea o scăpare, i-ar fi spus.

Phillip credea cu tărie acest lucru.

— Şi ar fi scos-o la capăt. Partea asta din viaţa lor nu ne privea, şi nu ne-ar privi nici acum, dacă nu era Seth.

— N-a putut avea nicio scăpare, murmură Cam, hotărât s-o creadă. Am să-ţi spun cel mai important lucru pe care l-am învăţat de la ei. Dacă te cununi, dacă faci jurământul ăla, nu mai ai încotro. Cred că de-asta noi trei încă mai

suntem pe aceeaşi baricadă.

— Poate. Dar nu putem trece cu vederea bârfele, suspiciunile. Iar dacă firma de asigurări refuză să achite poliţa tatii, o să intrăm toţi patru la strâmtoare. Mai ales că tocmai am semnat locaţia de gestiune pentru coşmelia aia.

— Va fi okay. Începe să vină apa şi la moara noastră.

— Zău? întrebă Phillip, când Cam se ridică. Şi de ce zici asta?

— Fiindcă mă pregătesc să petrec seara cu una dintre cele mai sexy femei de pe planetă. Şi intenţionez să am cât mai mult noroc.

Mai aruncă o privire în urmă, în timp ce pornea pe scară:

— Să nu m-aşteptaţi, frate.

Când intră în dormitor, Cam auzi agitaţia din spatele casei. Se duse la fereastră şi privi în jos, spre Seth şi câini. Simon stătea stoic, în timp ce Seth îl săpunea. Foolish alerga înnebunit în cerc, lătrând cu emoţie şi spaimă spre furtunul aruncat nepăsător pe iarbă, din care ţâşnea apă.

Evident, băiatul era încălţat cu pantofii cei noi, acum uzi-leoarcă şi plini de noroi. Râdea ca scos din minţi.

Nu ştiuse că putea râde aşa, îşi dădu seama Cam, privindu-l. Nu ştiuse că putea arăta aşa, copilăros, aiurit şi

de o fericire fără margini.

Simon se ridică şi trase un scuturat violent şi prelung, stropind cu apă şi clăbuc. Retrăgându-se, Seth alunecă pe iarba udă şi căzu pe spate. Continuă să hohotească de râs, în timp ce amândoi câinii se repeziră asupra lui. Se luară la trântă prin apă, noroi şi săpun, până ajunseră toţi trei uzi şi murdari.

La etaj, Cam îi privea, cu un zâmbet lat de-un kilometru pe buze.

Imaginea îi răsări în minte când porni pe culoar spre apartamentul Annei. Voia să-i poată vorbi despre asta în timpul cinei. Voia să i-o împărtăşească şi ei – şi considera că avea s-o îmbuneze, cu siguranţă, la fel de mult ca o masă liniştită într-un restaurant cu lumânări aprinse.

Nici trandafirii pe care-i luase din drum nu stricau cu nimic. Îi mirosi. Dacă ştia să judece cât de cât mintea şi inima femeiască, putea băga mâna-n foc că Anna Spinelli avea o slăbiciune pentru trandafirii galbeni.

Înainte de a apuca să bată la uşă, cea de vizavi se deschise.

— Bună seara, dumneata trebuie să fii noul prieten.

— Bună, doamnă Halderman. Ne-am cunoscut acum câteva zile.

— Ba nu ne-am cunoscut. Pe Sora ai cunoscut-o.

— Aha, zâmbi el prudent; bătrâna arăta exact ca femeia care ieşise data trecută pe uşă... ce mai faceţi?

— I-ai adus flori. O să-i placă. Şi mie-mi aduceau curtezanii flori, iar Henry al meu, Dumnezeu să-l odihnească, îmi aducea liliac în fiecare lună mai. Data viitoare să te gândeşti la liliac, tinere, dacă Anna te lasă s-o mai vizitezi până atunci. Pe cei mai mulţi îi expediază, da pe dumneata poate c-o să te păstreze.

— Mhm, reuşi el să zâmbească, deşi inima i se oprise în loc după cuvântul „păstreze”. Poate.

Pradă unui impuls, scoase un trandafir din buchet şi i-l oferi, cu o mică înfloritură elegantă.

— O! se ivi o roşeaţă copilărească pe obrajii ridaţi. O, Doamne!

Ochii bătrânei luciră de încântare, în timp ce mirosea trandafirul.

— Ce frumos! Ce drăguţ! Ei, să fi avut eu cu patruzeci de ani mai puţin, m-aş lua la luptă cu An na pentru dumneata, îi făcu ea cochet cu ochiul. Şi aş învinge.

— Nu mă îndoiesc, îi făcu şi Cam cu ochiul, zâmbind. A, şi salutaţi-o din partea mea pe... Sora.

— Distracţie plăcută. Să dansaţi, mai adăugă ea, în timp

ce închidea uşa.

— Bună idee.

Şi, chicotind în sinea lui, Cam ciocăni.

Când îi deschise, arătând destul de sexy ca s-o înghită din trei îmbucături scurte, Cam hotărî că dansul trebuia să înceapă imediat. O smulse de pe picioare, învârtind-o în ritmul sacadat şi primordial al unei melodii clasice cu Bruce Springsteen şi E Street Band. Apoi o lăsă la loc, pe când Anna râdea, clătinându-se.

— Ei, bună, chicoti ea, delectându-se cu ameţeala iute. Lasă-mă. Mi-am pierdut echilibrul.

— Aşa te vreau. Fără echilibru.

Îşi coborî gura spre a ei, într-un sărut ca plumbul topit care-i lichefie toate oasele din trup. Cu capul învârtindu-i-se, Anna se agăţă de umerii lui.

— A rămas uşa deschisă, bâigui ea, azvârlind cu o mână ca s-o trântească.

— Bine gândit.

O ridică încet, pas cu pas, continuând să-i muşte mărunt gura.

— Vecina ta a zis să te invit la dans.

— Aha...

Anna se mira că nu scotea aburi prin toţi porii.

— Deci asta era?

— N-a fost decât o mostră, îi prinse el buza de jos între dinţi, trăgând-o, apoi îi dădu drumul.

— Facem un tango, Anna?

— Cred că pe ăsta ar fi mai bine să-l sărim.

Totuşi, îşi apăsă o mână pe inimă pentru a şi-o ţine locului, când i se desprinse din braţe.

— Mi-ai adus flori, îşi îngropă ea faţa în buchet, luându-i-l din mâini. Ai ghicit că mor după bobocii de trandafiri, nu?

— Mhm.

— Nu te-ai înşelat, râse Anna, pe deasupra florilor. Le pun în apă. Poţi să torni nişte vin pentru amândoi. L-am pus să respire, pe bufet. Paharele sunt acolo.

— Okay. Am...

Întoarse capul, pentru a vedea o oală lustruită aburind pe aragaz, iar pe bufet un platou cu apetitive asortate.

— Ce-s toate alea?

— Cina, se lăsă Anna pe vine lângă dulapul din bucătărie, căutând o vază. Phillip nu ţi-a transmis mesajul meu?

— Când i-ai spus că te ocupi tu, am crezut că te refereai la un loc unde voiai să mergem şi urma să rezervi masă.

Culese de pe platou o ciupercă umplută, o gustă şi oftă

într-un extaz senzorial pur.

— N-am crezut că urma să-mi găteşti.

— Îmi place să gătesc, spuse ea cu dezinvoltură, în timp ce turna apă într-o vază roz pal. Şi voiam să fiu singură cu tine.

Cameron înghiţi grăbit.

— Nu te pot contrazice. Ce mâncăm?

— Linguini, cu celebrul sos roşu al familiei Spinelli.

Se întoarse să ia paharul de Merlot pe care i-l turnase. Avea faţa doar puţin înroşită de căldura din bucătărie. Rochia pe care şi-o alesese era de culoarea piersicii coapte, mulată pe curburile trupului ca mumie unui îndrăgostit. Părul, revărsat peste umeri, se ondula rebel, iar buzele îi erau rujate în aproape aceeaşi nuanţă cu a vinului pe care-l sorbea.

Dacă intenţionau să aibă o conversaţie mai lungă de trei secunde, hotărî Cam, era mai bine să rămână de cealaltă parte a tejghelei.

Miroase incredibil.

— Iar gustul e şi mai. Şi.

Inima Annei pulsa prin tot trupul în acelaşi timp. Modul cum se uitase la ea, cum o măsurase cu acea singură privire lungă şi intensă, îi deşteptase dorinţa, o durere

scăzută şi sâcâitoare a jinduirii, palpitând încontinuu. Pradă unui impuls, întinse mâna şi stinse flacăra de sub oală. Rămânând cu ochii spre ai lui Cam, ocoli tejgheaua.

— Şi eu, la fel, spuse ea...

Lăsă paharul jos, îl luă pe al lui şi îl puse pe tejghea, îşi scutură părul pe spate şi-şi ridică faţa spre a lui, zâmbind încet:

— Gustă-mă.

Capitolul 12

Sângele îi vâjâia deja prin vene, într-un ritm îndesat, primordial, când Cam făcu primul pas înainte. O privi în ochi, dornic să vadă fiecare licăr şi tresărire de emoţie.

— Voi dori mai mult decât să gust. Nu te îndoi.

Uneori, îşi spuse Anna, trebuia să-ţi urmezi instinctele, tânjirile. În acel moment, ale ei, toate, se concentrau asupra lui.

— Dacă mă îndoiam, n-ai fi fost aici în seara asta.

Arcuindu-şi încet buzele, ridică mâna şi-şi înfăşură pe deget o şuviţă din părul lui. Îi putea face faţă. Era sigură.

Cameron îi puse mâinile pe şolduri. Nu era o manechină slabă-şnur, cu trup băieţesc, ci o femeie. Şi o dorea. Surâse şi el. Îi putea face faţă. Era sigur.

— Îţi plac jocurile de noroc, Anna?

— Când şi când.

— Hai să dăm cu zarul.

O trase spre el dintr-o smucitură puternică, făcând să i se întretaie respiraţia, eliberându-se cu o clipă înainte ca gura ei să se lipească de a lui. Sărutarea fu iute şi disperată, rapidhulpavă, cu limbile înlănţuindu-se, dinţii muşcând. Micul tors feroce care-i răsuna din gâtlej i se

urcă direct la cap, ca un whiskey tare.

Anna îi smulse cămaşa din pantaloni, după care mâinile i se repeziră dedesubt. Carne şi muşchi, avea nevoie să le simtă. Cu un murmur de plăcere, începu să frământe, să zgârie şi să mângâie, până când acea carne păru să-i ardă sub degete şi muşchii se întăriră ca fierul.

Dorea muşchii acela, acea putere „în luptă cu a ei.

Cameron bâjbâi la spatele rochiei, căutând un fermoar, iar Anna râse sufocată, cu gura pe gâtul lui.

— N-are fermoar.

Îl apucă bărbia în dinţi, fără a pierde vremea.

— Trebuie să... mi-o scoţi.

— Iisuse!

Trase materialul strâns şi elastic de pe umăr, înlocuindu-l cu dinţii, pe când râvnirea la „gustul cărnii, al cărnii ei, îl copleşea.

Se roteau ca doi dansatori, deşi paşii lor depăşeau acordurile visătoare ale preludiului de Chopin care-l înlocuise pe Boss. El îşi aruncă pantofii din picioare. Ea se repezi să-i descheie nasturii cămăşii. Capul lui se învârtea, când se ciocniră de uşa dormitorului. Anna râse din nou, dar sunetul lunecă spre un geamăt în vreme ce Cam îi smucea rochia pe talie, în vreme ce ochii aceia de oţel

fumuriu săgetau în jos, în vreme ce-şi cobora capul şi începea să devoreze pielea de deasupra marginii sutienului de dantelă neagră.

Limba i se strecură dedesubt, sâcâind şi gustând până când genunchii Annei se înmuiară, iar capul i se umplu de fulgere şi culori. Ştiuse că putea avea acel efect asupra ei, că avea s-o ducă la hotarul precar dintre raţiune şi nebunie. Dorise s-o facă, mai mult, dorise să-l ducă acolo cu ea.

Dorinţa era enormă, necruţător de ascuţită, nepăsător de primitivă. Iar pe moment, pentru amândoi, altceva nu conta.

Murmurând pe negândite, îi scoase cămaşa şi-şi înfipse unghiile în culmea tare a umerilor lui. Avea pieptul lat şi ferm, cu pielea fierbinte, netedă, sub mu nile ei ce-o cutreierau. Găsi cicatrici, sub umăr, de-a lungul coastelor. Trupul unui bărbat a cărui meserie era riscul, un om care juca pentru a câştiga.

Cu o mişcare rapidă şi expertă a degetelor, Cam îi descheie copca din faţă, lăsându-i sânii să-i umple mâinile lacome. Era magnifică. Piele aurie şi arcuiri bogate. Îi găsea trupul aproape imposibil de perfect. Şi totuşi, era real în sens erotic, gingaş şi dur, neted şi înmiresmat. Voia

să se îngroape în ea, dar când An na îl trase de nasturele pantalonilor, clătină din cap.

— M-m. În pat te vreau.

Îi ridică mâinile până în jurul gâtului, îşi pogorî gura până ce sărutul fu sălbatic şi năucitor.

— Te vreau sub mine, peste mine, înfăşurată în jurul meu.

Anna îşi azvârli un pantof, ţinându-şi echilibrul într-un picior, pe când se clătinau spre pat.

— Te vreau în mine.

Îl aruncă şi pe celălalt, în timp ce cădeau pe saltea.

Se rostogoli deasupra lui prima, încălecându-l. Lumina zilei aproape se stinsese. Doar o geană palidă a soarelui la apus mai răzbătea prin ferestre. Umbrele se adânceau. Buzele ei erau flămânde, nepotolite, alergându-i pe faţă, pe gât. Deşi mai dorise şi înainte bărbaţi, acum o străbătea o rapacitate feroce şi elementară, pe care niciodată n-o mai simţise. Avea să-l ia, atâta îşi mai putea spune, să ia ceea ce dorea, pentru a-şi ostoi acea dorinţă aproape insuportabilă.

Când se arcui pe spate, iar partea de sus a trupului i se profila în lumina firavă, respiraţia lui Cam se închegă în plămâni. O dorea cu o intensitate pe care nu-şi amintea s-

o mai fi simţit pentru nimeni şi nimic. Dorinţa de a lua, de a avea, de a o poseda, îi năvălea violent prin sângele deja dezlănţuit.

Se cabră, apucând-o de păr cu o mână şi smucindu-i capul pe spate pentru a expune acea lungă coloană a gâtului în calea gurii lui. Putea avea totul de la ea. Urma să aibă totul.

Era mai aspru decât dorise, când o împinse cu spatele pe pat. Respiraţia i se îngreuna deja, în timp ce-şi încleştă mâinile, printr-ale ei. Ochii Annei erau umbriţi şi lucitori – genul de ochi; îşi spuse el, în care un bărbat putea să se înece. Părul, o masă încâlcită de mătase neagră pe cuvertura de culoarea bronzului. Parfumul ei era mai mult decât o invitaţie provocatoare. Era o poruncă încinsă ca jarul.

Iamă, părea să spună. Dacă îndrăzneşti.

— Te-aş putea mânca de vie, murmură Cam şi încă o dată îi strivi gura sub a lui.

O ţintui pe spate, ştiind că, dacă se smulgea, totul avea să se termine prea curând. Repede, Doamne, da, voia să meargă repede, dar nu şi să se sfârşească. Simţea că şi-ar fi putut trăi toată viaţa în patul acela, cu trupul tremurător al Annei sub al lui.

Mâinile ei se flexară într-ale sale, trupul i se arcui când Cam îi absorbi în gură vârful sânului. Îi simţi bătăile inimii poticnindu-se, în vreme ce-şi folosea dinţii, gura, buzele „pentru a gusta, spre a le face plăcere amândurora.

Când se umplu cu ea pe săturate, după ce se hrăni pe cinste, îi eliberă mâinile pentru a atinge şi a fi atins.

Se rostogoliră pe pat, dibuind, trăgând de hainele rămase între ei. Respiraţia li se accelerase, trudită, punctată de gâfâieli întretăiate şi gemete joase care exprimau fiori turbulenţi şi voluptăţi tenebroase. Senzaţiile lunecau suprapunându-se, pentru a clădi strat peste strat către delir. Anna se cutremura sub mâinile lui, aproape plângând, pe măsură ce fiecare nouă şfichiuire a plăcerii o biciuia, ascuţită, separată de celelalte.

Se lupta să-i provoace aceeaşi durere ghimpată şi tăioasă.

Mâna lui o cuprinse, găsind-o fierbinte, umedă, pre, gătită. Trupul ei se arcui, unghiile se înfipseră în spatele lui Cam, când trupul păru să-i explodeze.

Şi îşi ieşiră din minţi.

N-avea să-şi mai amintească decât o luptă vagă de a avea cât mai mult. Şi mai mult. Şi tot mai mult. Sex animalic sălbatic, jinduire de *a* se împerechea. Mâini

iscoditoare lunecau peste piele umedă, gură flămândă căuta gură flămândă. An na juisă din nou, strigătul ei de eliberare fiind şi un suspin, parte de triumf, parte de neputinţă.

Nu mai era lumină, dar încă putea s-o vadă. Luciul acelor ochi negri, forma generoasă a gurii superbe. Sângele îi vuia prin cap, prin inimă, prin şale. Nu-şi mai putu spune decât *acum* şi se avântă cu putere în adâncul ei.

Vederea i se tulbură, mintea i-o luă de-a rostogolul. Preţ de-un tremurător moment rămaseră suspendaţi, uniţi, împreunaţi. Nici măcar nu fu conştient că mâinile i le căutau pe ale ei, că degetele li se încleştau în pumni...

Apoi începură să se mişte, într-o cursă plină de viteză şi urgenţă. Prinse a se auzi sunetul sănătos şi îndesat al pieii umede plesnind piele umedă. Privirile li se întâlniră şi se susţinură. Cam îi văzu ochii orbind, opaci, când ajunse pe creastă, îi auzi geamătul smuls de pe buze cu o clipă înainte de a i le acoperi cu ale lui ca să înghită sunetul.

Şoldurile sale pompau ca pistoanele, purtându-l înainte, aducându-l tot mai aproape de propriul lui prag colţuros. Se avânta ca un baros, ţinându-se de margine cu vârfurile degetelor. Privind-o, privind în timp ce nevoia de eliberare

îi zgâria feroce pântecul. Apoi trupul ei se încordă, ca un arc întins de şoc şi voluptate.

Înghiţi în timp ce se lăsa să cadă.

Nici gând să se poată mişca. Era sigur că, dacă în acel moment cineva i-ar fi lipit un pistol de tâmplă, n-ar fi făcut altceva decât să zacă pasiv, aşteptând glonţul. Cel puţin, ar fi murit mulţumit.

Nu se putea gândita un loc mai plăcut decât acela, întins peste trupul arcuit al Annei; cu faţa îngropată în părul ei. Iar dacă rămânea astfel timp destul, poate avea să-şi regăsească suflarea.

Muzica se schimbase din nou. Când mintea i se limpezi îndeajuns pentru a o percepe, recunoscu abilele combinaţii de versuri şi melodie ale lui Paul Simon. Aproape aţipi, în timp ce era invitat să-l numească pe cântăreţ Al.

— Dacă adormi pe mine, nu ştiu ce-ţi fac.

Îşi adună atâta energie cât să surâdă.

— N-am să adorm. Mă gândeam să facem dragoste din nou.

— Aha, îi mângâie ea spatele cu mâinile, până pe şolduri. Chiar aşa?

— Mhm. Lasă-mă doar câteva minute.

— Te-aş lăsa bucuros. Dac-aş putea să respir.

— A...

Se propti alene în coate, privind-o:

— Scuze.

Anna zâmbi doar.

— Ce scuze? Eşti un încrezut. Dar la fel sunt şi eu, aşa că e okay.

— Excelent sex.

— Excelent, încuviinţă ea. Acum merg să termin cina. Avem nevoie de combustibil, dacă mai încercăm o dată figura.

Încântat şi nedumerit, Cam clătină din cap:

— Eşti o femeie fascinantă, Anna. Fără jocuri, fără prefăcătorii. Când arăţi aşa ca tine, ai putea face bărbaţii să sară prin cercuri de foc.

Îl împinse puţin, ca să se poată elibera1.

— Ce te face să crezi că n-am făcut-o? Eşti exact acolo unde te-am vrut, nu?

— Zâmbind, se ridică şi merse goală spre debara.

— Grozav trup mai ai, Spinelli.

An na privi peste umăr, în timp ce se înfăşură într-un halat roşu scurt.

— E valabil şi pentru tine, Quinn.

Porni către bucătărie, fredonând în timp ce aprindea din

nou focul sub sos şi umplea o oală cu apă pentru paste. Doamne, ce încântător era, să se simtă atât de relaxată, de mlădioasă, de eliberată. Oricât de necugetat ar fi fost din partea ei să şi-l ia ca amant pe Cameron Quinn, rezultatele meritau orice risc.

O făcuse să fie conştientă de fiecare centimetru pătrat al trupului ei şi de fiecare dintr-al lui. O făcea să se simtă dureros de vie. Şi, lucrul cel mai bun, medită ea în timp ce scotea pâinea pe care voia s-o prăjească uşor, părea s-o înţeleagă.

Una era să fie dorită, satisfăcută de un bărbat. Dar îi încălzea inima să fie plăcută de bărbatul care o dorea.

Se întoarse şi-şi luă vinul chiar când Cam ieşi din dormitor. Îşi trăsese pe el pantalonii, dar nu se deranjase să-i încheie., Anna sorbi încet din pahar, studiindu-l peste buza acestuia. Umeri laţi, piept tare, mijloc ce se îngusta spre şoldurile strâmte şi picioarele lungi. O, da, avea un trup teribil.

Şi, pentru moment, era numai al ei.

Ridică un ardei de pe tavă, ducându-j-l la buze.

— E iute, comentă Cam, când gura i se umplu de fierbinţeală.

— M-hmm. Îmi place... Iute.

Luă paharul lui de vin şi i-l dădu.

— Ţi-e foame?

— La o adică...

— Nu mai e mult.

Şi, întrucât îi recunoştea expresia din ochi, ocoli tejgheaua ca să amestece sosul.

— Apa aproape a dat în clocot.

— Ştii ce se spune despre oala păzită, începu el, pornind pe după tejghea, s-o ajungă; ceea ce-i alungă din minte planul pe jumătate conturat de a o trânti pe duşumeaua bucătăriei fu desenul prins pe uşa frigiderului.

— Ei, ăsta seamănă cu Foolish.

— Este Foolish. Seth l-a desenat.

— Nu mă-nnebuni! îşi agăţă el un deget de buzunar, studiindu-l mai atent. Serios? E-al dracului de reuşit, nu? Nu ştiam că are talent la desen.

— Ai fi ştiut, dacă-i acordai mai mult timp.

— Stau cu el în fiecare zi, mormăi Cam. Tace ca mortu-n păpuşoi.

Nu ştia de unde-i venise vaga nemulţumire, dar nu-i păsa.

— Cum i l-ai luat?

— L-am cerut, răspunse ea simplu, turnând linguini în

apa ce fierbea.

Cam se foi pe picioare.

— Ascultă, fac tot ce pot cu puştiul ăsta.

— N-am spus altceva. Cred doar că ai da rezultate mai bune – cu ceva mai multă practică şi puţin mai mult efort.

Îşi împinse părul pe spate. Nu voise să ajungă aici. Relaţia ei cu care ar fi trebuit să aibă două compartimente separate, fără să-şi amestece conţinutul.

— Faci treabă» bună. Nu glumesc. Dar mai ai mult, Cam, până să-i câştigi încrederea, afecţiunea. Să i le dăruieşti pe ale tale. El este o obligaţie de care te achiţi, ceea ce e admirabil. Însă mai e şi un copil. Are nevoie de iubire. Ai sentimente faţă de el, le-am văzut.

Îi zâmbi.

— Numai că încă nu ştii ce să faci eu ele.

Cam privi încruntat schiţa.

— Deci acum trebuie să vorbesc cu el despre desene cu câini?

An na oftă şi se răsuci să-i cuprindă faţa între palme.

— Vorbeşte doar cu el, şi atât. Eşti un om cumsecade, cu inimă bună. Restul va veni deja sine.

Din nou nemulţumit, o apucă de încheieturile mâinilor. N-ar fi putut spune de ce blândeţea înţelegătoare din

vocea ei, compasiunea amuzată a ochilor îl neliniştea.

— Nu sunt un om cumsecade, întări el strânsoarea atâta cât s-o facă să-şi îngusteze ochii. Sunt egoist, nerăbdător. Umblu după distracţii fiindcă aşa vreau. Achitarea datoriilor nu are nicio legătură cu bunătatea inimii. **Sunt** un ticălos şi aşa-mi place.

Anna se rezumă să arcuiască o sprânceană:

— Întotdeauna e înţelept să te cunoşti pe tine însuţi.

Simţind un mic fior de panică în gâtlej, Cam preferă să nu-l ia în seamă.

— Probabil că, până să terminăm, îţi dau una.

— Poate-ţi dau eu una mai întâi, înclină Anna capul. Eşti gata să rişti?

Nu ştiu dacă să râdă sau să înjure şi sfârşi prin a o lua în braţe, pentru un sărut pârjolitor.

— Hai să mâncăm în pat.

— Ăsta era planul.

Pastele se răciseră când ajunseră la ele, dar asta nu-i împiedică să mănânce cu o foame de lup.

Stăteau turceşte pe patul ei, cu genunchii atingându-li-se, şi mâncau în văpaia celor şase lumânări aprinse de ea. Cam înfuleca linguini, cu ochii închişi într-o plăcere senzorială pură.

— Fir-ar să fie, da bun mai e.

Anna răsuci cu pricepere macaroanele pe furculiţă şi muşcă.

— Să-mi guşti numai lasagna.

— Contez pe asta.

Relaxat, rupse alene în două o bucată din plinea crocantă pe care An na o pusese într-un coşuleţ de răchită şi-i dădu ei jumătate.

Dormitorul, observase Cam, era diferit de restul apartamentului. Aici nu mai adoptase linia practică, aerodinamică. Patul în sine era un bazin larg, acoperit cu cearşafuri roz mătăsoase şi o plapumă de satin lucios, în aceeaşi culoare bogată a bronzului. Tăblia din fier forjat de arcuia romantic, curbată şi frivolă, acum căptuşită cu o duzină de perne pufoase, multicolore.

Remarcase scrinul ca fiind o antichitate, o piesă veche şi masivă de mahon, recondiţionată până la un luciu trandafiriu. Era acoperit cu sticluţe şi flacoane drăgălaşe şi o perie cu placă de argint. Oglinda de deasupra era ovală şi prelungă.

Mai era o măsuţă de toaletă din mahon, cu taburetul învăluit în franjuri şi mânere de alamă lucitoare. Din cine ştie ce motiv, întotdeauna găsise acel gen de mobilă

anume incredibil de sexy.

O jardinieră de alamă era plină cu flori înalte şi miţoase, pe pereţi se vedeau opere de artă, iar ferestrele erau încadrate în draperii de aceeaşi culoare a bronzului cu cuvertura şi plapuma.

Aceea, îşi spuse el într-o doară, era camera Annei. Restul apartamentului continia să fie al domnişoarei Spinelli. Femeia practică şi cea senzuală. Ambele îi veneau de minune.

Se întinse peste marginea patului, să ia sticla cu vin de jos. Îi umplu paharul.

— Încerci să mă-mbeţi?

Îi adresă un zâmbet strălucitor. An na avea părul încâlcit şi halatul destul de larg pentru a-i elibera curbura unui umăr. Ochii ei mari şi negri păreau să râdă de amândoi.

— Nu e nevoie – dar ar putea fi oricum interesant.

Surâzând, Anna ridică din umeri şi bău.

— Ce-ar fi să-mi spui ce zi ai avut?

— Azi? se cutremură el, chipurile îngrozit. Un coşmar.

— Nu zău, răsuci ea din nou paste pe furculiţă şi-i dădu în gură. Detalii.

— Cumpărături. Pantofi. Hidos.

Când Anna râse, Cam îşi simţi faţa luminată de un

zâmbet. Dumnezeule, avea un râs superb.

— l-am pus şi pe Ethan şi pe Phillip să vină cu mine. Nici nu mă gândeam să înfrunt singur aşa ceva. A trebuit practic să-i punem cătuşe puştiului ca să-l tragem după noi. Ai fi crezut că-l duceam la probe pentru cămaşa de forţă, nu pentru bluze noi.

— Prea mulţi bărbaţi nu apreciază bucuriile, tensiunile şi nuanţele cumpărăturilor”.

— Data viitoare, mergi tu. Oricum, pusesem ochii pe-o clădire de pe cheiul apei. Am verificat-o înainte de a ne duce la hală. O să facă treabă bună.

— Lace?

— La afaceri. Construcţiile navale.

Anna puse furculiţa jos.

— Ai gânduri serioase.

— Cât se poate de serioase. Locul o să meargă. Are nevoie de ceva reparaţii, dar chiria e civilizată – mai ales de vreme ce l-am silit pe proprietar să plătească el majoritatea renovărilor de bază.

— Vreţi să construiţi vase.

— O să mă mai scoată din casă, mă împiedică s-o iau razna pe străzi.

Când Anna nu-i răspunse la zâmbet, ridică din umeri.

— Mda, cred că aş putea lucra cu rost. Un timp, cel puţin. Pe prima o facem pentru clientul pe care Ethan îl are deja, şi pe urmă vedem ce iese.

— Înţeleg că aţi semnat o locaţie de gestiune.

— Aşa e. De ce să umblăm cu ocolişuri?

— Unii ar putea spune că din prudenţă, din înţelepciune, din atenţia la detalii.

— Prudenţa şi înţelepciunea le las în seama lui Ethan, detaliile îi revin lui Phillip. Dacă nu merge, n-am pierdut decât nişte dolari şi puţin timp.

Curios, cât de bine i se potrivea temperamentul acela ţepos, medită Anna. Mergea atât de bine cu aspectul întunecat, gen luai-ar dracu' pe toţi...

— Şi dacă merge? adăugă ea. La asta v-aţi gândit?

— Ce vrei să spui?

— Dacă merge, înseamnă că ţi-ai luat încă un angajament. Începe să devină un obicei.

Acum râse, la vederea expresiei surprinse şi iritate de pe chipul lui.

— Va fi distractiv să te întreb ce părere ai peste vreo şase luni, se aplecă ea, sărutându-l uşor. Ce zici de-un desert?

Grijile sâcâitoare pe care i le readusese în minte

cuvântul „angajament” păliră, în timp ce buzele ei le atingeau pe ale lui.

— Ceai?

— Cannoli, îi spuse ea, în timp ce punea farfuriile pe jos.

— Sună apetisant.

— Sau...

Privindu-l, îşi descheie halatul şi-l lăsă să-i cadă de pe umeri.

— Eu.

— Sună şi mai apetisant, replică el şi o lăsă să-l tragă către ea.

Trecuse de ora trei, când Seth auzi maşina sosind pe alee. Dormise, dar avusese vise. Urâte, în care revenise într-una din acele camere puturoase cu pereţii pătaţi şi mai subţiri decât hârtia lui de desen, lăsând să treacă orice sunet.

Zgomotele sexului – gemete, mormăieli, scârţâit de saltele – râsul răutăcios al mamei sale când era excitată. Visele alea îl umpleau de sudori reci. Uneori, intra în locul unde el încerca să-şi găsească alinarea şi odihna, pe canapeaua mucegăită. Dacă era bine dispusă, râdea şi-l îmbrăţişa sufocant, trezindu-l din somnul pe apucate, în mirosurile şi sunetele lumii unde îl târâse.

Dacă era prost dispusă, înjura, îl plesnea şi adesea sfârşea aşezată pe podea, plângând nebuneşte.

Oricum, nu ieşea decât încă o noapte nesuferită.

Dar mai rău, de-o mie de ori mai rău, era când câte unul dintre bărbaţii pe care-i luase în pat se strecura afară, venea pe furiş prin camera aglomerată şi îl atingea.

Nu se întâmplase des, iar când se trezea ţipând şi zbătându-se fugeau. Dar frica trăia în sufletul lui ca un demon înroşit în foc. Învăţase să se culce pe jos, în spatele sofalei ¡ori de câte ori aducea ea câte un bărbat.

De astă dată, însă, Seth nu se trezise dintr-un coşmar pentru a se regăsi în altul. Îşi croi drum din visul năduşit şi se pomeni într-un aşternut curat, cu un căţel sforăind încovrigat alături.

— Plânse puţin, fiindcă era singur şi nu vedea pe nimeni. Apoi se ghemui mai aproape de Foolish, mângâiat de blana moale şi bătăile constante ale inimii. Sunetul maşinii sosind îl împiedică să adoarmă din nou.

Primul lui gând fu: *sticleţii!* Veniseră să-l ia, să-l ducă de-acolo. Apoi îşi spuse, chiar în timp inima îi sărea să-i bată în gât, că se purta ca un ţânc. Totuşi, se furişă jos din pat, păşind fără zgomot până la fereastră ca să se uite afară.

Îşi alesese o ascunzătoare, în caz de nevoie.

Era *Chevroletul Corvette.* Seth îşi spuse că ar fi recunoscut sunetul motorului, dacă nu era pe jumătate adormit. Îl văzu pe care coborând, îi auzi fluieratul scăzut, vesel.

Fusese să se dea la vreo femeie, înţelese Seth, strâmbându-se. Oamenii mari erau aşa de previzibili. Când îşi aminti că fusese vorba să ia cina cu asistenta socială, făcu ochii mari, rămânând cu gura căscată.

ia-te uită, îşi spuse el. Cam îi făcea bucata domnişoarei Spinelli. Era atât de... sucit. Atât de sucit, încât îşi dădu seama că nu ştia ce părere să aibă. Un lucru era sigur, înţelese el în timp ce Cam venea spre uşă conţi nuând să fluiere – se simţea lins-prelins.

Când auzi uşa din faţă închizându-se, se strecură spre cea a camerei lui. Voia să arunce scurt o privire, dar la auzul picioarelor care urcau scara se trânti la loc în pat. Pentru orice eventualitate.

Căţeluşul scheună, începu să se agite, iar Seth închise ochii, în timp ce uşa se deschise.

Paşii se apropiară încet de pat, făcându-i inima să bubuie în piept. Ce-avea să facă? se întrebă el, îngreţoşat de panică. Dumnezeule, ce putea face? Coada lui Foolish începu să lovească în saltea, pe când Seth se chircea,

aşteptând tot ceea ce putea fi mai rău.

— Cred că ţi se pare un târg al naibii de bun, să leneveşti juma de zi, să-ţi umpli burta şi să ai un pat moale şi bun noaptea, murmură Cam.

Avea glasul cam îngălat de nesomn, dar lui Seth i se părea că era efectul drogurilor sau al alcoolului. Se chinui să respire în continuare încet şi regulat, în timp ce inima îi bătea ca un ciocan în coaste şi în ţeastă.

— Mda, bine ai mai nimerit-o, nu? Şi n-a trebuit să mişti un deget ca s-o meriţi. Ce mutră de tăntălău ai, băi javră mică.

Seth aproape clipi din ochi, dându-şi seama că vorbea cu Foolish, nu cu el.

— O să fie problema lui, nu, când creşti şi vei ocupa mai mult din pat decât el.

Prudent, Seth întredeschise ochii atâta cât să vadă printre gene. Observă mâna lui Cam coborând, pentru a-l mângâia scurt, nepăsător, pe Foolish. Apoi cearşafurile încurcate prin pătură se ridicară, potrivite peste umerii lui. Şi aceeaşi mână îl mingile, la fel de scurt şi nepăsător, pe cap.

Când uşa se închise din nou, Seth aşteptă treizeci de secunde încheiate înainte de a îndrăzni să deschidă ochii.

Privi drept în faţa lui Foolish. Căţeluşul părea să-l zâmbească de parcă le-ar fi reuşit cine ştie ce ştrengărie. Zâmbind şi-el, Seth îi cuprinse cu un braţ trupul durduliu.

— Cred că-i un târg destul de bun, mm, băiete? şopti el.

Foolish îl linse pe faţă a încuviinţare, apoi căscă enorm şi se cuibări să adoarmă la loc.

De astă dată, când Seth aţipi, nu-l mai bântui niciun vis cu sudori reci.

Capitolul 13

— În ultima vreme, eşti îngrozitor de fericit.

Cam acceptă profeticul comentariu al lui Phillip ridicând din umeri şi continuă să fluiere în timp ce lucra. Progresau onorabil cu şantierul naval, cum îl numea în glumă Cam. Era o muncă grea, plină de praf şi sudoare.

Şi, de fiecare dată când o compara cu spălatul rufelor, Cam îi mulţumea lui Dumnezeu.

Deşi ferestrele care nu fuseseră sparte stăteau larg deschise, în aer continua să plutească un miros chimic slab. La insistenţele lui Phillip, aduseseră o serie de bombe insecticide şi umpluseră tot spaţiul cu ceaţă otrăvită. La limpezirea acesteia, tributul plătit morţii fusese greu. Le trebuise aproape o jumătate de zi numai ca să măture cadavrele.

Ferestrele de înlocuit urmau să sosească în aceeaşi zi. Claremont se plânsese amarnic de cheltuieli – în pofida preţului avantajos obţinut cu ajutorul fratelui său, administrator al companiei de cherestea din Cambridge. Se înmuiase doar puţin la gândul că fraţii Quinn aveau să scoată ei înşişi ferestrele vechi şi să le instaleze pe cele noi, scutindu-l de a angaja muncitori.

Dacă faptul că renovările clădirii urmau să mărească valoarea potenţială la revânzare îl mulţumea, îşi păstra această mică satisfacţie pentru sine.

Desprinseseră sau rupseseră scândurile putrede şi le că râseră afară, într-o grămadă de resturi mereu crescândă. Balustrada metalică a scării spre pod era ruginită complet, aşa că o smulseseră şi pe ea. Claremont le putea da permisiunea, aşa că aveau să clădească şi câteva ziduri interioare, pentru o viitoare baie.

Întrucât Cam considera munca de acest gen un hobby plăcut şi aproape în fiecare seară se întorcea într-o casă curată şi avea o femeie frumoasă dornică să danseze tango cu el ori de câte ori le-o permiteau timpul şi împrejurările, presupunea că avea tot dreptul să fie fericit.

Ce naiba, până şi puştiul începuse să-şi facă temele – de cele mai multe ori. Predase detestabilul eseu şi ajunsese la jumătatea perioadei de probă după incident.

Cameron înţelegea că, în ultimele două săptămâni, destinul său luase o nouă întorsătură fericită.

În ceea ce-l privea pe Phillip, fuseseră cele mai rele două săptămâni din viaţa lui. Abia dacă stătuse cât de cât în apartament, îşi pierduse perechea favorită de mocasini *Magii* în dinţii de lapte ai lui Foolish, nu mai văzuse pe

dinăuntru nici măcar un singur restaurant de patru stele şi nici nu simţise mirosul unei femei.

Doar dacă n-o punea la socoteală pe doamna Wilson de la supermarket, şi al dracului să fi fost dacă avea de gând.

În schimb, mânuia, învârtea şi jongla cu detalii la care nimeni altul nici nu se gândise, îşi băşica palmele manevrând ciocanul şi-şi petrecea serile întrebându-se ce se întâmplase cu viaţa lui aşa cum o cunoscuse înainte.

Faptul de a şti că fratele său avea contacte sexuale cu regularitate îl irita cumplit.

Când scândura pe care o ridică îl blagoslovi cu o ţeapă groasă în degetul mare, înjură gros.

— De ce naiba n-am angajat tâmplări?

— Fiindcă, în calitate de trezorier al fondurilor noastre magice, ne-ai atras atenţia că aşa e mai ieftin. Iar

Claremont ne-a scutit de chiria pe prima lună, dacă facem totul singuri.

Cam luă el scândura, o puse la locul ei şi începu să bată cu ciocanul următorul cui.

— Ai spus că e o afacere avantajoasă.

Scrâşnind din dinţi, Phillip îşi smulse aşchia, începând să-şi sugă degetul îndurerat.

— Eram nebun la ora aia.

Făcând un pas înapoi, îşi propti mâinile în şolduri, deasupra centurii cu scule, şi privi zona. Era murdară. Pământ, rumeguş, grămezi de reziduuri, stive de cherestea, folii de plastic. Nu era viaţa lui, îşi spuse el din nou, pe când ciocanul lui Cam bubuia în acelaşi ritm cu melodia rock a lui Bob Seger ce răsuna de la radio.

— Trebuie să fi fost nebun. Asta-i o hazna.

— Mhm.

— Începerea afacerii ăsteia idioate o să ne devoreze tot capitalul.

— Nu mă îndoiesc.

— În şase luni dăm faliment.

— Se poate.

Phillip se încruntă, luând carafa cu ceai de la gheaţă.

— Te doare-n cot.

— Dacă pică, pică, îşi înfipse Cam ciocanul înapoi la centură şi scoase ruleta. Nu pierdem nimic. Dar dacă reuşeşte, dacă stă un timp pe linia de pluire, vom avea ceea ce ne trebuie.

— Şi anume?

Cam luă următoarea scândură, o privi în lung, apoi o puse pe capră.

— O firmă – pe care Ethan o va putea conduce, după ce

se aşază praful. Îşi angajează doi oameni cu jumătate de normă – pescari în afara sezonului – şi construieşte trei-patru nave pe an, că se ţină pe picioare.

Se opri atâta cât să însemneze scândura, apoi începu să taie cu fierăstrăul. Praful zbura în toate părţile şi răsuna un zgomot asurzitor. Cam lăsă deoparte fierăstrăul electric şi potrivi scândura la locul ei.

— Am să-i dau şi eu câte o mână de ajutor din când în când, iar tu te vei ocupa de partea cu banii. Dar ar trebui să ne lase puţin spaţiu de mişcare. Eu am să pot participa la câteva curse pe an, tu te poţi întoarce la bombardarea consumatorilor cu reclame ţipătoare.

Scoase ciocanul.

— Şi toată lumea e fericită.

Phillip înclină capul, scărpinându-se pe bărbie.

— Te-ai gândit bine.

— Aşa e.

— Şi când crezi c-o să se întâmple revenirea asta la normalitate?

Cam îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii.

— Cu cât punem mai repede atelierul ăsta în funcţiune, cu Atât terminăm mai curând barca.

— Iar asta explică de ce ai pus curul la treabă, şi pe-al

meu. Şi pe urmă?

— Am destule relaţii ca să obţin o a doua comandă, chiar şi o a treia.

Se gândea la Tod Bardette – ticălosul – care chiar în acel moment îşi aduna echipajul pentru Cupa De-o Tonă. Mda, îl putea convinge pe Bardette să-şi facă o ambarcaţiune la Quinn. Şi mai erau şi alţi îi o mulţime, 1 dispuşi să plătească, şi încă bine.

— Cred că principala mea contribuţie la întreprinderea! asta va consta în relaţii. Şase luni, adăugă el. Putem începe în şase luni.

— Eu mă întorc la lucru lunea viitoare, îi declară Phillip, pregătit să se ia la harţă. N-am încotro. Îmi forţez programul ca să nu stau la Baltimore decât de luni până joi. Mai mult nu pot face.

Cam stătu pe gânduri.

— Okay. N-am nimic împotrivă. Dar în weekend-uri, pui osul la treabă.

Şase luni, cugetă Phillip. Plus, minus. Apoi, expiră şuierător.

— E un factor pe care nu l-ai înscris în plan. Seth.

— Ce-i cu el? Va fi aici. Are un cămin. Voi folosi casa ca bază.

— Şi când pleci să dobori recordurile şi inimile femeilor, la Monte Carlo?

Încruntat, Cam bătu cu ciocanul în cui mai tare decât era necesar”.

— Nici el nu vrea să stea tot timpul agăţat de mine. Când eu nu-s pe-aici, veţi fi voi. O să aibă cine să-l îngrijească.

— Şi dacă se întoarce maică-sa? N-au putut-o găsi. Nimic. M-aş simţi mai liniştit dacă aş şti unde e şi de ce se ţine.

— Nu se gândeşte la ea. A ieşit din combinaţie.

Altfel nu se poate, insistă el în sinea lui, amintindu-şi chipul palid de groază al lui Seth.

— N-o să se bage peste noi.

— Aş vrea să ştiu unde e, repetă Phillip. Şi ce naiba o fi fost între ea şi tata.

Cameron şi-o scoase din minte. Modul său de a rezolva problemele rămase în aer consta în a le aduna pe toate la un loc şi a le da uitării. Problema imediată, aşa cum o vedea el, consta în a reface clădirea şi a co-e manda echipamente, scule, materiale. Dacă afacerea era calea de a realiza un scop, atunci trebuia să înceapă.

Fiecare zi în care lucra la clădire era un passpre

evadare. Fiecare dolar pe care-l plătea pe materiale şi echipamente era o investiţie de viitor. Viiterul lui.

Se ţinea de cuvânt, îşi spunea el. În felul său.

Cu soarele arzându-l spatele şi o basma albastră decolorată în jurul capului, smulgea ţiglele sparte de pe acoperiş. Ethan şi Phillip lucrau în spatele lui, punând în locul lor ţigle noi. Seth părea să se distreze de minune aruncând vechile ţigle de pe acoperiş, formând jos o movilă mulţumitoare.

În ce-l privea pe băiat, era un loc plăcut. Sus, pe acoperiş, cu soarele deasupra şi câte un pescăruş zburând pe-alături. De-acolo se vedea aproape totul în jur. Oraşul, cu străzile sale drepte şi curţile pătrate. Copacii bătrâni crescând din iarbă. Şi florile erau okay. De sus, se vedeau doar ca nişte pete şi puncte de culoare. Cineva tundea iarba, iar sunetul ajungea până la el ca un bâzâit îndepărtat.

Vedea portul, cu vasele legate la cheiu sau plutind pe valuri. Doi copii navigau cu un mic schiff cu vele albastre şi, ros de invidie, îşi mută privirea spre docuri.

Oamenii făceau cumpărături, se plimbau sau prânzeau la mesele cu umbrele. Turiştii se uitau la spectacolul pescuitorilor de crabi. Îi plăcea să se strâmbe la turişti;

când o făcea, nu-i mai invidia chiar atât de mult pe băieţii din bărcuţă.

Îşi dorea să fi avut binoclul primit de la Ray, ca să vadă şi mai departe. Îşi dorea să poată sta acolo sus, odată, cu caietul de desen.

De aici, totul arăta atât de... curat. Cerul şi apa, aşa de albastre, iarba şi frunzele, negrăit de verzi. Dacă trăgea cu putere aer pe nări, simţea mirosul apei – şi, poate, al crenvurştilor pe grătar.

Aroma îi făcu stomacul să ghiorăie de foame. Îşi schimbă puţin poziţia, privindu-l pe care cu coada ochiului. Dom'le, cât îşi mai dorea să aibă şi el asemenea muşchi. Cu nişte muşchi ca aceia, puteai face orice, fără ca nimeni să te oprească. Dacă un om avea astfel de muşchi, niciodată în viaţa lui nu mai trebuia să se teamă de nimeni şi de nimic.

Apăsându-şi propriii bicepşi cu degetul, nu fu nici pe departe satisfăcut. Îşi spuse că, dacă folosea uneltele, poate aveau să i se mai întărească.

— Ai spus că pot să scot şi eu unele, îi reaminti el lui Cam.

— Mai târziu.

— Şi înainte ai spus că mai târziu.

— Şi o mai zic o dată.

Era o muncă grea şi obositoare, în căldură, iar Cam dorea s-o termine mai repede, la fel de mult pe cât voia să respire. Avea deja tricoul leoarcă de sudoare şi şi-l scoase. Spatele îi lucea de umezeală, iar gâtlejul îi era uscat ca în deşert. Desprinse încă un pătrat şi îl privi pe Seth cum îl arunca.

— Le arunci în acelaşi loc?

— Aşa mi-ai spus.

Se uită la băiat. Părul lui Seth ieşea de sub o şapcă a echipei *Orioles,* pe care Cam i-o cumpărase în săptămâna trecută, când se duseseră la meci. Acum, stând să se gândească, bănuia că de-atunci nu-l mai văzuse fără ea.

Meciul de baseball fusese ales la libera inspiraţie, îşi spuse el acum, ca *un* capriciu. Dar îi dăduse un ghiont puternic spre a vedea calea. Ochii lui Seth se căscaseră cât toate zilele, la vederea stadionului Camden Yards. Stătuse în tribună, strângând în mână un hot dog uitat, în timp ce urmărea fiecare mişcare de pe teren.

Şi îl făcuse pe care să râdă, exprimându-şi ferm şi serios opinia:

— La televizor arată ca un căcat, pe lângă ce-i aici.

Îl văzu aruncând încă o ţiglă şi se întrebă dacă ar fi fost

cazul să-l înveţe serviciul la baseball. Faptul că îi venise ideea îl irită într-o clipă.

— Nu te uiţi unde le arunci.

— Ştiu unde se duc. Dacă nu-ţi place cum fac, n-ai decât să le arunci tu. Ai spus că pot să scot şi eu câteva...

Nu merita, îşi spuse Cam. Nu merita efortul să discute.

— Bine, deci vrei să smulgi ţiglele de pe împuţitul ăsta de acoperiş. Uite-a ici, vezi cum fac eu? Foloseşti gheara ciocanului şi...

— Mă uit la tine de o oră. Nu-i nevoie de cine ştie ce creieri ca să smulgi nişte ţigle.

— Perfect, scrâşni Cam printre dinţi. Fă-le tu.

Îi împinse ciocanul în mâna nerăbdătoare.

— Eu mă duc jos. Vreau să beau ceva.

Cam coborî cu mişcări agile scara, încercând să se asigure că toţi băieţii de zece ani erau nişte idioţi mucoşi. Şi cu cât smulgea puştiul mai multe ţigle, cu atâta rămânea mai puţin de lucru pentru el. Dacă supravieţuia până seara, îl aştepta încă o întâlnire de sâmbătă cu Anna. Voia să profite la maximum.

Asta da, femeie, îşi spuse el în timp ce lua carafa cu apă de la gheaţă, turnându-şi pe gât. Aproape femeia ideală. Deşi când se gândea astfel la ea simţea uneori o senzaţie

incomodă în abdomen, era greu să-i găsească defecte.

Frumoasă, deşteaptă, sexy. Râsul acela splendid căruia îi dădea drumul atât de des. Ochii mari, calzi, înţelegători. Spiritul de aventură sălbatic, ascuns în practicele taioare de slujbaşă civilă.

Şi ştia să gătească.

Chicoti în sinea lui, scoţând altă basma ca să se şteargă pe dată.

Ei bine, dacă ar fi fost genul care să se aşeze la casa lui, ar fi înhăţat-o imediat. Să-i pună un inel pe deget, să spună „da” urile şi s-o ia acasă – şi în pat – cu titlu permanent.

Mese calde, sex fierbinte.

Conversaţii. Râsete. Zâmbete lente la deşteptare, dimineaţa. Priviri de complicitate care spuneau mai mult decât zeci de cuvinte.

Când se pomeni privind în gol, cu carafa agăţată între degete şi un zâmbet prostesc pe faţă, se scutură zdravăn. Şi expiră prelung.

Ajunse la concluzia că-l bătuse soarele-n cap. Permanenţa nu era stilul lui. Niciodată nu fusese. Iar căsătoria – cuvântul îl făcea să se cutremure – era pentru alţii.

Slavă Domnului că Anna nu căuta la el mai mult decât avea de oferit. O relaţie plăcută şi uşoară, fără obligaţii, le convenea amândurora.

Ca să se asigure că nu i se încingeau din nou minţile, îşi turnă în cap apă rece ca gheaţa. Şase luni, îşi făgădui el, ieşind din nou. Şase luni, şi avea să se înapoieze la lumea lui. Concursuri, viteză, petreceri sclipitoare şi femei care nu doreau decât aventuri rapide.

Când gândul se dispăru imediat, când imaginea îl lăsă gol pe dinăuntru, înjură. Asta voia, ce mama dracului. Asta ştia. Acolo. Îi era locul. *Nu era* croit să-şi petreacă viaţa construind bărci cu care să navigheze alţii, crescând un copil şi făcându-şi griji cu ciorapii desperecheaţi.

Sigur, poate avea să-l înveţe pe puşti cum să servească o minge sau să prindă din zbor, dar asta nu era mare lucru. I s-o fi întipărit Anna Spinelli strâns în creier, dar nici asta nu avea de ce să fie cine ştie ce scofală.

Avea nevoie de spaţiu, avea nevoie de libertate.

Avea nevoie de curse.

Când ieşi, gândurile îi fierbeau în cap. Fu cât pe ce să cadă cu scara telescopică de aluminiu. Înjurătura lui îndesată şi ţipătul înăbuşit de deasupra răsunară la unison.

Când ridică privirea, inima i se opri pur şi simplu în

piept.

Seth se ţinea de rama ruptă a unei ferestre, la şapte metri înălţime, cu picioarele în gol. În răstimp de trei secunde, Cam văzu modelul de pe talpa ghetelor noi „şireturile atârnând, ciorapii căzuţi pe glezne. Înainte de a apuca să tragă aer în piept, peste streaşină apărură Ethan şi Phillip, întinzându-se să ajungă la Seth.

— Ţine-te bine! strigă Ethan. Mă auzi?

— Nu pot.

Panica subţia glasul lui Seth, făcându-l să pară al unui copil foarte, foarte mic.

— Alunec!

— De-aici n-ajungem la el.

Glasul lui Phillip era calm ca moartea, dar ochii, privind în jos spre care, îi străluceau de frică.

— Ridică scara. Repede.

Se hotărî în câteva clipe, deşi i se păru o viaţă întreagă. Cam calculă timpul necesar pentru a pune scara la loc şi a urca sau a coborî până la nivelul lui Seth. Dura prea mult, abia apucă el. Să-şi spună, şi trecu direct sub băiat.

— Dă-ţi drumul, Seth. Lasă-te să cazi. Te prind eu.

— Nu. Nu pot!

Degetele rănite îi sângerau şi aproape scăpă

cerceveaua, în timp ce scutura aprig din cap. Panica i se furişa pe coloana vertebrală ca un şir de şoareci flămânzi.

— N-ai să mă prinzi.

— Ba poţi. Te prind. Închide ochii şi dă-ţi drumul. Sunt aici.

Îşi propti bine picioarele, îndepărtate, neluându-şi în seamă tremurul inimii.

— Aici sunt.

— Mi-e frică.

— Şi mie. Dă-ţi drumul. Hai! strigă el atât de tare încât degetele lui Seth se destinseră instinctiv.

Păru să cadă la nesfârşit, o veşnicie. Chipul lui Cam şiroia de sudoare. În plămânii lui Seth, aerul refuza să intre. Deşi îl usturau ochii din cauza soarelui şi a sării, Cam nu şi-i desprindea niciun moment dinspre băiat. Avea braţele pregătite, încordate, gata să-l prindă, – când Seth se rostogoli în ele.

Cam auzi respiraţia explozivă, a sa, a lui Seth, nu ştia a cui era, în timp ce se prăvăleau amândoi la pământ. Îşi folosi trupul pentru a amortiza căderea băiatului, lovind solul tare cu spatele gol. Într-o clipă, însă, fu în genunchi. Îl răsuci pe Seth în loc, strângându-l la piept.

— Christoase! O, Doamrie!

— A păţit ceva? strigă Ethan de sus.

— Nu. Nu ştiu. Eşti bine?

— Cred. Mda.

Tremura rău, cu dinţii clănţănindu-i, iar când Cam slăbi strânsoarea îndeajuns pentru a-l privi în faţă, îi văzu pielea palidă ca moartea şi ochii imenşi, sticloşi. Se aşeză pe pământ, trăgându-l pe Seth pe genunchi.

— E doar zguduit, le strigă el fraţilor lui.

— Frumoasă priză.

Phillip se aşeză pe acoperiş, frecându-şi cu mâinile faţa scăldată într-o sudoare rece, calculând că bătăile inimii aveau să-i revină la normal într-un an, doi.

— Iisuse, Ethan, ce-oi fi avut în cap, să trimit băiatul jos după apă?

— N-a fost vina ta.

Sperând să se calmeze amândoi, Ethan îl strânse de umăr.

— N-a fost vina nimănui. N-a păţit nimic. N-avem nimic.

Privi din nou în jos, cu gândul de a-i spune lui Cam să ia scara. Dar ceea ce văzu fu fratele său ţinând băiatul în braţe, cu obrazul lipit de creştetul acestuia.

Scara putea să mai aştepte.

Respiră şi-atât, ordonă Cam. Nu te grăbi. Ţi s-a ţăiat

răsuflarea, atâta tot.

— Sunt okay.

Însă rămase cu ochii închişi, înspăimântat că acum avea să vomite, umilindu-se complet. Îi ardeau degetele, dar se temea să se uite. Când în sfârşit îşi dădu seama că era ţinut în braţe, strâns, nu panica greţoasă, nu dezgustul cutremurător îl străbătu.

Ci recunoştinţa, şi o uşurare dulce, aproape disperată.

Cam închise şi el ochii. Fu o greşeală. Îl văzu din nou pe Seth căzând, căzând, căzând, dar de astă dată nu mai era destul de rapid, nici destul de puternic. Nu mai era deloc acolo.

Frica fu alungată de furie. Îl răsuci pe Seth până ajunse faţă în faţă cu el, zgâlţâindu-l:

— Ce naiba ai făcut? Ce idee ţi-a venit? Idiotule, puteau să-ţi rupi gâtul.

— Eu doar...

Glasul i se întretăie, copleşindu-l.

— Eu doar... nu ştiu. Aveam şiretul dezlegat. Oi fi călcat greşit. Eu doar...

Dar restul cuvintelor i se înăbuşiră la pieptul tare şi transpirat al lui Cam, când fu strâns iarăşi. Îi simţi bătăile rapide ale inimii, o auzi bubuindu-i sub ureche. Şi închise

din nou ochii. Încet, nesigur, braţele i se strecurară împrejur, într-o îmbrăţişare.

— Nu-i nimic, murmură Cam, impunându-şi să se calmeze. N-ai fost tu de vină. M-ai speriat îngrozior.

Îi tremurau mâinile, îşi dădu el seama. Se făcea de râs. Cu mişcări calculate, îl îndepărtă pe Seth, zâmbind.

— Şi, cum a fost drumul?

Seth izbuti un surâs vlăguit:

— Cred că destul de mişto.

— Ai sfidat moartea.

Întrucât amândoi se simţeau stânjeniţi, se îndepărtară încet, precaut.

— Bine că eşti pipernicit. Dacă aveai ceva carne pe tine, puteai să mă laşi rece.

— Căcat, răspunse Seth, nevenindu-i în minte alt răspuns.

— Şi ţi-ai cam ferfeniţit mâinile, îi privi Cam încruntat vârfurile însângerate ale degetelor. Cred c-ar fi cazul să chemăm jos restul echipajului şi să te doftoricim.

— N-am nimic.

Îl ardea ca focul.

— N-are niciun rost să sângerezi până mori.

De vreme ce mâinile încă nu-i erau tocmai sigure, Cam

ridică rapid scara la locul ei.

— Intră şi adu trusa de prim ajutor, îl instrui el. Se pare că Phil a avut inspiraţie când ne-a pus să cumpărăm drăcia. Cu atât mai bine dacă-i facem acum inaugurarea.

După ce-l privi pe Seth intrând, când nu mai putu să-l vadă, Cam îşi rezemă fruntea de marginea scării. Stomacul continua să-i tresară, iar o durere de cap pe care n-o simţise până în acea clipă îi vui prin tâmple ca un tren de marfă.

— Eşti okay? îi puse Ethan o mână pe umăr, în momentul când ajunse jos.

— Nu mai am scuipat în gură. Toată saliva mi-a secat, în viaţa vieţii mele nu m-am mai speriat aşa.

— E valabil pentru toţi trei, aruncă Phillip o privire în jur; genunchii îi erau moi încă, aşa că se aşeză pe o treaptă a scării. Cât de grav e cu mâinile? Are nevoie de medic?

— I s-au cam julit degetele. Nu prea rău.

La auzul unei maşini care intra pe pietrişul parkingului, întoarse capul să vadă cine era. Şi simţi un gol în stomacul deja scuturat de palpitaţii.

— A, perfect. O asistentă socială sexy, la ora trei.

— Ce caută aici? îşi trase Ethan şapca pe frunte. Nu suporta să-l vadă femeile când era transpirat.

— Nu ştiu. Aveam o întâlnire diseară, dar nu înainte de şapte. O să aibă de spus cine ştie ce blestemăţie femeiască în legătură cu faptul că am urcat copilul acolo, sus.

— Atunci, nu-i vom spune, murmură Phillip, în timp ce îi adresa Annei un fermecător zâmbet de bun venit, ia te uită, ziua devine mai luminoasă. Nimic nu e mai minunat decât să vezi o femeie frumoasă, după o dimineaţă de muncă grea.

— Domnilor, se mulţumi Anna să surâdă, când Phillip îi ridică mâna la buze.

Se amuza teribil. Trei bărbaţi, trei fraţi, trei reacţii. Primirea politicoasă a lui Phillip, salutul din cap, vag stingherit, al lui Ethan, şi expresia încruntată de iritare a lui Cam.

Şi nu încăpea nicio îndoială că fiecare dintre ei arăta scandalos de masculin şi atrăgător, transpirat şi cu centura de scule.

— Sper că nu vă deranjez. Voiam să văd clădirea şi am adus daruri. Am în maşină un coş de picnic. – cu mâncare pentru bărbaţi, adăugă ea. Pentru oricine ar dori o pauză de masă.

— Frumos din partea ta. Apreciem, îşi foi Ethan

picioarele în loc. Merg să-l aduc din maşină.

— Mulţumesc.

Anna privi clădirea, îşi lăsă pe nas ochelarii de soare cu lentile rotunde şi rame late şi o mai studie odată. Nu-şi putea spune decât că se bucura că venise îmbrăcată sport în acea vizită neanunţată, cu blugi largi şi tricou. Nu avea nicio şansă să iasă de-acolo curată.

— Deci, asta e.

— Începutul imperiului nostru, se apucă Phillip să explice, convins că o putea purta într-un tur pe-afară, lăsându-i lui Cam timp suficient pentru a-l spăla pe Seth – şi a-i închide gura – când băiatul ieşi.

Culoarea îi revenise în obraji – murdari de sudoare, praf şi sângele de pe degete, cu care se mânjise. Tricoul alb, cu inscripţia *Just Do It,* se prezenta la fel. Aducea trusa de prim ajutor, ţinând-o ca pe un stindard.

Ochii Annei se măriră, alarmaţi. O luă la fugă spre el, luându-l uşor de umeri, înainte ca Phillip sau Cam să fi găsit o explicaţie rezonabilă.

— O, scumpule, te-ai lovit. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, începu Cam. Dar...

— Am căzut de pe acoperiş, ciripi Seth. Cât timp fusese înăuntru, se calmase şi, din leşinat de spaimă, devenise

mândru cât încape.

— Ai căzut de pe...

Şocată până la amorţeală, începu instinctiv să-i palpeze oasele, căutând fracturi. Seth deveni ţeapăn, apoi se zbătu, dar Anna continuă cu înverşunare până se convinse că nu avea nimic rupt.

— Dumnezeule! Şi de ce te mai învârţi pe-aici?

Întoarse capul spre care doar atâta cât să-i arunce o privire furioasă:

— Aţi chemat salvarea?

— N-are nevoie naibii de nicio salvare. Aşa sunteţi voi, femeile, imediat vă vine rău.

— Ne vine rău...

Ţinându-l protector pe Seth cu o mână de umăr, se răsuci spre ei:

— Ne vine rău! Staţi aici ca o turmă de maimuţoi. Copilul poate să aibă leziuni interne. Îi curge sânge.

— Doar din degete, le întinse Seth, admirându-şi-le; băi frate, luni avea să fie cel mai tare subiect de discuţie din toată şcoala! Am alunecat de pe scară când am coborât, dar m-am agăţat de fereastra de-acolo, arătă el îndatoritor, pe când Annei i se învârtea capul de ameţeală, la vederea înălţimii. Iar Cam mi-a spus să-mi dau drumul c-

o să mă prindă, aşa că mi-am dat drumul şi m-a prins.

— Al dracu', ăsta juma din timp nu scoate o vorbă, bombăni Cam către Phillip. Iar în cealaltă jumate, nu-i mai tace gura. N-are nimic, continuă el, mai tare. I s-a tăiat doar respiraţia.

Anna nu se osteni să răspundă, privindu-l doar lung, cu fulgere în ochi, înainte de a se întoarce să-i zâmbească lui Seth:

— Ce-ar fi să-ţi examinez eu mâinile, iubitule? Le spălăm şi vedem dacă ai nevoie de copci.

Ridică bărbia, dar ochelarii de soare nu-i ascundeau complet ochii scăpărători.

— Pe urmă, aş dori să discut cu tine, Cameron.

— Plici nu mă mir, bodogăni el, în timp ce Anna îl ducea pe Seth spre maşină.

Băiatul constată că nu-l deranja să fie cocoloşit puţin. Era o experienţă nouă, ca o femeie să se agite atâta pentru câţiva stropi de sânge. Avea mâinile blânde şi vocea liniştitoare. Iar durerea şi usturimea din degete erau un preţ neînsemnat pentru o aventură atât de interesantă.

— Am căzut foarte de sus, îi spuse el.

— Da, ştiu.

Ideea nu făcea decât să-i întărească şi mai mult ghemul

de furie din stomac.

— Probabil ai fost îngrozit.

— M-am speriat doar pentru un minut, îşi muşcă el interiorul obrazului, ca să nu plângă, în timp ce Anna îi bandaja cu grijă rănite. Unii puşti ar fi zbierat ca fetele şi făceau pe ei de frică.

Nu era sigur dacă ţipase sau nu – parte a asta rămânea în ceaţă – dar îşi controlase blugii şi nu avea nicio problemă.

— Iar Cam s-a şucărit rău. Parcă anume aş fi răsturnat scara de sub mine. – Capul Annei sări în sus:

— A strigat la tine?

Seth dădu să dezvolte ideea, dar în ochii ei se citea ceva care-l împiedica s-o mintă în faţă.

— Puţin. Mai mult s-a prostit. Ai fi zis că rămăsesem fără un braţ, după cum o tot ţinea, mângâindu-mă şi alte chestii.

Ridică din umeri, dar îşi aminti văpaia caldă din piept, când fusese ţinut în braţe, strâns, ocrotitor.

— Sunt unii, ştii? Nu suportă să vadă niciun pic de sânge.

Zâmbetul Annei se îmblânzi, în timp ce ridica mâna să-i netezească părul pe spate.

— Mda, ştiu. Ei bine, eşti într-o formă destul de bună pentru un tip căruia îi plac plonjoanele de pe acoperiş. Să nu mai faci, okay?

— O dată mi-a fost de-ajuns. M

— Mă bucur să aud. Am în coş pui fript – dacă nu l-au mâncat ei pe tot.

— Mhm. Băi frate, aş putea mânca o duzină de porţii.

Dădu s-o ia la fugă, apoi simţi „o mustrare de conştiinţă. Era o altă senzaţie rară şi îl făcu să se întoarcă, privind-o în ochi.

— Cam a spus c-o să mă prindă, şi m-a prins. A fost mişto.

După care o luă la fugă spre clădire, strigând la Ethan să-i oprească şi lui naibii puţin pui.

Anna se mulţumi să ofteze. Rămase aşezată pe marginea scaunului din dreapta, în timp ce făcea ordine în trusa de prim ajutor. Când umbra se lăsă asupra ei, îşi continuă lucrul. Îi simţea mirosul* sudoare, bărbat, aroma slabă a Săpunului de la duşul de dimineaţă. Acum i-l cunoştea atât de bine – şi felul cum se combina cu mirosul ei – încât l-ar fi putut găsi într-o cameră plină de bărbaţi, legată la ochi şi cu cătuşe.

Şi cu toate că fusese într-adevăr curioasă să vadă

clădirea, de fapt nu era decât o scuză la îndemână pentru a trece prin Princess Anne ca să-l întâlnească pe el.

— Cred că n-are niciun rost. Să-ţi spun că băieţii de vârsta lui Seth nu trebuie să urce şi să coboare scări telescopice, nesupravegheaţi.

— Şi eu cred că n-are rost.

— Sau că băieţii de vârsta lui sunt neglijenţi, adesea neîndemânatici şi repeziţi.

— Nu e neîndemânatic, răspunse Cam, cu oarecare aprindere. Este agil ca o maimuţă. Desigur, adăugă el sarcastic, noi ceilalţi suntem nişte maimuţoi, aşa că se leagă.

An na închise trusa de prim ajutor, se ridică şi i-o dădu.

— Aşa se pare, confirmă ea. Totuşi, se mai întâmplă şi atyidente, oricât de atent ai fi „oricât de tare ai încerca să le previi”. De-asta se numesc accidente.

Îi privi chipul. Încă mai dădea semne de enervare, observă Anna – pe ea, pe toată situaţia. Şi, da, acea furie subtilă, care părea să nu se şteargă niciodată complet, era acum foarte, foarte aproape de suprafaţă.

— Deci, întrebă ea încet, câţi ani din viaţă te-a costat acest mic eveniment?

Cam respiră prelung.

— Vreo douăzeci. Dar puştiul s-a descurcat.

Întoarse puţin capul, pentru a privi înapoi spre clădire. În acel moment, Anna îi văzu dârele de sânge pe spate. Urme, îşi dădu ea seama, după primul mic salt al inimii, lăsate de mâinile lui Seth. Băiatul fusese îmbrăţişat, îşi spuse. Şi îmbrăţişase.

Întorcându-se, Cam îi văzu zâmbetul.

— Ce-i?

— Nimic. Ei, dacă tot sunt aici, şi toţi îmi înfulecaţi mâncarea, cred că am dreptul la un tur.

— Cât de mult din povestea asta va trebui să treci în rapoartele tale?

— Nu sunt în timpul programului, replică ea, mai tăios decât intenţionase. M-am gândit să le fac o vizită unor prieteni.

— Nu în sensul ăsta am spus, Anna.

— Serios?

Ocoli portiera maşinii şi o trânti în urma ei. La naiba, venise să-l vadă pe el, să fie cu el, nu să efectueze o vizită la domiciliu neanunţată.

— Ceea ce voi scrie în următorul raport, până la proba contrarie, e opinia mea că Seth se leagă tot mai strâns de tutorii lui, şi ei de el. Mă voi asigura să-ţi parvină şi ţie un

exemplar. Vizita cu ghid rămâne pe altă dată. Îmi poţi aduce coşul înapoi când îţi va fi comod.

I se părea o ieşire glorioasă, în materie de ieşiri din scenă, cu textul aruncat în timp ce ocolea maşina. Se enervase, dar îşi păstra controlul. Dar, când ajunse la portiera din stânga, Cam o înhăţă în braţe, stricându-i tot efectul.

Anna se răsuci, hotărâtă să-i dea una, dar pumnul îi alunecă pe pieptul lui umed, stricând şi impactul.

— Jos labele.

— Unde te duci? Stai o clipă.

— N-am de ce să stau şi nu vreau nici să mă reţii tu, îl împinse ea cu ambele mâini. Dumnezeule, murdar mai eşti!

— Dacă stai locului şi asculţi...

— Ce să ascult? Crezi că nu m-am prins? Crezi că n-am înţeles ce-aţi văzut, ce v-aţi spus, când am sosit? Aoleu, iar vine asistenta aia socială. Strângeţi rândurile, băieţi”.

Se smuci înapoi.

Ar fi putut să nege, ar fi putut adopta atitudinea nuştiu-despre-ce-vorbeşti, ca un adevărat specialist. Dar ochii ei aveau asupra lui acelaşi efect pe care-l avuseseră cu Seth. Nu-i lăsau limba să articuleze o minciună credibilă.

— Okay, ai dreptate. A fost un reflex.

— Bine măcar că ai bunul simţ să fii sincer...

Profunzimea indignării o înfuria pe cât de mult o surprindea.

— Nu ştiu de ce eşti aşa de opărită.

— Nu ştii? îşi aruncă ea pe spate părul. Atunci am să-ţi spun eu. M-am uitat la tine şi am văzut un om care, întâmplător, îmi este şi amant. Tu te-ai uitat la mine şi ai văzut un simbol al unui sistem care nu-ţi inspiră nici încredere, nici respect. Şi acum, că ne-am lămurit, dă-te la o parte.

— Iartă-mă.

Îşi smulse legătura de la cap, simţind că-i plesnea de durere.

— Din nou ai dreptate, şi-mi pare rău.

— Şi mie, dădu ea să deschidă portiera maşinii.

— Îmi acorzi şi mie măcar un nenorocit de minut?

În loc să întindă din nou mâinile spre ea, şi le trecu prin păr. Nu tonul lui nervos o opri, ci oboseala din gest.

— Bine, lăsă Anna clanţa portierei. Ai un minut.

Nu credea că mai era pe planetă o femeie căreia să-i fi explicat mai multe decât celei care îl privea acum uşor încruntata.

— În momentul ăla, cu toţii eram cam zguduiţi. Nici n-ai fi putut pica mai prost. Ce naiba, încă-mi mai tremurau mâinile.

Detesta s-o recunoască – detesta. Ca să-şi regăsească întrucâtva controlul, se întoarse, începând să se plimbe încoace şi-ncolo.

— Odată, am avut un accident. Cam acum trei ani. La Grand Prix, Am lovit parapetul, calculasem greşit distanţa, şi am intrat într-o vrie groaznică. Maşina se făcea bucăţi în jurul meu. Cea mai mare groază ţi-o provoacă focul invizibil. Vaporii care se aprind. O clipă, m-am văzut pe mine însumi arzând de viu. Doar o clipă, dar a părut realitate.

Strânse ghemotoc basmaua în pumn, apoi o întinse.

— Îţi spun eu, Anna, îţi jur, când am stat sub copilul ăla, văzându-i şireturile cum atârnau, a fost mai rău. De-o mie de ori mai rău.

Cum ar mai fi putut să ţină supărarea? Şi de ce nu înţelegea că avea dedăruit un izvor enorm de iubire, numai dacă îi dădea zăgaz liber? spusese că era posibil s-o rănească, dar nu ştiuse că avea să se întâmple atât de curând, şi din acea direcţie.

Nu privise în direcţia potrivită. Nu ştiuse că se

îndrăgostea de el.

— Nu pot să fac asta, spuse ea, parte pentru ea însăşi, cuprinzându-şi braţele în mâini ca să şi le încălzească. Înfrigurarea o pătrundea, cu toate că stătea în plin soare. Câţi paşi făcuse spre dragoste, se întrebă, şi câţi mai putea face înapoi ca să se salveze?

— Nu ştiu ce mi-a trecut prin cap. Legătura cu tine pe plan personal nu face decât să complice interesul nostru comun pentru copil.

— Nu te feri de mine, Anna.

Acum îl chinuia un alt nivel al fricii, unul pe care nu-l mai cunoscuse.

— De acord, am făcut şi noi câţiva paşi greşiţi. Vom restabili echilibrul. Ne potrivim.

— Ne potrivim la pat, preciză ea, clipind din ochi, când îi văzu în privire o străfulgerare ce putea fi de durere.

— Numai?

— Nu, răspunse încet Anna, în timp ce Cam se apropia de ea. Nu numai. Dar...

— Am ceva pentru tine înăuntrul meu, Anna.

Uită că avea mâinile murdare şi i le puse pe umeri.

— Încă nu s-a consumat. În relaţia asta cu tine, mi se întâmplă prima oară să nu vreau să mă reped până la

finish.

Totuşi, aveau să ajungă acolo, îşi dădu ea seama. Trebuia să fie pregătită pentru momentul când el trecea peste acea linie, înaintea ei.

— Nu amesteca ceea ce sunt cu cine sunt, îi spuse ea încet. Trebuie să fii cinstit cu mine, altfel restul nu mai înseamnă nimic.

— Am fost mai deschis cu tine. Decât cu oricare altă femeie în viaţa mea. Şi ştiu cine eşti.

— Bine, îi puse ea o mână pe obraz, când Cam se aplecă s-o sărute. Să vedem ce se întâmplă în continuare.

Capitolul 14

Era o după-amiază frumoasă de primăvară. Aer îmbălsămat, un vânt plăcut şi doar atâţia nori cât să filtreze soarele, împiedicându-l să ardă carnea până la oase. Când Ethan îşi conduse barca de pescuit în port, cheiul era plin de turişti sosiţi să-i vadă pe pescari la muncă şi agitaţia febrilă a degetelor culegătorilor de crabi.

Îşi împlinise cota mai devreme, ceea ce-i convenea de minune. Rezervoarele de apă aflate sub tenda cu dungi decolorate forfoteau de crabi nervoşi care până la căderea nopţii aveau să-şi găsească drumul spre ceaun. Ethan urma să-şi predea prada şi să lase barca în grija maşinistului. Motorul cam dădea rateuri. Plănuia să se ducă până la clădire ca să vadă Cum mergeau instalaţiile.

Îl mâncau palmele s-o termine, iar Ethan Quinn nu era omul care să aibă uşor mâncărimi – cel puţin, nu-şi permitea s-o creadă. Dar întreprinderea de construcţii navale era un mic vis personal pe care-l nutrea de o bună bucată de vreme. Bănuia că ajunsese pe cale să dea în pârg.

Simon scoase un lătrat ascuţit şi încântat, când barca se lovi de ponton. Încă în timp ce Ethan pregătea parâmele,

se întinseră după ele două mâini. Mâini pe care le recunoscu înainte de a ridica privirea spre faţă. Mâini lungi, frumoase, care nu purtau nici inele, nici lac de unghii.

— Am prins-o, Ethan.

Ridică ochii, zâmbindu-i lui Grace.

— Mulţumesc. Ce cauţi în port, ziua n-amiaza mare?

— Iau crabi. Betsy s-a simţit rău azi dimineaţă, aşa că aveau o pereche de mâini lipsă. Oricum mama voia s-o ia pe Aubrey pentru două ore.

— Ar trebui să-ţi mai acorzi şi ţie puţin timp, Grace.

— Aşa... legă ea frânghiile cu pricepere, apoi se ridică, treqându-şi o mână prin părul scurt. E una din zilele-alea. Aţi terminat ghiveciul cu şuncă pe care l-am făcut alaltăieri?

— Ne-am bătut pentru el până la ultima îmbucătură. A fost delicios. Îţi mulţumim.

Acum, când i se terminaseră nimicurile şi stătea pe chei lângă ea, nu găsea nimic de făcut cu mâinile. Pentru a compensa, îl scărpină pe Simon între urechi.

— Azi am prins o recoltă frumuşică.

— Văd şi eu.

Dar zâmbetul nu i se citea şi în ochi, şi-şi rodea buza.

Semn sigur, îşi spuse Ethan, că lui Grace îi stătea mintea la necazuri.

— E vreo problemă?

— Sunt dezolată că-ţi răpesc timpul când eşti ocupat, Ethan, scrută ea cheiurile din ochi. Ai putea veni cu mine câteva minute?

— Sigur. Mi-ar prinde bine ceva rece. Jim, te descurci tu singur aici?

— Niciun bai, dom căpitan.

Cu câinele la trap între ei, Ethan îşi vârî mâinile în buzunare. Dădu din cap când îl salută un glas familiar, abia luând în seamă degetele repezi ale culegătorilor de crabi, care se dădeau în spectacol lucrând. Remarcă mirosurile fiindcă îi plăceau atât de mult – apa, peştele, sarea din aer. Şi izurile subtile de săpun şi şampon ale lui Grace.

— Ethan, nu vreau să-ţi provoc vreo suferinţă, ţie sau familiei tale.

— Nici n-ai putea, Grace.

— S-ar putea să ştii deja. Numai că mă sâcâie atât de mult. Mă supără aşa de tare.

Vocea îi scăzu, vibrând de o enervare despre care Ethan ştia că apărea foarte rar. Văzu că avea faţa hotărâtă, cu

gura încordată, şi se hotărî să dea uitării băutura rece, conducând-o mai departe de docuri.

— Mai bine spune-mi, uşurează-ţi sufletul.

— Şi să ţi-l încarc pe al tău, oftă ea.

Detesta nevoia de a o face. Ethan îi era oricând alături, dacă trecea prin momente grele sau avea nevoie de un umăr pe care să plângă. Cândva, îşi dorise să-i ofere mai mult decât umărul, dar învăţase să ia viaţa aşa cum era.

— E mai bine să ştii, spuse Grace, mai mult pentru tine. Nu poţi face faţă lucrurilor, dacă nu ştii. A venit un detectiv de la compania de asigurări, care vorbeşte cu oamenii, punând întrebări despre tatăl tău şi despre Seth.

Ethan îi puse o mână pe braţ, scurt. Se îndepărtaseră îndeajuns de docuri, de magazine şi de vacarmul traficului. Crezuse că terminaseră cu povestea aceea.

— Ce fel de întrebări?

— Despre starea de spirit a tatălui vostru, în ultimele săptămâni dinaintea accidentului. Despre felul cum l-a adus pe Seth acasă. Azi dimineaţă a trecut şi pe la mine, la prima oră. M-am gândit că era mai bine să-i vorbesc, decât să refuz.

Îl privi pe Ethan, uşurată când acesta dădu din cap.

— i-am spus că Ray Quinn a fost unul dintre cei mai

minunaţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată – şi i-am arătat ce părere am despre umblatul prin lume, la vânătoare de bârfe răuvoitoare.

Întrucât Ethan zâmbi la aceste cuvinte, i se arcuiră şi ei buzele.

— Ce să zic, m-a înfuriat aşa de tare. Susţine că-şi face doar meseria şi e dulce ca smântâna de pe lapte. Dar m-a deranjat, mai ales când m-a întrebat dacă ştiu ceva despre mama lui Seth sau de unde a venit el. I-am spus că nu şi că nici nu contează. Seth a ajuns acolo unde îi era locul şi cu asta, basta. Sper că am făcut ce trebuia.

— Ai procedat perfect.

Ochii ei deveniseră de culoarea mării pe furtună, în timp ce emoţiile i se răzvrăteau în suflet.

— Ethan, ştiu că va durea dacă unii oameni vorbesc, dacă unii spun lucruri pe care nu au dreptul să le spună. Nu înseamnă nimic, continuă ea, luându-i mâna într-ale ei. Mai ales pentru cei care-ţi cunosc familia.

— O vom scoate la capăt, îi strânse el rapid mâinile, fără a şti dacă să le mai ţină sau să le dea drumul. Mă bucur că mi-ai spus.

Îi dădu drumul. Dar continuă să-i privească faţa şi o privi atât de mult încât Grace începu să roşească.

— Nu dormi destul, spuse Ethan. Ai ochii obosiţi.

— A...

Jenată, nemulţumită, se frecă pe sub ei cu vârfurile degetelor. De ce nu părea capabil să observe la ea decât ceea ce era rău?

— Aubrey a fost puţin cam agitată azi-noapte. Trebuie s-o iau înapoi, spuse ea grăbită, mângâindu-l scurt pe răbdătorul Simon. Mâine trec pe la voi să fac curat.

Şi plecă grăbită, spunându-şi fără speranţă că un bărbat care o observa numai când arăta obosită sau tulburată n-avea să-i dea niciodată atenţie ca femeie.

Dar Ethan o privi îndepărtându-se şi-şi spuse că era prea al dracului de drăguţă ca să se spetească aşa muncind ca un catâr.

Inspectorul se numea Mackensie şi făcea rondul oraşului. Până acum, însemnările sale conţineau descrieri ale unui om care fusese un sfânt cu aureola mare şi luminoasă ca soarele. Un samaritean de om altruist care nu numai că-şi iubea aproapele, dar îi şi prelua vesel poverile, care împreună cu credincioasa lui soţie alături salvase părţi mari din omenire şi păstrase lumea în siguranţă pentru democraţie.

Alte notaţii îl defineau pe Raymond Quinn ca pe un

despot înfumurat, băgăreţ şi căruia nu-i ajungeai cu prăjina la nas de-atâta sfinţenie, care colecţiona băieţii răi la fel cum alţii adunau timbre şi-i folosea ca forţă de muncă silnică, ca balsam pentru amorul propriu şi, probabil, favoruri sexuale perverse.

Deşi Mackensie trebuia să admită că ultimele afirmaţii erau mai interesante, aceste opinii preveniseră doar de la câţiva interlocutori răzleţi.

Fiind un om al detaliilor şi al prudenţei, îşi dădea seama că, probabil, adevărul se găsea undeva la jumătatea distanţei dintre sfânt şi păcătos.

Mackensie nu urmărea nici să-l canonizeze, nici să-l condamne pe numitul Raymond Quinn, posesorul poliţei de asigurare cu numărul 005 – 678-LQ2. Nu făcea decât să adune fapte, iar acele fapte aveau să determine dacă poliţa urma să fie achitată sau contestată.

Oricum, el unul avea să fie plătit pentru timpul şi eforturile lui.

Se oprise şi luase un sandviş într-un mic local slinos numit *Bay Side Eats.* Avea o slăbiciune pentru grăsimi, cafeaua proastă şi chelneriţele cu nume ca Lulubelle.

Motiv pentru care, la cincizeci şi opt de ani, avea cu zece kilograme peste normal – cu douăsprezece, dacă nu

potrivea cântarul cu câteva gradaţii sub zero înainte de a se urca pe el – o indigestie cronică şi două divorţuri la activ.

Mai avea chelie, bătături şi o măsea de minte care-l durea ca o căţea în călduri. Mackensie ştia că nu era o partidă pe plan fizic, dar îşi cunoştea meseria, lucra de treizeci şi doi de ani la *True Life Insurance* şi avea un dosar curat ca o inimă de călugăriţă.

Intră cu maşina sa *Ford Taunus* în spaţiul plin de pietriş şi gropi de lângă clădire. Ultimul om chestionat, un mic vierme numit Claremont, îi dăduse adresa. Urma să-l găsească acolo pe Cameron Quinn, îi spusese Claremont, zâmbind cu buzele subţiate.

Mackensie îl antipatizase din primele cinci minute petrecute în compania lui. Lucra cu oamenii de suficient timp pentru a recunoaşte lăcomia, invidia şi simpla răutate, chiar şi când erau ascunse sub straturi întregi de farmec. Claremont nu avea niciun strat pe care inspectorul să-l fi observat. Era numai venin pur.

Râgâi o amintire a murăturilor pe care le savurase la masă, clătină din cap şi-şi scoase doza orară de Zantac. În parcare erau o camionetă cu macara, un sedan îmbătrânit şi un *Corvette* clasic spilcuit.

Lui Mackensie îi plăcea cum arăta Vefte-ul, deşi nu s-ar fi aşezat la volanul unei asemenea capcane mortale nici din amor, nici pentru bani. Nu, domnilor. Însă îl admiră totuşi, în timp ce se sălta afară din maşină.

Putea admira şi înfăţişarea omului, medită el, când doi bărbaţi apărură din clădire. Nu a celui mai vârstnic, cu cămaşă în carouri, roşii şi ac de cravată. Un hârţogar, decise el – şi se pricepea să recunoască genurile.

Cel mai tânăr era prea slab, prea înfometat, cu* ochi prea ageri ca să-şi piardă mult timp plimbând hârtiile. Dacă nu lucra cu mâinile, îşi spuse Mackensie, ar fi putut-o face. Şi arăta ca un om care ştia ce voia – şi găsea căi de a-şi împlini dorinţele.

Dgcă acesta era Cameron Quinn, Mackensie trase concluzia că Ray Quinn avusese o droaie de probleme pe cap cât trăise.

Cam îl zări pe Mackensie când îl conduse afară peinspectorul de la instalaţii. Era destul de mulţumit de progrese. Bănuia că le mai trebuia o săptămână pentru a termina baia, dar el şi Ethan s-ar fi putut descurca încă mult timp şi fără servicii sanitare.

Voia să înceapă munca şi, de vreme ce şi firele electrice fuseseră instalâte şi trecuseră inspecţia, nu avea de ce să

mai aştepte.

Îl etichetă pe Mackensie ca pe un soi de funcţionar. Scobindu-şi creierii, încercă să-şi amintească dacă mai avea fixată vreo întâlnire, dar parcă nu. O fi vândut ceva, presupuse el, când Mackensie şi inspectorul trecură unul pe lângă altul.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Quinn, în Cepu Mackensie, cu glasul afabil şi ochii atenţi.

— Ar trebui.

— Eu sunt Mackensie. De la *True Life Insurance.*

— Avem asigurare.

Sau era aproape sigur că aveau.

— Fratele meu Phillip se ocupă de problemele astea.

Apoi îi căzu fisa, iar din poziţia relaxată Cam trecu în gardă.

— *True Life?*

— Întocmai. Sunt detectiv din partea companiei. Trebuie să lămurim nişte chestiuni înainte de a vi se putea satisface revendicarea asupra poliţei tatălui, dumneavoastră.

— Este mort, răspunse sec Cam. Nu asta contează, domnule Mackensie?

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

— Cred că firmei îi pare rău că trebuie să dea bani. În ce mă priveşte pe mine, tatăl meu a achitat cotizaţiile cu bună credinţă. Toată şmecheria e că, pentru a câştiga, trebuie să mori. Şi a murit.

La soare era cald, iar pastrama pe pâine de secară, cu muştar iute, nu-i căzuse deloc bine. Mackensie suflă greu.

— Există unele îndoieli cu privire la accident.

— Maşina intră în stâlp. Stâlpul învinge. Aveţi încredere-n mine, am condus multe maşini.

Mackensie dădu din cap. În alte împrejurări, ar fi putut aprecia tonul categoric al lui Cam.

— Sunteţi desigur informat că poliţa conţine o clauză cu privire la sinucidere.

— Tatăl meu nu s-a sinucis, Mackensie. Şi de vreme ce nu erai cu el în maşină atunci, îţi va fi greu să dovedeşti contrariul.

— Tatăl dumneavoastră se afla sub imperiul unor mari tensiuni, al unor frământări emoţionale.

Cam pufni:

— Tatăl meu a crescut trei derbedei şi a predat la o hoardă de studenţi mucoşi. Toată viaţa a trecut prin mari tensiuni şi frământări emoţionale.

— Şi adoptase şi un al patrulea.

— Exact, îşi înfipse Cam degetele mari în buzunare, poziţia sa devenind provocatoare. Asta nu are nicio legătură cu compania voastră.

— Ba are, în măsura în care priveşte împrejurările accidentului. Se pune problema unui posibil şantaj şi, cu siguranţă, reputaţia îi este ameninţată. Am o copie a scrisorii găsite în maşină, la faţa locului.

Când Mackensie deschise servieta, Cam făcu un pas înainte:

— Am văzut scrisoarea. Nu înseamnă decât că undeva există o femeie cu instinctul matern al unei mâţe vagabonde turbate. Dacă insinuaţi că JRay Quinn a intrat cu maşina în stâlp fiindcă se temea de o curvă de două parale, praf vă fac compania de asigurări.

Furia pe care credea că o lăsase în urmă se revoltă, cu gheare şi colţi ascuţiţi.

— Puţin îmi pasă de banii voştri nenorociţi. Putem câştiga şi singuri. Dacă *True Life* vrea să anuleze tranzacţia, ăsta-i domeniul fratelui meu – şi al avocaţilor. Dar nici voi şi nimeni altcineva n-o să se-atingă de reputaţia tatălui meu, altfel o să aibă de-a face cu mine.

Omul era cu douăzeci şi cinci de ani în cap mai tânăr, calculă Mackensie, dur ca piatra şi furiosca un lup flămând.

Conchise că era mai bine pentru toată lumea dacă schimba tactica.

— Domnule Quinn, nu am nici interesul şi nici dorinţa de a întina reputaţia tatălui dumneavoastră. *True Life e o* companie serioasă, de aproape o viaţă lucrez pentru ea, încercă el un zâmbet triumfător. Nu e decât o problemă de rutină.

— Nu-mi place rutina dumitale.

— Vă înţeleg. Zona neclară, în cazul de faţă, e cea a accidentului propriu-zis. Fişele medicale confirmă că tatăl dumneavoastră era într-o formă fizică bună. Nu există nicio urmă de infarct, de apoplexie. Niciun motiv fizic pentru a fi pierdut controlul volanului. Un accident cu un singur autovehicul, pe o porţiune de drum pustie, într-o zi însorită. Constatările experţilor la reconstituirea accidentului au fost neconcludente:

— Asta e problema voastră.

Cam îl văzu pe Seth venind pe drum, dinspre şcoală. „Şi uite şi problema mea”, îşi spuse el.

— Nu vă pot ajută cu nimic. Dar vă pot spyne că tatăl meu lua toate problemele în piept. Niciodată nu alegea calea cea mai simplă. Acum, am treabă.

Şi cu asta, Cam se întoarse în loc, pornind spre Seth.

Mackensie îşi şterse ochii care-i lăcrimau din cauza soarelui. O fi crezut Quinn că nu adăugase nimic la raport, dar se înşela. Cel puţin, Mackensie putea fi sigur că fraţii Quinn aveau să lupte cu înverşunare pentru cauza lor, până la capăt. Dacă nu pentru bani, atunci pentru memoria tatălui lor.

— Cine-i ăsta? întrebă Seth, privindu-l pe Mackensie cum se înapoia la maşină.

— Un pungaş de la asigurări, dădu Cam din cap în lungul străzii, unde doi băieţi se învârteau la jumătate de cvartal distanţă. Da ăia cine-s?

Seth aruncă o privire nepăsătoare în urmă şi ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nişte tipi de la şcoală. Mai nimeni.

— Te hărţuiesc?

— N-n. Ne urcăm pe acoperiş?

— Acoperişul e gata, murmură Cam, privind cu oarecare amuzament cum cei doi băieţi se apropiau, încercând de pomană să pară dezinteresaţi. Măi, băieţi! îi strigă el.

— Ce faci? şuieră Seth, terorizat.

— Fii calm. La veniţi încoa! le ordonă el celor doi, care încremeniseră ca două statui.

— De ce naiba-i chemi? Nu-s decât nişte jigodii de la

şcoală.

— Mi-ar prinde bine o mână de jigodie la lucru, replică moale Cam.

Îi mai trecuse prin minte şi că lui Seth i-ar fi prins bine nişte tovarăşi de vârsta lui. Aşteptă, în timp ce băiatul se foia pe loc, iar cei doi se sfătuiau în şoaptă, grăbiţi. Până la urmă, cel mai înalt îşi îndreptă umerii şi veni păşind ţanţoş cu adidaşii săi *Nike* rupţi.

— Nu făceam nimica, spuse băiatul, cu tonul sfidător cam compromis de un dinte lipsă care-l făcea să sâsâie.

— Am văzut şi eu. Şi vreţi să faceţi ceva?

Ochii băiatului lunecară spre celălalt, apoi către Seth şi din nou, prudenţi, spre chipul lui Cam.

— Poate.

— Te cheamă cumva?

— Sigur. Eu-s Danny. Ăsta-i frate-meu mai mic, Will.

Am făcut unşpe anio, săptămâna trecută. El are abia nouă.

— Peste zece luni o să am Zece, declară Will, înghiontindu-şi fratele în coastă cu cotul.

— E încă la elementară, adăugă Danny cu un zâmbet răutăcios, căruia Seth i se alătură din toată inima. Şcoala de pici.

— Nu-s niciun pici.

Cum pumnul lui Will se ridica deja, încleştat, Cam i-l apucă, apoi îl strânse uşor de braţ.

— Mie mi se pare destul de puternic.

— Sunt foarte puternic, îl asigură Will, zâmbind apoi cu un farmec angelic.

— Mai vedem noi. La vezi toate gunoaiele alea îngrămădite pe-aici? Ţigle vechi, carton gudronat, resturi? cuprinse Cam zona cu privirea. Şi mai vedeţi tomberonul de-acolo? Dacă toate ajung înăuntru, aveţi cinci dolari.

— De fiecare? ciripi Danny, cu ochii ca alunele lucindu-i pe chipul pistruiat.

— Nu mă face să râd, puştiule. Dar mai primiţi doi dolari în plus dacă o faceţi fără să trebuiască să vin eu ca să vă împac din cine ştie ce certuri.

Smuci degetul mare spre Seth:

— El e şeful.

În clipa când Cam îi lăsă singuri, Danny se întoarse spre Seth. Se măsurară în tăcere, cu ochii îngustaţi...

— Te-am văzut când l-ai pocnit pe Robert.

Seth îşi potrivi echilibrul pe ambele picioare. Ar fi fost doi contra unul, calculă el, dar era gata să se bată.

— Şi ce dacă?

— A fost mişto, fu singurul răspuns al lui Danny, care începu să culeagă ţiglele rupte.

Will îi zâmbi încântat lui Seth:

— Robert e un pârţ mare şi gras, iar Danny a zis că după ce l-ai croit, i-a curs sânge de nu se mai termina.

Seth se pomeni zâmbind şi el.

— Ca un porc înjunghiat.

— Guiţ, guiţ, făcu încântat Will. Cu banii, putem cumpăra îngheţată de la Crawford.

— Mda... poate.

Seth începu să adune gunoiul, cu Will ţinându-se vesel după el.

An na nu avea deloc o zi bună. Începuse de dimineaţă, rupându-şi ultima pereche de ciorapi încă înainte de a fi ieşit pe uşă. I se terminaseră covrigii, iaurtul şi, recunoştea ea, aproape toate celelalte, fiindcă pierduse prea mult timp cu care sau gândindu-se la Cam, neglijându-şi programul normal de cumpărături.

Când se opri să pună la cutie o scrisoare pentru bunicii ei, îşi rupse o unghie de cutia poştală. Telefonul suna deja când intră în birou, la opt şi jumătate, iar femeia isterică de la celălalt capăt al firului pretindea să ştie de ce încă nu-şi primise cartela medicală.

O calmă, asigurând-o că avea să rezolve personal problema. Apoi, numai fiindcă tot era la aparat, centrala îi făcu legătura cu un bătrân smiorcăit care insista că vecinii lui erau corupători de minori, numai fiindcă le dădeau voie copiilor să se uite la televizor în fiecare seară din săptămână.

— Televiziunea, îi declară el, e unealta comuniştilor de stânga. Numai sex şi crime, sex şi crime, şi mesaje subliminale. Am citit totul despre astea.

— Voi cerceta problema, domnule Bigby, îi promise ea, deschizând sertarul de sus, unde-şi ţinea aspirina.

— Ar fi şi cazul. Am încercat şi la poliţie, da ăia nu fac nimic. Copiii ăştia sunt condamnaţi. Vor avea nevoie de programare.

— Vă mulţumesc că ne-aţi atras atenţia.

— E datoria mea de american.

— Că te şi cred, bombăni Anna, după ce închise.

Ştiind că urma să apară în tribunalul familial la ora două după-amiază, îşi bută computerul, cu intenţia de a accesa fişierul pentru a-şi revedea rapoartele şi însemnările. Când pe display apăru mesajul că programul ei comisese un act ilegal, nu se deranjă să urle. Se mulţumi să se rezeme în scaun, cu ochii închişi, acceptând ideea că avea o zi cu

ghinion.

Şi nu era decât începutul.

Ştia că depoziţia ei din instanţă era cheia. Cazul Higgins apăruse pe biroul ei cu aproape un an în urmă. Cei trei copii, în vârstă de opt, şase şi patru ani, fuseseră agresaţi fizic şi afectiv. Mama lor, în vârstă de abia douăzeci şi cinci de ani, era un exemplu clasic de soţie bătută. Îşi părăsise soţul de nenumărate ori de-a lungul anilor, dar întotdeauna se întorsese la el.

Cu şase luni în urmă, Anna muncise din greu s-o instaleze împreună cu copiii ei într-un cămin. Femeia nu stătuse nici treizeci şi şase de ore şi se răzgândise. Deşi o durea inima pentru ea, esenţială era bunăstarea copiilor.

Feţele lor supte, vânătăile, frica – şi, mai rău, abandonul surd din ochi – o chinuiau. Erau daţi în grija unui cuplu destul de generos şi de puternic pentru a-i ţine pe toţi trei. Şi, văzându-i pe acei părinţi adoptivi cum îi încadrau pe cei trei băieţi maltrataţi, jurase că avea *să* facă tot ce-i stătea în putere pentru a-i menţine acolo.

— Consultanţa psihiatrică a fost recomandată în luna ianuarie a anului trecut, când acest caz, a ajuns în atenţia mea, declară Anna, de la bara martorilor. Atât la nivel familial, cât şi individual. Recomandarea nu a fost pusă în

aplicare. Nici atunci, nici în luna mai a aceluiaşi an, când doamna Higgins a fost spitalizată cu mandibula dislocată şi alte leziuni, şi nici în septembrie, când Michael Higgins, băiatul cel mare, a suferit o fractură de mână. În noiembrie, acelaşi an, doamna Higgins şi cei doi fii mai mari au fost trataţi la urgenţă pentru vătămări diverse. Am fost anunţată şi i-am ajutat pe doamna Higgins şi pe copii să-şi găsească adăpost, într-un cămin pentru femei. Nu a rămas acolo nici două zile încheiate.

— Sunteţi asistenta acestui caz de peste un an, veni în faţa ei avocatul, ştiind din experienţă că nu era necesar să-i ghideze depoziţia.

— Da, de mai mult de-un an.

Şi simţea cu acuitate eşecul.

— Care e situaţia actuală?

— În data de 6 februarie, anul curent, o echipă a poliţiei care a răspuns la apelul unui vecin l-a găsit pe domnul Higgins sub influenţa alcoolului. Doamna Higgins era isterizată şi a necesitat tratament medical pentru vânătăi şi plăgi deschise faciale. Curtis, copilul cel mai mic, avea un braţ rupt. Domnul Higgins a fost reţinut de poliţie. Cu acel prilej, în caz de asistentă a cazului, am fost pusă în cunoştinţă de cauză.

— l-aţi văzut pe doamna Higgins şi pe copii în ziua aceea? o întrebă avocatul.

— Da. Am mers cu maşina la spital. Am vorbit cu doamna Higgins. Susţinea că micul Curtis căzuse pe scări. Având în vedere natura rănilor şi istoricul cazului, n-am crezut-o. Medicul de gardă de la urgenţă mi-a împărtăşit opinia. Copiii au fost daţi în grija unei perechi, unde au rămas de la acea dată încoace.

Continuă să răspundă la întrebări despre situaţia cazului şi despre copii. Odată, îi smulse un zâmbet băiatului mijlociu, când vorbi despre echipa de T-ball în care reuşise să se înscrie.

Apoi, Anna se pregăti pentru iritările şi eforturile istovitoare ale contraexaminării.

— Sunteţi informată că domnul Higgins a intrat de bunăvoie într-un program de dezalcooiizare?

Anna îl învrednici cu o privire pe avocatul din oficiu al soţilor Higgins, apoi se uită direct în ochii tatălui.

— Ştiu că, în ultimul an, domnul Higgins a afirmat că începuse un program de dezalcoolizare, de nu mai puţin de trei ori.

Îi văzu chipul întunecându-se de ură şi furie. *Las să mă urască,* îşi spuse ea. A dracului să fie dacă mai punea

mâna pe copiii aceia.

— Pot declara că nu a dus niciun program până la capăt.

— Alcoolismul e o boală, domnişoară Spinelli. Domnul Higgins încearcă acum să-şi trateze boala. Sunteţi de acord că doamna Higgins a fost o victimă a bolii soţului ei?

— Sunt de acord că a suferit, atât fizic cât şi emoţional, din cauza lui.

— Şi puteţi crede că ar suferi şi mai mult dacă şi-ar pierde copiii, şi ei pe ea? Puteţi crede că ar fi cazul ca tribunalul să-i despartă pe, aceşti trei băieţaşi de mama lor?

Alegerea îi revenea ei, reflectă Anna. Omul care o bătea şi-i teroriza copiii, sau sănătatea şi siguranţa acelor copii.

— Cred că va suferi şi mai mult, până când ia hotărârea de a-şi schimba viaţa. Iar opinia mea profesională este că doamna Higgins nu e capabilă să-şi poarte singură de grijă nici măcar sieşi, necum şi copiilor ei, în această perioadă.

— Atât domnul cât şi doamna Higgins au în prezent locuri de muncă stabile, continuă avocatul. Doamna Higgins a declarat, sub prestare de jurământ, că ea şi soţul ei s-au împăcat şi continuă să acţioneze pentru rezolvarea dificultăţilor conjugale. Despărţirea familiei, după cum a afirmat ea, nu va face decât să cauzeze suferinţe afective

pentru toţi cei implicaţi.

— Ştiu că aşa crede.

Privirea ei fermă către doamna Higgins era compătimitoare, dar continuă cu convingere:

— Cred că sunt în joc bunăstarea şi siguranţa a trei copii. Sunt la curent cu observaţiile medicale, cu examenele psihiatrice, cu rapoartele poliţiei. În ultimele cincisprezece luni, aceşti copii au fost trataţi la camera de urgenţă, toţi trei în total, de unsprezece ori.

Privi din nou spre avocat, întrebându-se cum putea sta în faţa unui tribunal, luptând pentru distrugerea sigură a acelor băieţi.

— Ştiu că braţul unui copil de patru ani a fost rupt ca un băţ. Recomand insistent ca aceşti copii să rămână în adopţiune autorizată şi supravegheată, pentru a li se garanta siguranţa fizică şi emoţională.

— Nu s-a depus nicio reclamaţie împotriva domnului Higgins.

— Aşa e, nu s-a depus nicio reclamaţie, întoarse Anna capul spre mamă, privindu-i faţa obosită. Ceea ce nu e decât încă o crimă, mai murmură ea.

Când termină, Anna trecu prin dreptul soţilor Higgins fără a-i învrednici cu nicio privire. Micul Curtis, însă, întinse

mâna spre ea, peste bară.

— N-ai o acadea? şopti, făcând-o să zâmbească.

Îşi făcuse obiceiul de a-i aduce dulciuri. Băiatul avea o slăbiciune pentru Tootsie Roii Pops cu cireşe.

— Poate că am. Ia să vedem.

Tocmai îşi deschidea poşeta, când în spatele ei se produse explozia:

— Jos labele de pe copilu’ meu, căţea!

În momentul când dădu să se întoarcă, Higgins o lovi în plin, trântind-o la pământ, cu tot cu Curtis, într-o grămadă de ţipete şi vaiete. Capul îi răsuna ca un clopot de biserică şi avea ochii orbiţi de stele verzi. Auzi răcnete, înjurături, în timp ce reuşea să se ridice în patru labe.

„Obrazul o durea îngrozitor, de la ciocnirea cu o banchetă de lemn. O usturau palmele, care alunecaseră pe duşumeaua de dale. Şi, fir-ar să fie, ciorapii cei noi pe care-i cumpărase în locul celor cu firul fugit i se rupseseră la genunchi.

— Nu te mişca, ordonă Marilou. Stătea pe vine în biroul Annei, oblojindu-i posomorâtă juliturile.

— N-am nimic.

Într-adevăr, rănile erau minore.

— A meritat. Acea mică demonstraţie în faţa instanţei va

garanta că n-are să se mai apropie de copii, o bună bucată de vreme.

— Mă îngrijorezi, An na, îşi ridică Marilou spre ea ochii întunecoşi şi lucitori. Mai c-aş crede că ţi-a plăcut să fii lovită de malacul ăla de două sute de livre.

— Mi-au plăcut rezultatele. Au, Marilou! expiră Anna zgomotos, când şefa ei se ridică să-i examineze vânătaia de pe obraz. Mi-a plăcut să depun plângere pentru agresiune şi, mai ales, mi-a plăcut să-i văd pe cei trei copii plecând acasă cu familia adoptivă.

— O zi reuşită? făcu Marilou un pas înapoi. Şi mă mai îngrijorează şi să-ţi permiţi să te apropii prea mult.

— De la distanţă nu poţi ajuta pe nimeni. Atât de mult din ceea ce facem constă numai în hârtii, Marilou. Formulare şi proceduri. Dar din când în când ajungi să faci ceva – fie şi doar să oncasezi de la un malac de două sute de livre. Şi merită.

— Dacă te implici prea strâns, te vei alege cu mai mult decât două vânătăi şi un genunchi zdrelit.

— Dacă nu. Te implici destul, e cazul să-ţi cauţi altă meserie.

Marilou suflă prelung. Îi era dificil s-o contrazică, mai ales când şi ea gândea la fel.

— Du-te acasă, Anna.

— Mai am o oră din program.

— Du-te-acasă. Consideră că e un spor de periculozitate.

— Dacă mă iei aşa... Mi-ar prinde bine ora asta. N-am nimic de mâncare în casă. Dacă mai auzi ceva despre...

Se întrerupse, ridicând privirea, când auzi bătaia în tocul uşii. Făcu ochii mari:

— Cameron.

— Domnişoară Spinelli, mă întrebam dacă ai un minut pentru...

Zâmbetul de salut i se transformă într-o strâmbătură. Lumina din ochi deveni fierbinte şi tăioasă ca o spadă de flăcări.

— Ce naiba ai păţit?

Intră glonţ, umplând toată camera, aproape răsturnând-o pe Marilou pentru a ajunge la Anna.

— Cine naiba te-a lovit?

— Nimeni, exact, am...

În loc de a o lăsa să termine, se răsuci spre Marilou. Oscilând între fascinaţie şi amuzament, femeia făcu un pas înapoi, ridicând mâinile, cu palmele în sus:

— Nu eu, campionule. Eu doar îmi cert subalternii. Nu m-ating de ei nici c-un deget.

— A fost puţină agitaţie la tribunal, atâta tot, se ridică Anna, încercând să fie vioaie şi profesională, în pofida picioarelor desculţe. Marilou, el e Cameron Quinn. Cameron, Marilou Johnston, şefa mea.

— Încântată de cunoştinţă, chiar şi într-o asemenea împrejurare, îi întinse Marilou mâna. L-am fost studentă tatălui dumitale, acum vreun milion de ani. L-am adorat pur şi simplu.

— Mda, mulţumesc. Cine-a dat în tine? o întrebă el din nou pe Anna.

— Cineva care chiar acum se află în partea neplăcută a unei uşi cu gratii.

Grăbită, Anna îşi îndesă picioarele goale în escarpinii cu toc plat.

— „Marilou, îţi primesc oferta cu ora liberă.

Acum nu se mai gândea decât să-l ducă pe care de acolo, departe de ochii curioşi şi mult prea perspicace ai, lui Marilou.

— Cameron, dacă e nevoie să vorbim despre Seth, mă poţi duce cu maşina acasă, mai spuse ea, luându-şi jacheta gri-turturică şi aranjându-şi-o. Nu e departe. Îţi fac cinste cu-o cafea.

— Perfect. Sigur.

Când îi prinse bărbia în mână, în sufletul Annei se porni un război între încântare şi îngrijorare.

— Vorbim.

— Pe mâine, Marilou.

— A, da, zâmbi cu uşurinţă Marilou, în timp ce Anna *îşi* lua grăbită servieta, şi-o să vorbim şi noi.

Capitolul 15

Anna îşi ţinu gura până îeşiră din clădire, rămânând singuri, la adăpost în parcare.

— Cam, pentru numele lui Dumnezeu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce?

— Aici lucrez eu, se opri ea lângă maşină, întorcându-se cu faţa spre el. Aici lucrez, ţii minte? Nu poţi da buzna în biroul meu ca un amant indignat.

Îi luă din nou bărbia în mână, aplecându-se spre faţa ei:

— *Sunt* un amant indignat şi vreau să ştiu numele ticălosului care a pus mâna pe tine.

N-avea de gând să se lase fascinată de violenţa care scăpăra în jurul lui. Ar fi fost, îşi reaminti ea în timp ce stomacul îi făcea o mică tumbă delicioasă, complet neprofesional.

— De persoana respectivă se ocupă autorităţile competente. Şi nu ai permisiunea de a fi amant, nici indignat nici altfel, în timpul programului.

— Zău? încearcă numai să mă opreşti, o provocă el şi, mânat de enervare, îi strivi gura sub a lui.

Anna se zbătu un moment. Oricine putea să privească pe fereastră şi să-i vadă. Sărutul era prea fierbinte, prea

îmbătător pentru o îmbrăţişare la lumina zilei, în parcarea instituţiei.

Şi mai era prea fierbinte şi prea îmbătător ca să-i reziste. Se lăsă în voia sărutului, într-a lui Cam, într-a ei înseşi, cuprinzându-l cu braţele.

— Ai de gând să termini? îl întrebă ea, cu gura lipită de a lui.

— Nu.

— Okay, atunci hai să continuăm înăuntru.

— Bună idee.

Fără să se desprindă de ea, Cam întinse mâna la spate să deschidă portiera maşinii.

— Dacă nu-mi dai drumul, nu pot intra.

— Bine gândit.

O eliberă şi, spre surprinderea ei, îi mângâie gingaş şi tandru cu buzelă vânătaia de pe obraz.

— Te doare?

Inima continua să i se zbată în piept.

— Poate, puţin.

Intră în maşină, unde îşi luă centura de siguranţă, cu mişcări calculate şi dezinvolte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cam, în timp ce se aşeza alături.

— Unui tată a trei copii, violent, care-şi bătea nevasta, nu i-a plăcut depoziţia mea de azi în instanţă. M-a îmbrâncit. Stăteam întoarsă cu spatele, altfel mi-ar fi dat un şut între picioare, dar tot mi-am pierdut echilibrul. Şi am căzut în nas – ceea ce ar fi putut să fie jenant, dacă acum nu ajungea în celulă, iar copiii la familia adoptivă.

— Şi soţia?

— N-o pot ajuta, îşi lăsă Anna capul îndurerat să cadă pe spate. Trebuie să alegi cu cine te lupţi.

La asta, Cam nu spuse nimic. Şi el gândise la fel. De aceea se hotărâse să-i lase trei copii pe cap lui Ethan, venind s-o vadă. Se hotărâse să-i spună despre ancheta celor de la asigurări, despre speculaţiile cu privire la relaţia dintre Seth şi tatăl lui, despre căutarea mamei lui Seth pe care o declanşase Phillip.

Se hotărrâse să-i spună totul, să-i ceară un sfat.

Acum, constata că se întreba dacă era cea mai înţeleaptă cale – pentru ea, pentru el, pentru Seth.

— Şi o încasezi des, în meseria ta?

— Hmm? Nu, râse ea puţin, în timp ce maşina oprea în faţa casei. Din când în când, se mai enervează cineva şi aruncă în tine cu ce-i cade la mână, dar de cele mai multe ori sunt doar insulte.

— Plăcută ocupaţie!

— Are momentele ei.

Îl luă de mână, pornind pe lângă el.

— Ştiai că televiziunea e unealta stângii comuniste?

— N-am auzit.

— De-aia sunt aici, ca să-ţi spun.

Îşi descuie cutia poştală, de unde luă scrisori, facturi şi o revistă de modă.

— *Sesame Street* e doar un paravan.

— Eu dintotdeauna l-am suspectat pe păsăroiul ăla mare şi galben.

— Nnţ, ăla-i doar un moft. Broscoiul e creierul.

Duse un deget la buze, când se apropiară de uşa ei. Se furişară înăuntru ca doi copii chiulind de la şcoală.

— Nu vreau să mă ia iarăşi surorile la puricat.

— Dacă te iau eu te superi?

— Depinde ce înţelegi tu prin puricat.

— Vom începe de-aici, o cuprinse Cam pe după talie, atingându-i buzele cu ale lui.

— Cred că aş putea să suport, îl ajută ea să adâncească sărutarea. Ce-i cu tine aici, Cam?

— Mă frământă multe.

Buzele lui îi mângâiară din nou vânătaia, coborând apoi

spre bărbie.

— Tu, mai ales. Voiam să te văd, să fim împreună, să-ţi vorbesc: Să facem dragoste.

Gura Annei se arcui sub a lui.

— Toate, în acelaşi timp.

— De ce nu? îmi venise ideea să te invit la cină... dar acum mă gândesc că poate ar fi mai bine să comandăm o pizza.

— Perfect, oftă ea. Ce-ar fi să torni puţin vin, cât timp mă schimb eu?

— Mai e ceva, îşi croi el drum spre urechea ei. Ceva ce voiam să fac. Mă întrebam, cum ar fi s-o scot pe domnişoara Spinelli dintr-unul din taioarele ei de conştiincioasă slujbaşă publică.

— Serios?

— De prima oară când te-am văzut.

Anna zâmbi strengăreşte.

— Ai acum ocazia.

— Speram s-o spui.

Reveni cu gura la a ei, mai flămând, mai posesiv. De astă dată, oftatul Annei se pierdu într-un gâfâit tremurător, în timp ce Cam îi smulgea jacheta de pe umeri, imobilizându-i braţele.

— Te doresc îngrozitor. Zi şi noapte.

Vocea ei devenise mai guturală, îngreunată de dorinţă...

— Cred că e mai uşor aşa, de vreme ce şi eu te doresc.

— Şi nu te sperie?

— Nimic la tine şi la mine nu mă sperie.

— Şi dacă ţi-aş spune că vreau să mă” laşi să-ţi fac tot ce-mi vine? Totul?

Inima ei sări în gât, dar rămase cu ochii într-ai lui.

— Aş întreba cine te opreşte.

Cu o poftă întunecată şi periculoasă în ochi, îşi coborî privirea, după care urcă din nou spre faţa ei.

— Mă întreb ce-o fi purtând domnişoara Spinelli pe sub bluzele astea cuviincioase.

— Cred că un om ca tine nu se va lăsa împiedicat de câţiva nasturi ca să afle.

— Ai dreptate.

Îşi mută mâinile, de pe jachetă pe bumbacul apretat şi călcat al bluzei. Şi trase. Îi privi ochii dilatându-se de şoc. Şi de excitaţie.

— Dacă. Vrei să mă opresc, de acord. Nu fac nimic fără voia ta.

Îi rupsese bluza. Şi o fascinase. Aşteptă, privind-o, să-i spună să înceteze sau să continue. Ceea ce o înfiora şi mai

mult. Înţelegea că nu fusese complet sinceră când îi spusese că nimic la el nu o speria. Se temea de efectul pe care l-ar fi putut avea asupra inimii ei.

Aici însă, în dragostea fizică, ştia că-i putea fi egală.

— Vreau totul. Totul.

Sângele lui Cam făcu un salt prin vene. Totuşi, continuă s-o atingă uşor, aţâţător, plimbându-şi dosul mâinii peste materialul alb şi lucios al sutienului croit midi:

— Domnişoară Spinelli, tărăgănă el cuvintele, în timp ce degetele i se strecurau sub satinul lucios, pentru a-i freca sfârcul dur. Cât de mult suporţi?

Micile lui tracţiuni îi făceau fierbinţeala să se învolbureze în spirală prin corp. Aerul se îngroşase deja.

— Cred că vom afla curând.

Încet, cu ochii spre faţa ei, o lipi de perete.

— Să începem de-aici. Ţine-te bine, murmură el şi-şi repezi mâna sub fustă, smulgându-i dantela pe care o purta pe dedesubt. Respiraţia îi explodă din piept, şi aproape izbucni în râs. Apoi, Cam îşi înfipse degetele în ea, lansând acel şoc aspru şi dur de plăcere prin tot trupul ei nepregătit. Orgasmul o zgudui, golindu-i mintea, oprindu-i respiraţia. Când genunchii i se înmuiară, Cam nu făcu decât s-o ţină rezemată în continuare.

— Mai na...

Dorea cu disperare s-o vadă primind mai mult, să-i privească faţa capturată de şocul emoţiei, să observe acei ochi superbi orbind înnebuniţi.

„An nu i se agăţă de umeri, pentru a-şi ţine echilibrul. Aşa cum îşi ţinea capul lăsat pe spate, Cam îi văzu pulsul bătând dezlănţuit la gât şi se simţi îndemnat să guste acel loc. Gemu sub el, se mişcă lipită de el, cu respiraţia întretăindu-i-se când îi smulse de pe trup jacheta şi ce mai rămăsese din bluză.

Era neajutorată, abia se mai ţinea pe picioare. Asaltul asupra simţurilor ei îi lăsa membrele cutremurându-se şi inima bubuind în piept. Îi rosti numele, încercă, dar acesta se opri într-un icnet când Cam o răsuci în loc. Palmele ei umezite se lipiră de perete.

Îi rupse nasturele fustei. Anna îl simţi cedând, înflorindu-se când materialul îi alunecă peste şolduri, căzând la picioare. Mâinile lui îi ajunseseră pe sâni, frământând, lunecând de pe mătase pe piele şi înapoi. Apoi îi sfâşie şi sutienul, făcând-o să se desfete cu sunetul sfâşierii materialului delicat.

Dinţii i se înfipseră în umărul ei. Iar mâinile – o, mâinile lui erau pretutindeni, purtând-o spre nebunie şi mai

departe. Palme aspre pe pielea netedă, degete iscusite apăsând, lunecând.

Răsuflarea întretăiată care-i scrâşnea printre buze începu să încetinească. Plăcerea era densă, neagră ca miezul nopţii. Simţi că luneca într-o lume de dincolo, erotică, unde nu mai exista decât senzaţie.

Lunecoasă, ameţitoare şi plină de păcat.

Peretele era neted şi răcoros; mâinile lui, nu. Era un contrast insuportabil de excitant.

Când o răsuci din nou, ochii ei fură orbiţi de lumina soarelui. Cameron încă mai era complet îmbrăcat, iar ea, goală. Găsea situaţia de un erotism delicios şi nu putu spune nimic când el îi ridică încet braţele deasupra capului, încătuşându-i încheieturile cu o mână.

Privind-o, îi răsfiră aspru părul cu cealaltă, risipindu-i agrafele.

— Mai vreau...

Abia putea vorbi.

— Spune-mi că mai vrei şi tu.

— Da, şi eu mai vreau.

Îşi apăsă trupul peste al ei, bumbac moale şi doc aspru peste piele umedă. Iar sărutarea pe care i-o smulse o lăsă cu mintea învârtindu-i-se.

Îi dorea toate acele gusturi, mierea închisă a gurii, mătasea jilavă a sânilor. Apoi, gustul de lapte al pântecului, satinul lucios al coapselor.

Şi căldura, torentul ca de cuptor, când îşi croi drum cu limba între ele.

Totul. Tot, numai atât mai putea gândi. Tot, şi mai mult.

Mâinile ei îl apucară de păr, apăsându-i faţa mai aproape, în timp ce urca spre pisc. Ţipătul ei, un răcnet nedesăvârşit, îi frânse ultima verigă pe care o mai stăpânea. Trebuia să se întâmple neîntârziat.

Se eliberă, apoi se lipi de ea.

— Am nevoie să te umplu, gâfâi el din greu. Vreau să te uiţi când o fac.

Şi se avântă în ea acolo unde stăteau, cu gemetele îngemănate rostogolindu-se prin aer.

După aceea, o duse în pat şi se culcă alături. Anna se ghemui lângă el ca un copil, într-o poziţie pe care Cam o găsi surprinzător de dulce. O privi dormind, treizeci de minute, apoi o oră. Nu se putea abţine să n-o atingă – o mână prin păr, vârfurile degetelor peste vânătaia de pe obraz, o mângâiere de-a lungul umărului arcuit.

Spusese că avea înăuntrul lui ceva pentru ea? începea să se întrebe cam ce putea fi acel ceva. Niciodată nu se

mai simţise îndemnat să rămână cu o femeie, după consumarea actului sexual. Niciodată nu mai simţise nevoia s-o privească în timp ce dormea, sau s-o atingă numai de dragul atingerii, nu şi al excitaţiei.

Se întrebă la ce nivel ciudat şi alunecos ajunseseră.

Apoi Anna se mişcă, oftă şi ochii i se deschiseră fluturând din gene, pentru a se opri asupra lui. Când surâse, inima lui Cam se dădu peste cap în piept.

— Salut. Am adormit?

— Mie aşa mi s-a părut.

Căută o remarcă spirituală, ceva uşuratic şi frivol, dar nu găsi decât numele ei:

— Anna.

Şi-şi coborî gura spre a ei. Tandru, blând, drăgăstos.

Somnul i se limpezise din ochi, când Cam se retrase. Anna inspiră o dată, încet, apoi expiră.

— Ce-a fost asta?

— Al dracului să fiu dacă ştiu.

Amândoi se retraseră, prudenţi.

— Cred că ar fi cazul să comandăm pizza aia.

În sufletul ei se luptau uşurarea şi dezamăgirea. Făcu un mare efort să susţină starea de uşurare.

— Bună idee. Numărul e lângă telefonul din bucătărie. Dacă nu te deranjează să suni, eu aş face repede un duş şi pe urmă iau ceva pe mine.

— În regulă.

Cu o intimitate dezinvoltă, îi mângâie şoldul.

— Cu ce vrei să-l acoperi?

— Cu ce găsesc.

Aşteptă până când Cam râse şi fu mulţumită când el se dădu jos primul din pat. Mai avea nevoie de un minut.

— Torn vinul.

— Excelent.

În clipa când rămase singură, se întoarse cu faţa în pernă, slobozind un ţipăt de frustrare înfundat. Paşi înapoi? se întrebă, furioasă pe ea însăşi. De unde-i venise ideea cretină că putea face câţiva paşi înapoi? Era îndrăgostită de el până peste cap.

V

279

„Este vina mea”, îşi reaminti, „este problema mea”.

Ridicându-se în capul oaselor, îşi apăsă o mână peste inima trădătoare. „Şi micul meu secret”.

Se simţi mai bine când fu îmbrăcată şi cu un mic scut de machiaj pe faţă. Sub duş, îşi ţinuse o muştruluială zdravănă. Poate că era îndrăgostită de el. Nu era neapărat un lucru rău. Oamenii se îndrăgosteau şi le trecea tot timpul, iar cei înţelepţi, cei stabili, culegeau roadele.

Putea fi şi ea înţeleaptă şi stabilă.

Cu siguranţă, nu căuta o fericire până la adânci bătrâneţi, un cavaler alb, un Făt-Frumos. Anna lăsase de mult în urmă poveştile cu zâne şi toată inocenţa i se cimentase sub formă de realitate pe marginea unui drum părăsit, la vârsta de doisprezece ani.

Învăţase să fie fericită fiindcă timp de prea mulţi ani, în urma violului, i se păruse că nu putea face altceva decât să le aducă nefericirea ei înseşi şi tuturor celor apropiaţi.

Supravieţuise prin tot ce putea fi mai rău. Nu încăpea nicio îndoială că putea supravieţui şi unei mici dureri de inimă.

În orice caz, nu mai fusese niciodată îndrăgostită – ocolise iubirea, zburase pe deasupra, se târâse pe dedesubt, dar niciodată nu intrase cu capul înainte. Putea fi o aventură minunată, cu siguranţă o experienţă din care

avea de învăţat.

Şi orice femeie care-şi găsea un iubit asemenea lui Cameron Quinn avea de – numărat o mulţime de binecuvântări.

Prin urmare, zâmbi când veni în *living room* şi-l găsi pe care sorbind vin, cu privirea spre coperta ultimei sale reviste de modă. Pusese muzică. Eric Clapton o implora pe Laylah.

Când veni în spatele lui şi-i dădu un sărut pe ceafă, nu se aşteptă la o atât de puternică tresărire.

Era vinovăţia pur şi simplu, ceea ce-l înfurie. Aproape că vărsă vinukşi fu nevoit să facă un efort pentru a-şi păstra faţa calmă.

Mutra îmbufnată de pe coperta revistei din mâna lui era o anumită manechină franţuzoaică lungă-n tulpină, pe nume Martine.

— N-am vrut să te sperii, arcui ea o sprânceană când văzu revista la care se uita. Te captivau noile pasteluri din vara asta, deci?

— Îmi omoram şi eu timpul. Pizza ar trebui să sosească într-un minut.

Dădu să pună revista jos, cu dorinţa, sinceră de a o îngropa sub pernele canapelei, dar Anna i-o luă din mână:

— N-o puteam suferi.

Cam îşi simţi gâtul incomod de uscat.

— Hm?

— Ei, nu neapărat pe Martine Magnifica. Modelele ca ea. Zvelte, blonde şi perfecte. Eu am fost dintotdeauna prea rotundă şi prea brunetă. Ăsta, adăugă ea, trăgându-se de părul ud şi cârlionţat, mă scotea din minţi, în adolescenţă. Am încercat toate metodele imaginabile ca să mi-l îndrept.

— Îmi place părul tău.

Îşi dorea să fi întors afurisita de revistă cu faţa în jos.

— Tu eşti de două ori mai frumoasă ca ea. Nu încape comparaţie.

Zâmbetul Annei se ivi repede, cald.

— Eşti dulce.

— Nu glumesc.

O spusese aproape disperat – dar găsi mai cuminte să nu adauge că le văzuse pe amândouă goale, aşa că vorbea în cunoştinţă de cauză.

— Foarte dulce. Totuşi, voiam aşa Je mult să fiu zveltă, blondă şi fără şolduri.

— Eşti reală.

Nu se putu stăpâni. Luă revista şi o aruncă.

— Ea nu e.

— Se poate spune şi aşa, înclină ea capul, amuzându-se. Mi se pare că voi, ăştia care alergaţi prin jurul lumii, umblaţi de obicei după supermodele – arată atât de bine, agăţate la braţul unui bărbat.

— Abia o cunosc.

— Pe cine?

Iisuse, o feştelise!

— Pe oricine. Uite pizza, constată el, cu mare uşurare. Vinul tău e pe bufet. Mă duc să aduc mâncarea.

— Perfect.

Fără a avea habar ce anume îl irita dintr-odată aşa de tare, Anna merse la bucătărie să-şi ia paharul.

Cam văzu că revista căzuse cu faţa în sus, părând că Martine îl ţintea drept pe el cu ochii aceia albaştri ucigaşi. Îi readuse în minte un obraz lovit şi o femelă care scuipa. Aruncă o privire prudentă spre An na. Nu ţinea să repete experienţa.

În timp ce Cam îl plătea pe băiatul de la pizzerie, Anna ieşi cu vinul pe micul balcon.

— E o seară plăcută. Hai să mâncăm aici.

Îşi instalase două scaune şi o măsuţă pliantă. Geranii roz şi impatiene albe creşteau vesele în ghivece de ceramică.

— Dacă reuşesc vreodată să economisesc destul pentru

o casă, vreau să aibă verandă. Mare, ca a voastră.

Reveni să ia farfuriile şi şervetele.

— Şi grădină. Zilele-astea, am să învăţ câte ceva despre flori.

— O casă, grădină, verandă, se aşeză el, simţindu-se mai comod afară, la aer. Mi te-am imaginat ca pe o fată de la oraş”.

— Întotdeauna am fost orăşeancă. Nu-s sigură că o suburbie mi-ar conveni. Garduri şi, dincolo de ele, vecini.

Seamănă prea mult cu viaţa într-un apartament, aş crede, fără intimitate şi discreţie.

Îşi trase pe farfurie o felie grea de pizza.

— Dar mi-ar plăcea să-i acord o şansă şi casei cu curte – undeva la ţară. Într-un târziu. Problema e că nu par să mă pot ţine de un buget.

— Tu? luă şi el de mâncare. Domnişoara Spinelli pare atât de practică.

— Încearcă. Bunicii mei au fost foarte cumpătaţi, n-aveau încotro. Am fost învăţată de mică să precupeţesc fiecare bănuţ.

Muşcă şi inspiră laudativ, înainte de a vorbi, cu gura plină de brânză şi sos.

— De cele mai multe ori, îi văd cum mi se duc printre

degete.

— Ce slăbiciune ai?

— În primul rând? Hainele, oftă ea.

Cam privi peste umăr, pe uşă, spre hainele ei căzute grămadă pe jos.

— Cred că-ţi datorez o bluză... şi o fustă, ca să nu mai pomenim lenjeria.

Anna râse cu poftă:

— Aşa se pare.

Se întinse, simţindu-se comod în strecii bleu şi tricoul alb prea larg.

— A fost o zi hidoasă. Mă bucur că ai venit şi mi-ai schimbat-o.

— Ce-ar fi să vii acasă cu mine?

— Cum?

Asta de unde naiba-i mai venise? se întrebă el. Nici măcar nu-i trecuse prin minte gândul, când cuvintele îi şi ieşiseră pe gură. Dar trebuie să fi pândit pe undeva.

— Pe timpul weekend-ului, adăugă el. Să petreci weekend-ul ăsta la noi.

Anna ridică iarăşi pizza la gură, muşcând cu grijă.

— Nu cred că ar fi înţelept. În casă. Ta locuieşte un băiat impresionabil.

— Ştie şi el ce se întâmplă... începu Cam, apoi îi observă în ochi privirea gravă. Okay, eu am să mă culc pe canapeaua de jos. Poţi încuia uşa dormitorului.

Buzele Annei tresăriră.

— Unde ţii cheia?

— În weekend-ul ăsta, o ţin la mine în buzunar. Dar problema e, continuă Cam, când ea râse, că poţi avea la dispoziţie dormitorul. La nivel profesional, vei câştiga un interval de timp petrecut cu puştiul. Se adaptează tot mai bine, Anna. Şi vreau să te iau cu barca.

— Vin sâmbătă şi putem pleca pe mare.

— Vino vineri seară, o luă el de mână, ridicându-i degetele la buze. Şi stai până duminică.

— O să mă mai gândesc, murmură Anna, în timp ce-şi retrăgea mâna; gesturile romantice aveau să-i aducă pieirea. Şi cred că dacă vrei să inviţi pe cineva în casă, ar trebui să te consulţi şi cu fraţii tăi. S-ar putea să nu le placă să aibă o femeie pe cap, tot weekend-ul.

— Mor după femei. Mai ales după cele pricepute la gătit.

— A, deci acum trebuie să şi gătesc.

— Poate doar o crăticioară de linguini. Sau un platou de lasagna.

Anna zâmbi, luând încă o felie de pizza.

— Am să mă gândesc, repetă ea. Şi-acum, vorbeşte-mi despre Seth.

— Azi şi-a făcut doi amici.

— Serios? Excelent.

— Ochii i se luminaseră cu atâta plăcere şi interes, încât Cam nu se putu stăpâni:

— Mda, i-am urcat pe toţi trei pe acoperiş şi ori de câte ori cădeau exersam prinsul.

Anna rămase cu gura căscată, după care o închise la loc, încruntându-se:

— Ce-am mal râs, Quinn.

— Ai luat-o! Un puşti din clasa lui Seth şi fratele lui mai mic. L-am cumpărat pe cinci dolari, ca mână de lucru. Pe urmă, s-au autoinvitat la noi de cină, aşa că i-am lăsat pe capul lui Ethan.

— L-ai lăsat pe Ethan singur cu trei băieţi? îşi dădu Anna ochii peste cap.

— Se descurcă el. Şi eu m-am descurcat două ore, azi după-amiază.

Şi, din câte-şi amintea, nu fusese prea rău.

— Nu are decât să le dea de mâncare şi să fie atent să nu se omoare între ei. Mama lor vine să-i ia la şapte jumate. Sandy McLean – mă rog, acum o cheamă Sandy

Miller. Am fost colegi de şcoală.

Clătină din cap, uimit şi nedumerit.

— Doi copii şi un microbuz. Niciodată n-aş fi văzutt-o aşa pe Sandy.

— Se schimbă oamenii, murmură ea, surprinsă cât de mult o invidia pe Sandy Miller cu microbuzul ei. Sau, nu sunt exact aşa cum ni i-am imaginat noi la început.

— Probabil. Copiii ei sunt două pistoale cu capsa pusă.

Întrucât o spusese cu atâta haz nepăsător, Anna surâse din nou.

— Ei, acum înţeleg de ce-ai apărut în biroul meu. Ai vrut să scapi de balamuc.

— Mda, dar mai mult voiam să-ţi rup hainele de pe tine.

Mai luă şi el o felie.

— Le-am făcut pe amândouă.

Şi, îşi mai spuse, în timp ce sorbea din vin şi privea apusul soarelui cu Anna lângă el, se simţea al naibii de bine.

Capitolul 16

Desenul nu era punctul forte al lui Ethan. Pentru celelalte bărci pe care le construise, lucrase după schiţe foarte aproximative şi măsurători detaliate. La prima ambarcaţiune comandată de acel client, construise o platformă suspendată, constatând că de pe ea lucra mai uşor şi mai precis.

Schifful pe care-l clădise şi-l vânduse fusese un model elementar, cu câteva mici contribuţii proprii. Putuse vedea destul de uşor în minte proiectul finalizat şi nu-i fusese greu să-şi imagineze interiorul şi vederile laterale.

Dar înţelegea că începuturile unei afaceri necesitau tot felul de formulare pe care Phillip îi spusese să le semneze şi era nevoie de ceva mai oficial, mai profesional. Trebuia să-şi formeze rapid reputaţia de pricepere şi calitate, dacă voiau să rămână pe linia de plutire.

Aşa că petrecuse ore fără număr, seara, la birou, chinuindu-se cu planuri şi proiecte ale primei lor comenzi.

Când desfăşură schiţele pe masa din bucătărie, fu pe cât de încântat, pe-atât de mândru de munca lui.

— Iată, spuse el, ţinând jos colţurile, ce am în minte.

Cam privi peste umărul lui, sorbi din berea pe care

tocmai o destupase şi mârâi:

— Cred că asta ar vrea să fie o barcă.

Jignit dar nu prea surprins de comentariu, Ethan se întruntă:

— Să te văd eu pe tine, băi Rembrandt.

Ridicând din umeri, Cam se aşeză. La un studiu mai atent şi mai neutru, recunoscu că ar fi fost la fel de incapabil. Dar asta nu făcea desenul slupului să semene mai mult cu o barcă.

— Cred că, nu prea contează, atâta vreme cât nu-i arătăm clientului opera ta de artă.

Împinse schiţa în lături şi trecu la planuri. Aici, precizia şi răbdarea lui Ethan se făceau simţite.

— Okay, aşa mai vii de-acasă. Deci, preferi o construcţie hidrodinamică.

— E scumpă, începu Ethan, dar are avantajele ei. Când terminăm, omul va avea o barcă puternică şi rapidă.

— Am navigat cu câteva, murmură Cam. Trebuie să te pricepi.

— Ne vom pricepe.

— Mhm.

— Chestia e...

Mândru nevoie-mare, Ethan trase la loc schiţa bărcii

terminate.

— E nevoie de abilitate şi precizie ca să faci o barcă hidrodinamică. Oricine se pricepe la bărci o recunoaşte. Tipul ăsta e marinar de duminică, habar n-are de altceva decât de babord şi tribord – doar că are bani. Dar se învârte cu oameni care cunosc bărcile.

— Aşa că ne folosim de el ca să ne facem reputaţia, încheie Cam. Bine gândit.

Studie cifrele, desenele, proiecţiile. Avea să iasă o minune, medită el. Nu le mai rămânea decât s-o construiască.

— Am putea construi un model cu mulaj.

— Am putea.

Construcţia cu mulaj constituia o etapă veche şi respectabilă a construcţiilor navale. Scândurile de grosime egală erau asamblate în forma dorită a bordurilor. Apoi, modelul putea fi demontat, pentru a se putea determina cadrele mulajului. În continuare, constructorii trasau forma scândurilor în relaţia reciprocă potrivită.

— Am putea începe proiecţia, reflectă Cam.

— Mă gândeam să ne apucăm astă seară şi să continuăm mâine.

Însemna să deseneze forma în mărime naturală a navei

pe o platformă din atelier. Avea să fie detaliată, prezentând secţiunile pentru mulaj – iar acele secţiuni urmau a fi verificate prin desenarea liniei de plutire pe curbele longitudinale.

— Mda, de ce să mai aşteptăm, ridică privirea Cam, când Seth intră să dea o raită prin frigider. Deşi ar fi mai bine dacă am avea pe cineva mai talentat la desen, continuă el nepăsător, prefăcându-se că nu observa interesul neaşteptat al băiatului.

— Câtă vreme avem măsurile şi *lucrarea e* de clasa întâi, nu contează, îşi apără Ethan munca, netezind cu mâna reprezentarea bărcii.

— Ar fi doar mai frumos dacă i-am putea arăta clientului ceva gigea, înălţă. Cam din umeri. Phillip i-ar zice marketing.

— Nu-mi pasă cum rer zice Phillip, începu să se adâncească între sprâncenele lui Ethan o cută îndărătnică, semn sigur că era gata-gata să se înfurie. Clientul e mulţumit de cealaltă lucrare a mea şi n-o să critice un desen. Vrea o barcă, naibii, nu un tablou de pus pe perete.

— Mă gândeam doar...

Cam lăsă fraza în aer, pe când Ethan, iritat vizibil, se scula să-şi ia berea.

— De multe ori, pe şantierele navale pe care le-am cunoscut, oamenii veneau, se învârteau pe-acolo. Le place să se uite cum sunt construite bărcile – mai ales oamenii care habar n-au de1 construcţii, dar cred că se pricep. Aşa se pot agăţa clienţi.

— Şi? scoase Ethan capacul sticlei, începând să bea. Nu mă priveşte dacă oamenii vor să ne vadă dând la raşchetă.

Îl interesa, evident, dar nu se aştepta să se ajungă până acolo.

— Ar fi interesant, mă gândeam, dacă am avea nişte schiţe reuşite, înrămate, pe pereţi. Cu ambarcaţiuni construite de noi.

— Încă n-am construit nicio barcă, ce dracu’.

— Schipjack-ul tău, îi aminti Cam. Barca de lucru. Cea pe care i-ai făcut-o deja primului nostru client. Iar eu am consumat mult timp cu un schooner cu două catarge, în Maine, acu câţiva ani, şi cu un mic schiff fercheş, la Bristol.

Ethan sorbi din nou, stând pe gânduri.

— Poate ar da bine, dar eu râu votez să angajăm cine ştie ce artist ca să picteze tablouri. Avem de pus la punct o listă de echipamente, iar Phil trebuie să termine formalităţipe pentru contractul bărcii *ăsteia.*

— Era doar o idee.

Cam se întoarse. Seth continua să stea în faţa frigiderului larg deschis.

— Vrei un menu, puştiu'?

Băiatul tresări, apoi luă primul lucru care-i veni la mână. Nu la paharul cu iaurt de afine se gândise ca gustare, dar era prea jenat ca să-l pună la loc. Silit să se mulţumească doar cu ceea ce considera el a fi porcăria dietetică a lui Phillip, luă şi o linguriţă.

— Am treabă, mormăi el, ieşind grăbit.

— Pe zece dolari că pe-ăla i-l dă câinelui, spuse Cam nepăsător, întrebându-se cât timp avea să-i ia lui Seth pentru a începe să deseneze bărci.

Până dimineaţă, făcuse o schiţă detaliată şi oarecum romantică a schipjack-ului lui Ethan. Nu avea nevoie de prezenţa lui Phillip în bucătărie pentru a-şi aminti că era vineri. Ziua dinaintea libertăţii. Ethan. Plecase deja, ieşind în larg pentru a controla oalele de crabi şi a reînnoi momeala. Deşi Seth încercase să ticluiască un şiretlic pentru a-i prinde pe toţi trei împreună, pur şi simplu nu găsise nicio soluţie ca să amâne plecarea în zori a lui Ethan. Dar nici doi din trei nu era prea rău, reflectă el în timp ce trecea pe lângă masa unde Cam medita în tăcere, cu cafeaua de dimineaţă.

Fură necesare cel puţin două ceşti de cafea, pentru ca oricare dintre bărbaţii prezenţi în casa Quinn să comunice altfel decât prin, mormăieli. Seth se obişnuise deja cu asta, aşa că nu spuse nimic, în timp ce-şi punea jos ghiozdanul. Îşi luase blocul de desen, cu degetul între pagini. Îl lăsă pe masă, ca şi cum n-ar fi avut nicio importanţă pentru el, iar-apoi, cu inima bătându-i, începu să scotocească prin dulapuri după fulgii de cereale.

Cam văzu schiţa imediat. Zâmbind cu nasul în cafea, nu spuse nimic. Se gândea la punea pe care reuşise s-o ardă la prăjit, când Seth veni la masă cu o cutie şi un castron.

— Prăjitorul ăsta nenorocit e stricat.

— Iarăşi l-ai dat prea tare, răspunse Phillip, terminând de bătut omleta din albuş de ouă cu arpagic.

— N-aş crede. Câte ouă baţi acolo?

— Nu bat niciunul, turnă Phillip compoziţia în tigaia de omletă pe care o adusese din propria sa bucătărie. Fă-ţi singur.

Băi frate, tipul era orb, sau ce? se întrebă Seth. Turnă lapte peste fulgi şi împinse uşor blocul mai spre care.

— Nu mori dacă mai adaugi încă două, rupse Cam o bucată din pâinea carbonizată; aproape se învăţase să-i placă aşa. Eu am făcut cafeaua.

— Poşirca, îl corectă Phillip. Să nu ne facem iluzii de grandoare.

Cam oftă din rărunchi, apoi se ridică să-şi aducă un bol. Luă cutia de cereale pusă lângă blocul deschis al lui Seth. Aproape că-l putu auzi pe băiat scrâşnind din dinţi, când se aşeză şi-şi turnă.

— În weekend-ul ăsta, s-ar putea să avem musafiri.

Phillip se concentra să prăjească omleta.

— Pe cine?

— Pe An na, răspunse Cam, amestecând laptele în farfurie. Am s-o duc pe mare şi cred că am convins-o să gătească de cină.

Ăsta nu era în stare sa de gândească decât la fete şi să-şi umple burta, conchise Seth, dezgustat. Cu totul, împinse şi mai aproape blocul de desen. Cam nici nu ridică ochii din botul cu cereale.

Când îl văzu pe Phillip mutând omleta din tigaie în Farfurie, aprecie că sosise momentul să acţioneze. Chipul lui Seth devenise un studiu al furiei agonice.

— Ce-i asta? întrebă el absent, înclinându-şi capul să vadă schiţa care acum îi ajunsese aproape sub nas.

Seth fu cât pe ce să-şi dea ochii peste cap. Era şi timpul.

— Nimic „bombăni el, continuând să mănânce cu

satisfacţie.

— Pare să fie barca lui Ethan, îşi luă Cam cafeaua, aruncând o privire spre Phillip. Nu-i aşa?

Phillip se ridică, gustând mulţumit prima îmbucătură din micul dejun.

— Mda. E un desen reuşit.

Îl privi pe Seth, curios:

— Tu l-ai făcut?

— M-am prostit şi eu.

Roşeaţa de mândrie i se furişa în sus pe gât, lăsându-i stomacul pradă spasmelor.

— Eu lucrez cu unii care nu-s în stare să deseneze atât de bine, îl bătu Phillip absent pe umăr. Bravo!

— Un fleac, ridică Seth din umeri, în timp ce tot trupul îi era străbătut de fiori.

— Curios, Ethan şi cu mine tocmai vorbeam despre afişarea unor schiţe de bărci pe şantierul naval. Ştii, Phil, pentru reclamă.

Phillip se aşeză să-şi mănânce ouăle, dar ridică o sprânceană, surprins şi aprobator.

— Te-ai gândit la asta? Mor de uimire. Bună idee!

Studie mai atent schiţa, în timp ce mânca.

— Înrămeaz-o mai grosolan, şi nu netezi marginile

planşei. Să pară de lucru, nu de distracţie.

Cam scoase un sunet din gâtlej, ca şi cum ar fi rumegat situaţia.

— Cu-o schiţă nu se face primăvară, se încruntă el spre Seth”. Cred că n-ai putea să mai faci câteva, de pildă şi cu barca de lucru a lui Ethan? Sau dacă aş aduce eu nişte fotografii ale celor două la care am lucrat?

— Nu-şi... se strădui Seth să-şi ascundă emoţia din glas; aproape reuşi, păstrându-şi ochii plictisiţi când îi întâlni pe ai lui Cam, deşi în adâncul lor jucau mici licăre de încântare. Poate.

Lui Phillip nu-i trebui mult ca să li se alăture. Prinzând din zbor ideea, întinse mâna spre cafea şi dădu din cap:

— Ar putea ieşi o publicitate reuşită. Clienţii care vin vor vedea diversele bărci pe care le-am făcut. Ar fi bine să avem şi un desen al celei pe care o începem.

Cam pufni.

— Ethan a făcut o schiţă jalnică. Pare un proiect de grădiniţă. Nu ştiu ce-am putea face cu ea.

Apoi îl privi pe Seth, cu ochii îngustaţi.

— Poate-i arunci şi tu o privire.

Seth simţi râsul bolborosindu-i în gât şi şi-l înghiţi cu greu.

— Poate.

— Perfect. Ai vreo nouăzeci de secunde ca să prinzi autobuzul, puştiu', altfel de duci pe jos la şcoală.

— Căca-m-aş se adună Seth pe picioare, luându-şi ghiozdanul, şi o rupse la fugă tropăind cu tenişii.

Când uşa din faţă se trânti, Phillip se rezemă de spătar.

— Bine lucrat, Cam.

— Am şi eu momentele mele.

— Din când în când. De unde ştiai că puştiul are talent la desen?

— l-a dat Annei un desen de-al lui, cu căţelandrul.

— Hmm. Şi care-i treaba cu ea?

— Treabă? reveni Cam la jalnica sa pune. Prăjită, încercând să nu-l invidieze pe Phillip pentru omletă.

— Vine pentru weekend, o duci cu barca, ne pregăteşte cina. Nicio femeie n-ai mai adulmecat, de când a intrat ea în scenă.

Zâmbi în ceaşca de cafea.

— Pare serios. Aproape... casnic.

— Vino-ţi în fire, făcu stomacul lui Cam un mic salt incomod. Ne simţim bine împreună, atâta tot.

— Nu ştiu... Mie mi se pare genul gard-de-şipci.

— O femeie de carieră, râse nepăsător Cam. Este

deşteaptă, ambiţioasă şi n-o interesează complicaţiile.

Dorea o casă la ţară, îşi aminti Cam, lângă apă, cu o curte unde să poată planta flori.

— Femeile caută întotdeauna complicaţii, spuse Phillip, cu convingere. Fii atent pe unde calci.

— Ştiu încotro mă duc şi cum voi ajunge acolo.

— Aşa zic toţi.

An na îşi dădea toată silinţa să nu caute complicaţii şi nici să nu le găsească. Era unul dintre motivele pentru care se hotărâse să nu-l întâlnească pe Cameron vineri seară. Pretextă că era ocupată şi ajunse la un compromis spunându-i că avea să vină la el în zorii zilei de sâmbătă, pentru o ieşire pe apă. Când Cam insistă, se înduplecă şi-i promise că avea să facă lasagna.

Acea parte a ei care găsea o asemenea plăcere privindu-i pe alţii cum mâncau cele preparate de ea însăşi era moştenită de la bunica sa. Anna îl considera un motiv de mândrie.

Deşi nu se angajase să rămână peste noapte, amândoi îşi dădeau seama că era de la sine înţeles.

Îşi folosi seara pentru propria ei relaxare, schimbându-şi taiorul cu un trening larg. Îşi puse discurile sale favorite, înghesuindu-l pe Billie Holiday între Verdi şi Cream. Cu un

pahar de vin roşu, se aşează să admire apusul soarelui.

Ştia că era timpul, de mult, să judece cu mintea limpede, făcând o analiză obiectivă. Îl cunoştea pe Cameron Quinn doar de câteva săptămâni, şi totuşi îşi permisese să se încurce cu el mai strâns decât cu oricare alt bărbat care trecuse prin viaţa ei.

Acel nivel de implicare nu făcuse parte din planurile ei. De obicei, planifica atât de bine. Măsurile pe care le lua, atât pe plan profesional cât şi personal, erau întotdeauna gândite cu multă băgare de seamă. Ştia că era o acţiune protectoare, asupra căreia se decisese judecând la rece, încă de la o vârstă fragedă. Dacă se gândea încotro o ducea sau putea s-o poarte fiecare pas, dacă îşi stăpânea impulsurile şi se baza numai pe intelect, era mult mai greu să greşească.

Considera că făcuse prea multe greşeli în anii trecuţi. Dacă mai continua pe aceeaşi cale pe unde alergase orbeşte după ce-şi pierduse inocenţa şi mama, ar fi fost” condamnată.

Trebuise să înveţe să nu se mai acuze singură pentru lucrurile pe care le făcuse în acea parte întunecată a vieţii ei, să nu se bălăcească în vinovăţie pentru suferinţele pe care le provocase celor ce-o iubeau. Vinovăţia era o stare

negativă. Anna prefera acţiunile pozitive, rezultatele, direcţia.

Ceea ce alesese şi realizase fusese pentru bunicii ei, pentru mama ei şi pentru acea copilă îngrozită, chircită pe marginea unui drum întunecos.

Fusese nevoie de timp, timp îndelungat de tămăduire, înainte de a înţelege că, dacă ea îşi pierduse mama, bunicii ei îşi pierduseră singurul copil. O fiică pe care o iubeau. În pofida durerii lor, îşi deschiseseră casa în faţa Annei; în ciuda acţiunilor ei distructive, inimile lor nu şovăiseră niciun moment.

În cele din urmă, a învăţat să accepte singurătatea, ororile pe care le trăise. Mai mult, a învăţat să accepte că tot ceea ce făcuse timp de doi ani, după acea noapte, fusese rezultatul unei răni sufleteşti. Avea noroc că existau nişte oameni care s-o iubească destul de mult pentru a o ajuta să se vindece.

Când şi-a găsit din nou drumul, a jurat că niciodată n-avea să mai fie atât de necugetată.

Impulsurile erau păstrate pentru aiureli. Accese de cheltuieli, drumuri lungi şi rapide spre nicăieri. Devenise atât de important pentru ea să rămână o femeie în esenţă practică, animată de motivaţii şi raţiune, încât îngropase

acea tendinţă nepăsătoare a inimii. Acum, îşi spunea, aceeaşi inimă o adusese încoace.

Dragostea pentru Cameron Quinn era ridicol de nesocotită. Şi ştia că avea s-o coste.

Dar emoţiile ei, o priveau numai pe ea, hotărî Anna. Era un lucru pe care-l învăţase pe pielea sa. Avea să le facă faţă şi să le supravieţuiască.

Dar era atât de ciudat, recunoscu, rezemându-se de uşa deschisă dinspre curte pentru a simţi briza înserării, întotdeauna crezuse că, dacă avea să cunoască vreodată dragostea, urma să fie conştientă de toate etapele ei. Sperase să-i placă – lunecarea treptată pe care şi-o imaginase, conştiinţa reciprocă a sentimentelor tot mai profunde.

cu care, însă, nu existase nicio glisare treptată, nicio cădere blândă. Fusese o rostogolire rapidă şi brutală. La un moment dat, simţise atracţie, interes, bucurie. Şi i se părea că nici nu clipise măcar, pentru a se pomeni avântată în dragoste cu capul înainte.

Îşi închipuise că avea să-l sperie de moarte – repezit cum era. Imaginea o făcu să râdă puţin. Se potriveau bine, conchise ea. I-ar fi plăcut să fugă şi ea cu viteză, în direcţie opusă. Fusese pregătită pentru o aventură, dar

nici pe departe pentru o poveste de dragoste.

„Deci, analizează”, îşi impuse ea. Ce anume, la el, a schimbat situaţia? înfăţişarea? Cu un mic murmur de plăcere, închise ochii. Nu încăpea nicio îndoială că îi atrăsese atenţia din primul moment. Care femeie n-ar fi întors capul după el, ca să-i vadă din nou expresiile acelea periculoase şi întunecate? Ochii neliniştiţi, de culoarea oţelului, gura fermă, la fel de atrăgătoare când zâmbea şi când îşi dezvelea colţii. Dar inima lui avusese contribuţia principală. O, nu se aşteptase la sufletul acela generos – de o generozitate nepăsătoare. Avea atât de multe de dat şi nici nu-şi dădea seama.

Se credea egoist, înrăit, chiar rece. Iar Anna îşi imagina că ar fi putut să fie şi aşa. Dar, în zonele cele mai importante, era cald şi mărinimos. Bănuia că nu era pe deplin conştient cât de mult îi oferea lui Seth, sau cum li se schimba relaţia.

Se îndoia sincer că înţelegea întru totul cât îl iubea pe băiat. Şi-şi dădea seama că acea pată oarbă a lui Cam faţă de propria lui bunătate era cea care îi fusese ei fatală.

Presupunea, dacă stătea să cugete, că procedase de-a dreptul raţional îndrăgostindu-se de el.

Să rămână îndrăgostită ar fi fost dezastruos. Trebuia să

se ocupe de asta.

Telefonul sună, distrăgându-i atenţia. Intră în casă cu paharul de vin şi ridică receptorul telemobil de pe măsuţa de cafea.

— Alo.

— Domnişoară Spinelli. Lucrezi?

Nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Lucrez eu la ceva, da.

Din boxele stereo se înălţă o melodie, în timp ce Anna se aşeza, rezemându-şi picioarele pe măsuţă... – Tu?

— Ethan şi cu mine mai avem de rezolvat unele mărunţişuri în seara asta. Pe urmă, n-am să mă mai gândesc la muncă până luni.

Şi el avea un telemobil şi ieşise din casă, pentru a avea parte de puţină discreţie. Era rândul lui Seth să spele vasele după cină, iar din bucătărie se auzi încă o farfurie spărgându-se pe jos.

— Pe mâine se anunţă vreme frumoasă.

— Aşa? Cu atât mai bine.

— Încă ai mai avea timp să vii astă-seară.

O tenta, dar cedase deja prea multor impulsuri, în ceea ce-l privea pe el.

— Voi ajunge destul de devreme, dimineaţă.

— Cred că n-ai bikini. Roşu.

Anna îşi înfipse limba în obraz.

— Nu, n-am... al meu e albastru.

După un moment de aşteptare, Cam spuse:

— Nu uita să-ţi împachetezi.

— Dacă vin cu bagaje – dacă rămân – ţin eu cheia de la uşa dormitorului.

— Ce strictă eşti.

Cam privi o egretă planând peste apă, până în cuibul din vârful unui capac. Se întorcea acasă, îşi spuse el, se instala.

i

— Doar prudentă, Quinn. Şi isteaţă foc. Cum iese clădirea?

— Merge, murmură el; îi plăcea să-i audă vocea, să simtă aerul umed mişcându-se, să priveasacă seara lunecând uşor ca o sărutare peste apă şi copaci. Am să-ţi arăt când vii.

Voia să-i arate schiţa lui Seth. O înrămase chiar el, în aceeaşi după-amiază, şi voia să o admire împreună cu... cineva important.

— Probabil că săptămâna viitoare începem prima barcă.

— Serios? Aşa de repede?

— De ce să mai aşteptăm? E timpul să punem banii pe masă şi să vedem cum cad zarurile. În ultima vreme, simt că am noroc.

Auzi căţelul lătrând nebuneşte din casă, urmat de tonurile mai joase ale lui Simon. Apoi, glasul lui Phillip, parte strigând, parte râzând, însoţit de sunetul rar auzit al chicotelilor lui Seth.

Îl făcură să se «întoarcă, privind spre casă. Uşa din spate se deschise şi o zbughiră afară două proiectile canine, rostogolindu-se unul peste altul când ajunseră la trepte. Iar în uşă, profilat pe lumina din bucătărie, apăru băiatul, zâmbind.

Efectul asupra inimii lui Cam fu puternic. Un moment, doar un moment nebunesc, i se păru că auzise scârţâitul balansoarului de pe verandă şi râsul gros al tatălui său.

— Iisuse, ce ciudăţenie, murmură el.

legătura telefonică începu să ezite, pârâind, în timp ce mergea.

— Ce e ciudat?

— Totul, se pomeni Cam strângând şi mai tare receptorul, în timp ce jinduia după ea cu o dorinţă sălbatică, aproape disperată.

— Ar trebui să fii aici. Mi-e dor de tine.

— Nu te-aud.

Îşi dădu seama că se îndepărta de casă, într-un fel de negare reflexă a senzaţiei de a fi atras înăuntru.

Se întorcea acasă. Se instala.

Clătinând din cap, reveni până când legătura se restabili, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru progresele tehnologiei.

— Am spus... ce ai pe tine?

Anna râse încet, privindu-şi treningul lăbărţat, practic.

— Ei, nu cine ştie ce, toarse ea, şi amândoi începură să flirteze la telefon, cu dezinvoltură şi cu diverse senzaţii de uşurare.

Nu peste mult, Cam puse telefonul pe treptele verandei şi se întoarse pe ponton. Apa clipocea încet pe lângă navă. Păsările nocturne fremătau, ţipătul profund, pe nouă tonuri, al unei bufniţe din pădurea aflată în spate, conducând corul. Marea era neagră precum cerneala sub lumina firavă a unei luni ca o unghie.

Avea de lucru. Ştia că Ethan îl aştepta. Dar trebuia să mai stea un moment lângă apă. Să şadă în linişte, pe când stelele licăreau şi bufniţa îşi chema la nesfârşit, cu răbdare, perechea.

Nu tresări când văzu o mişcare lângă el. Începea să se

obişnuiască. Nu mai putea să numere de câte ori stătuse pe acelaşi debarcader, sub acelaşi cer, cu tatăl lui. Îi trecu prin minte că probabil era puţin mai altfel să stea acolo cu duhul tatălui său, dar, ce mama dracu'. Nimic din viaţa lui nu mai era ca odinioară.

— Am ştiut că erai aici, spuse Cam încet.

— Îmi place să nu pierd nimic din ochi.

Ray, îmbrăcat în pantaloni pescăreşti şi o bluză groasă cu mâneci scurte despre care Cam îşi amintea că fusese cândva albastră, ţinea o undiţă în apă.

— E ceva timp de când n-am mai pescu noaptea.

Cameron trase concluzia că, dacă Ray scotea o pisică de mare zbătându-se în cârlig, avea să-şi trimită aproape sigur peste limita precară a nebuniei.

— Cât de atent le urmăreşti? întrebă el, gândindu-se la Anna şi la ceea ce făceau amândoi pe întuneric.

Ray chicoti.

— Am respectat întotdeauna intimitatea băieţilor mei, Cam. Nu-ţi face griji. Arată, cu siguranţă, trăsnet; comentă el vesel. Încearcă să se ascundă când lucrează, dar orice om cu ochi ager poate observa. Iar tu ai avut întotdeauna ochi pentru doamne.

— Dar tu?

Cam se detesta că-l întrebase. Era o noapte atât de liniştită, de perfectă. Dar niciodată nu ştia cât aveau să dureze acele vizite – halucinaţii, sau ce-or fi fost. Trebuia să întrebe.

— Tu ce fel de ochi ai avut la doamne, tată?

— Destul de atent – s-a oprit asupra mamei tale, nu?

Şi oftă.

— Niciodată nu m-am atins de altă femeie, după ce am depus jurămintele cu Stei la Cam. M-am uitat, am apreciat, mi-a plăcut, dar n-am atinsnici măcar o dată.

— Trebuie să-mi vorbeşti despre Seth.

— Nu pot. Nu aşa e sortit să se întâmple. Ai făcut treabă bună cu băiatul, integrându-l în afacerile pe care le începeţi, cu ajutorul desenelor. Trebuie să simtă că face parte din viaţa înconjurătoare. Aş dori să fi avut mai mult timp pentru el, pentru voi toţi. Dar nici aşa n-a fost menit să fie.

— Tată...

— Ştii ce-mi lipseşte, Cam? Cele mai mari prostii. Să vă văd pe voi trei certându-vă pentru câte ceva. Au fost momente când mama voastră şi cu mine credeam că aveaţi să ne scoateţi din minţi, dar acum mi-e dor şi de asta. Şi de pescuitul în zorii zilei, când soarele abia începe

să risipească pâcla de deasupra apei. Mi-e dor de catedră. Mi-e dor să văd acea expresie de pe chipul studentului, când un lucru pe care-l spui, doar unul, îşi face efectul şi-i deschide mintea. Mi-e dor de fetele frumoase, în rochii de vară, şi mi-e dor să stau culcat în pat la trei dimineaţa, ascultând ploaia pe acoperiş.

Apoi întoarse capul, zâmbind. Ochii ei erau strălucitori, de un albastru la fel de viu ca al cămăşii, demult.

— Ar trebui să apreciem aceste lucruri atâta timp cât le avem, dar n-o facem niciodată. Nu până la capăt. Suntem prea ocupaţi cu viaţa. Din când în când, ar trebui să încerci să faci câte un popas pentru a aprecia mărunţişurile. Dacă o faci, capătă importanţă.

— În momentul ăsta, am pe cap puţin mai mult decât ropotul ploii pe acoperiş.

— Ştiu. Ai de rezolvat o situaţie foarte încurcată, dar te descurci. Încă mai trebuie să te hotărăşti ce vrei, şi de ce anume ai nevoie, şi ce ai înăuntrul tău. Ai acolo mai mult decât crezi.

— Vreau răspunsuri. De răspunsuri am nevoie.

— Le vei afla, spuse împăciuitor Ray. Când o laşi mai încet.

— Spune-mi doar un lucru. Ethan şi Phillip ştiu că eşti...

aici?

— Vor şti, zâmbi Ray din nou. La momentul potrivit. **Mm** ne ar fi de aşteptat o zi frumoasă pentru navigaţie. Bucură-te de mărunţişuri, mai spuse el, mistuindu-se.

Capitolul 17

Îi pândea sosirea. Cam bănuia că era doar încă o premieră în viaţa lui. Nicipdată nu-şi amintea să mai fi aşteptat şi pândit sosirea unei femei. Încă din adolescenţă, ele se ţinuseră după el. Îl sunau la telefon, dădeau târcoale casei, se învârteau pe lângă dulapul lui de la şcoală. Ar fi fost de aşteptat să se obişnuiască. Să devină un răsfăţat.

Niciodată nu se mai confruntase cu teroarea tipic masculină de a propune prima întâlnire. Fusese invitat, la vârsta de cincisprezece ani, de către seducătoarea Allyson Brentt. O tânără mai matură – de şaisprezece ani. Venea chiar şi să-l ia din faţa uşii, cu maşina *Chevy Impala* 72 a tăticului. Nu era sigur ce părere avea de faptul că îl plimba prin oraş o fată. Până când Allyson parcase pe Blue Crab Drive şi propusese să folosească bancheta din spate.

Asta, în schimb, nu-l deranjase deloc.

Pierderea fecioriei cu ajutorul drăgălaşei şi agilei Allyson, la cincisprezece ani, fusese o experienţă plină de năduşeli şi farmec. Iar Cam nu se uitase niciodată în urmă.

Îi plăceau femeile, îi plăcea totul la ele – chiar şi părţile nemulţumitoare. Erau ceea ce le făceau femeleie şi

presupunea că masculii ieşeau în avantaj. Ei ajungeau să privească, să atingă şi să miroasă. Iar dacă nu erau nişte cretini totali, de obicei se puteau smulge din braţele acelea moi-moi, pornind spre următoarea pereche fără prea multă bătaie de cap.

Iar Cam nu fusese niciodată un cretin.

Pe Anna, însă, o pândea, o aştepta. Şi se întreba ce anume avea ea de-l făcea să nu dorească eliberarea cu prea multă nerăbdare.

Poate că lipsa presiunilor, medită el, în timp ce venea agale dinspre debarcader către latura casei, pentru a asculta zgomotul maşinii. Sau putea fi simpla lipsă a oricăror pretenţii. Avea o sexualitate voioasă şi nu părea să se aştepte la toată pleiada obligaţiilor romantice. Avusese o copilărie chinuită, şi totuşi trecuse peste piedici şi făcuse din ea însăşi o fiinţă puternică şi întreagă.

O admira pentru asta.

Îl fascina modul cum putea şi cum îşi activa sau atenua ea înfăţişarea. Acea dualitate îl făcea să se întrebe mereu cu cine avea de-a face. Şi totuşi, ambele laturi ale ei se îmbinau atât de perfect, încât abia se putea distinge limita dintre ele.

Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât o dorea mai

tare.

— Ce faci?

Aproape că-i sări inima din piept, când în spatele lui veni Seth. Stătuse cu privirea spre drum, aproape rugându-se ca Anna să apară pe alee. Acum îşi înfundă mâinile în buzunare, copleşit.

— Nimic, mă plimbam...

— Nu te plimbai, îl contrazise Seth.

— Fiindcă mă oprisem. Acum mă plimb din nou. Uite, vezi?

La spatele lui, Seth îşi dădu ochii peste cap, apoi îl ajunse din urmă.

— Şi eu ce să fac?

Cam simulă un interes teribil faţă de lalelele roşii ca sângele care se soreau pe lângă casă.

— Cu ce?

— Aşa, în general. Ethan a ieşit la barcă, iar Phillip stă închis în cabinet şi lucrează la computer.

— Şi? se aplecă el să smulgă o buruiană – cel puţin, buruiană credea că era; unde naiba întârzia Anna? Unde-s puştii ăia cu care te-nvârteai?

— A trebuit să se ducă la magazin şi să ia masa cu bunica lor, se strâmbă Seth – din principiu. Nu mai am

nimic de făcut. Mă plictisesc.

— Păi, du-te şi... fă-ţi curat în cameră, sau ceva.

— Hai mai lasă-mă.

— Iisuse, da ce-s eu, directorul tău de activităţi sociale? Ce, s-a stricat televizorul?

— Sâmbăta dimineaţa nu-s decât căcăţişuri pentru pici.

— Şi tu ce-oi fi? se enervă Cam, în momentul când, cu o uriaşă uşurare, auzi zgomotul unei maşini apropiindu-se. Învaţă-l nişte figuri pe câinele ăla al tău bătut în cap.

— Nu-i bătut în cap.

Indignat, Seth se răsuci şi fluieră după căţel.

— ia uite!

Foolish veni în goană, aducând în bot ceva ce părea a fi o cutie de bere.

— Mhm, roade aluminiu. Genial. Ascultă, n-am chef să...

Dar se întrerupse, când Seth pocni din degete, iar Foolish îşi trânti fundul la pământ.

— Şi o face şi la comandă, adăugă el nepăsător, în timp ce-l mângia pe cap ca răsplată. Dar l-am învăţat să răspundă la semnalele mute.

Întinse o mână, iar Foolish, docil, ridică o labă.

— Binişor...

În glasul lui Cam se amestecau surpriza şi mândria.

— Cât ţi-a luat ca să-l înveţi asta?

— Vreo două ore, când şi când.

Toţi trei o priviră pe Anna cum intra pe alee. Foolish se repezi primul în întâmpinarea ei.

— Încă nu prea ascultă de „Stai” mărturisi Seth. Dar n-o lucrăm de prea mult timp.

Şi nici cu „Culcat” nu-i prea mergea. În momentul când Anna ieşi din maşină, Foolish începu să sară şi să latre, cu limba zbătându-i-se vesel să lingă tot ce apuca.

Cam îşi spuse că nu gândea rău. Şi lui i-ar fi plăcut să sară pe ea şi să se-apuce de lins. Purta blugi decoloraţi într-un bleu pal, albicios, şi un tricou roşu ca rujul de buze, vârât în pantaloni. Era o ţinută simplă, împrumutând elemente ale practicului şi ale sirenei.

Şi-l făcea să-i lase gura apă.

— Cu părul desfăcut, arată altfel, comentă Seth.

— Mda.

Voia să-şi pună mâinile pe părul acela, pe ea. Şi când colo...

Anna se ghemuise, gângurindu-i căţelului, care se trântise cu adoraţie pe spate, pentru a-i fi scărpinată burta. Îşi înălţă capul şi, chiar cu ochelarii de soare, Cam îi văzu ochii dilatându-se a înţelegere, pentru ca apoi să se

abată prevenitor spre băiatul care-l urma.

Neluând în seamă semnalul, o ridică în picioare, smucind-o zdravăn de se poticni peste căţel până la pieptul lui, şi-i înăbuşi cu gura vociferările de protest.

Parcă ar fi înghiţit-o soarele, atâta îşi putu spune. Era o căldură enormă, care ajunsese la limita de explozie înainte ca Anna să poată trage aer în piept. Dorinţa, agitată şi lacomă, pompa din el, izbind-o cu o viteză alarmantă. Bocănitul frenetic al unei ciocănitori în căutarea micului dejun răsuna prin văzduhul neclintit, în ritm cu bătăile inimii ei. Nu putea decât să se ţină până când Cam devora din ea atâta cât dorea ca să-l satisfacă.

Când o îndepărtă din nou, buzele acelea iscusite i se arcuiseră – într-o expresie îngâmfată despre care Anna era sigură că avea s-o revolte, după ce-i revenea capul la loc pe umeri.

— Bună dimineaţa, Anna.

— Bună dimineaţa.

Îşi drese vocea, făcu un pas înapoi şi-şi impuse să privească spre Seth. Părea mai mult plictisit decât şocat, aşa că îi învrednici cu un zâmbet:

— Bună dimineaţa, Seth.

— Mda, salut.

— Câinele tău creşte ca din apă.

Având nevoie de o diversiune, coborî ochii spre Foolish, întinzând o mână. Cățelul se aşează şi ridică laba, fermecând-o complet.

— Vai, de deştept suntem noi! se lăsă Anna din nou pe vine, trăgându-l de urechi. Şi ce mai ştii să faci?

— Lucrăm la mai multe.

Foolish tocmai îşi epuizase întregul repertoriu, dar Seth nu voia să spună.

— Faceţi o echipă bună. Am ceva de mâncare în maşină, adăugă ea, cu nepăsare. Pentru diseară. Îmi dai o mână de ajutor?

— Mhm, bine, îi aruncă Seth o privire nemulţumită lui Cam. Altceva tot n-am de face.

— Mergem cu barca, da? întrebă ea veselă, amuzându-se când îl văzu pe care că rămânea cu gura căscată, iar Seth o privea cu ochi atenţi, plini de interes.

— Vin şi eu?

— Sigur că da, se întoarse Anna să deschidă portiera maşinii, după care îi dădu o sacoşă. Imediat ce punem astea la locul lor. Sper să învăţ repede. Nu ştiu aproape nimic despre bărci.

Înveselit, Seth îşi propti pungile pe fiecare şold.

— Un fleac. Dar îţi trebuie pălărie.

Şi porni cu sacoşele spre casă.

— Credeam că vom fi numai noi doi, îi reproşă Cam.

Şi-şi făcuse o fantezie frumoasă, în care lunecau pe o meandră liniştită a râului şi făceau amor pe fundul bărcii, în legănatul valurilor.

— Serios? luă Anna o mică geantă cu lucrurile pentru noapte, îndesându-i-o în mâini. Sunt. Sigură că va fi mult mai distractiv în „trei.

Închise portiera, îl bătu uşor pe obraz şi porni cu pas vioi spre casă, în urma lui Seth.

Reiese că erau patru, nu trei. Seth insistase să-l ia şi pe Foolish şi, cu Anna alături de el, îl învinseseră la votare pe care.

Era greu să rămână supărat pe un echipaj atât de vesel. Foolish stătea pe o banchetă, purtând o veche vestă de salvare pentru căţei, care-i aparţinuse unuia dintre numeroşii câini ai lui Ray şi ai Stei lei, lătrând fericit spre valuri şi păsări.

Seth, care ronţăia deja unul dintre sandvişurile din răcitor, îi explica Annei conştiincios misterele greemontului.

Era aşa de-a naibii de drăgălaşă, îşi spuse Cam, cu o

veche şi ponosită şapcă Orioles pe cap, privindu-l atent pe Seth cum identifica fiecare strai şi sart.

Manevra pe canale, trecând cu viteză moderată printre jaloane şi străbătând Little Neck River[3], cum îl numeau localnicii, până în Tangier Sound şi spre golf.

Valurile erau măricele, iar Cam privi înapoi să vadă cum suporta Anna tangajul. Stătea în genunchi la pupa, aplecată peste parapet, dar Cam văzu, zâmbind, că nu din cauza greţurilor. Surâdea cu gura până la urechi, arătând emoţionată cu degetul când zărea pâlcurile de copaci şi mlaştinile întinse de pe Smith Island.

Îl strigă pe Seth să ridice velele.

Fu un moment pe care Anna n-avea să-l uite niciodată. Viaţa la oraş n-o pregătise pentru sunetele, mişcarea, imaginea pânzelor albe ridicându-se, plesnind în vânt pentru ca imediat să se umfle.

Un moment, barca păru să zboare, cu vântul suflând în obrajii Annei şi întinzând velele mai-mai să crape. Apa se învolbura în urma lor, iar Anna simţea gust de sare.

Ar fi vrut să vadă totul în acelaşi timp, valurile ridicându-se din apa verde-albăstruie, marea de pânză albă de deasupra, întinderile şi ridicăturile pământului. Şi, pe lângă

3 - Rîuleţul Gîtuiturii (n.tr.)

toate acestea, bărbatul şi băiatul care lucrau atât de precis şi priceput, aproape fără să schimbe o vorbă.

Trecură pe lângă o baracă în care Seth identifică o cherhana de crabi. Nu era decât o şandrama, dărăpănată, din scânduri cenuşii roase şi tocite, proptită pe piloţi lângă un ponton şubred. Suprafaţa apei era împestriţată de geamăndurile portocalii care însemnau oalele pentru crabi. Anna văzu o lotcă legănându-se pe valuri, în timp ce pescarul, pitoresc în pantalonii decoloraţi, şapca giorsuită şi cizmele albe, ridica o colivie de sârmă.

Se opri din lucru îndeajuns pentru a-şi atinge cozorocul şepcii într-un gest de salut, înainte de a arunca în bidonul cu apă doi crabi care clănţăneau din cleşti.

Viaţa pe apă, îşi spuse Anna, privind luntrea care înainta spre următoarea geamăndură.

— Ăsta-i Donnie cel Mic, o informă Seth. Ethan zice că-i zic aşa chiar şi-acum, când a crescut, fiindcă taică-său e Donnie cel Mare. Cam aiurea.

Anna râse. Avusese impresia că Donnie cel Mic bătea spre sută de kilograme.

— Cred că aşa e când trăieşti într-o comunitate mică. Probabil e minunat să trăieşti şi să lucrezi pe apă astfel.

Seth ridică din umeri:

— E okay. Dar eu prefer doar să navighez.

Înălţându-şi faţa în vânt, Anna îşi spuse că avea dreptate, Doar să navigheze – rapid şi liber, cu barca săltând şi coborând, şi pescăruşii dând târcoale pe deasupra. Cam arăta atât de firesc la timonă, îşi spuse ea, cu picioarele lungi depărtate pentru a compensa ruliul navei, cu mâinile ferme şi părul brunet fluturând în vânt. Era de mirare că, în momentul când întoarse capul, inima ei tresări în piept? Când întinse o mână, era de mirare că Anna se ridică şi merse prudentă pe puntea nefamiliară, să o apuce?

— Vrei să ţii cârma?

O voia cu disperare.

— Mai bine nu, răspunse ea, încercând să fie practică. Nu ştiu ce să fac.

— Eu, da, o potrivi Cam în faţa lui, punându-şi mâinile peste ale ei. Acolo-o Pocomoke, spuse, arătând cu capul spre un canal îngust. Dacă vrei să încetinim, o putem lua într-acolo, ca să ocolim nişte oale de crabi.

Vântul o plesnea jucăuş peste faţă. Privi un pescăruş plonjând spre suprafaţa apei, zburând razant, pentru ca apoi să se ridice cu ţipătul acela ascuţit care suna ca un hohot de râs uşor isteric. Dracu’ să le ia de considerente

practice.

— Nu vreau să încetinim.

Îl auzi râzând, deasupra urechii.

— Bravo, fetiţo.

— Încotro ne îndreptăm? Unde mergem?

— Am pus cap sud-sud-vest, îi explică el. Cu vânt din pupa. Pe margine.

— Pe margine? Eu am senzaţia că suntem în plin vânt. Nu ştiam că putem goni aşa de „repede. E minunat.

— Bine. Ţine-o un minut.

Spre uimirea ei, Can se retrase şi-l strigă pe Seth să-l ajute la potrivitul velelor. Strângând timona cu degetele albite, Anna îi auzi râzând. Auzi trosnetul catargelor, foşnetul pânzelor întoarse în vânt. I se păru că vasul accelera şi mal mult. Încercă să se relaxeze. La urma urmei, nu aveau în faţă decât apă.

Văzu în dreapta – la tribord, se corectă ea – o mică şalupă ieşind dintr-unul din numeroasele râuri şi canale. Prea departe, aprecie ea, pentru accidente sau aglomerări de trafic.

Tocmai când se convinsese că putea ţine cârma fără niciun incident, barca se înclină. Anna îşi înăbuşi un ţipăt şi smuci de timonă în direcţia opusă înclinaţiei, dar mâinile

lui Cam le cuprinseră iarăşi pe ale ei, ţinând fix roata.

— Ne răsturnăm!

— Nnţ. Suntem canarisiţi bine. Mai băgăm viteză.

Inima Annei sări în gât.

— M-ai lăsat la cârmă.

— Trebuia să potrivesc velele. Puştiul ştie cum să acţioneze pânzele. Ethan l-a învăţat multe şi prinde repede. E un marinar al naibii de buri.

— Dar m-ai lăsat la cârmă, repetă ea.

— Te-ai descurcat de minune, îi depuse Cam un sărut absent pe creştetul capului. Aia din faţă e Tangier Island. O ocolim, apoi pornim spre nord. Sunt câteva locuri liniştite pe Little Choptank. Vom ajunge cam pe la ora prânzului.

Nu păreau să se răstoarne, îşi spuse ea, trăgând aer în piept ca să se calmeze. Şi, de vreme ce nu pusese nava pe uscat, se relaxă destul pentru a-şi rezema spatele de el.

Depărtă picioarele, aşa cum stătea Cam, lăsându-şi trupul să se legene odată cu balansul bărcii. Cea mai nouă ambiţie a ei era să aibă un mic slup, un schiff, cum s-o fi chemând, când în sfârşit urma să-şi cumpere casa aia pe malul apei.

Avea să le ceară fraţilor Quinn să i-l construiască, hotărî

ea, visând cu ochii deschişi.

— Dacă aveam o barcă, aş fi făcut asta cu toate ocaziile posibile.

— Va trebui să te învăţăm elementele de bază. Nu peste mult te punem la trapez.

— Ce? Să mă legăn pe catarg într-un dress cu paiete?

Imaginea avea o anume atracţie.

— Nu tocmai. Te agăţi de o vergă – un trapez – şi atârni deasupra apei.

— Pentru distracţie?

— Asta-i bună, râse el. E pentru viteză, putere de echilibrare.

— Să mă agăţ deasupra apei, medită ea, privind spre babord. Şi s-ar putea să-mi şi placă.

O lăsă să acţioneze trinca, sub ochiul atent al lui Seth. Annei îi plăcea senzaţia şcotei în mână şi faptul de a şti că era – mai mult sau mai puţin – stă până pe pânza albă umflată în vânt. Ocoliră micul grind nisipos al Insulei Tangier şi avu plăcerea manevrelor repezi în zigzag, a muncii de echipă necesară pentru menţinerea vitezei în timp ce schimbau cursul.

Cam se dezbrăcase până la pantalonii de doc tăiaţi, iar pielea îi lucea de soare, transpiraţie şi apă. Deşi o cam

dureau mâinile de la munca nefamiliară, nu se plângea. În schimb, se înfioră de-o încântare copilăroasă când Cam îi spuse că era o femeie-marinar destul de pricepută.

Luară prânzul pe Hudson Creek, lângă Little Choptank River, în apropierea unui debarcader dezafectat, unde nu le ţineau companie decât păsările şi clipocitul apei. Soarele strălucea pe cerul albastru, iar temperatura crescuse anunţând vara până la care mai erau câteva săptămâni.

În acompaniamentul muzicii de la radio, făcură o baie să se răcorească. Foolish lipăia vesel, în timp ce Seth se scufunda sub suprafaţa ca oglinda, înotând ca un delfin nebunatic.

— Se distrează ca niciodată în viaţa lui, murmură Anna.

Unul dintre straturile băiatului revoltat, sfidător, închis în sine, pe care îl chestionase prima oară, se ştergea treptat. Anna se întrebă dacă o ştia şi el.

— Atunci, cred că nu pot fi prea supărat pentru că ai insistat să vină şi el.

Anna zâmbi. Îşi strânsese părul în creştet, încercând zadarnic să nu şi-l ude. Dar, după cum stropeau Seth şi căţelul, nimic nu putea rămâne uscat.

— Nici nu eşti supărat într-adevăr. Şi n-ai fi putut avea

velele aşa de bine potrivite, fără el la bord.

— Destul de adevărat, dar am un cuvânt de spus şi pentru navigaţia aspră.

Despărţi apa în faţa lui şi o cuprinse pe Anna în braţe.

S, e agăţă de umerii lui, apărându-se instinctiv.

— Să nu mă bagi la fund.

— Aş face eu ceva atât de previzibil? se adumbriră de veselie ochii lui. Mai ales când asta e mult mai amuzant.

Şi, înclinându-i capul pe spate, o sărută.

Aveau buzele umede şi alunecoase, iar pulsul Annei palpită simţindu-i gura cum aluneca peste a ei, capturând, posedând. Apa răcoroasă părea să se încălzească, în timp ce picioarele li se înlănţuiau. Anna era imponderabilă, plutind cu un oftat în sărutare.

Apoi, ajunse sub apă.

Ieşi la suprafaţă bolborosind, scuturându-şi din ochi părul ud. Primul, lucru pe care îl auzi fu râsul lui Seth. Primul pe care-l văzu, zâmbetul lui Cam.

— A fost irezistibil, declară el, înghiţind apoi la rându-i apă, când Anna îi împinse un val în faţă.

— Şi-acum, tu la rând, îl preveni ea pe Seth, care fu atât de uimit la gândul unei persoane adulte jucându-se cu el, încât Anna îl prinse cu uşurinţă şi îl trase sub apă.

Băiatul se zbătu, scuipă apă, mai înghiţi puţină când râse.

— Ei, eu n-am făcut nimic.

— Ai râs. În plus, din câte înţeleg eu, voi lucraţi în echipă. Probabil tu ai fost cu ideea.

— Aiurea, se zbătu Seth, după care îi veni măreaţa idee să se scufunde şi s-o tragă de gleznă, la fund.

Se dezlănţui o luptă strânsă şi, când obosiră, căzură cu toţii de acord să dea cu piua. Abia atunci observară un lucru: Cam nu mai era în apă, ci stătea aşezat comod pe marginea punţii, mâncând un sandviş.

— Ce faci acolo? strigă Anna, împingându-şi pe spate părul ud.

— Mă uit la spectacol, zise Cam mâncând şunca şi brânza, cu o înghiţitură de pepsi. Doi sonaţi.

— Sonaţi?

Îşi îndreptă ochii spre Seth şi, printr-o înţelegere tacită, cei doi foşti inamici se aliară.

— Eu nu văd pe-aici decât un sonat, da’ tu?

— Numai unul, fu băiatul de acord, în timp ce porneau amândoi încet spre barcă.

Orice idiot şi-ar fi putut da seama ce-şi puseseră în minte. Cam aproape reuşi să-şi ridice picioarele, ferindu-

se, după care îşi zise ce mama dracu’ şi-i lăsă să-l tragă în apă, cu un plescăit impresionant.

Abia peste câteva ore, lui Seth îi trecu prin minte că atât Cam cât şi Anna puseseră mâinile pe el. Şi nu se speriase deloc.

După ce barca acostă, velele fură strânse şi puntea măturată, Anna îşi suflecă mânecile imaginare şi se apucă de lucru în bucătărie. Avea misiunea de a le servi fraţilor Quinn o masă pe care să n-o uite prea curând. O fi fost ea novice la marinărie, dar aici era expertă.

— Miroase divin, îi spuse Phillip, intrând.

— Şi o să aibă un gust şi mai divin, răspunse Anna, clădind straturile de lasagna cu un fler artistic. O veche reţetă din familie.

— Sunt cele mai bune, confirmă Phillip. Noi avem reţeta secretă de aluat pentru napolitane, a tatălui meu. O să trebuiască să-ţi bat puţin, dimineaţă.

— Mi-ar face plăcere, ridică ea privirea, zâmbitoare, şi i se păru că în ochi i se citea îngrijorarea. E totul în regulă?

— Sigur. Mi-au mai rămas doar nişte mici încurcături de la lucru.

Nu aveau nimic de-a face cu activitatea lui, ci cu cel mai recent raport de la detectivul particular pe care-l angajase.

Mama lui Seth fusese reperată în Norfolk – adică mult prea aproape.

— Ai nevoie de ajutor?

— Totul e sub control.

Termină compoziţia acoperind-o cu un strat subţire de mozzarella, înainte de a o băga la cuptor.

— Poate vrei să guşti vinul.

Absent, Phillip luă sticla pusă la respirat, pe bufet. Şi imediat i se trezi interesul.

— Nebbiolo, cel mai bun vin roşu italian.

— Aşa se pare, şi-ţi pot promite că lasagna mea va fi pe măsura lui.

Phillip zâmbi, în timp ce umplea două pahare. Ochii-i erau de un căprui-auriu care, din nu se ştie ce motiv, o duceau pe Anna cu gândul la arhangheli.

— Anna, iubito, de ce nu-i dai tu papucii lui Cam, şi să fugim împreună?

— Fiindcă v-aş lua urma la amândoi şi v-aş omorî, declară Cam, intrând în bucătărie. Pleacă de lângă femeia mea, frate, până nu te nenorocesc.

Deşi o spusese cu nepăsare, Cam nu era tocmai sigur că glumea. Şi nu era nici complet mulţumit să simtă micul junghi fierbinte de gelozie.

Nu era genul gelos.

— Ăsta nici nu ştie să deosebească un Barolo de un Chianti, o informă Phillipjn timp ce dădea pe gât încă un pahar. O să-ţi fie mai bine cu mine.

Dumnezeule, imită An na acceptabil tonul tărăgănat de-sub-linia Mason-Dixon, mor de plăcere când se bat pentru mine bărbaţi puternici. Şi uite că mai vine unul, adăugă, când Ethan intră pe uşa din dos. Şi tu vrei să te duelezi pentru mine, Ethan?

Ethan clipi din ochi şi se scărpină în cap. Femeile îl zăpăceau, dar era destul de sigur că se pregătea o glumă.

— Tu ai făcut ce se coace acolo?

— Cu mânuţele mele proprii şi personale, îl asigură ea.

— Merg să-mi iau pistolul.

Când Anna râse, îi zâmbi scurt şi ieşi pentru a-şi face duşul de după o zi de muncă.

— Iisuse, Ethan a fost cât pe-aci să flirteze cu o femeie, ridică uimit Phillip paharul, într-un toast. Va trebui să te ţinem pe lângă noi, Anna.

— Dacă pune cineva masa în timp ce eu prepar salata, s-ar putea să stau destul ca să vă las să-mi gustaţi din cannoli.

Cam şi Phillip se uitară unul la altul.

— Al cui e rândul? întrebă Cam.

— Al meu, nu. Trebuie să fie al tău.

— Ba s-o crezi tu. Eu am pus masa ieri.

Se mai studiară un moment, apoi amândoi se întoarseră spre uşă şi, într-un glas, răcniră după Seth.

Anna nu făcu decât să clatine din cap. Fraţii mai mici, presupunea ea, erau sortiţi să fie exploataţi în asemenea situaţii.

Ştiu că mâncarea era un succes, când Seth înfulecă şi o a treia porţie. Nu mai era costeliv ca un pisoi vagabond, observă ea. Şi nici palid. Poate că uneori în ochi i se mai citea precauţia, privind pe sub gene ca şi cum ar fi pândit lovitura pe care învăţase de la o vârstă prea timpurie s-o aştepte. Dar de cele mai multe ori, îşi spuse Anna, avea ochii plini de umor. Era un băiat inteligent, care descoperea cum să se amuze pe seama oamenilor.

Avea un limbaj necioplit şi nu se aştepta să progreseze prea mult, atâţa timp cât locuia într-o căsă plină de bărbaţi. Deşi îl observa pe care dându-i câte un şut uşor pe sub masă, din când în când, dacă înjura prea des.

Formula le reuşea. La început, avusese mari îndoieli că trei bărbaţi în toată firea, adânc fixaţi în modurile lor de viaţă, 4 ăveau să găsească o cale se a se adapta, de a-i

face loc. Şi mai ales de a-şi deschide inimile în faţa unui băiat care le fusese dat în grijă.

Dar se descurcau. În săptămâna următoare, când îşi scria raportul asupra cazului Quinn, avea să declare că Seth Delauter îşi găsise un cămin, exact familia în care îi era locul.

Era nevoie de timp pentru trecerea custodiei din temporară în permanentă, dar Anna urma să-şi exercite toată puterea de influenţă. Nimic nu-i încălzea inima atât de profund cât faptul de a-l vedea pe Seth cum se uita la Cam, după încă un şut pe sub masă, zâmbind exact ca un băiat de zece ani prins cu o boroboaţă.

Cam avea să fie un tată extraordinar, îişi spuse ea. Exact atât de aspru încât să devină amuzant. Era genul care să ducă un copil-pe umeri, să se lupte cu el în curte. Aproape că-i putea vedea – băieţelul chipeş şi brunet, fetiţa drăgălaşă, roşie în obraji.

— Ţi-ai greşit meseria, îi spuse Phillip, în timp ce se retrăgea de la masă, gândindu-se să-şi descheie cureaua.

Anna clipi din ochi, trezită din visare, şi aproape roşi.

— Zău?

— Ar trebui să fii proprietară de restaurant. Oricând vrei să schimbi macazul în direcţia aia, voi fi primul la coadă ca

să investesc.

Se ridică, cu intenţia de a-şi folosi aparatul de cappuccino pentru a-i completa desertul, şi răspunse la telefon de la primul apel.

La auzul vocii femeieşti senzuale, cu accent italian sexy, ridică sprâncenele:

— Aici e.

Îşi trecu limba peste dinţi, întinzându-i telefonul lui Cam:

— Pe tine te caută, frate.

Cam luă receptorul şi, după ce auzi o propoziţie torcându-i la ureche, aproape că identifică vocea.

— Bună, scumpo, salută el, căutând în memorie un nume. *Come va?*

Întrucât îşi iubea cu adevărat fratele, Phillip făcu toate eforturile să-i distragă atenţia Annei.

— Abia am luat aparatul ăsta, acum vreo şase luni, îi spuse el, ţinându-i scaunul ca să se ridice – şi eventual să se îndepărteze de telefon. E o frumuseţe.

— Serios?

Puţin îi păsa ei de funcţionarea cine ştie cărui filtru de cafea fantezist. Mai ales când auzise cât de suav o salutase Cam pe femeia – evident, femeie! – care-l căuta. Când. Îl auzi râzând, i se strepeziră dinţii.

Lui Cam nu-i trecu prin minte să vorbească mai încet, nici să cenzureze conţinutul. Asociase în sfârşit vocea cu un nume – Sophia, cea cu trup planturos şi ochi de dormitor – şi conversa destins despre cunoştinţe comune. Sophiei îi plăceau cursele – de tot felul – iar la pat era ca un glonţ fierbinte şi lucios.

— Nu, a trebuit să dau cu pas la restul sezonului, pe anul ăsta, o informă el. Nu ştiu când o să mă-ntorc la Roma. Tu vei fi prima, *bella,* răspunse, când Sophia îl întrebă dacă, la sosirea, avea s-o sune. Sigur, îmi amintesc – mica trattoria de lângă Fântâna Trevi. Categoric.

Se rezemă de bufet. Vocea ei îi redeştepta amintiri. Nu neapărat despre ea, de vreme ce abia reuşea să-şi formeze în minte o imagine clară a feţei ei. Ci despre Roma propriu-zisă, cu străzile ei aglomerate şi strâmte, cu mirosurile, sunetele şi agitaţia ei.

Cu cursele.

Ce?

Întrebarea despre maşina sa *Porsche* îl readuse în locul şi timpul prezent.

— Mda, am garat-o în Nisa, până...

Lăsă fraza neterminată, cu gândurile risipite, când Sophia îl întrebă dacă nu se gândea s-o vândă. Avea un

prieten, îi spuse ea, Carlo. Şi-l amintea pe Carlo, nu? Carlo se întreba dacă l-ar fi interesat să vândă maşina, dacă tot stătea atât de mult timp în State.

— Nu m-am gândit la asta.

Să vândă maşina? îl înjunghie o mică lance de panică. Ar fi fost ca o recunoaştere a faptului că n-avea să se mai întoarcă. Nu numai în Europa, ci şi la viaţa lui de dinainte.

Sophia vorbea repede, convingător, amestecând italiana cu engleza, ceea ce-l deruta şi mai mult. Avea numărul ei de telefon, *şi?* Şi o putea suna oricând. Urma, să-i spună lui Carlo că se mai gândea. Tuturor le era dor de Cam. Roma era aşa de *noioso* fără el. Auzise că refuzase o mard cursă din Australia şi se temea ca nu cumva vreo femeie să fie ceea ce-l reţinea. Se îndră – gostise în sfârşit de o femeie?

— Da, nu...

I se învârtea capul.

— E complicat, d9 lceaţă. Dar ţinem legătura.

Apoi, Sophia îl mai făcu să râdă o dată, şoptindu-i o sugestie despre cum îşi puteau petrece prima noapte după întoarcerea lui la Roma.

— Fii sigură că am să ţin minte. Iubito, cum aş putea uita? Mda. *Ciao.*

Phillip bătea energic laptele, încercând, cu aerul unui om disperat, s-o angreneze pe Anna într-o conversaţie despre soiurile boabelor de cafea. Ethan, cu instinctul lui de supravieţuire, părăsise deja bucătăria. Iar Seth nu făcea decât să stea pe scaun, fărâmiţând o felie de pâine cu usturoi pentru Foolish, care se ascunsese sub masă.

Fără a lua în seamă toate astea, Cam ridică suspicios o sprânceană spre aparatul de cappuccino.

— Prefer cafea neagră, începu el, zâmbind când Anna se apropie. Am să-ţi ţin minte cannoli de...

Şi aerul i se revărsă din plămâni, sub impactul pumnului pe care i-l trânti ea în burtă. Înainte de a putea inspira din nou, trecu pe lângă el şi ieşi, trântind uşa cu plasă.

— Ce?

Frecându-şi abdomenul, Cam se holbă la Phillip:

— Iisuse, ce i-ai spus?

— Bou mai eşti, bombăni Phillip, turnând cu îndemânare prima ceaşcă.

— Părea foarte şucărită, comentă Seth, adulmecând prin aer. Pot gusta şi eu din chestia aia pe care-o faci?

— Sigur, îi turnă Phillip o cafea cu mult lapte, în timp ce Cam pornea spre uşă.

O ajunse pe Anna la debarcader, unde stătea fierbând

de furie, cu braţele încrucişate pe piept.

— De ce naiba ai făcut asta?

— A, omoară-mă dacă ştiu, Cam. Ca să mă distrez”.

Se răsuci spre el, cu ochii învăpăiaţi în lumina stelelor.

— Femeile sunt nişte fiinţe ciudate. Se supără când bărbatul cu care s-ar zice că trăiesc flirtează la telefon, chiar sub nasul lor, eu te miri ce matracucă italiancă.

Se lămurise, dar Cam, spre lauda lui, nici nu tresări.

— Haide, dulceaţă...

Se întrerupse, nesigur dacă să fie amuzat sau speriat, când Anna ridică pumnul.

— Nu mă face tu pe mine dulceaţă. Mi te adresezi pe Nume. Ce, mă crezi idioată? Dulceaţă „scumpete, iepuraş – astea le spui numai când nici măcar nu-ţi aminteşti numele femeii pe care-o ai sub tine-n pat.

— Stai naibii o clipă.

— Ba stai *tu* naibii o clipă. Ai idee cât de *jignitor* a fost să stau acolo şi să te-aud fixându-ţi o întâlnire cu boarfa ta italiancă din Roma, când lasagna mea nici nu ţi se aşezase binem stomac?

Mai rău, îşi spuse ea, mult, mult mai rău era că o făcuse la câteva secunde după ce ea îşi construise, ca o proastă castele-n Spania, cu el şi copiii lor. Copiii lor. Turba de

mânie.

— Nu-mi fixam nicio întâlnire, începu Cam şi se opri, fascinat, când din gura Annei se porni un torent de impresionante înjurături italieneşti. Pe-astea nu de la bunicii tăi le-ai învăţat.

Văzând-o că-şi dezgolea dinţii, cu un şuierat, nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Eşti geloasă.

— Nu, nu este vorba de nicio gelozie. De politeţe este vorba.

Îşi aruncă pe spate capul, încercând să se calmeze. Acea ieşire nu reuşea decât s-o pună într-o postură şi mai penibilă. Dar, pe toţi dracii, încă nu terminase.

— Eşti liber şi stăpân pe soarta ta, Cameron, şi eu la fel. Fără prefăcătorii, fără promisiuni, de Acord. Dar nu voi tolera să faci amor prin telefon cât timp eu sunt în aceeaşi cameră.

— N-a fost amor prin telefon, a fost o conversaţie.

— Mica trattoria de lângă Fântâna Trevi? îi aminti ea, mai liniştită. Cum aş putea să uit? Tu ai să fii prima? Dacă ai chef de puţin *zucchero* italian, Cam, te priveşte. Dar niciodată să n-o mai faci în faţa mea.

Trase aer în piept şi ridică o mână, înainte ca el să poată

vorbi.

— Îmi pare rău că te-am lovit.

Cam îi estimă starea de spirit. Zburlită, dar mai calmă.

— Ba nu-ţi pare rău.

— Bine, nu-mi pare. Ai meritat.

— N-a însemnat nimic, Anna.

Ba a însemnat, îşi spuse ea, obosită. Pentru ea, însemna enorm. Iar asta era propria ei greşeală, propriul ei mic dezastru.

— A fost o grosolănie.

— Bunele maniere n-au fost niciodată punctul meu forte. Nu mă interesează femeia aia. Nici măcar nu-mi amintesc cum arată.

Anna înclină din cap.

— Chiar crezi că o declaraţie ca asta îţi face cinste?

Ce naiba ar fi vrut să-i spună? se întrebă el inspirând şuierător, enervat. Uneori, presupunea, adevărul era cel mai potrivit.

— Faţa ta, Anna, e cea pe care nu mi-o pot şterge din minte.

— Acum încerci să-mi distragi atenţia, oftă ea.

— Şi reuşesc? – poate.

Emoţiile ei, îşi reaminti, problema ei.

— Hai să convenim că până şi legăturile trecătoare au limite care nu pot fi depăşite.

Nu era sigur că „trecător” era termenul cel mai potrivit pentru a descrie ceea ce se întâmpla între ei. Dar în acel moment îi convenea tot ceea ce o mulţumea pe ea.

— Okay, începând de-acum, eşti singura matracucă italiană cu care flirtez.

Privirea ei opacă şi serioasă îl făcu să zâmbească.

— Lasagna a fost excelentă. Niciuna din celelalte matracuci ale mele, nu ştia să gătească.

Privirea Annei alunecă spre apă, revenind apoi către chipul lui. După care îşi înclină capul, pe gânduri. Cam era aproape sigur că-i vedea în ochi un început de umor.

— Vom ajunge amândoi acolo, îi spuse el. Dar nu m-ar deranja dacă tu nu ajungi.

— Cred că, una peste alta, prefer să rămân uscată. Aruncă o privire în direcţia casei, când prin ferestre se auzi muzică.

— Cine cânta la vioară?

— Ăsta-i Ethan. Era o melodie rapidă şi vie, una dintre favoritele părinţilor lor. I se alătură şi pianul, făcându-l să zâmbească.

— Iar ăsta e Phillip.

— Tu la ce cânţi?

— La ghitară, puţin.

— Mi-ar plăcea să aud.

Cu un gest împăciuitor, întinse mâna. Cam i-o luă, trăgând-o spre el, pentru a-i duce degetele la buze.

— Tu eşti cea pe care o doresc, Anna. Tu eşti femeia la care mă gândesc.

Deocamdată, răspunse ea în gând, lăsându-l să lunece în braţele ei. Pentru moment, altceva nu avea importanţă.

Capitolul 18

Anna nu era sigură ce simţea în timp ce-l privea pe care încruntat de concentrare, acordând o veche ghitară *Gibson.* Era o parte din el pe care n-o luase în calcul.

O surprindea, îi plăcea să vadă cât de Lin, cât de uşor se uniseră cei trei bărbaţi într-un cântec. Glasuri puternice, meditä ea, degete iuţi şi iscusite. Din nou, muncă de echipă. Şi legături familiale de nedesfăcut.

Fără nicio îndoială, avuseseră multe seri ca aceea în viaţa lor. Şi-i pute? imagina pe toţi trei, cu ani de zile mai tineri, contopindu-şi melodiile, împreună în aceeaşi încăpere cu cei doi oameni care le dăruiseră muzica, şi ţelul, şi familia.

Duse cu ea la etaj acea imagine, şi muzica, în momentul când urcă în sfârşit la culcare. În patul lui Cam.

Amintindu-şi că era un copil în casă, încuie uşa – pentru cazul că avea să urce tiptil Cam, de pe patul său improvizat pe canapeaua de jos. Şi-şi spuse că n-avea să descuie, dacă bătea la uşă. Oricât de sexy arătase în timp ce strunea vechea ghitară, trezind-o la viaţă.

Majoritatea melodiilor fuseseră vechi balade irlandeze şi cântece de pahar pe care nu le cunoştea. Le găsise triste,

sfâşietoare, chiar şi când melodia era mai vsselă decât versurile. Adăugaseră puţin rock şi strâmbaseră din nas când Seth propusese să cânte şi ceva din secolul douăzeci.

Fusese adorabil, îşi Spuse Anna, în timp ce se dezbrăca. Ei n-ar fi numit niciodată seara astfel şi, cel mai probabil, s-ar fi îngrozit dacă o făcea altcineva. Ea, însă, îl găsise un tablou fermecător. Patru bărbaţi – patru fraţi, nu de sânge, ci de suflet. Era uşor să vadă cât de bine se înţelegeau şi cum ajunseseră nu numai să accepte copilul, ci şi să-l includă între ei.

Când Seth comentase că viorile erau pentru fete şi pămpălăi, Ethan se rezumase să zâmbească, începând un număr tare pentru a-i cuceri interesul şi imaginaţia. Iar comentariul său sec – *să văd eu un pămpălău cântând aşa* – fusese salutat de Seth cu un zâmbet şi o ridicare din umeri.

Când Seth adormise, îl lăsaseră acolo, tolănit pe covor cu capul căţelului rezemat de fundul lui. Încă o adopţiune, după părerea Annei...

Îşi luă cămaşa de noapte şi-şi pregăti peria pentru păr. În casa aceea era foarte uşor să-ţi găseşti locul. Mare, cu camere simple, mobilă folosită, instalaţii zgomotoase. Observă câteva tuşe femeieşti care înainte nu existaseră.

Un anume luciu al mobilierului, câte o vază cu flori de primăvară. Contribuţii ale îngrijitoarei, presupuse ea, pe care locatarii probabil nu le prea observau.

Dacă ar fi fost casa ei, n-ar fi schimbat prea multe, conchise Anna, visând din nou, în timp ce-şi dădea cu peria prin păr. Poate ar fi înviorat unele culori, ar fi adăugat câte o pată mai vie ici şi colo, cu perne pufoase aruncate la întâmplare şi flori pestriţe. Cu siguranţă, ar fi dorit să extindă grădina. Citise unele lucruri despre plantele perene – care se simţeau cel mai bine la soare, care prosperau la umbră. Exista un loc plăcut unde copacii începeau să cucerească teren, din curte. Bănuia că nişte crini, câteva hortensii şi brebenei, ar fi dat bine, adăugând o undă de interes.

N-ar fi fost minunat, reflectă ea, să-şi petreacă dimineţile de sâmbătă săpând în grădină, sădind ronduri frumoase de flori, planificând combinaţiile de culori, texturi şi înălţimi?

Şi să le vadă crescând, întinzându-se şi înflorind, an de an.

O mişcare în dreptul ferestrei îi atrase atenţia, prin oglindă. Inima îi sări în gât, când văzu umbra mişcându-se dincolo de geamul întunecat. În timp ce fereastra se ridica

încet, Anna. Se întoarse, ţinând peria ca pe o armă.

Iar peste pervaz intră Cam.

Salut.

Îi plăcuse s-o privească pieptănându-se, fusese dezamăgit când se întrerupsese.

— Ţi-am adus ceva.

Îi întinse un buchet de violete sălbatice, pe care Anna încercă să le privească bănuitoare.

— Cum ai ajuns până aici?

— M-am căţărat, făcu el un pas înainte, determinând-o să facă un pas înapoi.

— Te-ai căţărat pe ce?

— Pe perete, mai mult. Cândva, puteam escalada burlanul în sus şi-n jos, dar atunci cântăream mai puţin.

Se apropie şi mai mult, Anna se retrase din nou.

— Deşteaptă idee! Şi dacă ai fi căzut?

Se urcase pe versanţi stâncoşi verticali în Montana, Mexic şi Franţa, dar zâmbi triumfător observându-i preocuparea.

— Ţi-ar fi părut rău pentru mine?

— N-aş crede.

Întrucât ajunsese până la o lungime de braţ, Anna întinse mâna, smulgând florile cam strivite.

— Mulţumesc pentru violete. Noapte bunăv

Interesant, conchise Cam. Vocea şi expresia îi erau înţepate, în ciuda faptului că stătea în faţa lui doar cu un tricou alb şi lung pe ea. Din cine ştie ce motiv, găsea bumbacul simplu şi practic ridicol de sexy. Se părea că urma să aibă în sfârşit şansa de a o seduce.

— N-am putut dormi.

Apăsă pe comutator, lăsând să ardă doar veioza de lângă pat, cu lumina ei caldă şi aurie.

— Nici nu te-ai străduit prea mult timp, replică ea, aprinzând din nou lampa.

— Mie mi s-au părut câteva ore, ridică mâna Cam, pentru a-şi petrece uşor degetul pe antebraţul ei, de la încheietura mâinii până la cot. Avea pielea bronzată, aurie, contrastând cu albul pur al cămăşii de noapte.

— Numai la tine m-am putut gândi. Frumoasa Anna, continuă el încetişor, cea cu ochi italieni.

Degetele ei de la picioare părură să se încovoaie ca răspuns la acel deget ce abia o Atingea, urcând acum spre a-i contura bărbia. Inima i se zbătea în piept... Ba nu, stomacul era. Nici, era tot trupul.

— Cam, e un copil în casă.

— Care doarme dus.

Degetele lui o apăsară pe gât, simţindu-i pulsul rapid.

— Sforăie pe covorul din living.

— Trebuia să-l duci în pat.

— De ce?

— Fiindcă... – Trebuia să existe un motiv întemeiat, dar cum să gândeas Că limpede, când el o privea, cu ochii aceia de cremene atât de intenşi, de concentraţi asupra feţei sale?

— Ai premeditat totul, spuse Anna, cu voce slabă.

— Nu tocmai. M-am gândit că trebuia să te conving să vii la o plimbare prin pădure, după ce se liniştea toată casa. Şi atunci, aş fi făcut dragoste cu tine afară.

Îi luă mâna, o întoarse cu palma în sus şi-şi apăsă buzele în mijloc.

— La lumina stelelor. Dar vine ploaia.

— Ploaia?

Privi spre fereastră, unde văzu perdelele înfoindu-se în vântul ce se înteţea. Când întoarse din nou capul, Cam se apropiase şi mai mult, iar braţele lui o cuprinseră, începând să-i mângâie spatele cu mâinile acelea late şi îndemânatice.

— Şi te vreau în pat. În patul meu.

Înclină capul pentru a o săruta pe d latură a bărbiei, apoi

dedesubt, unde pielea îi era gingaşă ca apa.

— Te doresc, Anna. Zi şi noapte.

— Mâine... începu ea.

— Şi azi. Şi mâine.

Iar cuvintele „şi întotdeauna” i se iviră la marginea minţii, când gura lui o găsi pe a ei.

Anna scoase un sunet slab, care ar fi putut exprima deznădejde, când limba lui i se strecură printre buzele despărţite pentru a intensifica sărutul. Se afundă adânc, tot mai adânc, până când nu mai avu încotro decât să se lase absorbită. Floricelele căzură pe jos, dintre degetele înmuiate.

N-o mai sărutase aşa decât o singură dată, cu o atât de indescriptibilă tandreţe încât îi dezgolise complet sufletul. Dacă ar fi putut articula cuvinte, Anna şi-ar fi revărsat printre buze dragostea pentru el. Dar genunchii i se făcuseră ca de piftie, inima i se pierduse, iar puterea vorbirii o depăşea.

Abia o atingea, cu mâinile uşoare pe spate, în timp ce gura-i bea dintr-a ei – şi o distrugea.

— De data asta nu e o cursă, se auzi Cam pe el însuşi murmurând cuvintele, fără însă a fi sigur dacă îi vorbea ei sau sieşi. Nu ştia decât că dorea o dragoste înceată,

dureros, nesfârşit de înceată, ca să savureze fiecare moment, fiecare mişcare, fiecare geamăt.

Când păşi înapoi, trăgându-şi cămaşa peste cap, Anna trase aer în piept. Avea să revină cu picioarele pe pământ, îşi spuse ea, şi să-i ofere în schimb câte ceva din ceea ce-i dăruia, el. Întinse mâinile, ridicându-se pe vârfuri până când ochii şi buzele le ajunseră la aceeaşi înălţime.

Cam, însă, îi sărută tâmplele, fruntea, ochii care se închiseră fluturând din gene.

— Îmi place să mă uit la tine, îi spuse; luă cu degetele tivul cămăşii de noapte şi îl ridică, pas cu pas. La tine toată. Chiar şi când nu eşti lângă mine, port în minte imaginea ta.

Când cămaşa căzu pe jos, Cam rămase cu ochii spre faţa ei şi o ridică în braţe. Simţind-o cum tremura.

Şi ştiu, într-o străfulgerare ce-i fură răsuflarea, că niciodată nu mai dorise o femeie aşa cum o dorea pe Anna. Nu era nevoie să-şi reţină imboldul de a o prăda. Mai ales când ea ofta atât de încet sub atingerea lui, mai ales când se mişca aşa de fluid sub mâinile lui, când i se dăruia atât de complet înainte ca el s-o ceară.

O explora cu un soi de uimire, ca şi cum ar fi fost pentru prima dată. Prima femeie, prima dorinţă. Într-un fel, era

nouă, acea jinduire de a zăbovi. De a sorbi, în loc să înghită lacom. De a luneca în loc de a alerga. Când mâinile ei îl cutreierară, pielea i se înfioră, încălzindu-se.

Niciunul dintre ei nu auzi primele ropote slabe ale ploii, nici geamătul gros şi pătrunzător al vântului.

Anna se înălţă spre culme pe un val prelung, scânteietor. Pluti din nou în jos, şoptindu-i numele.

Plăcerea era lichidă, delicată ca roua zorilor, largă ca o mare întunecată. O simţea glisând prin ea, întinzându-se, cuprinzând-o, ducând-o pe o nouă creastă înaltă şi arcuită, unde nu exista decât el.

Îşi apăsă gura pe gâtul lui, pe umăr, l-ar fi absorbit prin piele dacă ar fi ştiut cum. Nimeni n-o mai răpise vreodată atât de complet. Iar când îi cuprinse faţa, îi trase gura spre a sa şi turnă în sărut tot ceea ce era ea, ştiu că era al ei. Complet al ei.

Când o umplu, nu făcu decât să adauge încă o verigă.

Anna se deschise, îl luă şi i se dărui. Începură să se mişte încet, cu respiraţiile înlănţuite şi privirile împreunate. Se unduiau mătăsos, cu ritmurile potrivite spre a extrage fiecare dram de plăcere.

Creştea, ameţitoare şi orbitoare, astfel că buzele Annei se arcuiră în acelaşi timp în care ochii îi înotau tulburi.

— Sărută-mă, îi ceru, ea, pe o ultimă respiraţie tremurândă.

Şi gurile li se întâlniră, se încleştară, pe când îi cotropea acel ultim val uriaş.

Cam nu vorbi, nu îndrăzni, când mâinile ei îi lunecară moi de pe spate, pe pat. Avea senzaţia că se rostogolise de pe o faleză, căzând drept pe inimă. Acum\ inima îi era umflată, expusă. Şi era a ei.

Dacă aceea era dragoste, îl speria îngrozitor.

Dar nu se putea mişca, nu-i putea da drumul. Era atât de plăcută, atât de potrivită, sub el. Trupul lui rămăsese vlăguit, sătul, iar mintea aproape goală. Numai inima îi mai trepida şi pompa.

Avea să se preocupe de asta mai târziu.

Fără o vorbă, fără nici cel mai mic sunet, se trase într-o parte şi o strânse la piept, posesiv, lăsând ploaia să-l adoarmă încet.

Anna se trezi cu soarele în ochi şi fu uimită să se pomenească ţinută în braţele lui Cam. O strângeau cu putere, iar ale ei îl cuprindeau la rândul lor. Picioarele li se înlănţuiseră, al erstând agăţat peste şoldul lui ca o ancoră.

Dacă ar fi avut mintea limpede, îi putea trece prin gând că, deşi amândoi o crezuseră o aventură trecătoare, chiar

sofisticată, în somn descoperiseră adevărul.

— Cam.

Îl chemase în şoaptă, simţindu-se prost, vinovată, iar când nu primi niciun răspuns, se răsuci în braţele lui şi vorbi mai tare:

— Cameron, trezeşte-te.

Cam mormăi, se cuibări mai aproape şi-i murmură ceva în păr.

Oftând, Anna decise că nu avea încotro şi-şi ridică piciorul prins între ale lui, până ajunse să-l apese puternic cu genunchiul între coapse. Apoi, îl îmboldi scurt.

Acest lucru îi deschise ochii.

— Hool Ce...?

— Deşteptarea.

— Sunt treaz.

Ochii săi abia întredeschişi se uitau aproape saşiu.

— Eşti bună să-ţi iei...

Când presiunea slăbi, dădu drumul aerului pe care-l ţinuse în piept.

— Mulţumesc.

— Trebuie să pleci, reveni Anna la vorbitul în şoaptă. Nu trebuia să stai aici toată noaptea.

— De ce nu? şoptişi Cam. E patul meu.

— Ştii ce vreau să spun, şuieră ea. Unul sau altul din fraţii tăi s-ar putea trezi din clipă-n clipă.

Cam făcu efortul de a-şi sălta capul cu câţiva centimetri, privind spre ceasul de pe noptiera opusă.

— E trecut de şapte. Ethan s-a şi sculat şi, probabil, a golit prima oală de crabi. Şi de ce vorbim în şoaptă?

— Fiindcă n-ar trebui să fii aici.

— Aici locuiesc, se aşternu pe chipul lui un zâmbet somnoros. La naiba, frumoasă mai eşti, ciufulită şi jenată. Cred că va trebui să te mai am o dată.

— Termină, aproape chicoti Anna, până când mâna lui se furişă să-i cuprindă sânul. Nu acum.

— Acum suntem aici, goi şi toate cele. Iar tu eşti moale şi caldă, îşi plimbă el vârful nasului peste gâtul ei.

— Să nu-ncepi!

— Prea târziu. Am început prima lungime de bazin.

Şi într-adevăr, când Cam îşi schimbă poziţia, Anna înţelese că pistolul de start trăsese deja. O pătrunse dintr-o mişcare uşoară, atât de lin, de firesc, de fermecător, încât nu putu decât să ofteze.

— Fără gemete, îi chicoti el în ureche. O să-i trezeşti pe fraţii mei.

Anna pufni în râs şi, prinsă între amuzament şi excitaţie,

se împinse şi se rostogoli până îl încălecă. Arăta somnoros, şi primejdios, şi excitant. Cu sufletul la gură, îşi rezemă mâinile de o parte şi de alta a capului său. Se aplecă, şi-i supse buza de jos.

— Okay, deşteptule, să vedem cine geme primul.

Şi, arcuindu-se pe spate, începu să-l călărească.

La sfârşit, apreciară că terminaseră la egalitate.

Îl puse să iasă pe fereastră, lucru ridicol, după părerea lui. Dar o făcea să se simtă ceva mai puţin decadentă. În casă domnea liniştea, când Anna coborî la parter, după un duş, simţindu-se comod în pantalonii marinăreşti de bumbac oliv şi o bluză de campanie. Seth continua să doarmă pe covor. Foolish stătea de strajă la uşă.

La vederea Annei, căţelul sări în picioare, schelălăind jalnic în timp ce o urma în bucătărie. Anna bănui că îl chinuia fie stomacul gol, fie vezica prea plină. Când îi deschise uşa din spate, Foolish o zbughi glonţ şi dovedi că era cazul din urmă, urinând copios pe o azalee care tocmai se chinuia să înflorească.

Păsările cântau cu glasuri sonore şi vesele. Pe iarbă scânteia roua – iar iarba avea nevoie de o tunsoare. Încă mai plutea puţină ceaţă pe apă, însă se risipea repede, ca fumul suflat de vânt, iar prin pânzele ei se vedeau micile

scăpărări de diamant ale soarelui pe valurile liniştite.

Văzduhul era împrospătat de ploaia din timpul nopţii, iar frunzele păreau mai verzi, mai bogate decât în ajun.

An na îşi fărui o mică fantezie care cuprindea o cafea aburindă şi o plimbare până la ponton. Tocmai făcuse primul pas spre pregătirea cafelei, când pe uşa holului intră Cam.

Nu se bărbierise, observă ea, constatând că ţepii bărbii se potriveau cu imaginea unei leneveli duminicale la ţară. Cam arcui o sprânceană.

Anna scoase două căni din dulap, după care ridică şi ea sprânceana:

— Bună dimineaţa, Cameron.

— Bună dimineaţa, Anna.

Hotărât să ducă jocul până la capăt, se apropie şi-i dărui un sărut cast.

— Cum ai dormit?

— Foarte bine, dar tu?

— Buştean.

Îi răsuci pe deget o şuviţă de păr.

— N-a fost prea mare liniştea pentru tine?

— Liniştea?

— Fata de la oraş, tăcerea de la ţară.

— A. Nu, mi-a plăcut. „De fapt, cred că în viaţa mea n-am dormit mai bine.

Îşi zâmbeau, când intră împleticit Seth, frecându-se la ochi.

— Aveţi ceva de mâncard?

Cem rămase cu privirea spre Anna.

— Philiip a dat din gură că face napolitane. Du-te şi trezeşte-l.

— Napolitane? Mişto.

Şi o tuli, lipăind pe podele cu picioarele desculţe.

— Philiip n-o să se bucure, comentă Anna.

— El a lansat zvonul cu napolitanele.

— Le-aş putea face şi eu.

— Tu ai făcut cina. Aici lucrăm cu rândul. Ca să evităm haosul. Şi vărsarea de sânge.

Deasupra lor se auzi o bufnitură puternică şi furioasă, făcându-l pe care să zâmbească.

— Ce-ar fi să turnăm cafeaua şi să facem o plimbare în afara liniei de foc?

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

Pradă unui impuls, Cam luă o undiţă.

— Ia ţine-o pe-asta.

O vânătoare prin frigider îl îmbogăţi cu puţin *Brie* de-al

lui Phillip.

— Credeam că mâncăm napolitane.

— Aşa va fi. Asta-i momeala.

Băgă brânza în buzunar şi-şi luă cafeaua.

— Foloseşti Brie ca momeală?

— Foloseşti ce ţi-e la îndemână. Dacă muşcă peştele, o să muşte ce găseşte.

Îi dădu o cană cu cafea.

— Hai să vedem ce prindem.

— Nu ştiu să pescuiesc, spuse Anna, în timp ce ieşeau.

— Nu-i nicio scofală. Îneci o râmă – sau, în cazul de faţă, puţină brânză de lux – şi vezi ce se întâmplă.

— Atunci de ce merg oamenii cu toate echipamentele alea complicate şi scumpe şi pălării comice?

— Simplă recuzită. Aici nu este vorba de pescuit cu muşte de plastic. Aruncăm doar undiţa. Dacă nu putem trage două pisici până. Pune Phillip napolitanele pe masă, înseamnă că mi-am pierdut într-adevăr flerul.

— Pisici?

Năucită un moment, Anna se îngrozi de-a binelea:

— Doar nu foloseşti pisici ca momeală.

Cam clipi din ochi, văzu că era absolut serioasă şi începu să râdă în hohote.

— Ba cum să nu. Le prinzi de coadă, le jupoi pe burtă şi learunci în apă.

I se făcu milă de ea numai fiindcă pălise ca moartea. Dar asta nu-l opri din râs.

— Pisici *de mare,* iubito. Vom aduce la micul dejun câteva pisici de mare.

— Ce-am mai râs, îşi trase Anna nasul, pornind din nou. Pisicile de mare sunt hidoase rău. Le-am văzut în poze.

— Vrei să spui că n-ai mâncat niciodată pisică de mare?

— De ce Dumnezeu să fi mâncat?

Cam descumpănită, se aşeză pe marginea debarcaderului, cu picioarele în gol, strângând cana în ambele mâini.

— Le frigi cât sunt proaspete, atâta cât trebuie, şi nu găseşti nimic mai gustos. Mai arunci nişte căţei de usturoi, doi porumbi dulci, şi ţi-ai tras un ospăţ pe cinste.

Anna îl privi în timp ce se aşeza lângă ea, începând să prindă brânză *Brie* în cârlig. Avea bărbia ţepoasă, părul nepieptănat, picioarele goale.

— Pisici de mare fripte şi căţei de usturoi? Grăit-a nepăsătorul Cameron Quinn, omul care goneşte peste apele, şoselele şi inimile Europei. Nu cred că gogoneaua ta de la Roma te-ar recunoaşte.

Cameron se strâmbă, aruncând undiţa în apă...

— Sper că n-o luăm iar de la început, da?

— Nu, râse Anna, întinzându-se să-l sărute pe obraz. Aproape că nici eu însămi nu te mai recunosc. Dar îmi cam place.

Îi dădu undiţa:

— În dimineaţa asta, nu arăţi chiar ca slujbaşa publică sobră şi conştiincioasă, domnişoară Spinelli.

— Duminica îmi iau liber. Dacă prind un peşte, ce fac?

— Îl tragi.

— Cum?

— Ne ocupăm noi de asta când s-o-ntâmpla.

Se aplecă să scoasă oala de crabi legată de stâlpul cel mai apropiat. Cei doi crustacei supăraţi dinăuntru îl făcură să zâmbească.

— Cel puţin, diseară n-o să murim de foame.

Cleştii ce clănţăneau o făcură pe Anna să ridice puţin picioarele deasupra apei. Dar era mulţumită să stea acolo, sorbind cafea şi privind văpaia aurorei. Când mama raţă şi cei şase boboci pufoşi ai ei trecură înot prin apropiere, avu o reacţie pe care Cam o considera tipică pentru o fată de la oraş.

— ia uite! Uite, bobocei. Nu-i aşa că-s drăgălaşi?

— Avem un cuib acolo, pe meandră, lângă marginea pădurii, aproape în fiecare an.

Şi, pentru că ochii îi deveniseră atât de visătorii nu se putu abţine:

— Iarna, e excelent pentru vânătoare.

— Ce să vânaţi? murmură Anna, fermecată şi deja imaginându-şi cum ar fi fost să ţină în mână una dintre răţuştele acelea pufoase; apoi, ochii îi săriră din cap, îngroziţi. Împuşcaţi bobocii?

— Ei, până atunci se fac mai mari.

Niciodată în viaţa lui nu împuşcase o raţă, nici altceva.

— Poţi să stai chiar aici şi să dobori vreo două înainte de micul dejun.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Se vede că eşti de la oraş.

— Eu aş zice că sunt umană. Dacă erau raţele mele, nimeni nu le-ar împuşca.

Zâmbetul lui grăbit o făcu să-şi îngusteze ochii:

— Încercai doar să mă enervezi.

— Şi a mers. Arăţi aşa de drăgălaşă când eşti indignată.

O sărută pe obraz, ca s-o împace.

— Mama era prea bună la inimă ca să permită vânătoarea. Pescuitul n-a deranjat-o niciodată. Spunea că

e un meci mai egal. Şi nu putea suferi armele de foc.

— Cum era?

— Era... stabilă, decise el. Greu o puteai urni. După ce-o făceai, se enerva de mama focului, dar n-o porneai prea uşor. Îi plăcea munca ei, iubea copiii. Avea multe sensibilităţi. Plângea la filme sau la lectura cărţilor şi nu putea nici măcar să se uite când curăţeam peştele. Când, însă, se iveau probleme, devenea ca o stâncă.

O luase de mână fără să-şi dea seama, înlănţuindu-şi degetele printre ale ei.

— Când am ajuns aici, eram bătut destul de rău. M-a oblojit. Mă tot gândeam s-o iau din loc imediat ce mă puteam ţine din nou pe picioare. Îmi spuneam mereu că oamenii ăştia erau doi fraieri. Puteam să-i jefuiesc de toate şi s-o întind oricând voiam. Urma să fug în Mexic.

— Dar n-ai fugit, spuse încet Anna.

— M-am îndrăgostit de ea. Era în ziua când m-am întors de la prima ieşire pe apă cu tata. Se deschisese lumea în faţa mea. Mi-era cam frică, dar asta era. El a intrat să corecteze nişte lucrări scrise, cred. Eu mă smiorcăiam că trebuise să port tâmpita aia de vestă de salvare şi alte palavre. Ea m-a luat de mână şi m-a tras direct în apă. A spus că mai bine învăţam să înot. Şi m-a învăţat. M-am

îndrăgostit de ea cam la zece paşi de pontonul ăsta. Nici mort nu m-ai mai fi putut târî de-aici.

Mişcată, Anna ridică la obraz mâinile lor împreunate.

— Mi-aş dori să fi avut ocazia de a o cunoaşte. De a-i cunoaşte pe amândoi.

Cam se foi, dându-şi seama dintr-odată că-i spusese o poveste pe care nu i-o mai destăinuise nimănui. Şi-şi aminti cum stătuse acolo cu două seri în urmă, de vorbă cu tatăl lui.

— Crezi... că oamenii se mai întorc?

— De unde?

— Ştii, fantome, spirite. Ca-n *Twilight Zone.*

— Nu pot spune că nu e. Red, răspunse ea, după un moment. Când a murit mama mea, au urmat momente când îi simţeam parfumul. Aşa, din bun senin, din văzduh, mirosul acela atât de... tipic pentru ea. Poate era real, poate doar în imaginaţia mea, dar mă ajuta. Asta contează, cred.

— Mda, dar...

— O! aproape scăpă Anna undiţa, când simţi smucitura. S-a prins ceva ia-o!

— N-n. Tu ai prins-o.

Cam trase concluzia că diversiunea era în avantajul lui.

Încă un minut, două, şi putea să se facă de râs complet, spunându-i totul. Întinse mâna să ţină undiţa nemişcată.

— Trage puţin, pe urmă las-o liberă. Aşa. Nu, nu smuci, ia-o încet şi sigur.

— Pare măricică...

Inima îi bubuia în urechi.

— Măricică de-a binelea.

— Aşa par întotdeauna. Acum, că ai prins-o, continuă s-o tragi.

Se ridică să ia plasa agăţată tot timpul pe marginea debarcaderului.

— Scoate-o, în sus şi afară.

Anna se lăsă pe spate, cu ochii pe jumătate închişi. Se căscară larg, când peştele ieşi din apă zbătându-se ca un fulger în lumina soarelui.

— O, Doamne!

— Să nu scapi undiţa, pentru numele lui Dumnezeu.

Prăpădindu-se de râs, Cam o apucă de umăr înainte de a cădea în apă. Aplecându-se înainte, puse în plasă pisica de mare care se agita.

— Frumuşică.

— Ce să fac? Acum ce fac?

Cu mişcări experte, Cam desprinse peştele din cârlig şi,

spre oroarea ei, îi dădu plasa.

— Ţine-te de ea.

— Nu mă lăsa cu drăcovenia asta pe cap.

Aruncă o privire, cu ochii mijiţi, văzu mustăţi şi ochi de peşte – şi şi-i închise pe-ai ei.

— Cam, vino-napoi şi ia de-a ici hidoşenia.

Punând pe ponton găleata largă la gură pe care tocmai o umpluse cu apă, Cam luă plasa şi răsturnă peştele înăuntru.

— Orăşeanco!

An na slobozi un lung oftat de uşurare.

— Oi fi...

Aruncă o privire în găleată.

— Pfui. Arunc-o înapoi. E oribilă.

— Nici mort. Are uşor patru livre.

Când Anna refuză să mai ia undiţa în mână, Cam sacrifică resturile brânzei *Brie* a fratelui său, apucându-se să prindă el însuşi restul cinei din seara aceea.

Primirea pe care o făcu Seth prăzii din acea dimineaţă îi schimbă atitudinea. Faptul de a-l impresiona pe un copil cu prinderea unui peşte indiscutabil de urât şi, foarte posibil, mâncăcios, era un triumf de soi nou.

Când porni cu care spre port, hotărâse ca unul dintre

următoarele ei proiecte să fie cititul despre arta pescuitului.

— Cred că, folosind momeala potrivită, aş putea prinde ceva mult mai atrăgător decât o pisică de mare.

— Vrei ca în weekend-ul următor să dezgropi nişte târâtori nocturni?

Anna îşi coborî pe nas ochelarii de soare?

— Ăştia-s ceea ce par a fi?

— Te cred.

Îşi ridică ochelarii la loc.

— N-aş crede. Cred că prefer să folosesc penele alea frumoase şi altele.

Îl privi din nou.

— Deci, ştii reţeta secretă de napolitane a tatălui tău?

— Nnţ. N-a avut încredere să mi-o lase. Înţelesese destul de repede că eram catastrofal la bucătărie.

— Ce fel de mită ar avea cel mai sigur efect asupra lui Phillip?

— Lui nu. ¡-ai putea-o smulge nici cu o cravată *Hermes. Se* transmie doar din Quinn în Quinn.

Mai vedeau ei, decise „Anna, bătându-se cu degetele pe genunchi. Continua să bată, când intrară în parkingul de lângă vechea clădire de cărămidă. Nu era sigură la ce

reacţie se aştepta Cam din partea ei. Din ce vedea, se produseseră destul de puţine schimbări. Fusese strâns gunoiul, ferestrele sparte erau înlocuite, dar clădirea continua să arate veche şi pustie.

— Aţi curăţit.

Părea o replică sigură, iar Cam fu mulţumit, când coborâră pe portierele opuse ale maşinii.

— Pontonul va avea nevoie şi el de puţină muncă, adăugă el. Phillip ar trebui să se poată descurca.

Scoase cheile, lucitoare ca broasca nouă de la uşa din faţă.

— Cred că ne-ar trebui o firmă, sau ceva, spuse, mai mult pentru sine, în timp ce descuia. Când deschise uşa, Anna simţi mirosul de talaş, mucegai şi cafea stătută. Dar surâsul politicos pe care şi-l fixase pe buze se lărgi, când păşi înăuntru.

Cam aprinse luminile, făcând-o să clipească din ochi. Lămpile străluceau cu putere, agăţate de grinzi şi fără abajururi. Podelele recent reparate fuseseră măturate meticulos – sau aproape. Un perete netencuit ieşea din zidul alăturat, formând o despărţitură. Scara era înlocuită, cu balustrada unsă, de lemn simplu. Podul continua să arate periculos, dar Anna începea să întrezărească

posibilităţile.

Văzu scripeţi şi vinciuri, enorme utilaje electrice cu dinţi ameninţători, un cufăr metalic cu multe sertare, despre care presupunea că avea înăuntru scule uluitoare. Broaştele noi de oţel luceau pe uşile mari ce dădeau pe rampă.

— E minunat, Cam. Repede aţi mai lucrat.

— Meseria mea e viteza, spuse el cu nepăsare, dar mulţumit totuşi să vadă că era impresionată sincer.

— A trebuit să munciţi ca nişte sclavi, ca să faceţi atât de mult.

Deşi voia să vadă totul, cea care o atrase fu imensa platformă din centrul clădirii. Avea desenate pe ea, cu cretă şi cărbune, diverse curbe, linii şi unghiuri.

— Nu înţeleg ce-i aici, începu ea să-i dea ocol, fascinată. Asta *ar* trebui să fie o barcă?

— Este o barcă. Barca. I se face releveul. Desenezi coca, în mărime naturală. Secţiunea mulajului, secţiunile traversului. Pe urmă, le verifici schiţând nişte curbe longitudinale – ca asta. Unele dintre liniile de plutire.

În timp ce vorbea, îngenunchease pe platformă, arătându-i cu mâinile. Şi continua ş-o lase în ceaţă.

Dar nu conta dacă înţelegea sau nu tehnica pe care i-o

descria. Îl înţelegea pe el. Cam, poate, încă nu-şi dădea seama, dar se îndrăgostise de acel loc şi de munca pe care avea s-o facă acolo.

— Trebuie să adăugăm liniile provei şi diagonalele. S-ar putea să mai avem nevoie de acelaşi model, iar asta e singura cale de a-l reproduce realmente exact. E un proiect al naibii de bun. Va trebui să mai adaug detaliile de structură, tot în mărime naturală. Cu cât sunt mai multe, cu atât mal bine.

Ridică privirea, pentru a o vedea zâmbindu-i, în timp ce-şi legăna ochelarii de o toartă.

— Iartă-mă. Habar n-ai ce naiba tot îndrug.

— Găsesc că este minunat. Nu glumesc. Aici nu construiţi numai bărci.

Destul de jenat, Cam se ridică în picioare.

— Planul e pentru bărci, spuse el, sărind agil de pe platformă. Hai să te uiţi la astea.

O luă de mână, conducând-o spre peretele opus. Acolo se aflau două schiţe înrămate, una a iubitului schipjack al lui Ethan, cealaltă a ambarcaţiunii care urma să fie construită.

— Seth le-a făcut.

Mândria din glasul lui exista şi atât. Nici măcar n-o

observase.

— E singurul dintre noi care se pricepe la desen. Phil merge cât de cât, dar copilul ăsta e nemaipomenit. Urmează să facă barca de lucru a lui Ethan, apoi slupul. Va trebui să mai obţin nişte fotografii ale vaselor la care am lucrat eu, ca să le copieze. O să le agăţăm pe toate aici – şi vorri adăuga desene ale celorlalte pe care le construim. Cam ca o galerie. Un portofoliu.

În ochii Annei se iviseră lacrimi, când se întoarse să-l cuprindă cu braţele. Strânsoarea ei feroce îl surprinse, dar îi răspunse la fel.

— Mai mult decât bărci, murmură Anna, retrăgându-se să-i încadreze faţa în mâini. E minunat, repetă ea, în timp ce-i trăgea gura spre a ei.

Sărutul îl cotropi, îl înecă, îl buimăci. Totul la ea, la ei, J se învârtea în inimă. Întrebări, zeci şi zeci, îi zumzăiau prin cap ca albinele. Iar răspunsul, singurul răspuns la toate acestea, se găsea aproape la îndemâna lui.

Îi rosti numele, doar o dată, apoi o îndepărtă de el, nesigur. Trebuia s-o privească, s-o vadă cu adevărat, dar nu mai părea să aibă niciun strop de echilibru.

— Anna, spuse el din nou. Stai un moment.

Înainte de a putea găsi răspunsul clar, înainte de a

apuca să revină cu picioarele pe pământ, uşa se deschise cu un scârţâit, lăsând să intre lumina soarelui.

— Scuzaţi-mă, prieteni, spuse amabil Mackensie. Am văzut maşina în faţă.

Capitolul 19

Prima reacţie a lui Cam fu una de nemulţumire pură. Acolo se întâmpla ceva, ceva monumental „şi nu voia să fie întrerupt.

— N-am deschis firma, Mackensie.

Continuă s-o ţină ferm de braţ pe Anna şi se întoarse cu spatele spre omul pe care nu-l considera mai mult decât un birocrat pisălog.

— Nici nu credeam.

Cu glasul la fel de blajin şi prietenos, Mackensie se apropie. În meseria lui, rareori era primit cu căldură.

— Uşa era descuiată. Ei, o să fie grozav aici.

În adâncul inimii, era un Harry Homemaker, iar vederea tuturor acelor instrumente electrice nou-nouţe îl aţâţa.

— V-aţi tras nişte echipamente de prima calitate.

— Dacă vrei o barcă, vino m. Îne şi stăm de vorbă.

— Am rău de mare, mărturisi Mackensie, cu o scurtă grimasă. Nici măcar pe debarcader nu pot sta, fără să m-apuce greaţa.

— Ce păcat! Şi-acum, valea.

— Dar, cu siguranţă, admir aspectul bărcilor. Nu pot spune că m-am gândit prea mult la ceea ce intră în

construcţia lor. Ia uite, acolo e un fierăstrău cu bandă. Trebuie că v-a cam costat.

De astă dată, Cam se întoarse, cu ochii plini de o Furie periculoasă ca un pistol cu cocoşul tras.

— Mă priveşte cum îmi cheltuiesc banii.

Surprinsă de schimbul de replici, Anna îi puse o mână pe braţ. Nu se mira că era grosolan – îl mai văzuse şi înainte aşa – dar răsteala şi şuieratul de mânie pentru ceea ce nu părea a fi mai mult decât un fleac neplăcut o nedumerea.

„Dacă aşa intenţionează să-şi trateze posibilii clienţi”, îşi spuse ea, „ar putea să tragă oblonul încă de pe acum”.

Înainte de a apuca să se gândească la cuvintele potrivite ca să-l calmeze, Cam îi dădu mâna la o parte.

— Acum ce naiba mai vrei?

— Doar două întrebări am, dădu Mackensie din cap, politicos, spre Anna. Doamnă. Larry Mackensie, detectiv la *True Life Insurance.*

Nelămurită, Anna îi luă automat mâna pe care o întinsese.

— Domnule Mackensie. Sunt Anna Spinelli.

Mackensie îşi răsfoi rapid dosarul din minte. Îi trebui doar un moment pentru a o recunoaşte ca asistenta de caz a lui Seth Delauter. Întrucât intrase în scenă după moartea

persoanei asigurate, nu fusese necesar s-o contacteze, dar figura în fişierele lui. Iar mica scenă sentimentală peste care intrase îi spunea că avea relaţii destul de strânse cu cel puţin unul dintre fraţii Quinn. Nu era sigur dacă sau la ce i-ar fi folosit această mică informaţie, însă avea s-o reţină.

— Încântat de cunoştinţă.

— Dacă aveţi de discutat afaceri, începu Anna, eu aştept afară.

— N-am nimic de discutat cu el, nici acum, nici mai târziu. Du-te să-ţi scrii raportul, Mackensie. Am terminat.

— Aproape. M-am gândit că aţi dori să ştiţi că mă înapoiez la sediu. Interviurile mele au dat o mulţime de rezultate amestecate, domnule Quinn. Totuşi, cam puţine care s-ar putea numi fapte concludente.

Privi din nou spre fierăstrăul cu bandă, dorindu-şi fugar să-şi fi putut permite unul la fel.

— De pildă, scrisoarea găsită în maşina tatălui dumneavoastră – asta defineşte o stare de spirit. Accident cu

0 singură maşină, la volan un om. În perfectă formă fizică, nicio urmă de alcool sau droguri.

Ridică din umeri.

— Apoi, mai e faptul că asiguratul şi-a mărit poliţa şi a adăugat un beneficiar, la scurt timp înainte de accident. Compania analizează cu atenţie detaliile de acest gen.

— N-ai decât, coborî Cam glasul, ca un câine mârâind ameninţător. Dar nu aici. Nu la mine.

— Vă anunţ doar cum stau lucrurile. Puneţi bazele unei noi afaceri, continuă Mackensie, pe ton de conversaţie. O plănuiaţi de mult?

Cam se repezi ca fulgerul, apucându-l de revere pentru a-l ridica pe vârfurilor pantofilor lucioşi, cu şireturi:

— Canalie!

— Cam, încetează!

Ordinul sunase ascuţit şi scurt, iar Anna îl accentuă păşind înainte pentru a-i împinge pe amândoi cu câte o mână în piept. I se păru că intrase între un lup şi un taur, dar nu se descurajă.

— Domnule Mackensie, cred că ar fi mai bine să plecaţi.

— Tocmai voiam. – Glasul îi era destul de sigur, în ciuda sudorii reci care

1 se adunase la baza gâtului, prelingându-i-se pe şira spinării.

— Nu sunt decât detalii, domnule Quinn. Compania mă plăteşte ca să acumulez detaliile.

Dar nu-l plătea, îşi reaminti el, în timp ce ieşea să tragă o gură de aer, pentru a fi bătut măr de un beneficiar furios.

— Nenorocitul, ticălos blestemat!

Cam voia cu disperare să lovească orice, dar în jurul lui era prea mult spaţiu gol.

— Chiar crede că tatăl meu s-a repezit într-un stâlp de telegraf pentru ca eu să mă pot apuca de construit bărci? Trebuia să-l pocnesc. Fir-ar să fie. Mai întâi, spun că a făcut-o fiindcă nu suporta scandalul, acum pentru că voia să primim noi o grămadă de bani. Dracu' să-i ia cu banii lor cu tot. Nu l-au cunoscut. Nu ne cunosc pe niciunul din noi.

Anna îl lăsă să vocifereze, îl lăsă să se învârtă prin clădire căutând un obiect pe care să-l distrugă. Îi îngheţase inima în piept. Se bănuia o sinucidere, îşi spuse ea, cu mintea amorţită. Avea loc o anchetă.

Iar Cam ştiuse, fără îndoială, o ştiuse tot timpul.

— Ăsta era un detectiv de la firma care deţine poliţa de asigurare pe viaţă a tatălui vostru?

— Era un cretin împuţit, se răsuci Cam, dând drumul unui nou şuvoi de înjurături; apoi îi văzu faţa – crispată şi mult prea rece. Nu-i nimic. Doar o hărţuială. Hai să plecăm de-aici.

— Se suspectează că tatăl vostru s-a sinucis.

— Nu s-a sinucis.

Anna ridică o mână. Trebuia să-şi îngroape durerea, pentru moment, continuând practic.

— Ai mai vorbit cu Mackensie. Şi presupun că ai luat legătura – sau, în orice caz, avocatul vostru – cu compania de asigurări, de câtva timp.

— Se ocupă Phillip.

— Ştiai, dar nu mi-ai spus.

— N-are nicio legătură cu tine.

Nu, îşi dădu ea seama, nu era posibil să-şi ţină îngropată toată acea suferinţă.

— Înţeleg.

Era ceva personal, îşi reaminti. Avea s-o rezolve mai târziu.

— Şi în ce fel îl afectează pe Seth?

Îl cuprinse din nou furia, înfigându-i ghearele în gât.

— Nu ştie nimic.

— Dacă o crezi într-adevăr, te amăgeşti. În oraşele mici, în comunităţile restrânse, bârfele circulă repede. Iar copiii aud foarte multe.

Redevenise asistenta socială, îşi spuse Cam, cu nemulţumire crescândă. Ar fi putut la fel de bine să aibă la

ea servieta şi unul dintre taioarele ei vetuste.

— Bârfe şi atât. Nu au importanţă.

— Dimpotrivă, bârfele pot fi foarte nocive. Ar fi mai înţelept să fii deschis cu el, să fii cinstit. Deşi, din partea ta, pare cam dificil.

— Nu mi-o răstălmăci, Anna. Nu-i decât o asigurare nenorocită. Un fleac.

— E vorba de tatăl tău, preciză ea. De reputaţia lui. Cred că nimic nu înseamnă mai mult pentru tine.

Trase adânc aer în piept.

— Dar, cum spuneai, nu are nicio legătură cu mine, la nivel personal. Şi cu asta, cred că am terminat.

— Stai puţin, trecu el în faţa ei, tăindu-i calea spre ieşire. Avea sentimentul cumplit că, dacă pleca, intenţiona să meargă mult mai departe decât până la maşină.

— De ce? Ca să-mi explici? E o problemă de familie? Eu nu fac parte din familie. Ai perfectă dreptate.

O uimea că avea vocea atât de calmă, de detaşată, de rezonabilă, când fierbea pe dinăuntru.

— Şi presupun că ai găsit de cuviinţă să-i ascunzi chestiunea asistentei de caz a lui Seth. Era mult mai înţelept să-i arăţi numai aspectele pozitive şi să le încui pe toate cele negative.

— Tatăl meu nu s-a sinucis. Nu e nevoie să-l apăr în faţa ta, nici într-a altcuiva.

— Aşa e, n-ai nevoie. Şi nici nu ţi-aş cere-o vreodată.

Îl ocoli şi porni spre uşă. Cam o prinse înainte de a ajunge, dar Anna, care se aşteptase, se întoarse calmă spre el.

— N-are rost să ne. Contrazicem, Cam, când în esenţă suntem de aceeaşi părere.

— N-are rost să te nelinişteşti tu, replică el. O să ne descurcăm cu compania de asigurări. O să rezolvăm şi zvonul că Seth ar fi copilul lui din flori, pentru Dumnezeu.

— Ce?

Uimită, îşi apăsă o mână pe frunte.

— Umblă vorba că Seth ar fi fiul nelegitim al tatălui vostru?

— Nu-s decât gogoşi şi minţi meschine, insistă Cam.

— Dumnezeule, te-ai gândit, măcar o clipă, ce efect ar putea avea asupra lui Seth să audă asemenea zvonuri? Te-ai gândit, un moment doar, că era un lucru pe care trebuia să-l ştiu ca să evaluez, ca să-l ajut cât mai adecvat pe Seth?

Degetele lui Cam se înfipseră în buzunare.

— Mda, m-am gândit – şi nu ţi-am spus. Fiindcă o

rezolvăm singuri. E vorba de tatăl meu.

— Mai e vorba şi de un minor aflat în grija voastră.

— E în grija mea, răspunse Cam, plat. Iar altceva nu contează. Fac ceea ce am considerat că e mai bine pentru toată lumea. Nu ţi-am spus despre povestea cu asigurarea, nici despre bârfe, fiindcă şi unele şi altele nu-s decât minciuni.

— Poate că sunt, dar nespunându-mi ai minţit şi tu.

— N-aveam de gând să-ncep să le servesc tuturor palavrele astea cum că Seth ar fi bastardul tatălui meu.

Anna dădu încet din cap:

— Ei bine, află de la bastarda altui bărbat, că asta nu-l face pe Seth cu nimic mai prejos decât e.

— Nu aşa am înţeles, începu Cam, întinzând mâna; Anna, însă, se feri. Nu face asta! explodă el, în timp ce o apuca de braţ. Nu fugi de mine. Pentru numele lui Dumnezeu, Anna, în ultimele două luni toată viaţa mi s-a întors pe dos şi nu ştiu cât mai durează până s-o pot întoarce la loc. Am pe cap grija copilului, afacerile, pe tine. Mackensie dă târcoale, oamenii bârfesc despre moralitatea tatălui meu, la coadă la magazin. Căţeaua aia de mamă a lui Seth e în Norfolk...

— Stai!

De astă dată, Anna nu se mai retrase, ci se smuci de-a binelea.

— Te-a contactat mama lui Seth?

— Nu. Nu.

Iisuse, parcă-i luase creierul foc.

— Am angajat un detectiv ca să-i dea de urmă. Phillip s-a gândit că ar fi mai bine să ştim unde e, de ce se ţine.

— Înţeleg.

Inima i se frânsese în două, o jumătate a femeii, cealaltă a profesionistei. Ambele părţi sângerau.

— Şi e în Norfolk, dar nici pe-asta nu te-ai deranjat să mi-o spui.

— Nu, nu ţi-am spus-o.

Îl înghesuise în colţ, îşi dădu seama Cam. Şi nu mai avea ieşire.

— Ştim doar că era acolo; acum câteva zile.

— Era firesc ca Serviciile Sociale să afle informaţia asta.

Cu ochii aţintiţi într-ai ei, dădu încet din cap.

— Cred că da. A fost greşeala mea.

Anna înţelese că între ei apăruse o linie, foarte groasă, trasată cu culoare extrem de închisă.

— E clar că nu ai o părere prea grozavă despre mine – şi nici despre tine, la o adică. Dă-mi voie să-ţi explic ceva.

Indiferent de ceea ce simt în acest moment pentru tine la nivel personal, opinia mea profesională e că tu şi fraţii tăi sunteţi tutorii potriviţi pentru Seth.

— dkay, atunci...

— Va trebui să iau în calcul informaţia pe care tocmai am aflato, continuă ea. Va trebui să fie documentată.

— Şi nu va reuşi decât să încurce situaţia copilului.

Detesta faptul că, la acest gând, i se strângea stomacul. Detesta ideea că putea să vadă din nou acea expresie de spaimă pe chipul albit al lui Seth.

— Nu voi lăsa nicio bârfă bolnavă să-i încurce situaţia.

— Ei, în privinţa asta putem cădea de acord.

Îşi realizase dorinţa, la un nivel, constată Anna. Fusese prezentă, pentru a vedea cât de mult ajunsese Seth să însemne pentru el. Doar atât, îşi spuse ea, simţindu-se golită pe dinăuntru.

— Părerea mea profesională e că Seth are o bună îngrijire, atât pe plan fizic cât şi emoţional.

Acum vocea îi devenise mai vie, profesionistă.

— E fericit şi începe să se simtă în siguranţă. Pe lângă asta, te iubeşte, îl iubeşti şi tu, deşi s-ar putea ca niciunul dintre voi încă să nu-şi dea seama pe deplin. Continui să cred că o consultanţă psihiatrică var fi utilă tuturor şi am s-

o scriu şi pe asta în raport, cu recomandarea, atunci când. Tribunalul va decreta custodia permanentă. Cum ţi-am spus de la început, grija mea – principala mea grijă – e bunăstarea copilului.

Îi susţinea din toată inima, înţelese Cam. Şi avea s-o facă, orice-i spusese el. Sau orice nu-i spusese. Vinovăţia îi dădu o lovitură dureroasă, cu dosul palmei.

— Niciodată n-am fost câtuşi de puţin nesinceră cu tine, îi mai spuse, înainte de a apuca să-i răspundă.

— Ce naiba, Anna...

— N-am terminat, îl întrerupse ea, rece. Nu mă îndoiesc că te vei îngriji ca Seth să fie bine instalat şi că această nouă afacere e asigurată, înainte ca – aşa cum ai spus – să-ţi întorci viaţa la loc. Ceea ce presupun că înseamnă să-ţi reiei cariera de curse în Europa. Va trebui să găseşti o cale de a jongla cu toate necesităţile, dar asta nu e treaba mea. Însă s-ar putea să vină o vreme când custodia va fi contestată, dacă mama lui Seth ajunge într-adevăr aici. Iar atunci, dosarul cazului va fi reevaluat. Dacă rămâne fericit şi îngrijit, sub autoritatea voastră, voi face tot posibilul pentru a mă asigura că rămâne cu voi. Sunt de partea lui, ceea ce se pare că mă pune şi de partea voastră. Asta e tot.

Ruşinea se aşternu peste vinovăţie, cu o spuză de uşurare între ele.

— Anna, ştiu cât de mult ai făcut. Îţi sunt recunoscător.

Când Cam ridică o mână spre ea, Anna clătină din cap: – în momentul de faţă, nu am sentimente prea prieteneşti pentru tine. Nu vreau să mă atingi.

— Bine. N-am să te ating. Să găsim un loc unde să stăm jos şi să discutăm până la capăt.

— Cred că tocmai am făcut-o.

— Hai că eşti încăpăţânată.

— Nu, sunt realistă. Te-ai culcat cu mine, dar n-ai avut încredere în mine. Faptul că eu am fost sinceră, iar tu nu, e problema mea. Faptul că m-am culcat cu un bărbat care a văzut în mine doar o distracţie, pe de o parte, şi un obstacol, pe de alta, a fost greşeala mea.

— Nu aşa a fost.

Începea să se enerveze din nou, activat de o panică lunecoasă.

— Nu aşa este. 1

— Aşa văd eu. Acum, am nevoie de puţin timp ca să înţeleg ce părere am. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai duce înapoi la maşina mea.

Şi se întoarse, ieşind.

Prefera focul în locul gheţii, dar nu putea răzbate prin scutul glacial cu care îşi înfăşurase ea enervarea. Îl speria senzaţia pe care n-o aprecia deloc. An na fu perfect politicoasă, prietenoasă chiar, cu Seth şi Phillip, când reveni acasă pentru a-şi lua lucrurile.

Era perfect politicoasă şi cu care – atât de politicoasă, încât bănuia că avea să simtă fiorul acela îngheţat zile în şir.

Îşi spuse că nu conta. Avea să-i treacă. Era doar jignită fiindcă nu-şi dezgolise sufletul, nu-i împărtăşise – toate detaliile intime ale vieţii lui. O apucătură femeiască.

În fond, femeile inventaseră atitudinea rece numai pentru a-i face pe bărbaţi să se simtă ca nişte râme.

Avea s-o lase câteva zile, hotărî el. Să fiarbă în suc propriu. Să-şi vină în fire. Apoi, urma să-i aducă flori.

— E ofticată pe tine, comentă Seth, în timp ce Cam stătea lângă uşa din faţă, privind afară.

— Tu de unde ştii?

— E şucărită, repetă Seth, făcându-şi de lucru cu blocul de desen, aşezat pe verandă cu picioarele încrucişate. Nu te-a lăsat s-o săruţi de rămas bun, iar tu nu mai scoţi o vorbă.

— Mai tacă-ţi gura.

— Ce i-ai făcut?

— N-am făcut nimic, deschise Cam uşa cu piciorul, ieşind furios. E femeie, şi gata.

— Ai făcut tu ceva, îl privi şiret Seth. Nu-i o japiţă.

— O să-i treacă, se lăsă Cam în balansoar. N-avea de ce să-şi facă griji. Niciodată nu-şi făcea griji cu femeile.

Îi pierise pofta de mâncare. Cum să mănânce peşte fript, fără aşi aminti dimineaţa aceea, când el şi Anna stătuseră pe debarcader?

Nu mai putea dormi. Cum să doarmă în patul lui, fără a-şi aminti dragostea pe care o făcuseră în acelaşi aşternut?

Nu se mai putea concentra la lucru. Cum să detaileze diagonale fără a-şi aminti expresia ei radioasă când îi arătase platforma de releveu?

Pe la jumătatea dimineţii, renunţă şi se duse la Princess Anne. Dar nu luă flori. Acum *el* era morcovit.

Trecu prin zona recepţiei, drept spre biroul ei. Apoi, când îl găsi gol, se înfurie şi mai tare. Absolut tipic, fu singurul lui gând. Iarăşi îl părăsise norocul.

— Domnule Quinn.

Marilou stătea în uşă, cu mâinile împreunate.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— O caut pe Anna – pe domnişoara Spinelli.

— Regret, dar nu e disponibilă.

— Aştept.

— Va dura mult. Nu vine până săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare?

Ochii lui îngustaţi îi amintiră lui Marilou de oţelul ascuţit până la limita uciderii.

— Cum adică, nu vine?

— Domnişoara Spinelli şi-a luat o săptămână de concediu.

Iar Marilou bănuia că motivul tocmai o sfredelea cu ochii lui cenuşii şi furioşi. La fel se gândise şi dimineaţă, când Anna îşi predase raportul şi făcuse cererea de concediu.

— Sunt familiarizată cu cazul, dacă pot face ceva pentru dumneavoastră.

— Nu, e o problemă personală. Unde s-a dus?

— Nu vă pot da această informaţie, domnule Quinn, dar sunteţi liber să-i lăsaţi un mesaj, fie în scris, fie pe poşta vocală. Desigur, dacă mă caută, voi fi încântată să-i spun că aţi dori să vorbiţi cu ea.

— Mda, mulţumesc.

Nu ştiu cum să iasă mai repede. Probabil era acasă, decise Cam, revenind grăbit spre maşină. Bosumflată.

Perfect, avea s-o lase să ţipe la el, să se descarce. Apoi,

urma s-o înghiontească spre pat, ca să lase în urmă acel episod ridicol.

Nu luă în seamă nervii care-i dansau în stomac, când porni prin hol către apartamentul ei. Ciocăni rapid şi-şi îndesă mâinile în buzunare. Ciocăni mai tare, apoi bătu cu pumnul în uşă.

— La dracu', Anna. Deschide. Este o prostie. Ţi-am văzut maşina în faţă.

Uşa din spatele lui scârţâi. Una dintre surori privi afară. Zornăielile unei emisiuni-concurs matinale inundară culoarul.

— Nu-i acasă, Domnule Curtezan".

— Are maşina în faţă.

— A luat un taxi.

Cam îşi înghiţi o sudalmă, îşi aplică pe buze un surâs fermecător şi traversă coridorul.

— Încotro?

— La gară – sau poate la aeroport, îi zâmbi radioasă bătrâna. A spus că pleacă pentru câteva zile. Mi-a promis să telefoneze ca să se asigure că sora şi cu mine n-avem nicio problemă. Ce fată drăguţă, se gândeşte la noi când e în vacanţă.

— În vacanţă Ici...

— A spus?

Femeia îşi muşcă buzele, cu ochii pierduţi în gânduri.

— Cred că n-a precizat. Era îngrozitor de grăbită, dar a trecut totuşi pe la noi ca să nu ne îngrijorăm. – O fată aşa de atentă.

— Mda.

Fata drăguţă şi atentă îl lăsase cu ochii-n soare.

N-avusese niciun motiv să zboare cu avionul până la Pittsburgh; biletul îi lăsase o gaură cât toate zilele în buget. Dar dorise să ajungă acolo. Avusese nevoie să ajungă. În clipa când intrase în casa înghesuită a bu. Nicilor ei, i se luase jumătate din povara de pe inimă.

— Anna Louisa!

Theresa Spinelli era o femeie scundă şi slabă, cu părul cărunt ca oţelul şi ondulat fără milă, o faţă înscrisă în zeci de riduri simpatice şi un zâmbet larg cât Marea Mediterană. Anna trebui să se aplece adânc pentru a o îmbrăţişa şi săruta.

— Al, Al, bambina noastră a venit acasă.

— Minunat e acasă, Nana.

Alberto Spinelli veni grăbit la uşă. Era mai înalt cu treizeci de centimetri decât soţia lui de un metru cincizeci şi avea un piept lat şi un cauciuc de rezervă care apăsă

plăcut abdomenul Annei când se îmbrăţişară. Părul îi era alb şi rar, iar ochii negri, veseli, după ochelarii cu lentile groase.

O duse aproape pe sus până în living, unde puteau începe să se agite cu ea de-a binelea.

Vorbeau rapid, într-un amestec de italiană şi engleză. Mâncarea era prima la ordinea zilei. Theresa considera mereu că fetiţa ei era lihnită de foame. După ce o îndopară cu nisetru, pâine proaspătă şi un cub enorm de *tiramisù,* Theresa fu aproape convinsă că puicuţa ei n-avea să moară de inanuţie".

— Şi-acuma, se rezemă Al de spătar, aprinzându-şi cu pufăieli una dintre havanele lui groase. Să ne spui de ce-ai venit.

— Am nevoie de un motiv ca să vin acasă?

Făcând eforturi să se relaxeze complet, Anna se întinse într-unul din cele două fotolii vechi, cu spătar voltat. Ştia că fusese recondiţionat de nenumărate ori. În momentul de faţă, era tapiţat cu un model în dungi gri, dar perna continua să cedeze ca untul sub fundul ei.

— Ai telefonat acum trei zile. N-ai spus că urma să vii acasă.

— A fost un impuls. Eram aglomerată la lucru, până

peste urechi. Sunt obosită şi voiam o pauză. Voiam să vin acasă şi să mănânc un timp din bunătăţile gătite de Nana.

Era destul de adevărat, chiar dacă nu complet. Nu credea că ar fi fost înţelept să le spună îndatoritorilor ei bunici că intrase într-o relaţie amoroasă, cu ochii larg deschişi, şi ieşise cu inima zdrobită.

— Munceşti prea mult, comentă Theresa. Al, nu ţi-am spus eu că fata asta se chinuieşte prea mult?

— Îi place munca grea. Îi place să-şi folosească mintea. Are un creier ascuţit. Da şi eu am o minte, brici, şi aş spune că n-a venit doar ca să-ţi mănânce ţie manicotti-le.

— Avem manicotti la cină? se înveseli Anna, ştiind că n-avea să le distragă atenţia pentru multă vreme. O ajutaseră să treacă prin tot ceea ce putea fi mai rău, îi stătuseră alături când ea îşi dăduse toată silinţa să-i lovească, pe ei şi pe ea însăşi. Şi o cunoşteau prea bine.

— Am început să fac sosul în clipa când ai sunat să spui că vii. Al, nu pisa fata.

— N-o pisez. Întreb.

Theresa îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă ai o minte aşa de brici în capul ăla mare al tău, ai şti că din cauza unui băiat a venit fuga acasă. E italian? vru ea să ştie, fixând-o pe Anna cu acei ochi strălucitori, de

pasăre.

Şi fu nevoită să râdă. Doamne, bine era acasă!

— Habar n-am, dar îi place sosul meu roşu.

— Atunci are gusturi alese. De ce nu-l aduci aici, ca să-i aruncăm o privire?

— Fiindcă avem unele probleme şi trebuie să le rezolv.

— Să le rezolvi? îşi agită Theresa o mână. Cum vrei să le rezolvi, când. Tu eşti aici şi el nu? Arată bine?

— Trăsnet.

— Lucrează? se interesă Al.

— Pune bazele unei firme proprii – cu fraţii lui.

— Dumnezeule, ăsta ştie ce-i aia familie, dădu din cap Theresa, mulţumită. Data viitoare să-l aduci, ca să-l vedem cu ochii noştri.

— Bine, răspunse ea, fiindu-i mai uşor să încuviinţeze decât să explice. Merg să-mi despachetez lucrurile.

— l-a frânt inima, murmură Theresa, când Annă ieşi din cameră.

Al se întinse şi o bătu pe spatele mâinii:

— Are o inimă zdravănă.

Anna o luă pe îndelete, agăţându-şi hainele în debara, împăturindu-le în sertarele vechiului scrin pe care-l folosise în copilărie. Camera era aproape neschimbată. Tapetul se

mai decolorase. Îşi amintea că bunicul ei îl lipise el însuşi, pentru a înveseli odaia, când se mutase la ei.

Şi detesta trandafiraşii – de pe perete, fiindcă arătau atât de proaspeţi şi vii, când totul înăuntrul ei era mort.

Dar trandafirii erau la locul lor, puţin îmbătrâniţi dar mereu prezenţi. La fel ca şi bunicii ei. Se aşeză pe pat, auzind trosnetul familiar al arcurilor.

Familiarul, mângâietorul, certitudinea.

Asta dorea, recunoscu ea. Un cămin, copii, un program regulat – plus surprizele pe care le aduce întotdeauna viaţa de familie. Pentru unii, presupunea Anna, ar fi părut banal. Cândva, şi ea ar fi fost de aceeaşi părere.

Acum, însă, avea mai multă minte. O casă, o căsnicie, o familie. Nu aveau nimic comun. Cele trei elemente formau o unitate unică şi nepreţuită.

O dorea, avea nevoie de aşa ceva, pentru ea însăşi.

Poate că, de fapt, se ţinuse de jocuri. Poate nu fusese nici ea complet cinstită. Nici cu care şi nici cu sine. Nu încercase să-l atragă în capcana visurilor ei, dar pe dedesubt nu cumva începuse să spere că avea să i le împărtăşească? Menţinuse o aparenţă de relaţii sexuale pasagere, fără obligaţii, însă inima îi fusese destul de necugetată pentru a râvni la mai mult.

Poate merita să-i fi fost frântă.

Pe naiba, îşi spuse ea, sărind în picioare. Făcuse destul, acceptase limitele relaţiei. Şi totuşi, Cam nu avusese încredere în ea. Asta nu putea s-o tolereze.

A dracului să fie dacă avea să-şi asume vina, hotărî Anna şi, mergând cu pas întins la oglinda pătată de deasupra scrinului, începu să-şi retuşeze machiajul.

Într-o bună zi, urma să aibă ceea ce-şi dorea. Un bărbat puternic, care o iubea, o respecta *şi* avea încre: dere în ea. Urma să aibă un bărbat care s-o considere o parteneră, nu o duşmancă. Urma să aibă acea casă la ţară, lângă apă, şi copii, şi un afurisit de câine prost, dacă voia. Urma să le aibă pe toate.

Numai că nu cu Cameron Quinn.

Cel mult, avea să-i mulţumească pentru că-i deschisese ochii, nu numai faţă de defectele aşa-zisei lor relaţii, ci şi către propriile ei nevoi şi dorinţe.

Capitolul 20

O săptămână putea fi un răstimp foarte lung, descoperi Cam. Mai ales când ţi se opreau în gât prea multe pe care nu le puteai scuipa.

Îl ajuta faptul că reuşise să se ia la harţă cu Phillip şi cu Ethan. Dar nu era totuna cu o răfuială între el şi Anna.

Îl mai ajuta şi începerea muncii la coca. Ambarcaţiunii, care-i solicita mult timp şi concentrare. Nu-şi putea permite să se gândească la ea, când fixa scândurile.

Se gândea oricum.

Avusese câteva momente rele când şi-o imaginase alergând pe cine ştie ce plajă din Caraibe – în acel mic bikini – şi stând ca un tip supermusculos şi hip erbronzat s-o ungă pe spate cu loţiune despre şi să-i cumpere mai tai-uri.

Apoi, şi-a spus că plecase undeva să-şi lingă rănile imaginare şi probabil era în vreo cameră de hotel, cu draperiile trase, smiorcăindu-se în batistă.

Dar nici imaginea ăsta nu-l făcea să se simtă mai bine.

Când ajunse acasă, după o sâmbătă întreagă petrecută pe şantierul naval, era gata pentru o bere. Poate două. El şi Ethan se îndreptară direct spre frigider şi tocmai

destupaseră sticlele, când intră Phillip.

— Seth nu-i cu voi?

— E la Danny, răspunse Cam, spălându-şi praful de rumeguş din gât cu bere. Îl aduce Sandy, mai târziu.

— Bine, îşi luă şi Phillip o bere. Staţi jos.

— Ce e?

— Azi dimineaţă am primit o scrisoare de la compania de asigurări, îşi trase el un scaun. Ideea e că ne poartă cu vorba. Au folosit o droaie de termeni legali, au citat clauze, dar esenţialul ar fi că se îndoiesc de cauza morţii şi continuă să investigheze.

— Futu-le muma-n cur. Ticăloşii ăştia zgârciţi nu vor să dea banii.

Nemulţumit, Cam dădu cu piciorul într-un scaun – dorindu-şi din toată inima să fi fost Mackensie.

— Am vorbit cu avocatul nostru, continuă Phil, strâmbându-se. S-ar putea să-nceapă să se mai gândească laavantajele prieteniei noastre, dacă-l mai sun în we. Kend-uri. Zice că avem câteva variante. Putem să stăm cuminţi, lăsând compania de asigurări să-şi continue ancheta, sau îi putem da în judecată pentru neplata poliţei.

— N-au decât să-şi ţină banii ăia de căcat, oricum n-

aveam nevoie de ei.

— Nu, spuse încet Ethan, peste ecoul izbucnirii lui Cam; continuă să mediteze, clătinând din cap, cu privirea în bere. Nu e drept. Tata a plătit cotizaţiile, an de an. A adăugat la poliţa pentru Seth. Nu e cinstit să nu plătească. Iar dacă n-o fac, o să se ajungă la concluzia că s-a sinucis. Şi nici asta nu e drept. Până acum, numai ei au împins, adăugă el, ridicându-şi ochii întunecaţi. Este timpul să împingem şi noi.

— Dacă ajungem la tribunal, îl avertiză Phillip, poate ieşi urât.

— Şi ce, întoarcem spatele unei lupte fiindcă poate să iasă urât?

Pentru prima oară, pe chipul lui Ethan se zări un licăr de amuzament.

— Ei bine, eu îmi bag picioarele.

— Cam?

Cam sorbi iarăţi din bere.

— Aştept o bătaie zdravănă de-o bună bucată de vreme. Cred că a sosit ocazia.

— Atunci, ne-am înţeles. Săptămâna viitoare facem actele şi le sărim la beregată.

Activat şi pregătit, Phillip ridică sticla:

— Pentru o luptă straşnică.

— Pentru victorie, îl corectă Cam.

— De acord. O să ne coste ceva bani, continuă Phillip. Taxe notariale, taxe legale. Cea mai mare parte a capitalului pe care l-am adunat e investit în afaceri.

Răsuflă zgomotos.

— Cred că ne trebuie un fond nou.

Cu mai puţin regret decât se aşteptase, Cam se gândi la iubitul lui *Porsche* care-l aştepta cu răbdare în Nisa. O simplă maşină, îşi spuse el. Doar o amărâtă de maşină.

— Pot pune mâna repede pe nişte bani. Va dura vreo două zile.

— Eu îmi pot vinde casă, ridică Ethan din umeri. M-au întrebat unii despre ea şi nu face decât să stea degeaba.

— Nu...

Gândul îl înjunghia pe care în pântece.

— Nu-ţi vinzi casa. Închiriaz-o. O vom scoate la capăt.

— Eu am nişte acţiuni, oftă Phillip, luându-şi adio de la o parte din portofoliul sân crescând. Îi spun brokerului meu să le scoată la vânzare. Săptămâna viitoare, deschidem un cont reunit – Fondul de Apărare Legală Quinn.

Toţi trei reuşiră să surâdă fără chef.

— Ar fi cazul să ştie şi puştiul, spuse după un moment

Ethan. Dacă ajungem la proces, se cade să ştie ce se întâmplă.

Cam ridică privirea la timp pentru a vedea ochii ambilor fraţi ai săi concentrându-se asupra lui.

— Ei, haideţi. De ce neapărat eu?

— Tu eşti cel mai mare, îi zâmbi Phillip. În plus, o să-ţi ia mintea de la Anna.

— Nu plâng după ea – nici după altă femeie.

— Toată săptămâna ai fost nervos şi melancolic, mormăi Ethan. Mă scoţi din minţi.

— Ţi-a cerut cineva părerea? Am avut o mică neînţelegere, atâta tot. Îi las timp să se calmeze.

— Mie mi se pare că se calmase ca gheaţa ultima oară când am văzut-o, îşi examină Phillip berea. Şi e o săptămână de-atunci.

— Mă priveşte cum procedez cu femeile.

— Sigur că da. Dar anunţă-mă când ai terminat cu ea, bine? E o...

Phillip se întrerupse, când Cam numai că nu sări peste masă şi-l înhăţă de beregată. Sticlele de bere zburară care-ncotro, spărgându-se pe jos.

Resemnat, Ethan *îşi trecu* o *mână prin păr,* împrăştiind picături din berea care-l stropise. Cam şi Phillip se

tăvăleau pe jos, cărându-şi la pumni cu nemiluita. Îşi luă o bere proaspătă, înainte de a umple o carafă cu apă rece.

Ghetele sale de lucru trosniră peste cioburi, pe care le împinse din drum în speranţa de a nu trebui să ducă pe nimeni la spital. Fără pic de răutate faţă de niciunul dintre ei, le turnă fraţilor săi găleata în cap.

Asta le atrase atenţia.

Phillip avea buza spartă, pe care îl dureau coastele şi amândoi sângerau după rostogolirea peste cioburi. Uzi, gâfâind, se priviră prudenţi. Delicat, Phillip îşi atinse cu un deget buza plină de sânge.

— Scuză-mă. Un banc prost. Nu ştiam că e aşa de serios între voi.

— N-am spus niciodată că e serios.

Phillip râse, apoi se strâmbă, când **buza** îl înţepă şi mai rău.

— Mie-mi spui, frate. Cred că niciodată nu m-am aşteptat ca tu să fii primul dintre noi care se îndrăgosteşte de-o femeie.

Stomacul maltratat de pumnii lui Phillip tresări nestăpânit.

— Cine-a zis că-s îndrăgostit de ea?

— Nu m-ai pocnit în mutră de-amorul artei.

Îşi privi pantalonii cadrilaţi:

— Căcat. Ştii ce greU e să se scoată petele de sânge din bumbac?

Ridicându-se, îi întinse lui Cam o mână.

— E o femeie extraordinară, spuse el, ajutându-l să se ridice. Sper să găseşti o soluţie.

— N-am nevoie să găsesc nicio soluţie, insistă Cam, cu disperare. Eşti departe de adevăr.

— Dacă zici tu... Merg să mă spăl.

Şi ieşi, şchiopătând doar puţin.

— Să ştii că eu n-am de gând să şterg pe jos, declară Ethan, numai fiindcă ţie ţi-au luat-o razna glandele.

— El a început, bombăni Cam, nepăsându-i cât de ridicol suna.

— Ba eu cred că tu ai început, cu ceea ce-oi fi făcut ca s-o superi pe Anna.

Ethân deschise uşa debaralei cu mături, luă un teu şi i-l aruncă lui Cam:

— Acum, cred că e momentul să ştergi.

Ieşi şi el, pe uşa din spate.

— Deştepţi vă mai credeţi, răsturnă Cam cu piciorul un scaun, furios, pornind să ia o găleată. Ar fi cazul să ştiu ce se întâmplă în viaţa mea. O nebunie, asta se întâmplă.

Trebuia să fiu în Australia, să mă pregătesc pentru cursa vieţii mele, uiteacolo trebuia să fiu, na!

Împinse cârpa prin apă, bere, sticle şi sânge, continuând să bodogănească de unul singur:

— În Australia trebuia să fiu, dacă-mi mai rămânea un strop de minte. Afurisita asta de femeie pe toate le complică. Mai bine să-i pun cruce şi gata.

Mai trase un şut unui scaun, fiindcă tare-i mai plăcea, apoi scutură cioburile de sticlă de pe cârpă în găleată.

— Cine s-a caftit? vru să ştie Seth.

Cam se întoarse, îngustându-şi ochii spre băiatul care stătea în uşă.

— l-am dat eu lui Phillip un şut în cur.

— De ce?

— C-aşa am vrut.

Dând din cap, Seth ocoli băltoaca şi scoase un Pepsi din frigider.

— Dacă i-ai dat în cur, cum de-ţi curge sânge?

— Poate mi-o fi plăcând mie să-mi curgă sânge.

Termină de şters, în timp ce băiatul stătea privindu-l.

— Ce treabă ai? îl întrebă el, răstit.

— Nicio treabă.

Cam împinse găleata în lături, cu piciorul. Măcar Phillip

putea s-o golească undeva. Se duse la chiuvetă şi, enervat, începu să-şi smulgă cioburile din braţ. Apoi luă whiskey-ul, ridică un scaun şi se aşează, cu sticla şi un pahar.

Văzu ochii lui Seth. Lunecând peste sticlă, până mai încolo, deliberat, Cam turnă în pahar două degete de Johnnie Walker.

— Nu oricine bea se îmbată, spuse el. Şi nu oricine se îmbată – cum s-ar putea să mă hotărăsc eu să fac – ia copiii la bătaie.

— Oricum nu ştiu de ce beau oamenii poşirca aia.

Cam îşi turnă whiskey-ul pe gât.

— Fiindcă suntem slabi, şi proşti, şi un moment ne face să ne simţim bine.

— Pleci în Australia?

Îşi mai turnă un pahar.

— Nu se-arată.

— Nu-mi pasă dacă pleci. Nu mă interesează unde naiba te duci.

Furia subită din glasul băiatului îi surprinse pe amândoi. Roşind, Seth se răsuci şi fugi pe uşă.

Ei la naiba, făcu Cam în sinea lui, împingând whisky-ul în lături. Se ridică de la masă şi ajunse la uşă tocmai când

Seth se repezea prin curte, spre pădure.

— Stai aşa!

Cum acest strigăt nu-l încetini pe băiat, Cam adăugă o undă de furie:. – Fir-ai al dracu', am zis să stai!

De astă dată, Seth frână, derapând. Când se întoarse, amândoi se priviră peste întinderea de iarbă, cu nervii şi iritarea vibrându-le în unde aproape vizibile.

— Mişcă-ţi fundu-napoi aici. Imediat.

Băiatul veni, cu pumnii strânşi şi bărbia ieşită înainte. Ştiau amândoi că nu avea unde să fugă.

— N-am nevoie de tine.

— Ba pe draci n-ai. Ar trebui să te bat la fund de prost ce eşti. Toată lumea zice că ai un creier de geniu, da dacă vrei să ştii părerea mea, eşti prost făcut grămadă. Şi-acum, stai jos, aici, adăugă el, arătând cu degetul spre trepte. Şi dacă nu faci ce-ţi spun eu şi când îţi spun, s-ar putea ca la urma urmei tot să te iau la şuturi.

— Nu mă sperii, replică Seth, dar se aşeză totuşi.

— Ba te sperii de te caci pe tine, şi asta mă enervează cel mai mult, se aşeză şi Cam, privind căţelul care se târa spre ei, pe burtă. „Şi sperii şi căţeii", îşi spuse el, dezgustat. Nu plec nicăieri, începu.

— Am zis că nu-mi pasă.

— Bine, dar eu tot îţi spun. Crezusem că aveam să plec, după ce se rezolva totul. Mi-am spus că aşa urmam să fac. Cred că aveam nevoie. Niciun moment nu mă gândisem să revin aici pentru mai mult timp.

— Atunci de ce nu te duci?

Cam îi dădu una în cap, fără convingere, cu podul palmei.

— De ce nu-ţi ţii gura, să asculţi de am de spus?

Lovitura nedureroasă şi ordinul iritat erau mai liniştitoare pentru Seth decât o mie de promisiuni.

— E vorba de faptul că am alergat destul. Îmi plăcea ce făceam, atât timp cât o făceam, dar cred că am cam terminat cu asta. Se pare că aici mi-am găsit o casă, o firmă, poate şi o femeie, murmură el, cu gândul la An na.

— Deci rămâi ca să munceşti şi ca să te dai la o gagică.

— Sunt motive destul de serioase pentru a sta la un loc. Pe urmă, mai eşti şi tu.

Se rezemă de trepte, cu coatele pe verandă.

— Nu pot spune că m-am înnebunit după tine, imediat ce-am venit. Aveai o atitudine căcăcioasă, eşti urât ca noaptea, da se pare că se va alege un tip mişto din tine.

Imens de înveselit, Seth pufni:

— Tu eşti şi mai urât.

— Sunt mai mare, am tot dreptul. Deci, cred că mai stau pe-aici ca să văd dacă te înfrumuseţezi cu timpul.

— De fapt, nu prea vreau să pleci, şopti printre dinţi Seth, după un lung răstimp. Era maximum ce putea face pentru a-şi deschide inima.

— Ştiu, oftă Cam. Iar acum, că ne-am înţeles, mai avem ceva de discutat. Nu mare lucru, doar nişte nimicuri legale. În cea mai mare parte, au să le rezolve Phil şi avocatul, dar s-ar putea să iasă unele vorbe. Nu trebuie să le dai atenţie, dacă le auzi.

— Ce fel de vorbe.

— Unii – nişte idioţi – cred că tata a intrat anume în stâlpul ăla. Că s-ar fi sinucis.

— Mda, iar acum mai e şi căcănarul de la asigurări care tot pune întrebări.

Cam expiră şuierător. Ştia că probabil ar fi trebuit să-i spună băiatului să nu-i facă pe adulţi căcănari, dar erau probleme mai importante la mijloc.

— Ştiai?

— Sigur, se vorbeşte. A discutat cu mama lui Danny şi Will. Danny a zis că maică-sa l-a făcut cu ou şi cu oţet. Nu-i plăcea să umble nimeni descosând oamenii despre Ray. Boul ăla de Chuck de la *Dairy Queen* i-a spus măgarului de

detectiv că Ray se cordea cu studentele, şi pe urmă a făcut o criză de conştiinţă şi s-a sinucis.

— Criză de conştiinţă.

Iisuse, de unde venea copilul cu ideile astea?

— Chuck Kimball? Ăsta toată viaţa a fost un cretin. Se zice c-a „fost prins copiind la un examen de literatură şi l-au dat afară din colegiu. Şi mi se pare că şi Phillip l-a snopit odată în bătaie. Nu mai ţin minte de ce.

— Are o faţă de cur.

Cam râse:

— Da, şi eu cred. Tata – Ray – nu s-a atins niciodată de o studentă, Seth.

— A fost cinstit cu mine.

Ceea ce era mai important decât orice.

— Maică-mea...

— Continuă, îl îndemnă Cam.

— Mi-a zis că er-a tatăl meu. Da altă dată a zis că era altul şi odată când o trăsese nasol la bord a zis că babacul meu era unu pe nume Keith Richards.

Cam nu se putu stăpâni; râsul îi veni de la sine.

— Doamne Dumnezeule, acum se ia şi de Stones?

— De cine?

— Mă ocup mai târziu de cultura ta muzicală.

— Nu ştiu dacă Ray a fost tatăl meu, ridică Seth privirea. E o mincinoasă, aşa că nu cred nimic din ce-mi zice, da Ray m-a luat la el. Ştiu că i-a dat bani, o mulţime. Nu ştiu dacă mi-ar fi spus, în caz că era. A zis că erau unele lucruri despre care aveam de vorbit, dar mai întâi trebuia să lămurească nişte chestii. Ştiu că tu nu vrei să fie el.

Nu conta, îşi dădu seama Cam. Nu mai avea nicio importanţă.

— Tu ai vrea să fi fost?

— Era ca lumea, spuse băiatul, atât de simplu încât Cam îl cuprinse cu un braţ pe după umeri. Iar Seth se rezemă de el.

— Mda, aşa era...

Totul se schimbase. Totul era altfel. Şi dorea cu disperare să-i spună. Cam ştia că viaţa lui se răsucise din nou pe axă. Şi, cumva, ajunsese exact acolo unde avea nevoie să fie.

Nu-i lipsea decât Anna.

Riscă şi merse până la apartamentul ei. Era sâmbătă seară. Luni trebuia să revină la lucru. Era o femeie practică şi ar fi vrut să aibă la dispoziţie duminica pentru a se pregăti, a-şi sorta rufele, a răspunde la scrisori. Etcetera.

Dacă nu era acasă, pe cinstea lui că avea să stea în

prag până ajungea acolo.

Dar, când Anna îi deschise uşa şi apăru în prag, arătând atât de proaspătă şi fermecătoare, fu total emoţionat.

Pe de altă parte, ea se pregătise toată săptămâna pentru acea întâlnire. Ştia exact cum să procedeze.

— Cam, ce surpriză! M-ai prins la fix.

— Te-am prins? repetă el, prosteşte.

— Da, dar am câteva minute. Vrei să intri?

— Mda, aş... unde naiba ai fost?

Anna înălţă din sprâncene:

— Poftim?

— Ai întins-o aşa, din bun senin.

— N-aş zice. Am cerut concediu de la serviciu, mi-am anunţat vecinii, am aranjat să mi se ude florile cât eram plecată. N-am fost tocmai răpită de extratereştri, pur şi simplu mi-am luat câteva zile libere pentru probleme personale. Vrei o cafea?

— Nu.

Okay, îşi spuse el, voia să joace calm. Îi putea face faţă.

— Vreau să-ţi vorbesc.

— Foarte bine, fiindcă şi eu vreau să-ţi vorbesc. Ce face Seth?

— Bine. Serios. Avem multe de clarificat. Chiar azi...

— Ce-ai păţit la braţ?

Nervos, Cam îşi privi zgârieturile şi tăieturile proaspete.

— Nimic. Un fleac. Ascultă, Anna...

— De ce nu stai jos? Vreau foarte mult să-mi prezint scuzele, dacă la sfârşitul săptămânii trecute te-am luat prea dur.

— Scuze?

Ei, aşa mai venea de-acasă. Dispus să ierte, se aşează pe canapea.

— Ce-ar fi să uităm totul? Am multe să-ţi spun.

— Ţin neapărat s-o lămurim, se aşează ea în faţa lui, cu un surâs binevoitor. Cred că amândoi ne aflam în situaţii dificile. În mare parte, era din vina mea. Legătura cu tine a fost un risc calculat. Dar mă atrăgeai şi n-am cântărit posibilele probleme cu atâta grijă cât ar fi trebuit. E clar că era inevitabil să se întâmple ceva ca neînţelegerea de duminica trecută. Şi cum pe amândoi ne preocupă interesele lui Seth, şi va continua să fie aşa, n-aş suporta să fim adversari.

— Bine, atunci nu vom fi.

Întinse mâna spre a ei, dar Anna îi evită gestul, mulţumindu-se să-l bată pe dosul palmei.

— Acum, că ne-am înţeles, chiar trebuie să mă scuzi.

Regret că te dau afară, Cam, dar am o întâlnire.

— O ce?

— O întâlnire.

Se uită la ceasul de mână.

— Foarte curând, întâmplător, şi trebuie să mă schimb.

Foarte încet, Cam se ridică în picioare.

— Ai o întâlnire? Astă seară? Asta ce naiba vrea să însemne?

— Ceea ce înseamnă în general, clipi ea de două ori, chipurile nedumerită, apoi îşi lăsă ochii să se umple cu scuze. A, iartă-mă. Credeam că ne înţeleseserăm amândoi că am terminat... în fine, aspectul mai personal al relaţiei noastre. Cred că a fost clar că nu mergea bine pentru niciunul.

Cam avu senzaţia că cineva îl fentase pe sub gardă, trântindu-i un pumn de fier în plexul solar.

— Ascultă, dacă mai ai draci...

— Arăt eu să am draci? replică ea, rece.

— Nu.

O privi lung, clătinând din cap, în timp ce stomacul îi cădea la picioare.

— Nu, nu arăţi. Îmi dai papucii.

— Nu fi melodramatic. Pur şi simplu încheiem o relaţie în

care amândoi am intrat de bunăvoie şi fără promisiuni sau pretenţii. A fost plăcută, cât a durat, foarte plăcută. Mi-ar părea extrem de rău să stricăm totul. Acum, în ceea ce priveşte relaţia noastră profesională, ţi-am spus că voi face tot ce pot pentru a vă susţine custodia permanentă asupra lui Seth. Totuşi, sper să fii mai deschis cu informaţiile, de-acum încolo. De asemenea, voi fi încântată să mă cunsult cu tine sau să-ţi fac recomandări referitor la toate aspectele custodiei. Tu şi fraţii tăi aţi făcut cu el un lucru minunat.

Cam aşteptă, convins că mai urma.

— Asta-i tot?

— Altceva nu-mi trece prin minte – şi sunt cam grăbită.

— Eşti grăbită.

Tocmai îl înjunghiase drept în inimă, iar ea era grăbită.

— Cu atât mai rău, fiindcă eu n-am terminat.

— Regret dacă te-am atins în amorul propriu.

— Mhm, m-ai atins în amorul propriu. În momentul de faţă, sunt atins în care multe locuri. Cum naiba eşti în stare să mă dai la o parte, după tot ce-a fost între noi?

— A fost un sex excelent. Nu neg. Pur şi simplu nu vom mai continua.

— Sex? o înşfăcă el de braţe, zgâlţâind-o, pentru a avea

mica satisfacţie de a vedea un fulger de furie sfredelindu-i gheaţa din ochi. Numai atâta a fost pentru tine?

— Atâta a fost pentru amândoi.

Nu mergea deloc aşa cum plănuise ea. Se aşteptase să-l apuce furia şi să iasă val-vârtej. Sau să fie uşurat că se retrăsese ea primă şi să plece fluierând. Dar nu prevăzuse o asemenea confruntare.

— Dă-mi drumul.

— Ba pe dracu'. Am înnebunit aşteptând să te întorci. Mi-ai întors viaţa cu susu-n jos, şi al naibii să fiu dac-ai să pleci aşa, simplu, numai fiindcă zici că ai terminat-o cu mine.

— Am terminat-o Unul cu celălalt. Nu te mai doresc şi nu e decât ghinionul tău că eu am spus-o prima. Şi-acum, ia mâinile de pe mine.

O eliberă, ca şi cum pielea ei i-ar fi ars palmele. Îi simţise în voce o întretăiere, cam suspectă.

— Ce te face să crezi că aş fi spus-o şi eu?

— Nu dorim aceleaşi lucruri. Nu ajungeam nicăieri şi n-am de gând să mă mai îndrept într-acolo, indiferent ce simt pentru tine.

— Şi ce simţi pentru mine?

— Că m-am săturat! strigă ea. M-am săturat de tine, de

mine, de noi. Sunt scârbită şi obosită să-mi tot spun că jocurile şi distracţiile pot fi de-ajuns. Ei bine, nu sunt. Nici pe departe, şi vreau să ieşi afară.

Cam simţi panica şi nervii care-l apucaseră transformându-se în încântare.

— Eşti cam îndrăgostită de mine, nu?

Niciodată nu mai văzuse o femeie dând în clocot atât de repede. Şi, văzând-o, se întrebă de ce îi trebuise atâta timp ca să-şi dea seama că o adora. Anna se răsuci, înhăţă o lampă şi o azvârli.

Fu nevoit să laude precizia ei şi agilitatea lui, când baza lămpii îi vâjâi pe lângă cap, pentru a se sparge de perete.

— Ticălos arogant, încrezut şi fără inimă!

Acum apucă o vază, una nouă, pe care o cumpărase în drum spre casă, ca să se mai înveselească. Şi o aruncă.

— Iisuşe, Anna.

Îl cuprinse admiraţia, pur şi simplu, când fu nevoit să prindă vaza înainte de a i se sfărâma în faţă.

— Se vede că eşti nebună după mine.

— Te dispreţuiesc!

Căută înnebunită altceva de aruncat şi smulse o fructieră de pe bufetul din bucătărie. Fructele porniră primele. Mere.

— Mi-e silă!

Pere.

— Te urăsc!

Banane...

— Nu pot să cred că te-am lăsat să mă atingi.

Şi vasul. Dar de astă dată Cam fu mai dibaci, mai întâi fentă, apoi se repezi în direcţia opusă.

Fructiera îl nimeri deasupra urechii, făcându-[să vadă stele verzi.

— Okay, gata cu joaca.

Şi se aruncă asupra ei, prinzând-o de mijloc. Trupul său deja agresat încasă o nouă serie de pumni şi şuturi, dar o duse pe canapea şi o trânti pe aceasta.

— Vino-ţi în fire până nu mă omori.

— Vreau să te omor, scrâşni ea printre dinţi.

— Crede-mă, am înţeles foarte clar.

— N-ai înţeles nimic.

Se opinti sub el, catapultându-i tot corpul într-o învălmăşeală de dorinţă şi de râs. Simţindu-le pe amândouă, Anna îşi repezi capul şi-l muşcă, tare.

— Au. Ei fir-ar să fie. Pân-aici.

O ridică şişi-o aruncă peste umăr.

— Încă n-ai despachetat? Şi cică are o întâlnire. Are pe

dracu’. Îmi zice c-am terminat-o. Ce gogoşi!

O duse în dormitor, îi văzu geanta pe pat şi o luă.

— Ce faci? Lasă-mă. Lasă geanta jos.

— Nu vă las pe niciuna, până nu ajunem în Vegas.

— Vegas? Las Vegas? începu ea să-i care la pumni în spate. Nu merg nicăieri cu tine, necum la Vegas.

— Ba exact acolo ne ducem. E locul unde te poţi căsători cel mai repede şi sunt grăbit.

— Şi cum naiba crezi c-ai să mă urci în avion când eu urlu de-mi ies ochii? Intri la puşcărie în cinci minute fix.

La capătul răbdării, căci îi provoca dureri considerabile, o trânti pe picioare la uşa din faţă, ţinând-o de braţe.

— Ne căsătorim şi cu asta, gata.

— Nu poţi să...

Trupul ei se relaxă, în timp ce capul i se învârtea.

— Ne căsătorim?

Cuvântul îi străpunse în sfârşit enervarea.

— Doar nu vrei să ne căsătorim.

— Crede-mă, am stat şi m-am mai gândit, după ce m-ai pocnit cu fructiera aia. Şi-acum, vii de bunăvoie, sau trebuie să te adorm?

— Te rog să-mi dai drumul.

— Anna, îşi coborî el fruntea spre a ei. Nu-mi cere să fac

asta, fiindcă nu cred că pot trăi fără tine. Asumă-ţi un risc, dă cu zarul. Hai cu mine.

— Eşti furios şi rănit, spuse ea, zguduită. Şi-ţi închipui că o goană la Vegas, pentru o cununie la minut în ambalaj de plastic, o să dreagă totul.

În încadră faţa în mâini, mai blând. În ochii Annei înotau lacrimi, iar Cam ştiu că avea să cadă în genunchi, dacă le lăsa să se reverse...

— Nu-mi poţi spune că nu mă iubeşti. N-am să te cred.

— O, ba te iubesc, Cam, dar voi supravieţui. Am nevoie de unele lucruri. A trebuit să fiu cinstită cu mine însămi şi s-o recunosc. Mi-ai frânt inima.

— Ştiu, îşi apăsă el buzele pe fruntea ei. Ştiu ce-am făcut. Am avut vederi înguste, am fost egoist, am fost un prost. Şi, fir-ar să fie, mi-era frică. De mine, de tine, de tot ce se întâmpla în jurul meu. Le-am încurcat pe toate, iar acum tu nu vrei să-mi mai acorzi o şansă.

— Nu e vorba de şanse. E vorba de a fi destul de practici pentru a recunoaşte că vrem lucruri diferite.

— Azi am înţeles în sfârşit ce vreau eu. Spune-mi ce vrei tu.

— Vreau un cămin.

Îl avea.

— Vreau o căsnicie.

Păi n-o ceruse chiar adineaori?

— Vreau copii.

— Câţi?

Lacrimile i se uscară şi-i dădu un brânci:

— Nu glumesc.

— Nici eu. Mă gândeam la doi, poate trei.

Gura îi tresări, la vederea şocului care-i şterse orice expresie de pe faţă.

— Poftim, acum *tu* te sperii, fiindcă începi să-ţi dai seama că am intenţii serioase.

— Tu... tu ai să te-ntorci la Roma, sau mai ştiu eu unde, de cum vei putea.

— *Putem* merge la Rohia, sau mai ştiu eu unde, în luna de miere. Pe puşti nu-l luăm. Aici trag linie. S-ar putea să-mi placă să mai particip la câte-o cursă, din când în când. Dar, în esenţă, m-am apucat de construcţii navale. Desigur, s-ar putea să se-aleagă praful. Şi atunci, te vei trezi legată de un soţ care nu suportă gospodăria.

Îi venea să-şi apese degetele pe tâmple, dar Cam continua s-o ţină de braţe.

— Nu pot gândi.

— Bine. Ascultă doar. Când ai plecat, ai lăsat un gol în

mine, Anna. N-am vrut să recunosc, dar aşa era. Un gol cât toate zilele.

Îşi rezemă un moment fruntea de a ei.

— Ştii ce-am făcut azi? Am lucrat la construcţia unui vas. Şi m-am simţit bine. Am venit acasă, în singura casă pe care am avut-o vreodată, şi m-am simţit firesc. Am avut o şedinţă de familie şi am hotărât să dăm în judecată compania de asigurări şi să facem ceea ce se cuvine pentru tată) nostru. À propos, am vorbit şi cu el.

Anna nu se putu stăpâni să nu holbeze ochii, deşi i se învârtea capul.

— Ce? Cu cine?

— Cu tatăl meu. Am avut unele conversaţii – trei în total – de când a murit. Arată bine.

Respiraţia i se opri în gât.

— Cam.

— Mhm, mhm, zâmbi el scurt. Am nevoie de un psihiatru. Putem vorbi despre asta mai târziu – n-am vrut să mă abat de la subiect. Îţi spuneam ce-am făcut azi, da?

Foarte încet, Anna dădu din cap:

— Da.

— Okay, şi după întrunire, Phil a făcut pe deşteptul, aşa că i-am dat un pumn şi ne-am bătut puţin. Şi tot bine a

fost. Pe urmă, am vorbit cu Seth despre lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spun mai dinainte şi l-am ascultat aşa cum încă dinainte ar fi trebuit să-l ascult, şi după aia am stat un timp tăcuţi. Şi a fost bine, An na, şi normal.

Buzele ei se arcuiră:

— Mă bucur.

— Şi mai e ceva. Am ştiut, cât stăteam aşa, că acolo vreau să fiu, acolo am nevoie să fiu. Numai un singur lucru lipsea, şi anume, tu. Aşa *că am* venit să te caut şi să te iau înapoi...

Îşi lăsă uşor buzele pe tâmpla ei.

— Să te duc acasă, Anna.

— Cred că trebuie să stau jos.

— Ba nu, vreau să ai genunchii moi când îţi spun că te iubesc. Eşti gata?

— O, Doamne!

— Am avut mare grijă să nu-i spun nici unei femei că o iubesc – cu excepţia mamei mele. Ei nu i-am spus-o atât de des pe cât ar fi trebuit. Acordă-mi o şansă, Anna, şi ţi-o voi spune de câte ori suporţi s-o auzi.

Anna îşi trase respiraţia, tremurător.

— Nu mă mărit în Vegas.

— Îmi strici tot cheful.

Îi privi colţurile gurii înălţându-se, înainte de a i-o acoperi cu a lui. Iar gustul ei îi alină toate durerile din trup şi din suflet.

— Doamne, cât mi-ai lipsit! Să nu mai pleci.

— Ţi-ai băgat minţile-n cap, îl cuprinse ea strâns cu braţele; şi era bine, îşi spuse, ameţită; era firesc. O, Cam, vreau s-o aud, în clipa asta.

— Te iubesc. E-al naibii de perfect să simt că te iubesc. Nu-mi vine să cred că am pierdut atâta vreme.

— Nici trei luni, îi aminti ea.

— Prea mult. Dar vom recupera.

— Vreau să mă duci acasă, murmură An na. După.

Cam se retrase, înclinându-şi capul:

— După ce?

Şi o ridică în braţe, făcând-o să râdă.

Porni prin tot dezastrul, împingând cu piciorul din drum o banană cu înfăţişare foarte tristă.

— Ştii, nu înţeleg cum de credeam că o căsnicie poate fi plictisitoare.

— A noastră nu va fi, îi sărută ea capul lovit; îi mai curgea puţin sânge. Îţi promit.

Sfârşit